

MILIARDARII DE LA DREAMLAND

„Autoarea propune o mulțime de teme - dușmanii care se transformă în iubii, diferența de vârstă relativ mare dintre partenerii de cuplu (24/36), iubirea care se infiripă la serviciu, căsătoria de conveniență, tipul morocănos versus fata veșnic optimistă -, iar povestea își păstrează prospețimea și ritmul trepidant.”

jeevesreads.com

„Am râs. Am plâns. M-am simțit grozav citind această carte. [...] Atât de multe momente memorabile!”

whatisthatbookabout.com

„O poveste reușită, fără complicații inutile, extrem de amuzantă și cu scene fierbinți!”

5b00kslikeit.com

LAUREN ASHER

**TERMENE
ȘI
CONDIȚII**

Imprint coordonat
de SHAÜKI AL-GAKEEB

LAUREN ASHER

Termene

TERMENE ȘI CONDIȚII

Al doilea volum al seriei MILIARDARII DE
LA DREAMLAND

Traducere din limba engleză de MARIA ADAM

LEDA~BAZAAR

Minn BAlT Ae, Shaukl
Al-Oareeb setare:
Mihaela Olufu

LAUREN ASHER
TERMS AND CONDITIONS (Dreamland Billionaires #2)
Copyright © 2022 by Lauren Asher
The moral rights of the author have been asserted.
Translation Copyright © 2023 by Maria Adam, Corint
Books SRL, Romania

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba
română aparțin LEDA BAZAAR, un imprint al CORINT
BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ASHER, LAUREN
Termene și condiții / Lauren Asher; trad. din lb.
engleză de Maria Adam. - București: Leda Bazaar,
2023 ISBN 978-606-088-299-2
I. Adam, Maria (trad.)
821.111

The Man - The Killers I am not a woman. I'm
a god - Halsey If I Ever Feel Better -
Phoenix Glitter -BENEE
Enemy - Imagine Dragons, JID, & League of Legends
Wicked Games - Kiana Ledé **Rattan Star** - The
Neighborhood **Altar** - Kehlani
Slow Danckig In a Burning Room - John Mayer
Dip - Ella Mai
Shivers - Ed Sheeran
Angels UkeYou - Miley Cyrus
Animal - Neon Trees
Unlearn - benny blanco & Grade Abrams
Earned It - The Weeknd
safety net - Ariana Grande **ft** Ty Dolla Sign
Iris - The Goo Goo Dolls
Daylight - Taylor Swift
Someone To Stay - Vancouver Sleep Clinic
Great Ones - Maren Morris
Many Me-Train
Paper Rings - Taylor Swift

Pentru oricine duce o luptă invizibilă. Eu te văd.

- E O CRIMĂ SĂ SĂRBĂTOREȘTI O ZI CA ASTA DE UNA singură!

— Cal, cel mai bun prieten al meu și, totodată, fratele șefului meu, mă întrerupe. În ciuda costumului șifonat și a părului blond, atrage atenția mai multor chelnerițe care trec pe lângă masa noastră.

— Îmi blochez telefonul și mă străduiesc să zâmbesc.

— Nu eu sunt cea care se mărită.

— Cal întoarce ochii spre mine.

— Nu, dar tu ești maestrul păpușar care a realizat imposibilul!

— N-a fost chiar atât de rău!

— Acum știu sigur că ceva nu-i în regulă cu tine. Ești... tristă că Declan 6e însoară?

— Vocea lui e mai joasă decât de obicei,

— Îmi scapă un hohot de râs.

— Poftim? Nu!

1 o LAUREN

Asher

—

Atunci, care-i problema?

Las capul în jos, iar câțiva cărlionți îmi cad p...t. ochi. Îmi netezesc niște cute inexistente de pe rochie. Materialul vesei de culoarea lavandei iese în evidență pe pielea mea cafenie, făcându-mă să par mult mai ve- selă decât mă simt.

—

Tocmai am primit un e-mail că n-am

primit postul

—

Fir-ar! Îmi pare rău! Știu cât de mult ai muncit la prezentarea pentru interviu.

După lunile petrecute lucrând la prezentarea pentru Departamentul de resurse umane al companiei Kane mi-au refuzat transferul. Mă doare mai mult decât ar trebui. Deși nu încercam să obțin luna de pe cer cu un post de începător în resurse umane, am avut o idee bună cu un viitor promițător. Una care era în beneficiul nenumăraților dislexici blocați în rutina corporatistă. Planul meu putea să ajute firma să evolueze, numai de mi-ar fi dat ocazia.

Poți să încerci iar data viitoare.

Zâmbetul meu șovăie.

—

Cred că nu a fost să fie.

—

Asta-i o tâmpenie, dacă mă întrebi pe mine!

ÎnCep să râd.

—

Așa e! Măcar Declan nu a aflat. Îți imaginezi cum ar fi fost dacă i-aș fi zis, iar apoi ar fi trebuit să-i spun că n-am primit postul? Nu m-ar fi lăsat să uit niciodată.

—

Are tendința de a jubila.

—

De asta am făcut petrecerea.

—

Îi arăt o arcadă enormă de baloane cu un zâmbet larg.

Cal ridică dintr-o sprânceană, uitându-se la neoaiele care alcătuiesc cuvintele *A spus da*.

TERMENE ȘI CONDIȚII 11

— Subtil! O să-i placă la nebunie!
Flutur din gene cu o falsă drăgălășenie.

12 LA/REN
ASHER

Eu doar am organizat o petrecere, așa cum m-a rugat.
Ar fi trebuit să specifice ce fel de eveniment își dorea.

— Adu-mi aminte să nu te calc pe coadă

niciodată!

— Am elaborat un plan pentru ziua aceea.

Cal se preface că tremură.

— Și unde e viitoarea soție?

— Declan a vrut să se întâlnească cu ea

înainte să facă anunțul.

Cal face ochii mari.

— De ce naiba l-ai lăsat?

— Hm... pentru că nu a cunoscut-o încă?

— Exact! De-asta e o idee oribilă!

Cal își trece mâinile prin unduleurile dese.

— Crezi că are s-o facă să se

răzgândească?

— La cum îl știu pe fratele meu, n-ar fi
nevoie de multă muncă de convingere.

— Dar ea a semnat contractul. E ca și făcut.

— Dacă zici tu...

Cal ridică din umeri.

— Poate ar trebui să văd ce fac, spun eu.

Mă întorc spre lifturi.

Cal mă ia de braț.

— Nul îți iei liber în seara asta!

—

—

—

Poate ai dreptate. Declan n-ar risca să

piardă totul acum, făcând vreo prostie. Chiar și el știe când

să se abțină.

— Acum știu sigur că minți.

Răde.

— Haide! Să intrăm și să-l așteptăm pe

Declan! Gândește-te doar cât de tare o să se străduiască

TERMENE ȘI CONDIȚII 13

să nu se încrunte și totuși nu o să reușească. La naiba, nu cred că l-am văzut să se uite spre cineva altfel decât disprețuitor de când...

14 LA/REN
ASHER

Se oprește brusc.

— *De când?*

Îmi evită privirea.

— Dintotdeauna. Sunt aproape sigur că scula lui irită permanent pentru că se masturbează în fiecare noapte.

Îl bat peste umăr, răsând.

— Taci! E *geful* meu.

— Asta nu înseamnă că nu-i adevărat. Mă mir că anexa aia n-a căzut de tot de la atâta abuz.

Chicotesc din nou.

— *Callahan!* bubuie vocea lui Declan.

Câțiva rătăciți intră în grabă în sala de bal, auzind vocea lui Declan.

— Se pricepe să elibereze o sală întreagă, nu glumă! spune Cal.

Orice fărâmă de fericire am văzut în ochii lui Cal dispare în clipa în care Declan se oprește lângă noi îngruntat. Aerul se transformă în ceva rece, iar privirea înghețată a lui Declan amenință să inverseze efectul schimbărilor climatice. Corpul său masiv îmi blochează imaginea întregului hol. Reflectorul din spatele lui nu face decât să-i scoată în evidență asprimea trăsăturilor, evidențiind ochii negri și marginile maxilarului.

Prin comparație cu aspectul de băiat de aur al lui Cal, cu părul blond și ochii albaștri, Declan îmi amintește de cea mai adâncă parte a oceanului - rece, întunecat și enervant de tăcut. Ca un monstru care pânzește pe aproape, la distanță de-o răsufare de a transforma pe cineva în pradă. De la părul brunet la grimasa permanentă, răspândește fiori care-i fac pe toți să se întoarcă în direcția opusă.

TERMENE ȘI CONDIȚII 15

Bine, pe toți în afară de mine! Unii ar spune că mi-a câștigat loialitatea cu salariul, dar nu e așa. Avem un respect reciproc care a rezistat în timp. Deși primele luni în care am lucrat împreună au fost dificile, hotărârea mea de-a fi o asistentă bună a netezit drumul spre relația pe care o avem astăzi.

Ne potrivim cumva, deși suntem diferiți în aproape toate privințele. Eu sunt o femeie de culoare. El e un bărbat alb. Eu zâmbesc, el se încruntă. El se trezește dimineată în fiecare zi să facă sport, iar pe mine nu mă prinzi la sală decât dacă e să îmi iau un smoothie de la cafenea. N-am putea fi mai diferiți de atât nici dacă am încerca, însă facem cumva ca lucrurile să meargă. Sau măcar asta fac eu.

Pășesc între cei doi frați.

— Declan, ce cauți aici? E deja momentul

să faci anunțul?

Declan își desprinde cu greu ochii de la Cal și se uită la mine. Majoritatea oamenilor se feresc de privirea lui, dar eu îmi îndrept spatele și îl fixez, așa cum m-a învățat bunica.

— A renunțat!

Clipesec nelămurită.

— Cine a renunțat? Organizatoarea de

nunți?

— Nu! Soția. Belinda.

— Bethany a renunțat?

Cal îndrăznește să pară infumurat.

Declan nu se deranjează să-și ia ochii de la mine în timp ce-mi detonează toate planurile făcute cu grijă.

— Da! Ea!

— Nu se poate așa ceva!

16 LA/REN
ASHER

Refuz să cred că a distrus toată munca mea de luni
întregi. A fost aproape imposibil să găsesc o femeie
dispusă

TERMENE ȘI CONDIȚII 17

să se mărite cu el și să-i facă un copil ca să devină director executiv și să obțină moștenirea.

Lucrurile nu se schimbă doar pentru că refuzi să crezi

— N-aș vrea să zic că ți-am spus eu,

comentează Cal

— E numai vina ta!

Mă uit urât la el.

Cal ridică ambele mâini în aer.

— Nu! Nu e vina mea că atitudinea fratelui

meu e mai mare decât scula lui.

Declan îl pocnește pe Cal după ceafă. Ignor ciondăneala și încep să mă plimb în cerc în jurul lor.

— Ar fi trebuit să vă căsătoriți pe ascuns când ați avut ocazia.

Cal își golește paharul înainte de a-mi fura băutura pe jumătate terminată.

— Vorbești din experiență?

Nările lui Cal freamătă. Înceleștează pumnii pe lângă corp, apoi respiră adânc și lasă furia să-l părăsească. Își îndreaptă atenția spre mine.

— De-asta a inclus bunicul clauza aceea pentru moștenire. Știa că Declan nu e pregătit să devină director executiv și s-a gândit că o familie are să-l mai îmbuneze. Adică, cum poate un om ca el să inspire oamenii când încearcă tot timpul să-i distrugă pe cei din jur?

Declan își înceleștează Sicile. Cal ridică dintr-o sprânceană, tachinându-l fără vorbe.

Arăt cu degetul la Cal.

— Nu te mai purta ca un copil și folosește-ți creierul ăla mare ca să scăpăm de încurcătura asta!

Declan e deja cu ochii la mine când mă întorc spre el.

— Iar tu nu-ți mai vărsa nervii pe restul

18 LA/REN
ASHER

lunii! Faptul c-ai dat-o în bară n-are nicio legătură cu Cal,
ci doar cu *tine*.

Declan se holbează la mine cu privirea aceea goală pe care o urâsc mai mult ca orice.

Cal pufnește pe nas.

— Normal că a stricat totul! Ultima actualizare la software-ul lui nu includea și un manual despre cum să fii o ființă umană decentă.

— Sunteți incorigibili amândoi! mormăi pe înfundate, luând telefonul și formând numărul lui Bethany.

Telefonul sună de două ori, apoi intră mesageria vocală. Sun din nou, dar de data asta mesageria intră instantaneu.

— Rahat!

— Nu răspunde?

Cal are tupeul să pară amuzat.

— Ce-ai făcut? șuier la Declan.

Acesta își curăță măneca sacoului de o scamă invizibilă, de parcă e cea mai plictisitoare discuție a zilei.

— Nu era făcută pentru asta.

— Și ce-ai vrea să fac eu cu informația asta când o sută de oameni așteaptă să audă că te însoiri cu o femeie misterioasă? Sunt ochi și urechi!

Mă privește cu ochii mijiți, așa că îi răspund cu aceeași căutătură și-mi pun mâinile în șolduri.

Cal scoate un sunet zgomotos ca o sorbitură, de parcă ne-ar aminti de prezența lui.

— Aș vrea să aud și cum se va termina totul. Tata o să fie încântat să audă de logodna ratată a lui Declan.

O, Doamne! Deși tatăl lui nu știe despre scrisoarea lui Brady Kane pentru Declan, în care dă detalii despre moștenire, nu e nici prost. Există un motiv pentru care e un afacerist de succes, la urma urmei. Nu mă îndoiesc că, dacă se prinde că logodna e falsă, o să dea fuga la avocatul lui Brady. Și dacă acesta îl crede, Declan ar putea

20 LA/REN
ASHER
pierre tot.

TERMENE ȘI CONDIȚII 21

Gândește-te, Iris! Gândește-te! Mai încerc o dată să la numărul lui Bethany, sperând ca a treia oară să fieⁱⁿ noroc. Mesageria vocală se aude tare și clar prin difuzor^u minuscul al telefonului.

Cal fluieră, apoi scoate un sunet ca de explozie.

— Așa se aude viitorul mort al lui Declan.

— Nu ai altă treabă pe undeva? Prin vreun bar murdar? se răstește Declan.

— De ce să plătesc pentru alcool când pot să-l beau pe banii tăi?

Cal zâmbeste și flutură paharul de șampanie prin aer.

Încerc să nu-l mai ascult, cântărindu-mi opțiunile.

Ce poți să faci? Să demisionezi odată pentru totdeauna! Nu! Refuz să renunț acum! Nu când sunt atât de aproape să-l ajut pe Declan să-și îndeplinească scopul.

Ai putea să o suni pe fata de rezervă, dar Declan a făcut-o să plângă...

— Știi, Iris e singură.

Zâmbetul lui Cal devine sinistru.

— Ar putea să-și joace rolul cu naturalețe, pentru că nimeni nu te cunoaște mai bine ca ea.

— Nu! se răstește Declan.

Stai!

Da!

Eu!

Nu e ca și cum mă oprește ceva să mă ofer înlocuitoare. Nu am nici iubit, nici alte angajamente, aș putea s-o înlocuiesc pe Bethany cu ușurință.

Doar pentru că poți nu înseamnă că ar trebui s-o și faci. Păi, dacă nu eu, atunci cine? Nu mai avem nici timp, nici logodnice potrivite.

22 LAU/REN
ASHER

Deschid gura, dar mă întrerupe tipătul lui Tati, orga-
nizatoarea de nunți a lui Declan.

— Aici erai! Mă întrebam unde a șters-o
viitorul soț.

Vocea ascuțită a lui Tati răsună prin încăpere.

— Nu poți plăti pentru asemenea distracție.
Cai îmi golește paharul și se sprijină de masă cu un
zâmbet.

— Unde e logodnica despre care am auzit
atâtea lucruri?

Tati dă din clipboard ca dintr-o baghetă magică.

Mă bucur că am păstrat secretul identității lui Bethany
în cazul în care se întâmpla așa ceva.

*Doar nu te gândești cu adevărat să te măriti cu el! Nici
măcar nu-l iubești!*

*Nu trebuie să-l iubesc. E un contract, nu o căsătorie din
dragoste.*

Declan îmi întrerupe gândurile.

— Beatr...

— Numele ei e *Tati*, dragul meu!

Îi pun mâna pe piept. Corpul lui devine rigid când îl mai
mângâi o dată, parcă spunând *Poartă-te normal*.

Sprâncenele lui negre se unesc, și se uită în jos la mâna
mea de parcă vrea s-o rupă deget cu deget.

— Ce faci?

Cuvintele lui sună destul de aspru, încât să se înfigă în
înfațișarea mea perfect pusă la punct.

— Te scutesc de efortul de a mă prezenta și
a oferi explicații despre povestea noastră.

Afișez cel mai dulce zâmbet de care sunt în stare în si-
tuația dată.

Chiar o să faci asta, Iris? spune glasul rațiunii.

TERMENE ȘI CONDIȚII 23

Nu prea văd alternativă!

18 LAUREN
ASHER

*E o căsătorie! Nu e ceva din care poți să te retragi când
te sperii.*

Alung orice gând care se opune planului meu. Sunt
doar câțiva ani din viața mea.

Dar să am un copil?!

Păi, mereu mi-am dorit să fiu mamă!

Da! Peste cinci ani!

*Măcar pot să-mi îndeplinesc planul pe cinci ani ceva mai
devreme.*

Înghit nodul din gât și-mi îndrept atenția spre Tati. Mă
desprind din îmbrățișarea țeapănă a lui Declan și-l iau de
mână. Mușchii i se încordează pe sub costum, întărindu-se
vizibil sub materialul sacoului.

*Grozav! Trebuie să lucrăm mai târziu la aversiunea lui
față de atingeri.*

— Tati, n-am fost tocmai sinceră cu tine
când am vorbit la telefon!

Zâmbetul ei pălește.

— Ah!

— Am ezitat să mă prezint altfel decât
asistenta lui Declan înainte de a te cunoaște în persoană.
Vezi tu, lucrez de multă vreme pentru compania Kane și
știi cât de repede se stărnesc bărfele.

Tati dă din cap și-și lipește clipboardul de piept.

— Sigur! Înțeleg!

— Mi-a fost teamă de ce va crede lumea
despre faptul că sunt cu șeful meu, dar nu ne mai putem
ascunde. Nu *vrem* să ne mai ascundem!

Vocea mi se gătuie fără să încerc.

Singurul semn de neliniste din partea lui Declan e felul
în care clipește de două ori la mine. *Niciodată* nu l-am

TERMENE ȘI CONDIȚII 25

văzut

Clipind de două
ori, nici când lo-
ranzactie dă
doile ani și a dă
dicții și că
murit caz că
tui. bunicul

Mă... tulbură.

Cal îmi face semn cu degetele mari ridicate pe la spa-
tele lui Tati. Șoptește „demnă de Oscar”, după care îl face
pe Declan să zâmbească, ridicând degetele mijlocii.

Fața lui Tati se luminează când ne ia de mâini.

— Uau! Înseamnă că pentru voi e o seară
importantă, din mai multe motive.

Se uită apoi la inelul meu gol.

— Ah, da! Inelul!

Întorc ochii la fața lui Declan.

Zvâcnetul din falca lui e vizibil pentru toată lumea.

*Regret, Declan, te opresc să-ți distrugi viitorul, chiar
dacă nu așă vezi lucrurile acum!*

Declan își ia mâna din mâna mea. Scoate din buzunar
un inel de platină cu un singur diamant frumos. Sunt puțin
surprinsă de eleganța inelului. Nu seamănă cu mon-
struoizitatea nefirească pe care a ales-o pentru viitoarea
lui soție, ceea ce mă nedumerește și mai tare. A ales unul
greșit de la magazin? Știam că nu trebuie să am încredere
în el cu ceva atât de important, dar a insistat.

Tati ridică o sprânceană, punând o întrebare mută și
aducându-mă înapoi în prezent.

— L-am rugat pe Declan să-l păstreze
pentru că trebuie să-l refacem. Afurisitul mi-a zburat de pe

TERMENE ȘI CONDIȚII 27

deget când l-am luat în brațe după ce m-a cerut de soție.

— O, nui se bosumflă Tati.

Cal intră în câmpul ei vizual.

— I-am spus fratelui meu că-i o idee proastă să o ceară în mijlocul furtunii, dar a insistat că e momentul perfect, tocmai pentru că lui Iris îi plac furtunile.

28 LA/REN
ASHER

— N-am văzut niciodată pe cineva căzând în genim ^ mai repede ca el.

Îi fac cu ochiul lui Tati, iar ea se îmbujorează.

Declan se încruntă și mai tare, ceea ce mă face să râd

— Aproape și-a rupt pantalonii Tom Ford, alergând după inelul acela. Fratele meu nu a intrat niciodată în panică în felul ăsta, așa că e bine că l-a găsit înainte să intre în vreun canal.

Cal îl prinde pe Declan pe după umeri, dar Declan îl împinge imediat.

— Ați filmat toată chestia asta? Mi-ar plăcea să le-_u arăt invitaților! zâmbește Tati.

Simt căldura pe ceafă.

— O, nu! Cererea lui Declan a fost inopinată. A fost atât de romantic...

Respir adânc, în timp ce diavolul mă ia de mână stângă, iar pielea mi se face de găină. Îmi pune inelul pe deget.

— Ia te uită! Se potrivește, până la urmă! Tati bate din palme. Jur că are doar două setări de volum - tare și strident de-ți sparge timpanul.

— Probabil a găsit ceva timp în programul lui aglomerat ca să-l dea la refăcut.

Mi se încing obraji.

Declan trage o dată de inel, verificând dacă stă bine, înainte de a băga mâna în buzunar.

Dau cu degetul pe inel, după care trag ușor de el. Nu se mișcă deloc. Îmi dreg glasul și mă forțez să zâmbesc.

— Cred că s-a blocat.

Normal că Bethany avea degetul mai mic decât al

TERMENE ȘI CONDIȚII 29

meu. Nimic nu merge bine în seara asta?

30 LA/REN
ASHER

În mai multe feluri, chiar.

Vocea lui e atât de joasă, încât doar eu o aud. Ceva în profunzimea vocii lui îmi stârnește fiori în corp. Se depărtează de mine, iar eu inspir adânc.

Declan își aranjează sacoul.

— Să începem spectacolul!

Un spectacol. Nici mai mult, nici mai puțin. O căsătorie falsă menită să-l împiedice pe șeful meu să piardă ceea ce a muncit toată viața să obțină.

Gândul ăsta stârnește un nou val de panică, mai puternic decât cel dinainte. Încerc să-mi spun că e doar o căsnicie de formă, dar nimic nu pare să-mi facă inima să bată mai încet.

Privirea lui Declan o întâlnește pe a mea, de parcă îmi simte neliniștea crescândă. Realitatea mă lovește ca o arsură solară, și-mi vine tot mai greu să respir cu fiecare secundă care trece.

Tocmai m-am angajat să-l ajut pe Declan - la bine și la rău.

Până când moartea ne va despărți.

32 LAU/REN

ASHER

Înima îmi bate cu putere în piept și încerc să respir adânc de trei ori ca să-i încetinesc ritmul.

Doar tu i-ai spus să găsească orice ființă cu doi cromozomi X și capacitatea de a procrea. Numai tu ești de vină!

Am trecut de punctul fără întoarcere. Niciodată nu m-aș fi gândit că Iris și-ar face un asemenea plan fără să mă întrebe măcar dacă sunt de acord. E o idee îngrozitoare și riscăm să pierdem tot ce-am construit împreună de-a lungul anilor.

Calmează-te!

Unu... doi...

La naiba cu asta!

— Ce naiba a fost în capul tău?

Iris nici măcar nu tresare, auzindu-mi tonul, deși buzele ei pline se țuguie de dezgust.

— Să-ți salvez fundu', asta a fost!

— Nu reușesc să înțeleg cum vine asta.

— Vrei să te programez la oftalmolog? Am

auzit că vederea slăbește odată cu înaintarea în vârstă.

Gluma ei obisnuită despre faptul că sunt cu doisprezece

ani mai în vârstă decât ea nu-și nimereste ținta.

Mijesc ochii până devin două despicături înguste.

— Nu mă pune la încercare!

— Iar tu să nu îndrăznești să te uiți așa la

mine!

Își pune mâna cafenie în șold, în poziție de luptă.

Diamantul de pe degetul ei iese în evidență pe fundalul pielii închise la culoare, atrăgându-mi atenția.

— Dacă n-aș fi intervenit, ar fi trebuit să explici unei săli cu o sută de invitați de ce nu apare mireasa.

Ce le-ai spune tuturor? Că s-a pierdut la poștă?

-Nu!

Strâng din dinți.

— Deși o miresă comandată prin poștă *p_{are}* nativă mai bună în clipa asta. *o_{are}*.

Ochii ei negri aproape *sticlesc*.

— Acceptă situația! Ai rămas fără timp și fs»« ..

tn mod clar! "»«'««!

O măsur din priviri.

Ceva strălucește în ochii ei, însă dispare repede **Ra** •

ușor bărbia ca o sfidare, privindu-mă drept în ochi.

— Știi cum să faci o față să se simtă specială!

— Specială e ultimul cuvânt pe care l-aș folosi ca să te descriu.

Mi se pare prea banal pentru cineva ca ea.

Ea geme și ridică brațele în aer.

— Nu știu de ce am crezut că e o idee bună.

— Eu, nici atât. Care anume e motivația ta?

— Te simpatizez cât să-mi doresc să te salvez de tine însuși. Sunt sigură că e vorba de vreun dezechilibru chimic așa că o să-i povestesc psihologului luni despre toate astea.

O privesc clipind.

— Să nu-mi spui că te măriți cu mine din bunătațea inimii tale!

Sprâncenele ei negre se unesc, și stă mai dreaptă.

— Și ce dacă?

— Termină cu prostiile! Ideile astea există numai în filmele de la Dreamland.

Ea deschide buzele.

— Nu mă prefac, deși reacția ta mă face să mi-o doresc. Ceva nu-mi convine la toată povestea asta. De ce s-ar

oferi Iris voluntară să fie soția mea după ce a căutat luni la rând candidata perfectă?

Pentru că nu voia să te însori cu altcineva, spune o voce măruntă din mintea mea.

34 LAU/REN

ASHER

Nu se poate... Nu! E imposibil!

Sau o fi?

Așa s-ar explica și comportamentul ei instabil. îi urmăresc privirea și o văd uitându-se la inelul de logodnă. Atinge încet marginea rotundă a diamantului. Aș îndrăzni să spun că o face *respectuos*.

Ah, futu-ți!

Atracția e una. Pasiunea e un joc mortal cu totul diferit pe care n-am de gând să-l joc prea curând.

Scrâșnesc din dinți.

— Faci toate astea pentru că ești îndrăgostită în secret de mine?

Cuvintele îmi ies din gură în grabă. Inima mi se zbate în piept, luptându-se să iasă afară.

Nu m-am gândit că ar nutri altceva decât indiferență față de mine. La naiba, niciodată n-am vrut să mă gândesc la asta dintr-o sută de motive, dar mai ales pentru că e cea mai bună asistentă pe care am avut-o vreodată! Nu se poate s-o pierd! Mai ales când e un element esențial în planul meu de-a prelua funcția tatei.

Ideea se spulberă într-o mie de bucăți când Iris se apleacă și scoate un hohot de râs enervant. În cei trei ani petrecuți alături, n-am văzut niciodată o fisură în sănătatea ei mentală. Cine-ar fi crezut că inelul meu pe degetul ei va declanșa o cădere nervoasă?

Întinde mâna să se echilibreze, apucându-se de primul lucru aflat la îndemână, care, întâmplător, sunt chiar eu. Toți mușchii din corpul meu se încordează, iar căldura mi se ridică pe braț de parcă mă învâluie flăcările. Stau drept ca o scândură în timp ce râsul ei se transformă într-un șuierat astmatic.

35 LA/REN

ASHER

În loc să mă simt ușurat, sunt puțin bulversat de reacția ei. Mi se strânge stomacul, văzându-i disp^u față de mine.

„Niciodată nu vei fi iubit!” Vocea tatălui meu îmi „trunde în cap în cel mai nepotrivit moment, trimițându-mi fiori pe piele.

Îi desprind degetele de bicepsul meu unul câte unul.

— Treci printr-un fel de criză?

— Nu, prostule! *Și* nu sunt îndrăgostită de tine.

Râde din nou, scoțând un șuierat oribil de fiecare dată când trage aer în piept.

— Fac chestia asta pentru că suntem prieteni.

— N-am să fiu niciodată prietenul tău.

Și nici nu vreau să fiu vreodată.

Ea se bosumfă.

— Mincinosule! Prietenii își ajută prietenii când sunt bolnavi.

— N-am idee despre ce vorbești.

— Îți mai amintești când ai avut

gripă? Îmi încrucișez brațele.

— Nu sunt convins nici acum că a fost gripă.

— Deci îți *amintești*!

— Numai pentru că a trebuit să angajez o echipă de curățenie ca să mă asigur că tot spațiul ăsta e lună.

— Bine! Dar atunci când te-am ajutat pentru că te-ai îmbătăt într-o călătorie de afaceri?

— N-am vrut niciodată ajutorul tău.

— Te împiedicai de propriile picioare și mă rugai să te prezint surorii mele gemene pe care nu o

36 U=mm ASMET

cunoșteați.

Toleranța mea față de vodcă e egală cu cea față de oameni - adică inexistentă.

TERMENE ȘI CONDIȚII 37

— Ești mult mai de treabă când ești beat. M-ai rugat să te bag în pat și să-ți cânt un cântec de leagăn.

— Acum știu sigur că minți! Ești una dintre cele mai slabe cântărețe pe care le știu.

Buzele mele amenință să afișeze un zâmbet, însă aleg să mă strâmb.

Iris ridică mâinile în aer.

— OK, bine! Am mințit. Dar nu te-aș fi refuzat dacă mă rugai! Pentru că prietenii se ajută între ei.

Sunt tentat să plătesc oricât pentru ca termenul *prieten* să fie șters din dicționarele de pretutindeni. Nu am prieteni. Nu mi-i doresc. Și nu vreau să fiu prietenul nimănui, mai ales al lui Iris.

Răsul ei răgușit se transformă într-o criză de tuse. Înainte să mă pot opri, îi iau poșeta minusculă de pe masă și i-o îndes în mână.

— Rezolvă odată cu zgomotul ăla oribil!
Începe să cotrobăie prin geantă, încercând să își găsească inhalatorul.

— Te preocupă starea sănătății mele?

— Doar dacă e ceva care îmi e de folos.

— Sigur! Cum am putut să uit?

Iris surâde înainte de a inhala medicamentul.

— Hai să lămurim câteva lucruri!

Când se încruntă și deschide gura, îi tai vorba:

— Orice faptă bună am făcut în ceea ce te privește a fost din respect pentru tine ca asistentă. Nu-mi pierd vremea cu lucruri inutile ca prietenia, așa că, dacă ai crezut că era ceva platonice între noi, e vina ta, nu a mea!

Spre deosebire de majoritatea femeilor care plâng în prezența mea, Iris doar ridică din umeri, auzindu-mi vorbele aspre.

.OppMtw^ n t̃xirt«« mea «S cred că ai «, a|u. ^
«« tar* * •sentrū a,t| ««»«ni! Te a*_{iKur}
dioB*p««m*»tatâmp̃ta!

— **Ku simt nimic altceva decât dorințe arzătoare de ami îndeplini «opul**

Iris ofteazi.
_ Viața toseamnă mai mult decât să-ți distrugi tatăl.
O ignor și mă uit la cea«, observând ci nu mai
avem ump,

— Trebuie să stabilesc niște reguli acum!
— **Reguli.,,**
f tiș cască ochii cât cepele.

— Orice privire,,
Ritmul inegal al inimii mele îmi inunda urechile.
Răsufierea i se opreste în gât când R cuprind obrazul
în palmă, Mă ngâi cu degetul mare pielea catifelată,
mișcăm duă înainte și înapoi de parcă aș putea să-mi
scriu numele doar atinând-o,

— Orice atingere,..
Iris închide ochii. Toate celulele din corpul meu
mă îndeamnă să mă retrag. Să pun puțină distanță
între noi, pentru că n-ar trebui s-o ating așa, Limitele
devin neclare, Dar sunt neputincios, inhalând mirosul
ei de nucă de cocos, iar plămânil mei protestează
față de invazia asta.

— Orice sărut,,, e doar o minciună, îi ating colțul gurii cu buzele și am senzația că mi s-au înfipt în corp cabluri electrice.

Ea deschide ochii brusc și se dă înapoi; în minte i se porneste furtuna. Bag mâinile în buzunar, părând netulburat, în timp ce pieptul i se ridică și coboară cu fiecare răsufflare întretăiată.

— Tu... Eu... Ce...

Vorbele ei sunt la fel de încurcate ca gândurile. Ar trebui să mă simt flatat că sunt în stare să o destabilizez, dar mai degrabă mă pune pe gânduri. Atingerea mea n-ar trebui să provoace o asemenea reacție. Nu dacă a fost sinceră când a spus că face asta doar pentru că mă consideră un *prieten*.

Încerc să recapăt controlul asupra situației. Să pun un fel de barieră în jurul meu.

— Aș face orice ca să-mi câștig moștenirea. Să-ți amintești lucrul ăsta când vei uita că pentru mine e doar un joc!

Iris deschide gura, dar o împiedică vocea aia stridentă care o să mă bântuie mereu.

— În regulă, voi doi! Oaspeții ard de nerăbdare să-i cunoască pe viitorii miri.

Organizatoarea de nunți ne întrerupe. Ne arată cu capboardul către intrarea în sala de bal ca un comandant de armată.

— Ești gata?

Iris se agăță de mâna mea. Zâmbetul ei e o versiune mai pabdă al celui pe care i l-a oferit lui Cal mai devreme.

Rămân tăcut, știind că orice îmi iese pe gură va fi doar o minciună.

**- OAMENI BUNI, VĂ ROG SĂ-I APLAUDAȚI PE
DOMNUL Kane și pe viitoarea doamnă Kane!**

Fac ochii mari, auzind anunțul DJ-ului.

Deși așa o vom face? Pur și simplu?

Tu ești cea care a plănuit totul. Îmi trag una în gând pentru petrecerea asta nesuferită de logodnă. Dacă aș fi știut că voi fi în centrul atenției tuturor, aș fi ales un anunț simplu pe platformele de socializare.

Îmi tremură genunchii când arunc o privire la invitați, îndrept picioarele ca să nu cad. Numărul hainelor de firmă adunate în sală e scandalos, iar zâmbetele false ale tuturor îmi irită pielea.

Declan întoarce ochii spre mine. E un reflex deja, o singură privire prin care spune o sută de cuvinte.

— Respiră adânc!

Mă ia de mâna stângă, iar căldura palmei lui îmi pătrunde în piele. E tulburător că-și dă seama de nelișiștea mea fără ca măcar să o spun.

TERMENE ȘI CONDIȚII 41

Al lucrat trei ani pentru el. Sigur că-și dă seama când ești neliniștită.

— Eu și Iris ne căsătorim la sfârșitul lunii.

La sfârșitul lunii? Adică peste două săptămâni

Muzica se oprește. Cineva tușește. Un ospătar scapă tava.

Suntem înconju rați de o varietate de reacții, una mai șocată decât cealaltă. Nu pot să-i condemn. Credeam că eu și Declan avem o lună pentru logodnă, dar acum avem doar două săptămâni.

Tăcerea e asurzitoare. Stomacul meu amenință să-și verse conținutul pe podeaua lucioasă de marmură, dar reușesc cumva să înghit acidul care îmi urcă pe gât.

Te descurci tu!

— Surpriză!

Zâmbesc ca să anulez reacția nu tocmai încântată a lui Declan. Îmi smulg mâna din mâna lui și o ridic ca să-mi vadă toți inelul. Un milion de culori se împrăștie din diamant, atrăgând atenția tuturor către simbolul viitoarei mele osândă.

— Bun venit în familie, Iris!

Rowan, fratele cel mai mic al lui Declan, iese din mulțime. Deși oamenii spun că seamănă cu Declan, cu părul castaniu și privirea întunecată, mie, una, mi se par foarte diferiți. Pentru că, dacă la Rowan se mai întrezăresc frânturi de umanitate, lui Declan îi lipsește compasiunea.

Cal iese din mulțime și ridică paharul în aer.

— Terapia în familie e joia seara! Să nu întârziati!

Câtiva încep să râdă și tensiunea mai scade puțin, atât cât aerul să redevină respirabil.

— O oră și plecăm! pufnește Declan pe înfundate, ca să-l aud numai eu.

42 LAU/REN

ASHER
- Vreau să sugerez treizeci de minute ,1« ,
insistiți...

Nu-mi zâmbește, dar ochii i se luminează că întoarce spre mine. Știm amândoi că nu vom scăpa de • în treizeci de minute. Nu când Declan e primul Kane se însoară de la Seth încoace, acum treizeci de ani. acesta de anunț e ca și cum s-ar naște un prinț 1, și toți vor să aibă parte de câteva minute împreună cu • Orice răspuns dă Declan e anulat când tatăl lui, Seth Kane, desparte mulțimea ca Moise. Intensitatea nemulț, mirii lui ar face un om mai slab de înger să cadă în genunchi Ai mei se înclătează. Am petrecut destul timp 1, preajma lui ca să învăț că se hrănește cu slăbiciunile oamenilor.

Declan mimează indiferența, cu excepția unui zvâcnet minuscul în fălci. E maestru la ascunderea propriilor emoții, dar, din când în când, se mai zărește câte una. O tresărire în obraji. Flexarea rapidă a mâinii. Ochii mijiți înainte de a-și recăpăta privirea rece.

— Relaxează-te!

Mă sprijin de el și-i masez pieptul, simțind cât de tare li bubuie inima.

Nu ești singura emoționată. Se pare că Declan e mai uman decât credeam.

-Fiule!

Seth nu se deranjează să observe că sunt și eu prezentă, ca de obicei. Cum nu reprezintă nimic pentru el, încetez să mai exist. E atât de simplu,

— Tată!

Declan înclină bărbia.

Amândoi sunt straniu de asemănători, cu părul castaniu și privirile întunecate și goale. Totuși, acolo se termină

similitudinile. Sunt sigură că Seth a fost chișes la viața lui, dar abuzul de alcool l-ă îmbătrânit într-un mod pe care Botoxul nu-l poate repara.

— Înțeleg că e cazul să te felicit.

Seth își zâmbește pentru prima dată. Falsitatea pe care o emană își stărnește greața.

— Fiul meu e norocos că faci parte din viața lui.

Da, sigur! Bărbatul ăsta nu știe nimic despre mine. Chiar și după trei ani, încă îmi spune Irene când trebuie să-i fac legătura telefonică cu Declan.

— Păstrează-ți efuziunile pentru camere!

Declan mă cuprinde cu brațul. Deși gestul pare mecanic, apreciez abilitatea lui de a încerca să-l facă să pară autentic. *A încerca* fiind cuvântul cheie. E mai țeapăn decât cocteilurile bunicii mele, iar acelea pot îmbăta pe oricine dintr-un singur pahar.

— Bun sfat pentru cineva care se dă în spectacol acum.

Mâna lui Declan mă strânge de talie cu o forță cumplită.

— Doar pentru că ești înverșunat împotriva iubirii nu înseamnă că și noi simțim același lucru.

Seth pufnește.

— Habar n-ai tu despre iubire!

— Se spune că poți să înveți multe din greșelile altora, așa că-ți mulțumesc pentru asta.

Zâmbetul ca de lup al lui Seth se fisurează. E ceva atât de trecător, încât aproape îmi scapă, dar durerea din ochii lui mă derutează.

Nu te lăsa păcălită! Nu e nimic real.

— Nu știi nimic despre ce am trăit eu și mama ta, și sper să nu treci vreodată prin așa ceva în căsnicia ta.

Seth se întoarce cu spatele și iese din sală fără să bage în seamă pe nimeni.

44 LAU/REN

ASHER

Gata cu afişarea unei familii unite şi fericite în D.B.

Nu sunt multe lucruri care să-l enerveze p, Seth ^ asta se întâmplă întotdeauna când e vorba de soţia 1^** greu să nu-ţi pară rău pentru un om care şi-l pierdut^® din cauza cancerului. Pe urmă îmi amintesc ce nenoroc* a fost cu băieţii lui, iar mila pentru el dispare.

În apropierea noastră apare o persoană nouă care îl strigă pe Declan.

— Hai să terminăm odată cu asta! şopteşte Declan pe sub mustaţă.

— N-am crezut că voi apuca ziua în care Declan Kane se logodeşte!

Bărbatul trece pe lângă mine şi-l bate pe Declan p, umăr, şoptindu-i la ureche.

Oaspeţii vin unul după altul să ne felicite. Toţi mă ignoră şi-l linguesc pe Declan, ceea ce îmi adună şi mai mult acid în stomac. Singura mea sursă de distracţie e să-l văd pe Declan prefăcându-se ca să suporte fiecare interacţiune, dar chiar şi asta îşi pierde amuzamentul după o oră.

Ai putea fi chiar invizibilă.

DJ-ul le cere tuturor să părăsească ringul de dans în timp ce o piesă lentă se aude în boxe. Îmi dau seama imediat că am dat de necaz.

Probabil s-a prins şi Declan, pentru că ni se întâlnesc ochii. De obicei, aş râde de ticul acela mic al fălcii lui, dar cum fac şi eu parte din tortura asta, abia îmi vine să zâmbesc. El traversează încăperea şi mă ia de mână,

— Ştii să dansezi? Îl întreb încet, să mă audă numai el.

— Sigur că ştiu să dansez.

Deși fața lui Declan rămâne albă ca varul, felul în care mă strânge tare de mână arată exact ce simte.

Detestă atenția la fel de mult ca tine.

Am senzația că cineva mi-a dat foc. O sută de perechi de ochi îmi străpung exteriorul controlat cu grijă, iar neliniștea mea crește când Declan mă trage spre corpul lui. Își înfășoară mâna pe spatele meu, iar cu cealaltă, care tremură, mă ține atât de strâns, încât îmi oprește circulația.

Vârfurile degetelor lui îmi alunecă pe partea de sus a fundului. În urma atingerii pe piele îmi sar scântei, așa că inspir brusc.

- Nu mai face asta! Îi spun, zâmbind forțat.
- Ce să nu mai fac?
- Nu mă mai atinge așa!
- Ești logodnica mea, îmi răspunde de parcă

așa se explică tot.

Își ridică mâna și scot un oftăt, dar tresar când mă trage în față până când nu mai există spațiu între noi. În mod oficial, respiratul a devenit opțional.

- Ce fel de dans lent e ăsta?
- Genul de dans care-i face pe toți să ne

filmeze.

Simt că mi se topește fața când mă uit în jur.

- O, Dumnezeu!

Fața i se lipește de creștetul capului meu și jur că levi-tez în clipa asta. Pentru un om care nu e deloc interesat de o relație, știe să se prefacă de minune. Mă face să mă îndoiesc de orice în legătură cu noi până în acest moment. Unde a fost bărbatul ăsta până acum? Și, mai ales, de ce îl ține ascuns?

Ce mai contează? Nici măcar nu e ceva real.

Gândul mă trezește, și simt un fior de dezamăgire în stomac. Nu e decât teatru jucat pentru toți ceilalți. Poate

46 LAU/REN
ASHER

m-am lăsat dusă de val preț de-o clipă, dar nu t, v,
uit de ce am fost de acord eu chestia asta. Nu ¹⁰⁶
adevărată. Oricâte sărutări pe frunte și atingeri fi,
nimic nu va schimba situația. ^{110a}

a»

Respectă planul și nu vei avea de suferit! Repet
mottoul în gând în timp ce Declan ne mîs - amândoi
în ritmul piesei. Până la sfârșitul dansului* simt mai
puternică decât înainte și gata să separ realî~f tea
de ficțiune. ^{111a}

Să-l dăm drumul

*Mai durează treizeci de minute de stat în tăcere lângă
Declan până reușesc să ajung la baie.*

Adun apa rece de la robinet în palme și-mi ud
obraji.

— Te descurci, Iris! Nu lăsa chestia asta să te
afecteze!

Ușor de zis, greu de făcut! Deși nimeni nu mi-a
spus o vorbă în afară de un salut în treacăt, s-au
grăbit cu toții să mă evalueze ca pe un cobai. Numărul
femellor care s-au uitat ce anume beau și dacă sunt
balonată din cauza sarcinii sau a pastelor a fost
șocant. Niciodată nu m-am rușinat cu silueta mea, dar
felul în care m-au analizat mi-a inferbântat pielea pe
sub eșarfa de mătase.

Femeile astea nu contează. Îmi îndrept umerii și mă
dau din nou cu ruș înainte de a ieși din baie.

Intru în sală, dar cineva mă dezechilibrează, apucân-
du-mă de cot.

—

Cu cât te plătește?

**Tatăl lui Declan mă întoarce cu fața spre el. Îmi
smulg brațul din strânsoare.**

— **Habar nu am despre cine sau ce
vorbești!**

48 LAU/REN
ASHER

— **Sunt dispus să te plătesc dublu față de cât îți oferă el ca să anulezi logodna.**

Fac ochii mari.

Pardon?

_ Doar nu ești atât de proastă.

— Te rog să vorbești deslușit, pentru că nu reușesc să țin pasul cu ideile complexe!

— E evident că Declan e disperat dacă te-a ales tocmai pe tine.

Ce îndrăzneală din partea lui!

Sunt o femeie norocoasă. Faptul că mă mărit cu fiul tău e ca o poveste de la Dreamland devenită realitate.

Seth scoate un sunet din gât.

— Nu te flata singură! Declan se însoară cu tine doar pentru moștenire.

— Ce face?

Ridic vocea în cel mai bun moment.

— Nu știi!

Seth se încrunță.

L-am adus exact unde voiam.

— Despre ce vorbești? Nu mi-a zis nimic despre nicio moștenire.

Îmi fac buza de jos să tremure, iar rezultatul e miraculos.

— Singurul motiv pentru care ți-a pus un inel pe deget este că-mi vrea funcția. Fără tine, n-are nicio șansă să ajungă director executiv.

Clipesc de două ori.

— Poftim?

Râsul lui răutăcios mă face să dau înapoi.

— Doar nu crezi că vrea să se însoare cu tine din dragoste?

— Dacă nu din dragoste, atunci pentru ce?

Duc mâna la piept, agățându-mă de materialul *„h”* de parcă vreau să-mi smulg inima din piept. Dacă ar fi, p aici, cred că mi-ar da un trofeu de aur pentru Poate Declan mi-ar oferi o mărire de salariu.

— Pentru ce altceva? O moștenire. Fără o soție *„u”* copil, nu are cum să ajungă director executiv. ^{”n}

— Vorbești serios? Ce-i în neregulă cu voi?

Tonul vocii mele se ridică de parcă sunt cât pe ce *„s”* *„u”* bucnesc în lacrimi.

Seth își bagă mâinile în buzunare.

— Din păcate.

— Cum ai aflat?

Se încruntă.

— Nu contează cum am aflat.

Îmi înăbuș pornirea de a-mi da ochii peste cap.

— Ai vreo dovadă? Doar nu mă crezi atât de proastă, încât să te cred pe cuvânt în locul logodnicului meu?

Ticălosul mijeste ochii foarte puțin, de parcă ar spune că da, chiar mă crede atât de proastă. Măcar presupunerile lui despre mine fac ca discuția asta să fie o victorie și mai mare.

— Noi doi am avut o discuție despre asta când mi-a cerut sfatul. Am încercat să-l avertizez să nu meargă până la capăt, dar nu m-a ascultat.

Bum! L-am prins exact unde voiam. E imposibil ca Declan să fi vorbit vreodată cu tatăl lui despre moștenire, ceea ce înseamnă că presupunerile lui Seth Kane se bazează doar pe speculații. Descoperirea aproape mă face să râd, dar nu sunt gata încă să renunț la personaj. E prea distractiv să mă joc cu cel mai mare ticălos din Chicago.

Mă șterg la colțul ochilor.

Iartă-mă! Doar că mă simt foarte copleșită deodată.

50 LAU/REN

ASHER

Domnul Kane clatină din cap de parcă e cu adevărat dezgustat de alegerile lui Declan. Nu are nicio credibilitate, dat fiind trecutul lui, dar știe să joace teatru. Aproape „ai bine ca mine.

— Fiul meu ar trebui să știe să nu se joace cu sentimentele unei femei nevinovate. Credeam că l-am învățat mai bine de atât.

Nici măcar nu știu de unde să încep cu comentariul acela.
Nu-l lăsa să te afecteze! Încearcă doar să te sperie ca să renunți la căsătorie. Îmi îndrept coloana.

— Există un singur om care se joacă cu sentimentele mele și mă uit la el chiar acum. Dar mulțumesc pentru toate informațiile! Sunt convinsă că lui Declan i-ar plăcea să audă despre încercarea ta eșuată de a ne strica logodna.

Fața lui se transformă într-o imagine desprinsă parcă din coșmarul unui copil.

— Te crezi deșteaptă?

— O, știu sigur că sunt!

— Încercam să te salvez de o căsnicie lipsită de iubire, dar se pare că vă meritați unul pe altul.

— Sper din tot sufletul, având în vedere că ne căsătorim!

— Nu te va iubi niciodată. E incapabil să iubească.

— Dacă aș vrea sfaturi părintești de la un tată oribil, l-aș suna pe tatăl meu.

Înțepătura e menită pentru el, din pricina tuturor necazurilor prin care au trecut copiii din cauza lui.

Seth își încheștează fâlcile.

— Nu se termină totul aici!

Îi ofer un zâmbet larg în timp ce trec niște oaspeți pe lângă noi.

51 LA/REN
ASHER

_ Sper că nu! Îmi place la nebunie să văd ci derăs.

"Hci

Îl las pe tatăl lui Declan în urmă, spumegând tuna de rahat
pe care tot el a creat-o.

dh

- Tatăl tău știe, e primul lucru pe care îl spun ^

Declan urcă în mașină.

Hamson, șoferul lui Declan, închide portiera și se strecura pe scaunul lui.

Declan înclină capul.

— Cum adică „știe”?

— Să zicem doar că am avut o discuție sinceră
după ce m-a încolțit la baie.

Privirea lui dezgustată o oglindește pe a mea.

— Spune-mi exact ce-a zis!

Îi relatez întreaga discuție, de la presupunerile tatălui său
până la felul în care s-a oferit să-mi plătească o sumă dublă
ca să anulez logodna. Declan nu spune nimic până nu termin
de povestit.

— Nu are nicio dovadă!

Îmi frământ mâinile în poală.

— Totuși, asta nu înseamnă că nu se va opri
până nu găsește ceva.

— Atunci o să le oferim tuturor spectacolul pe
care și-l doresc cu disperare.

— Dar nu te temi că o să facă o prostie?

Ochii îi strălucesc când aude provocarea.

— Aș vrea să-l văd că încearcă. Nimic nu mi-ar
plăcea mai mult decât să-l distrug odată pentru totdeauna!

Mă trec fiori pe spate.

— Atunci, care e planul nostru?

— Planul *nostru* ?

— îi arăt inelul de pe deget.

— Chestia asta mă transformă automat într-un membru al echipei.

Mușchii din falca lui se încleștează.

— Nu știi în ce te bagi cu chestia asta!

— Dacă e să mă iau după poveștile lui Cal, cred că am totuși o idee.

— Orice ți-a zis Cal e o versiune palidă a adevărului.

Mă încrunt.

— Ce vrei să spui?

Declan strânge din buze, iar între noi se așterne tăcerea. Îmi dau ochii peste cap.

— Bine, atunci! Deși apreciez că-ți faci griji, tatăl tău nu mă sperie, așa că avertismentele tale sunt un efort irosit.

— Probabil îți dorești să mori. Comportamentul tău irațional nu are altă explicație.

— Încep să râd.

— Evident, altfel n-aș fi acceptat niciodată să mă mărit cu tine.

- CE FACI?!

Mama cascadează ochii la mine. Își împreunează palmele ca să nu ți le treacă prin cărlionți.

— A spus că s-a logodit! răspunde buni în gura mare, înainte de a sorbi din cafea.

Șuvițele ei senegaleze încărunțite se mișcă în timp ce-și schimbă poziția pe fotoliul de răchită din fața mea.

— Cum? Unde? Cu *cine*? Din câte știam eu, spuneai că ești singură!

Pielea cafenie din jurul ochilor mamei se încrețește.

— E complicat!

Mă rog, se poate spune și așa.

Poate că nu eram pregătită, de fapt, pentru conversația asta a doua zi după îngrozitoarea petrecere de logodnă.

— Păi, nu ne lăsa în suspans! Nu știu cât mai avem de trăit pe pământ și, la cât te bălbăi tu, mai curând o

să fie o înmormântare decât o nuntă, adaugă buni cu o expresie serioasă.

Probabil ea e motivul pentru care am reușit să mă prefac logodită în fața unei săli pline cu străini atâta vreme.

— Nu am nimic de organizat, pentru că ne vom căsători pe ascuns.

— **Pardon?!**

Respirația greoaie a mamei îmi alungă zâmbetul.

— Nu, nu faci așa ceva! Ești singurul meu copil și nu te las să te măriți într-o cămăruță de la tribunal.

— Care-i problema cu asta? Așa m-am măritat eu! zice buni, părănd cu adevărat jignită.

— Tocmai asta am vrut să spun, i-o întoarce mama.

— Locul a fost foarte convenabil. Proaspăt căsătorită, m-am dus pe Bourbon Street și m-am distrat cu tatăl tău toată noaptea.

— Sunt perfect conștientă de felul în care am fost concepută. Nu e nevoie să spui povestea din nou.

Nu știu exact cum de trăiesc amândouă sub același acoperiș fără mine ca mediator.

— Vreți să-mi ascultați povestea sau preferați să mă traumatizați pe viață?

— Povestea! răspund amândouă.

Și încep, spunându-le cum eu și Declan ne-am dat seama de adevăratele noastre sentimente în timpul unui zbor turbulent spre Tokio. Că plângeam de teamă că voi muri într-un accident, iar Declan m-a sărutat ca să nu mai plâng. Cea mai grea parte a minciunii a fost să spun că am păstrat relația secretă un an, pentru că nu eram sigură cum vor evolua lucrurile.

E ciudat cum minciuna aceea e cea mai credibilă, dat fiind

trecutul meu cu bărbatul.

Vrei să spui că ești logodită cu Declan Kane? p.
Bunăvorie?

Mama respiră întretăiat.

— E chiar atât de greu de crezut?

Mama încetează cu plimbatul și se uită la mine.

p,ț E greu, sinceră să fiu.

Rămân cu gura căscată.

— Poftim?

Bunica râde.

— Ei, halde! N-ai venit de Crăciun anul

trecut ca să stai cu el la Tokio.

— *Munceam.*

Buni râde.

— *Sigur.* Tuturor ne place să muncim,
draga mea. Unora mai mult decât altora. Și, preferabil,
de mai multe ori pe zi.

Mă înec cu cafeaua.

— Credeam că libidoul scade cu vârsta.

— Am amintiri care să mă țină toată viața.

Mama geme.

— Cum să nu, chiar te rog să le lei cu tine
în mormânt. Buni hohotește de râs.

Mama se așază lângă mine și mă la de mâna stângă.

Se uită la inel din toate unghiurile.

— Ești sigură că îți convine treaba asta?

Dau din cap.

— Bineînțeles!

O să ajungi în iad pentru că o minți pe mama ta.

*Măcar tu și Declan rămâneți împreună în viața de
apoi.*

— Pare atât de...

Mama nu-și găsește cuvintele.

— Din senin?

TERMENE ȘI CONDIȚII 57

— Da!

— E... special. Îi iubesc cu adevărat.

Am nevoie de toată voința ca să spun cuvintele astea fără să răd.

Mama înclină capul. Într-un fel sau altul, a reușit mereu să scoată adevărul de la mine. Îmi mușcă buza ca să nu spun vreo prostie.

Cum ar fi adevărul?

O, mai taci! Îmi forțez conștiința vinovată să ia loc în spate.

— E șeful tău.

— Știu!

— E mult mai în vârstă decât tine.

— Țăsta ar trebui să fie un dezavantaj? Întreabă buni. Pentru că eu văd doar avantaje.

Nu aștept nicio clipă.

— Nu putem controla de cine ne îndrăgostim.

Mama oftează.

— Nu! Nu putem!

O împunsătură de vinovăție mi se înfășoară ca un lasou în jurul inimii. Mama e întruchiparea omului care s-a îndrăgostit de cine nu trebuia, iar eu simt rezultatul neașteptat.

Îmi strânge mâna în semn de încurajare.

— Câtă vreme ești fericită, mă bucur pentru tine.

Dau din cap pentru că mă tem de ce-aș putea scoate pe gură. Dacă ar ști mama adevărul despre logodnă, nu cred că m-ar mai susține la fel de mult. Își face griji din fire. Nu mă îndoiesc că s-ar îngrijora să știe că-mi leg viața de un bărbat care abia dacă mă place și cu un copil pe care nu-l vrea. Și-ar dori pentru mine mai mult decât să-i calc pe urme.

58 LAU/REN
ASHER

**Gândurile mele neliniștite se intensifică și mai
când buni deschide gura și întreabă:**

— Și când îl cunoaștem și noi?

Deschid ușa de la intrare și-l găsesc pe Cal sprijinit de tocul ușii.

— M-ai evitat! Îmi spune.

— Mai degrabă, am avut de gestionat urmările faptelor mele.

Îi fac loc să intre în apartament. Spațiul devine brusc de zece ori mai mic din pricina prezenței lui. Deși apartamentul meu nu e cine știe ce, e al meu după zece ani de muncă grea și oameni care s-au îndoit de mine.

Cal navighează prin terenul minat cu ghivece cu flori înainte de a se așeza pe vechea mea canapea de piele.

— De ce-ai făcut-o?

Mă așez în fața lui și-mi lipesc genunchii de piept.

— Pentru că sunt proastă.

— Cum ai ajuns de la a te despărți de toți iubii tăi înainte ca lucrurile să devină „prea serioase” la a accepta să te măriți cu *fratele* meu?

— Când o spui așa, chiar pare să nu-mi stea în fire.

Cal râde.

— Și parcă nu voiai să mai auzi de bărbați niciodată?

— Păi, niciodată pare o perioadă foarte lungă

dacă stai să te gândești puțin...

— Spune femeia care credea că fostul ei iubit „se mișca prea repede” pentru că i-a cumpărat o periută de dinți de rezervă.

—

E ceva diferit.

60 LAU/REN
ASHER

Sigur, istoricul relațiilor mele nu e cel mai draguț, întotdeauna sunt cea care se retrage înainte ca lucrurile să devină reale, pentru că teama mă face să acționez mai întâi și să am regrete mai târziu. Tiparele mele nu sunt cele mai sănătoase, dar m-au împiedicat să mă transform vreodată în mama mea. Pentru că, deși o iubesc, faptul că am crescut matoră la căsnicia ei abuzivă cu tata m-a făcut să nu-mi doresc vreodată să mă aflu în poziția aceea. Să iubești înseamnă să pierzi mai mult decât sunt eu dispusă să pierd.

Cal mă trezește la realitate.

— Da, chiar că e diferit. Te măriți. Și o să ai *un*

copil. Adică, o să mă faci unchi.

Mi se întoarce stomacul.

— Știu că pare o nebunie...

— Pentru că *este* o nebunie.

Ridic mâinile în aer.

— Atunci, de ce m-ai încurajat?

— Pentru că n-am crezut că o să mergi până la

capăt!

Rămân cu gura căscată, dar nu scot niciun cuvânt.

Cal oftează.

— Fratele meu e ultimul gen de bărbat cu care ar trebui să te măriți.

Simt o strănsoare în piept.

— **De ce?**

— Pentru că te va face să suferi. E ceva firesc pentru el și e doar o chestiune de timp până te trezești prinsă în capcană.

— E draguț din partea ta să-ți faci griji, numai că relația noastră nu e decât un contract. Nu va avea ocazia să mă rănească.

TERMENE ȘI CONDIȚII 61

În fond, de asta am fost de acord cu ideea. Dacă mg temeam că-mi risc inima, n-aș fi zis da niciodată. Dar cu lipsa de interes a lui Declan față de relații și cu teama mea de angajamente serioase, ne potrivim de minune.

— *Tu ai putea să te îndrăgostești de el.*
Râd până îmi dau lacrimile.

— Eu și Declan am putea fi ultimii oameni de pe pământ și tot aș alege vibratorul în locul lui.

Buzele lui Cal se strâmbă a dezgust.

— Prea multe detalii!

— E adevărat!

— Atunci, cum aveți de gând să faceți un copil?

— Cu ajutorul cuiva în halat alb.

Deși n-am analizat contractul făcut de Declan, știu că se așteaptă la fertilizare în vitro.

— Un copil creează o conexiune între doi oameni ce nu se poate șterge niciodată.

Are o expresie tristă, iar durerea din pieptul meu crește.

Înghit nodul din gât.

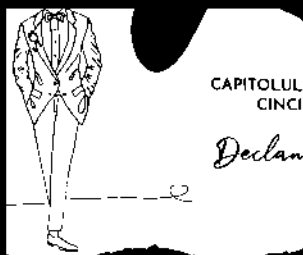
— Sunt conștientă de asta.

— Sper că știi ce faci.

Nu știu. Cătuși de puțin. Dar în loc să las neliniștea să mă înghită cu totul, îmi îndrept umerii și înfrunt realitatea.

— O fi grea căsnicia, dar sunt dispusă să fac tot posibilul.

Pot doar să sper că nu-mi voi aminti momentul acesta doar ca să regret alegerile făcute.

AM PIERCUT WEEKENDUL DUPĂ PETRECEREA DE 10
yeară, făcându-mă cămășuț și am mers pe rând în
măști cu înălțimi diferite.

Aveam costumele din puncta pe la care se țineau.
Fugind de ea, am văzut și am văzut un șold de
caldă, pe de pe masă.

Însă nu era din la masă.

— Ce e asta?

— Conștientizarea de la masă.

De ce e pe?

Am tot vădit conștientizarea și simțurile, pe lângă cele
pe care le am vădit după experiența mea.

Am văzut că în viață de altfel, în timp ce
am stat cum vă vedeți.

Eu îl văd pe de la masă.

TERMENE ȘI CONDIȚII 63

— Nu știu ce te-ai face fără mine,
— Simțul exagerat al propriei valori de care
dai de vadă e îngrijorător.
— Nu-i nevoie să te prefaci atât de mult că-ți
displa-
— Prima ta greșeală e că ai impresia că mă
prefac Iris doar zâmbește la înțepătura mea.
— Se spune că e o linie subțire între dragoste și
ură
— Nu de ajuns de subțire, mormăi pe înfundate.
Mai râde puțin și ia contractul roz.
— Semnează-te cu inițialele în josul fiecărei
pagini după ce termini de citit.
Îi dau un stilou.
— Contractul ăsta e gros ca o Biblie.
Iris se uită la teancul de pagini cu o expresie chinută.
Rămân tăcut și mă sprijin de birou, încrucișând brațele.
— E o problemă?
Ea se încruntă o secundă doar, după care se stăpânește.
— Nu, dar o să-mi petrec pauza de prânz
citindu-l.
— Stai cât vrei, dar contractul ăla nu părăsește
biroul meu, să fie clar!
În niciun caz n-aș risca să ne vadă cineva aranjamentul.
Iris atinge cu degetul prima pagină.
— Bine! Dar am de gând să citesc fiecare
pagină de trei ori ca să mă asigur că nu e nimic dubios, așa
că nu te enerva dacă-ți ocup timpul tău prețios în care stai
singur.
Răspunsul îi iese de pe buze fără să ezite.

64 LAU/REN
ASHER

Și te acuză pe tine că minți.

— Scutește-mă de detalii și dă-i drumul! Mai
am și alte lucruri de făcut.
Mă așez pe scaunul care scârțâie sub greutatea mea.

TERMENE ȘI CONDIȚII 65

— Dacă mai faci mușchi, o să se rupă chestia
aia în două într-o bună zi.
Mușchii mi se încordează sub costum când îmi deschii
sacoul.
— Sunt convins că ți-ar plăcea treaba asta.
— Numai dacă pot să filmez.
O ignor și deschid computerul. Răspund la numai câteva e-
mailuri când Iris scoate un sunet de protest.
— E o glumă perversă?
Vocea ei sună gătit.
— Ce anume?
Iris cascadează ochii într-un mod îngrijorător.
— Ai de gând să-mi acorzi custodie deplină a
copilului nostru?
— E o problemă?
— Da! O mare problemă!
— Presupun că acum ar trebui să menționez că
nu e un contract negociabil.
Iris ridică bărbia sfidător.
— Păi, S-I negociabil.
— Nu!
— Atunci renunț.
Nu iau ochii de la ecranul computerului în timp ce-i răspund:
— Aș vrea să te văd că încerci!
Iris se ridică, aruncă pe birou contractul și-și ia poșeta de pe
jos.
— Dacă nu poți fi un tată responsabil, atunci nu
mă mai interesează să te ajut!
— Doar nu vorbești serios.

66 LAU/REN
ASHER

— Vrei să punem teoria asta la încercare?

Futu-il Regulile jocului se tot schimbă fără acordul meu, numai pentru că Iris nu joacă cinstit.

N-a făcut-o niciodată.

— O să renunți la o sută de milioane de dolari din cauza custodiei?

— Nu banii sunt problema. Ci decizia ta.

Iris se întoarce pe loc și-mi arată spatele.

Pierd controlul cu fiecare pas care o îndepărtează de mine.

— Îți dau două sute de milioane.

Ea merge în continuare spre ușă, ignorându-mă complet. Legănatul șoldurilor ei mă îndeamnă în tăcere să o înșfac. Să fac ceva, nu să o las să renunțe la mine și la înțelegerea noastră.

— Trei sute de milioane.

Pasul ei șovăie, dar nu se oprește până nu pune mâna pe clanță. Apăs butonul rotund de sub birou, iar mecanismul de închidere al ușii se blochează.

Ea mormăie în barbă.

— Deschide naibii ușa!

— Nu înainte să-ți așezi fundu' la loc pe scaun și să semnezi contractul.

-Nu!

Iris trage de clanță, dar e un efort inutil. Deși în- cuietoarea de tip seif e menită să împiedice intrușii să intre, se dovedește foarte utilă ca să-mi țină asistenta *înăuntru*.

Stau și aștept să obosească. Poate că Iris e încăpățănată, dar voința mea e de fier. Și când risc atât de

multe, abandonul
ei nu este o
opțiune, oricât
de mult m-ai
pursă.

Iris își sprijină fruntea de ușă.

— Cum rămâne cu ce-mi dolesc eu?

— Ai renunțat la drepturile tale în clipa în care
ai devenit logodnica mea.

— Ai grijă, Declan! Ți se vede misoginia.

Ridic colțul buzelor.

— N-ai nicio autoritate aici.

— Consideră că e atuul meu.

Îmi face un semn obscen cu inelarul.

— *Drăguț!* Îi răspund sec.

— Ori îmi ascuți condițiile, ori sun primul
reporter din listă și anunț că ne-am despărțit.

Mijesc ochii.

— Mă ameninți?

— *Eu? Niciodată!*

Iris flutură din gene.

— Prefer să spun că te motivez.

Genul ei de nebulă îl scoate la lumină pe-al meu.

— Ești un spin în coasta mea.

— Nu! E doar vina bățului înfipt în fund.

Și când te gândești că o plătesc mai mult decât pe orice
asistentă din clădirea asta pentru asemenea comportament!
Oftez dezinteresat.

— Dă-i drumul și prezintă-ți condițiile!

Ea își târaie tocurile pe covor, după care se așază pe
scaunul ei obișnuit. Pielea e decolorată după atâția ani de

68 LA/REN
ASHER
abuz.

— Vreau
custodie comună - acceptți sau nu o părinte cincizeci la sută
din timp indiferent dacă ¹⁶ vreți sau nu. ^{CHIZ_16}

— Dacă asta-i tentativa ta de a încerca să folos
pilul ca să obții mai mult de la mine, nu o să furw;.-!-! ⁰⁰¹

Ei îi freamătă nările. ^{00000_}

— Știu că e un concept dificil pentru tine,
având i vedere până unde merg oamenii ca să te facă fericit
di, lumea nu se învârte în jurul tău.

— Mai departe, o să-mi spui că pământul nu e
plat Iris își încrețește nasul.

— Nu-mi place când încerci să fii nostim.

— De ce?

— Pentru că îmi plac mai mult fără
personalitate. Ochii îi sunt luminoși, formând întotdeauna o
ogindă

pentru inima ei.

Inima ei proastă, săngerândă.

— E important pentru mine! *Foarte* important.
Coboară vocea atât de mult, încât trebuie să mă aplec
în față ca să aud următoarele cuvinte.

— **Nu vreau ca un copil să Crească
crezând că părinții nu-l iubesc.**

*Încleștez pumnul pe lângă coapsă. Te-ai legat de cineva eu
mai multe probleme părințești decât tine.*

Privirea ei se îndepărtează de mine și se pierde în de-
părtare, de parcă își amintește ceva.

— Știu cum e să nu fii dorit de un părinte. E un
sentiment pe care nu i l-aș dori celui mai rău dușman,
darămite propriului copil.

De parcă aș putea să fiu vreodată atât de inutil ca el. Am
auzit destul despre tatăl lui Iris de la Cal ca să știu

70 Lauren Asher

că nu sunt deloc ca el, dar felul în care se uită ea la mine îmi amenință planurile precaute. Nu trebuia să candidez la tatăl anului. Am învățat din experiență că afaceriștii nu sunt familisti buni, oricât de mult s-ar preface pentru publicitate.

Care-i cel mai rău lucru care se poate întâmpla dacă accepți? Angajezi o bonă să te ajute să crești copilul?

Mi se umezește gâtul când mă gândesc la consecințe dacă accept cererea lui Iris. Știu cum funcționează. O împrejurare neprevăzută atrage încă una și pe urmă, deodată, va fi de ajuns să mă amenințe că pleacă pentru a obține ce vrea. Mă aștept la asta de la toți în afară de ea, însă nu sunt șocat de abilitatea ei de a-mi folosi slăbiciunea împotriva mea.

Cel puțin dezamăgitor:

— Un weekend pe lună.

Vorbesc înainte de-a mă putea opri.

Iris își dregre glasul.

— E un început bun...

— Atunci am stabilit...

— **Dar nu!**

— Fir-ar al dracului!

Ea cască ochii, văzându-mă că izbucnesc.

Stăpânește-te!

Iris continuă de parcă nu am dat o rară dovadă că am emoții.

— Nu vreau să rămân pe cap cu toate chestiile

plictisitoare ca teme sau treburile în casă.

— Atunci angajează o menajeră și un profesor parti

permiți.

Ea clatină din cap.

— Nu anta vreau să spun. Ar trebui să schimbăm I, două săptămâni ca să albă o casă mai stabilă și constantă în acest fel, amândoi putem fi părinți distractivi.

— Pot să te asigur că nu voi fi descris niciodată drept „un părinte distractiv”.

Iris își dă ochii peste cap.

Cu copiii e simplu. Câtă vreme îi hrănești, te joci cu ei și îți mînte personajele lor preferate din desenele animate de la televizor, ești instantaneu cea mai grozavă persoană din cameră.

— Pare un adevărat iad.

— Măcar o să te

simți ca acasă, îmi întorc privirea la computer.

— Bine! O să facem schimb la două săptămâni.

— Vezi, știam că poți să accepți un compromis dacă ți se oferă ocazia.

— Șantajul face minuni.

Iris rânjește.

— O știi prea bine. E tactica ta preferată.

Numai de-ai ști tu. Deși Iris e conștientă că pot să obțin informații despre oameni, nu știe cât de departe merg ca să manipulez situațiile în beneficiul meu. întotdeauna obțin ce vreau. Faptul că Iris conduce negocierea asta o să mă ajute pe termen lung, chiar dacă acum este în avantaj. Iris ridică un deget.

— încă un lucru!

Nu apuc să obiectez, pentru că vorbește mai departe.

72 Lauren Asher

— **Mama mea vrea o nuntă tradițională la**
biserică.
— **Nu!**

-Dar-
ii tai vorba.

N, căsătorim pe ascuns.

— Nu, nu putem! Cel puțin, nu acum.

— **Lasă-mă să ghicesc, o să renunți la**

logodnă dacă nu-ți accept planul.

Previzibil, dar eficient ca să-mi forțeze mâna.

Poftim? Nu! Dar aș aprecia foarte mult dacă mi-ai
face pe plac. *Te rog!*

Felul în care îi tremură buza de jos mă face să regret că
am acceptat ideea asta nebunească de a ne logodi.

Îmi ascund uimirea.

— Deci, e o rugămintă...

— Una mare, dată fiind părerea ta despre
nunți, dar nu te-aș ruga dacă nu ar fi absolut necesar.

— Îmi rămâi datoare!

Ochii ei sclipeșc când îmi flutură inelul prin fața ochilor.

— Consideră că suntem chit. ^

Un sunet de dezgust mi se blochează în gât.

— Semnează contractul și ieși afară până nu
mă răzgândesc!

Iris împinge hârtiile spre mine.

— Sigur! După ce faci modificările necesare,
inclusiv plata inițială de trei sute de milioane de dolari, o
să semnez imediat.

Ticăloasă mică...

— Te crezi isteță!

Zâmbetul ei îmi sporește fierbințeala care-mi curge prin
vene.

74 Lauren Asher

N-am cerut niciodată o sumă mai mare, dar d -
te-ai oferit cu atâta generozitate... SCA
Fir-ar să fie! Îmi acopăr zămbetul vag cu do_{na}} pumnului.
— Bine jucat!
Îmi face cu ochiul.
— Mulțumesc, domnule! **Doar** de la tine am
învățat tot ce știu.
Și o regret în fiecare zi.

DACĂ MĂ AȘTEPTAM CA RESPONSABILITĂȚILE MELE DE serviciu să scadă pentru că trebuie să organizez toată nunta în două săptămâni, m-am înșelat. Aproape totul merge ca de obicei, și tocmai asta e problema. Mă înec. În muncă. În așteptări. Și într-o sumedenie de întrebări fără rost precum culoarea șervețelilor și ce fel de scris cursiv e cel mai potrivit pentru cartonașele cu locurile la masă.

Nici măcar nu înțeleg scrisul cursiv.

— Trebuie să revizuiești raportul ăsta pentru

Yakura.

Declan se oprește la biroul meu.

— Din nou? gem eu. E a treia oară în șase luni.

Îmi așază un teanc de hârtii portocalii pe birou.

— încă mai ai probleme cu imprimanta? il

întreb. Aș putea să-ți arăt cum funcționează, dacă ai o secundă liberă.

Nu se deranjează să-mi ia în seamă oferta.

— Îți aștept notițele până la sfârșitul zilei!

76 LAU/REN

ASHER

— De azi ?

— E o problemă?

— Nu! Am s-o strecor printre planurile de

nuntă, „i, gerea rochiei și degustarea tortului diseară.

— îi zâmbesc încordată.

— **Perfect.** Să **fie** pe biroul meu până la nouă!

Trece pe lângă mine către ușa de la biroul său privat. „Să

fie pe biroul meu până la nouă!” Lovesc cu degetele

în tastatură în timp ce scriu parola.

Poți s-o faci, Iris! Există un motiv pentru care ai rezii, tată atâta vreme pe postul ăsta.

Ecranul telefonului *mi se luminează* de la mesajul lui Tati, prin care confirmă prima gedință de coregrafie pentru mâine după-amiază.

Al naibii de grozav! Mai are universul ceva să-mi arunce în brațe?

— Iris?

— Îmi scapă o răsufare iritată înainte să mă pot abține.

— Da?

Ni se întâlnesc privirile. Terminațiile nervoase de pe ceafă mă fumică. Îmi întorc privirea prima, punând capăt senzației ciudate înainte să apuce să se răspândească.

— Mulțumesc pentru tot.

Mă uit din nou la el.

Mulțumesc pentru tot?! Nu l-am auzit niciodată pe Declan exprimându-și recunoștința fără o umbră de sarcasm.

Mă străduiesc să găsesc cuvintele potrivite. Tăcerea mea nu face decât să intensifice tensiunea dintre noi. Din fericire, Declan îi pune capăt, intrând în birou și închizând ușa.

TERMENE ȘI CONDIȚII 77

Mă trezesc din stupoare și îi scriu un **mesaj singurei** persoane care ar putea să mă ajute să **înțeleg ce-i în mintea** lui Declan.

Dvs.: Fratele tău tocmai a spus mulțumesc.

Cal: Rowan? Pentru ce?

Dvs.: Nu! DECLAN!

Cal: Ce greșeală ai făcut?

Dvs.: Nicluna!

Cal: Chiar ți-a zis „mulțumesc” și a vorbit serios?

Dvs.: Da!

Cal: L-ai amenințat cu pistolul?

Răd și scriu un răspuns.

Dvs.: Nu!

Cal: îi ții cuțitul la gât?

Dvs.: Deși deschizătorul de scrisori de la tine e tentant uneori, nu!

Cal: Fir-ar!

Cal: Poate l-ai prins în toane bune.

Dvs.: S-a produs vreo tragedie globală care l-a stârnit sentimente plăcute în dimineața asta?

Cal: La știri au spus că penuria de creveții face pe oameni agresivi, dar asta a fost tot.

Declan urăște fructele de mare, deci nu poate fi vorba de asta. De fapt, nimic nu mă ajută să-mi explic comportamentul lui irațional.

Nimic, în afară de o idee care pare suficient de ridicolă, încât să-mi întoarcă stomacul.

Chiar a vorbit serios.

db

— Zănuț tău cel bun a venit cu întărituri.
Cal pune o pungă cu mâncare pe birou.

78 LAU/REN
ASHER
O, Doamne! Da!

Desfac punga de hârtie și scot un sandvici.

— Te iubesc!

— Știu!

— Te deranjează? Aveam o discuție privată.

Arăt cu degetul la masa de prânz.

Cal râde și se așază.

— Cum merge revizuirea?

— Groaznic! Nu sunt sigură ce vrea domnul

Yakura de la noi. E a suta oară când a trimis propunerea p_u tru Dreamland Tokio înapoi - de data asta, cu un singur comentariu.

Cal se apleacă spre mine.

— Ce comentariu?

— *Lipsește ceva.*

Cal ridică din sprâncene.

— Serios? Asta-i tot?

— Da! Dar nu-mi dau seama ce lipsește.

— Ai vorbit cumva cu Eowan? Ar putea să se uite pe ultimele idei.

Clatin din cap.

— Eu și Declan ne-am întâlnit cu el acum o lună, dar nu s-a terminat cu bine.

— Declan încă mai e supărat pe el pentru toată povestea aceea cu Dreamland?

De când Rowan a decis să rămână directorul parcului de distracții din Florida, Declan a fost rece cu el. E evident că e supărat pentru că Rowan a ignorat așteptările familiei pentru femeia pe care o iubește. Dar acum, când Declan încearcă să dezvolte propriul parc Dreamland la Tokio, s-ar putea să fie nevoie să încercăm din nou.

Scot un oftat.

— Da! Cred că presiunea din partea domnului Yakura îl afectează. Lucrăm la afacerea asta de luni întregi și încă nu am obținut nimic.

— Ați putea găsi alt sponsor dispus să-și vândă terenul. Mulți ar fi în stare să ucidă pentru profiturile de la

Dreamland.

Clatin din cap.

— Declan a insistat că trebuie să fie proprietatea asta. Sunt destul de sigură că Yakura simte cât de mult și-o dorește Declan, de asta e atât de dificil. Poate vrea o sumă mai mare de bani.

— Ori asta, ori îi place să fie unul dintre puținii oameni care îl fac pe Declan să transpire. Încep să răd.

— Posibil. Totuși, asta nu înseamnă că refuzul e mai ușor de suportat.

— Nu o lua personal! Ideile tale sunt grozave, așa că e doar o chestiune de timp până cedează.

— Mai ușor de zis decât de făcut.

Sindromul impostorului întotdeauna scoate capul când 'primim un e-mail de refuz de la Yakura.

De parcă simte că mi s-a schimbat dispoziția. Cal se înveselește.

— Vrei să te ajut?

— Nu, nu vrem!

Vocea lui Declan ne întrerupe. Se sprijină de tocul ușii cu brațele încrucișate și fălcile încheștate.

Cal înclină bărbia spre Declan.

— Salut, frățioare! Cum îți merge în după-amiaza asta? Ai Scut pe careva să plângă până acum?

— Nu, dar e abia prânzul.

Cal își întoarce atenția spre mine.

80 LAU/REN
ASHER

— Nu știu de ce ai fost de acord să te măriți cu
' ®

Ridic din umeri.

— M-am obișnuit cu personalitatea lui.

— Jur că suferiți de același sindrom Stockholm

la de muncă. Nu există altă explicație.

Declan îl trage pe Cal de pe scaunul din fața biroul, « meu.

— Șterge-o! Unii dintre noi trebuie să

muncească.

— E slujbă cu normă întreagă să fii dezamăgirea
f. miliei Kane, ca să știi și tu. Dar beneficiile sunt de rahat

Răsul meu îl face pe Cal să zâmbească.

— Jur c-ai fost lăsat pe pământ doar ca să-mi

nenorocști viața.

Declan apasă pe butonul de la lift.

Cal se preface că se smiorcăie.

— În sfârșit mi-am găsit scopul în viață, iar asta
numai datorită ție.

Declan aproape îl împinge pe Cal în lift după ce se deschid
ușile.

— Pa, Iris! Ne vedem diseară la degustarea
tortului.

Cal își face cu mâna și-i arată degetul mijlociu lui

Declan. Acesta nu pleacă de lângă lift până când ușile nu se
închid la loc.

Se întoarce și se uită urât la mine.

— Despre ce vorbește?

Îmi îndrept atenția spre ecranul computerului ca să scap de
privirea lui întunecată.

— L-am rugat pe Cal să meargă cu mine la
degustarea tortului.

— Nu te-ai gândit să mă întrebi și pe mine?

Ridic din sprâncene.

TERMENE ȘI CONDIȚII 81

— Hm... nu. Nu părei interesat mai devreme,
când am pomenit de asta.

_ Nu credeam că o să-l inviți pe fratele meu.

O, Doamne! Ești gelos?

Nu! Nu are cum! Nu *poate* fi așa. De fapt, mi se pare la fel
de greșit ca urma de bucurie pe care o simt la reacția lui
Declan față de fratele lui.

Ce se întâmplă cu tine? Îmi

dreg glasul.

S-a autoînvințat când i-am spus că merg singură
după serviciu.

Pieptul lui Declan se umflă și coboară când răsuflă adânc.

— Spune-i lui Cal că nu mai e nevoie de el.

Clatin capul, căci nu-mi vine să cred.

— Nu!

— La ce oră e degustarea?

Mă ignoră și-și scoate telefonul.

— De ce?

— Merg și eu. Trimite-i adresa lui Harrison.

Evident, nu lasă loc de discuții contradictorii și merge
spre biroul lui. Închide ușa și mă lasă cu întrebări la care nu voi
avea niciodată răspuns.

— Iris.

Ceva mă împunge în umăr.

— Pleacă de aici! Dorm.

Întind o mână să alung zgomotul.

— Trebuie să plecăm.

82 LAU/REN
 ASHER

— **scan ,** *thh.. Acum mă deranjezi și-n vis? O să*

de treaba așa? ^{no dat}

Un hohot grav de râs în ureche mă face să mă rje
 brusc. Ochii mei încetoșați îl găsesc pe Declan lângă bi
 meu, cu cel mai discret zâmbet din lume. ^{o.11}

— Am întârziat.

Întinde mâna și-mi dezlipește de pe frunte un bifeț[^] adeziv.

— Am întârziat? La ce? Întreb răgușită.

— La degustarea tortului.

— O, nu!

Mă ridic pe picioare nesigură.

— Cât e ceasul?

Deschid sertarul de jos și scot poșeta. Mă grăbesc să-mi pun
 pantofii cu toc, deși degetele mele umflate protestează.

— Zece.

— Zece?! Trebuia să fim acolo la nouă!

Declan ridică din umeri.

— Am sunat și le-am spus că vom întârzia,

Încremenesc.

— Tu ai sunat?

— Mi-a luat două secunde.

— De ce nu m-ai trezit?

Tăcere,

— De cât timp dorm?

— De două ore.

— Două ore!

O, nu! Revizuirile.

— Declan, îmi pare atât de...

Ridică o mână.

— Trimite-le mâine-dimineață.

Rămân cu gura căscată.

— N-am vrut să adorm...

— **Las-o baltă!**

— Dar...

— Vrei să mă înfurii?

Vocea lui e mai agitată acum.

— Sincer? Da!

— Nu-s chiar atât de nemernic. Știu că ai multe pe cap! se răstește el.

— Încetează!

— **Poftim?**

— Nu mai fi atât de... înțelegător! Mă înspăimântă. Cu Declan cel iritat pot să lucrez. Cu Declan de treabă,

care nu se supără că adorm la serviciu și ratez termenele limită? Genul ăsta de imprevizibilitate îmi stârnește o neîn liniște paralizantă, îi zvâcnește falca.

— Să mergem! N-am timp de prostiile tale.

Ei bine, răspunsul ăsta mă face să zâmbesc.

— Ah! Iată-l pe bărbatul morocănos pe care-l cunosc și-l plac.

El coboară vocea.

— Într-o bună zi, gura aia o să te bage în bucluc.

Nu simt sigură ce-i mai periculos – promisiunea lui nerostită sau felul în care ceva se stârnește în stomacul meu de la o singură propoziție.

&

— Sunt în paradis.

Otez și respir adânc din nou. Diferitele arome care ne înconjoară mă fac să salvez de nerăbdare.

84 LAUREN

ASHLEY

— aude un clopoțel când Declan intră după mișcarea cofetăriei slab luminată.

— Ușa din spate se deschide, scaldându-ne într-o putemică, și apare o femeie blondă, cam de vârsta tnei.

— **Bun-veniti! Mă bucur că ați reușit să ajungeți!**

— Vă cer scuze că am întârziat! mă scuz.

— O, te rog! Nu e nicio problemă. Ce-ar fi să luați k* acolo, iar eu vă aduc niște mostre?

— Ne arată o masă mică de două persoane, cu lumânări după care dispare înapoi în bucătărie.

— Nu e plăcut?

— Încerc să alung tăcerea stânjenitoare, dar mă întrerupe muzica romantică ce cântă încet în difuzoarele ascunse.

— Declan trage un scaun pentru mine. Schimbul dintre noi e fluid, exersat de sute de ori. Ceva ce observ că am neglijat foarte mult de-a lungul anilor.

— Mulțumesc!

— Scaunul de lemn geme sub strânsoarea lui.

— Pentru ce?

— Pentru că faci asta mereu. Știi... cu scaunul.

— Mă încurc în cuvinte.

— Declan nu spune nimic și se așază în fața mea.

— ...Și acum îmi amintesc de ce am încetat să mai spun mulțumesc când face ceva draguț.

— Să începem!

— Cofetăreasă ne aduce un platou plin cu minitorturi.

— Vă las singuri să le încercați. Dacă aveți nevoie de ceva, strigați-mă!

— Mă uit la tavă și-mi lasă gura apă.

— Ai o preferință pentru ce fel de tort vrei să încerci mai întâi?

— **E în regulă orice-ți dorești tu.**
Își scoate telefonul și începe să-și verifice e-mailul.
 — **Serios? Ți iei vreodată o seară liberă?**
 —Nu!
 — **Atunci, de ce te-ai mai deranjat să vii?**
Din nou, tăcere. Începe să-mi displace felul în care se
închide ori de când ori îl întreb ceva care necesită mai
mult de un răspuns dintr-o singură propoziție.
 În loc să mă retrag, insist mai tare.
 — Știi ce cred eu?
 — Sunt sigur că ai de gând să-mi dezvălui,
 indiferent ce spun eu.
 Trag un șut în piciorul scaunului său. Deși nu se clintește
 deloc, îi atrage atenția din nou la mine.
 — Cred că n-ai vrut să vină Cal cu mine pentru
 că erai gelos.
Pufnește.
 — Nu am de ce să fiu gelos pe fratele meu.
 — Serios? Absolut deloc?
 Ridic o sprânceană ca o tachinare mută, arătându-i no-
 tificarea de apel pierdut.
 — Nup!
 Ia o bucățică de tort de pe tavă și o taie cu lingura.
 — Minunat! spun eu. Atunci hai să-l sunăm pe
 Cal pe FaceTime și să-l rugăm să-și spună părerea. Dacă voiai
 să fii prieten cu noi, era de ajuns să întreb...
 Declan îmi ia telefonul din mână.
 — Ți-am zis deja că nu vreau să fiu prietenul
 tău.
 Ochiul lui drept zvâcnește, trădându-i emoțiile.
 — O, Doamne! Ba chiar vrei!
 — Taci odată!

86 LAI/REN
ASHER

Dar nu pot. Nu când informația asta prețioasă e la
dispoziția mea.

— Poate Cal s-ar opune să te primim în duoul nos dar sunt
sigur că ar fi dispus dacă... ^{mv>}

Fac ochii mari când îmi îndeasă lingura plină de tn în gura
deschisă. ⁿ

— În sfârșit am găsit modul perfect de-a te
face să t. Mă uit încruntată la el și gust cel mai delicios
tort ^

care l-am încercat vreodată.

Privirea lui rămâne lipită de buzele mele în timp ce scoate
lingura curată printre ele.

— E de ajuns să-ți țin gura ocupată permanent.
Mă înec cu eleganță.

CAPITOLUL ȘAPTE

-POATE CA AM EXAGERAT CAND AM
ANUNȚAT CA EU ȘI IRIS NE VOM CĂSĂTORI
PESTE DOUĂ SĂPTĂMÂNI ÎN LOC DE O LUNĂ.
Voiam să mă asigur că nu găsește
prima ocazie să pună capăt logodnei-

Dar acum trebuie să accept consecințele faptelor mele.
— Mă aștept să te mulți la mine până la
sfârșitul weekendului.

Trec pe lângă biroul lui Iris către ușa binr '.....

Ea ridică ochii de la computer.

— Poftim?
— Poți să plătești firma de transport cu cărdul
— Vrei să mă mut weekendul *ăsta*?
— Da!

Inspir adânc și mă sprijin de tocul u

88 LAU/REN
ASHER

— Și ce-i cu asta?
Iris își trece mâinile peste față și geme.
— Nu o să fie nicio firmă disponibilă în ultimul
mo_u.
— O să fie, pentru un preț bun. ^{ent.}
— Dar trebuie să renunț la contractul de închirî mai
devreme. ^{60a}
— Acopăr eu cheltuiala!
— Sau pot să-mi păstrez apartamentul pentru
orică eventualitate...
— Îi tai vorba.
— Cum crezi că o să arate pentru public dacă
se află că ți-ai păstrat apartamentul „pentru orice
eventualitate”?
— Buza ei de jos tremură.
— Dar îmi place apartamentul meu.
— Sunt sigură că are un farmec anume să
trăiești lângă locul unor crime adevărate, dar o să-ți treacă.
— Locuiesc în Hyde Park, nu într-o zonă de
război.
— Ai locuit în Hyde Park. Pentru că de mâine
nu mai stai acolo.
— Iris mijeste ochii.
— Deci asta-i tot? Pocnești din degete, iar eu
trebuie să fac ce spui ca o soție supusă, fără întrebări
suplimentare?
— Exersezi deja de ani întregi, deci nu o să-ți
vină greu să te înveți.
— Comentariul meu o face să-mi arunce mingea antistres în
cap și să scoată un hohot de răsăuierător care se aude și prin
ușa închisă a biroului.

TERMENE ȘI CONDIȚII 89

Gândește-te la viitorul tău! Ochiul drept îmi zvâcnește când
Iris cară încă un ghiveci cu flori în casa mea. În

90 LAU/REN
AUBER

ritmul
să ajungă
pământ
podetele
am în
care
organizată
perfec
toarce
pe
ăsta
a se
pe
apar
mele
să-
de
felut
Viata
mea
în

Ocolesc alte trei ghivece cât niște copăcei ca să ajung la ușa de la intrare. Iris vorbește cu o plantă în șoaptă, mângâindu-i frunzele și cerându-i scuze că o dezrădăcinează în acest fel. E nebună! E imposibil să descrii altfel un om care gângurește cu plantele de parcă ar fi copii.

Măcar o să fie o mamă bună.

Amuțesc telefonul ca să nu mă audă șeful Departamentului de audit.

— Asta e tot? Lași toată căldura să iasă din casă.

Arăt ușa deschisă. Ca la un semn, o pală de vânt suflă în spatele meu.

Iris își freacă mâinile una de alta, pe urmă suflă ușor peste ele.

— Știi, ar merge mult mai repede dacă m-ai ajuta.

Nu fac muncă fizică.

—Atunci slavă Domnului că nu o să avem copii în stilul tradițional, altfel aș face numai eu toată treaba!

TERMENE ȘI CONDIȚII 91

Orice remarcă aș avea mi se blochează în gât, ceea ce o face să rădă.

— Ți se pare că ești amuzantă?

— Mai bine asta decât să nu fiu bună la pat.

lese în fugă, vizibil mulțumită că m-a amuțit de uimire.

Aproape uit de persoana de la telefon până când începe să vorbească. Prezența haotică a lui Iris deja îmi distruge vîrta și mă întreb cum o să supraviețuiesc timp de trei ani cât va sta aici. Tot spațiul meu e ocupat cu prostiile ei, de

92 LAU/REN
ASHER

la pături colorate împrăștiate pe canapeaua imacul până la
fotografiile înrămate cu două femei p, care nu le-am
cunoscut. ca

încerc din răsuferi să mă concentrez la discuți, as sunt
doar pe jumătate atent la ce se vorbește. Puterea mea de
concentrare a fost grav afectată de când a apărut pe alee
camionul cu lucrurile lui Iris.

Douăzeci de minute mai târziu, Iris se prăbușește p,
podea.

— Am terminat!

Coditele împletite se împrăștie în jurul ei, acoperite de
fulgi. Câteva cârlionți spiralați i-au ieșit din codite în timpul
mutării și i s-au lipit de față. Geaca roz de iarnă pare
nelalocul ei – un contrast puternic cu costumul, pantofii și
sufletul meu negre.

Privesc în jur, observând mai puțin de zece cutii.

— Ai mai multe plante decât cutii.

Râde, uitându-se la tavan.

— Simt nebulă după plante. Ce pot să spun?

— De preferat, nimic.

Corpul i se cutremură de răs când se ridică în picioare.

— Cum e să ai pe cineva în spațiul personal?

— Gălăgios.

— Imaginează-ți cum o să te simți când o să

alerge pe aici un copil care țipă.

— O să investesc într-o zgardă.

Iris clipește.

— Te rog, spune-mi că glumești!

Mă ciupest de rădăcina nasului.

Futu-i! Normal că nu vorbesc serios.

Răsufă ușurată.

— Deși un dormitor izolat fonic nu e o idee rea.

Ins ridică din sprâncene.

— **Pentru copil sau pentru tine?**

— Pentru ei. Pe al meu l-am refăcut cu ani în urmă.

Brusc, se uită oriunde în afară de fața mea. Ce n-aș da să-i aud o secundă gândurile!

Milioane. Poate chiar miliarde.

— **Așadar...**

Se leagănă pe cizme, uitându-se la lucrurile ei.

— Cum rezolvăm situația asta?

Exact! Respectă planul!

Mormăind, iau o cutie grea din vârful unui morman.

— Ce cari aici?

Se uită la scrisul de pe lateral.

— Pantofii cu toc.

— **O să arate grozav în șemineu.**

Sare în picioare și încearcă să-mi smulgă încălțătura prețioasă din mâini.

— N-ai îndrăzni!

Ar merita furia ei să-i distrug colecția de pantofi. Sunt pe lista neagră la mine de când a găsit o chichiță în contractul de angajare cu privire la ținuta de lucru. În loc să mențină codul de culori neutre pentru birou, îmi pune răbdarea la încercare cu tocuri uluitoare de înalte și accesorii în culorile curcubeului.

Măcar își merită numele.

— Ar trebui să știi deja să nu mă subestimezi.

Își pune o mână în șold.

Declan Lancelot Kane, jur că dacă dispare un singur pantof o să...

94 LAU/REN
 ASHER
 Nu-mi spune așa! mă răstesc.
 Ea rânjește.

— Ai prefera să folosesc un termen mai formal, Sji, Lancelot?

— Aș prefera să taci!

Ea își dă ochii peste cap.

— Nu ești deloc distractiv.

— Nici nu trebuie să fii distractiv.

Dar nici nu pare să fie muncă.

Tocmai de aceea e o idee proastă.

E ușor să intru într-un ritm confortabil cu Iris. Aproape *prea* ușor.

— Jur că o să mori de atac de cord într-o bună zi din cauza grijilor acumulate. Nu-ți face bine la tensiune.

O ignor și merg spre scară.

— O să-ți arăt camera noastră.

— Camera *noastră*?

— Nu pot lăsa menajera să vorbească despre amănuntele înțelegerii noastre.

— Da! Desigur!

Iris dă din cap cu o expresie uluită, foarte diferită de replicile ei obișnuite.

E neliniștită. Ii întorc spatele, ascunzându-mi zămbetul reținut și conducând-o pe scara mare spre dormitorul meu. Mă ajută cu ușa și o deschide către spațiul meu preferat din toată casa. Pereții de un albastru-deschis și mobila albă ies în evidență pe podelele de lemn închis la culoare.

— Uau! E mult mai luminos decât mă așteptam!

— În ciuda a tot ce crede lumea, sicriele nu sunt cele mai confortabile pentru dormit,

Hohotul ei de râs îmi face buzele să zvâcnească drept răspuns.

Las cutia lângă intrarea în dressingul ei gol.

_ Aici o să-ți ții hainele!

— Dar eu nu... Noi nu... Nu te aștepti să...

Ea se uită de jur împrejur, fără să se oprească asupra unui lucru anume.

Faptul că sunt singurul om care reușește s-o destabilizeze îmi dă o senzație arzătoare de satisfacție.

— Să dormi în același pat cu mine? termin în

locul ei. Ea dă din cap, înghițind în sec.

— Exact. Asta.

— Nu!

Își ronțăie buza de jos.

— Slavă Domnului! Ar fi fost stânjenitor.

— Exact!

Simt fior pe ceafă.

— În casă, putem să ne comportăm cum vrem.

Dar în public mă aștept să fii afectuoasă cu mine.

— Ești sigur că suporti să te ating perioade

lungi de timp?

— O să fiu la limită, dar o să mă descurc.

Intru în dressingul ei și deschid o ușă la celălalt capăt. Ea

se oprește.

— Ai construit o ușă ascunsă către altă

cameră? Într-un dressing?

— Da!

— Dar de ce?

— Pentru că mă pregăteam pentru așa ceva.

Cuvintele îmi ies cu ușurință de pe buze.

— Stai!

Ridică o mână.

— Oamenii se pregătesc pentru căsnicii

f_al_a?

— E de așteptat după ce ajungi la un anumit venit Iris strâmbă din nas.

— Ce scârbos!

— Nu! Asta-i viața!

Mă privește cu buzele întredeschise. Mă întorc și
între în al doilea dormitor. Culoarele se potrivesc cu cele
ale d_r mitorului principal, dar, în loc de albastru,
pereții sunt vâruți în galben pal.

— E frumos!

Atinge cu o mână cuvertura dantelată. Camera e
mare, cu propriul living, baie și ferestre către curtea
extinsă din spate.

— Poți s-o decorezi cum vrei. Ți cer doar
să te ocupi de curățenie, pentru că menajera nu are
vole să intre.

Iris ridică ochii la mine.

— Chiar te-ai gândit la toate, nu-i așa?

— La toate, în afară de tine.

— Se pare că Iris se simte ca acasă. Sunt convins că-
ți place chestia asta la nebunie.

Cal se uită la una dintre plantele pe care le-a
adăugat în colțul livingului nostru. Casa mea s-a
transformat încet într-o seră, cu plante noi care
sosesc în fiecare zi să umple colțurile și pereții goi.

— îl ignor și beau din pahar.

— Cum merg lucrurile cu partea ta din
testamentul bunicului?

TERMENE ȘI CONDIȚII 97

Ridică din umeri.

— Cui e graba? Nu e ca și cum devii director executiv de mâine.

— Nu, dar dacă iese cum vreau eu, o să fiu până la sfârșitul anului

Urmează o ridicare din sprâncene.

— Iris știe de programul devansat?

— Cunoștea înțelegerea când am semnat contractul.

Cal ridică din sprâncene mai tare.

— Asta nu înseamnă că e pregătită să facă un copil chiar acum, spune el.

— E bine că o să aibă încă nouă luni ca să se obișnuiască cu ideea.

I se oprește un sunet în gât.

— Și eu, care credeam că o să te umanizezi un pic dacă te însori.

— De ce crezi chestia asta?

— Pentru că o respecti.

-Dai

Abilitatea ei de a lucra alături de mine ca resursă, nu ca obstacol, o așază deja mult deasupra altora. Se mișcă repede și e dispusă să facă orice ca să se asigure că am succes, chiar dacă pentru asta trebuie să se mărite și să facă un copil cu mine. N-aș putea plăti pentru genul ăsta de loialitate. Am încercat, dar după ce am speriat mai multe logodnice și au plecat, sunt conștient ce mare nevoie am de Iris. Dacă ea crede că vom deveni cei mai buni prieteni din cauza asta, atunci așa să fie.

— Și știm că ești atras de ea.

Asta-i nouă!

— Despre cine vorbești când spui îiim?

98 LAU/REN
ASHER

— **Eu și Rowan.**

— **Nu aveți ceva mai bun de făcut decât să mă b^a pe la spate? Adică, nu știu, să o cauți pe Alana și ce te-a rugat bunicul?**

88 fax>

Faptul Că o evită pe fosta lui iubită nu va dura mult, mai ales că bunicul a impus o limită de timp ne* clauza de moștenire. Trebuie să ia legătura cu ea până la sfârșitul anului dacă are de gând să-și primească vreodată partea din acțiunile companiei. După câtă bătaie de cap mi-a dat cu partea mea, măcar atât pot să fac și eu și să-i amintesc de lipsa lui de inițiativă.**

— **Îi zvâcnește fălca.**

— **Nu o să meargă!**

— **Ce anume?**

— **Încercarea asta de-a mă enerva pentru că intri în defensivă din cauza lui Iris.**

— **De ce aș simți nevoia să intru în defensivă?**

— **Tu să-mi spui, pentru că tu ai spus că nu-ți pasă cu cine te însori, câtă vreme este... Cum te-ai exprimat mai exact?**

— **Cal se bate ușor cu degetul în bărbie.**

— **Ah, da! „Practică, fertilă și are o față destul de bine proporționată, încât să fie considerată atrăgătoare.” Strâng degetele pe pahar.**

— **Știu ce-am zis.**

— **Nu sună mai bine cu timpul, nu-i așa?**

— **Îmi încondez maxilarul.**

— **De ce aduci vorba de toate astea?**

— **O spun ca un avertisment.**

Nu vorbesc, ci aleg să iau o gură mare din pahar.

TERMENE ȘI CONDIȚII 99

— Ești tu fratele meu, dar Iris e cea mai bună
prietena a mea. Și chiar dacă vreau să reușești și să devii
director

100 LAI/REN

^{ASHER}
**executiv, nu o să te las s-o distrugi, căutând ceea ce crezi
tu că o să te facă fericit.**

— îi ofer o privire plictisită.

— **Dacă Iris e îngrijorată, poate să vorbească și
singură cu mine. Nu e nevoie să-și trimită câinele
de pază.**

— **Nu** ea e îngrijorată, ci eu.

— **Dacă asta presupune prietenia, înțeleg de ce
mi-e mai bine fără ea.**

Buzele lui se unesc într-o linie dură.

— Nu-i frânge inima!

Scot un chicotit ușor.

— Asta ar trebui să fie ultima ta grijă.

— Normal că-mi fac griji. Ești un ticălos
fără inimă care habar nu are cum să aibă grijă de
altcineva.

— Am ajutat la creșterea ta și ai ajuns destul

de bine.

El își încleștează obrații.

— Avem același sânge. Ești forțat să-ți

placă de noi, fie că vrei, fie că nu.

— Sângele nu face două parale pentru

mine. Tu, mai ales, ar trebui să știi asta.

Faptul că am avut grijă de frații mei nu a avut nimic de-
a face cu ADN-ul nostru comun. I-am promis mamei
înainte să moară că o să fiu alături de ei și mi-am
respectat promisiunea, indiferent de consecințele pe plan
personal.

Cal își întoarce privirea, oftând.

— Să ai grijă de ea!

Inima îmi bate cu putere în piept când reevaluez con-
versația asta. Îmi trece un fior pe șira spinării.

—

Ești îndrăgostit de ea? Îl întreb.

Întrebarea sună mai panicată decât mi-ar plăcea.
Ochii i se luminează, și începe să râdă.

102 LAI/REN

-Nu! ASHER

— Nu știu de ce, dar îmi vine greu să cred.
Din felul în care vorbește despre ea, aș fi prost să nu mă gândesc că e doar o relație platonică.

— Ne-am sărutat o dată.
Îmi năvălește sângele în urechi și simt cum se înroșesc vârfulurile.

— Ce-ai făcut?
Amenințarea din vocea mea atrage privirea lui Cal.

— A fost o greșeală.
— Evident, fir-ar să fie!

Paharul de sticlă de sub mâna mea tremură, atât de tare îl strâng.

Buzele lui se curbează pe la colțuri.

— Știam eu că ești gelos.

— De parcă aș putea fi gelos pe cineva ca tine.

Cal îmi face cu ochiul.

— Faptul că te uiți la mine de parcă vrei să mă omori spune altceva.

— Tortura e metoda mea preferată de

răzbunare, ca să știi și tu.

Îmi zâmbeste larg.

— Dacă te face să te simți mai bine, sărutul a fost oribil. Cum dracu' ar trebui să mă simt mai bine? Nu-mi iese

naibii din cap imaginea cu ei sărutându-se, oricât aș încerca să-mi șterg din minte discuția asta.

De ce te deranjează, de fapt ?

Pentru că ea mi-a zis că sunt doar prieteni.

Exact! Continuă să-fi spui chestia asta!

— Începi să mă convingi de ideea de-a mă însura cu ea, răspund pe un ton sec, în ciuda furiei care clocotește în mine.

Pieptul i se zguduie de răs.

— Nu aveam nicio legătură cu ea. Eram beat, iar ea se simțea singură. Rezultatul a fost cel puțin ciudat.

— Se simțea singură?

— Normal că e. Faptul că e prietenă cu mine ar trebui să fie primul indiciu.

_ Nu știam că așa se simte.

_ Și ce? Credeai că o să-ți spună ție? Spre deosebire de restul oamenilor din lume, ție îți *place* să fii singur.

Îmi mușc limba ca să nu spun prea multe. Doar pentru că te obișnuiești cu un lucru nu înseamnă că-ți *place*. Doar că am învățat să-mi placă așa în locul alternativei, care însemna și să las oamenii să se apropie prea mult de mine. Ce rost are, când oricum pleacă?

Iau o gură din pahar ca să alung gustul amar din gură.

— Mai sărut-o o dată și să-mi facă plăcere să-ți smulg limba din gât!

— Cal ridică mâinile în sus.

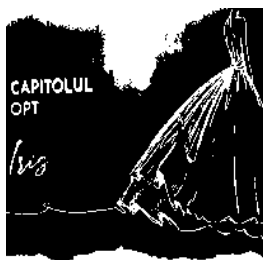
— Singurul motiv pentru care ți-am spus despre sărut este că să nu mai crezi că mă dau la ea. Nu mă interesează în felul acela. *Crede-mă!*

— Pentru că sărutul a fost oribil, repet cu vocea lipsită complet de emoție.

— Pentru că oricum nu era menită pentru mine.

Normal că nu. Căsătorie falsă sau nu, Iris e menită să fie cu un singur bărbat.

Cu mine.

- HAI, DU-TE DRACULUI! NU-MI VINE SĂ CRED CĂ M-AM trezit atât de devreme pentru tâmpenia asta!

Mă ridic în capul oaselor în pat. Îmi ia câteva secunde până când creierul meu dezorientat își dă seama că dorm în casa lui Declan.

Casa mea!

Dau cu mâna pe cearșafurile mototolite, încercând să ascund dovada faptului că m-am folosit toată noaptea. Întotdeauna e ciudat să dormi într-un loc nou, dar să dorm în aceeași casă cu șeful meu? Încă n-am procesat cum trebuie ideea asta. Poate pentru că încă mai încerc să mă obișnuiesc cu felul în care s-a dat peste cap viața mea.

— încă o întârziere din cauza ploii?! De când se tem stewardzii de o ploică de vară?

Vocea tunătoare a lui Declan mă face să sar din pat.

Mă uit la ceas pe telefon și gem.

— ȘaBe dimineața?

Ar trebui să fie un păcat de moarte să trezești pe cineva atât de devreme în ziua liberă.

Lui Declan îi plac regulile, așa că poate e timpul să impun și eu o regulă, începând cu orele de liniște între 23.00 și 7.00. Îmi scot repede boneta, îmi aranjez părul și-mi schimb pantalonii scurți de pijama cu colanți, după care ies pe ușă.

Casa lui Declan e un labirint de holuri lungi și camere goale, fără niciun scop. Singurul motiv pentru care pot să-l găsesc repede este că mă lău după sunetul voci până în bărlugul lui de bărbat.

Un televizor mare ocupă cea mai mare parte a unui perete, fiind amplasat în așa fel încât să ofere priveliștea perfectă de pe o canapea confortabilă în care îmi vine să mă afund. Declan se plimbă între televizorul care difuzează un eveniment sportiv și măsuta de cafea acoperită cu gustări.

– Aceea e o *mimosa*?

Groaza din vocea mea nu poate fi potolită.

Nu pot decât să casc gura la el. Se pare că nu mai găsesc alte cuvinte ca să descriu scena din fața mea în afară de *nepământeană*. Cocteiluri mimosa. Gogoși. Un trabuc neaprinș lângă o sticlă pe jumătate goală de șampanie.

Ce naiba se petrece aici?

Declan se oprește pe loc și întoarce ochii spre mine. Îmi mușcă limba, ca să mă asigur că nu visez. Durerea se instalează imediat, făcând momentul incredibil de real.

Oricine ar fi acest bărbat, trebuie să fie un produs al imaginației mele. Nu poate fi altă explicație pentru șapca întoarsă la spate, pantalonii de sport și tricoul pătat de zahăr pudră.

Nu l-am văzut niciodată pe Declan îmbrăcat altfel decât în costum. *Niciodată*. Indiferent că avem un zbor

106 LAI/REN
ASHER

de 24 de ore sau o seară târzie la birou, nu-l vezi în haine decât cele de la Tom Ford. Sunt tentată să-mi ȕr păr ochii pentru că omul e practic dezbrăcat, atât de ȕ se vede din antebraȕul lui.

— Cu ce eȕi ȕmbrăcată?

Privirea lui se ȕnăspreȕte ȕn timp ce ochii lui ȕ se scanează corpul, făcȕndu-mă să mă simt alurea ȕn pulover și colanȕi.

Eu? Dar el?

— Tu vorbeȕti? Gogoșile trebuie să ȕntre ȕn gură, nu pe tricou.

Colȕturile gurii i se ridică ȕn timp ce-ȕi șterge firimiturile de pe piept. Nu mă pot abȕține să nu mă concentrez asupra marginilor mușchilor care se umflă cȕnd se mișcă, ȕȕi flexează braȕele, atrăgȕndu-mi atenȕia asupra venelor de pe antebraȕe...

Destul! Ce te-a apucat?

— N-ai șters tot!

Arăt cu degetul la gura mea, indicȕndu-i unde i-a rămas puȕină pudră.

Bravo! Foloseȕte stȕnjeneala ta ca s-o alimentezi pe-a lui!

Numai că Declan nu se jenează. Doar se apropie de mine, lăsȕnd cȕȕȕva centimetri ȕntre feȕele noastre.

— Fii o logodnică drȕguȕă și ajutȕ-mă!

Strȕng din buze. Aș putea să plec și să-i zic să gȕsească o ogȕndă, dar asta i-ar arȕta că prezenȕa lui mă stȕnjeneȕte.

Cea ce ar face lucrurile să fie ciudate.

De parcă n-ar fi deja.

Duc mȕna la faȕă și folosesc degetul să-i curȕȕ colȕȕl gurii. ȕmi urmȕreȕte fiecare mișcare. Trei secunde par

104 minute la cum se holbează la mine. În ciuda eforturilor mele de a-i evita buzele, dau cu degetul mare pe cea plină de jos. El inspiră brusc, iar privirile ni se întâlnesc.

Mijește ochii.

E nervos.

Atunci, n-ar fi trebuit să-ți ceară ajutorul!

Probabil nici nu se aștepta să-l pipăi.

Să-l pipăi?

Oh! Dau drumul brațului lui Declan din strânsoare de parcă m-a ars.

Trebuia să-l folosești ca să-ți ții echilibrul în timp ce stăteai pe vârfuri. Atâta tot.

— în regulă!

Vocea îmi sună pițigăiat.

Orice expresie ar fi avut Declan acum o clipă dispare, înlocuită de buzele strânse și privirea inexpressivă.

Îmi distrag atenția făcând ordine pe măsuta de cafea.

— De ce te trezești de bunăvoie atât de

devreme în weekend? Îl întreb.

— E duminică!

— Și İlsus să fii, nimeni n-ar trebui să ție la ora șase!

Ceva la televizor îi atrage atenția. Scoate un sunet dezgustat și ridică mâinile în aer.

— Du-te-n mă-ta, Cruz! Nu-i pasă nimănui de poziția ta nasoală de start.

Mi-e greu să împac versiunea asta a lui Declan cu cea obișnuită, rece și rezervată.

— Parcă nici nu te recunosc acum.

— Nu-mi dau seama dacă e un lucru rău sau bun.

Încep să râd.

108 LA/REN
ASHER

—

E un lucru ciudat.

TERMENE ȘI CONDIȚII

109

Apare o fisură minusculă în fațada de gheață Declan când schițează un zâmbet. Clipește o dată și dig⁶. E ca și cum hainele normale și mănecarea nesănăto⁷* i-au amintit că există un om adevărat înăuntru care tr⁸ buie să iasă la lumină din când în când.

— La ce te uiți?

Mă așez pe canapea și iau o gogoasă.

— Formula 1.

— Nu au cursă în Indiana sau așa ceva?

Oftatul lui de dezamăgire se aude de la o poștă.

— Ai dreptate! Căsnicia asta n-o să meargă

niciodată

— Mai taci!

— Mimosa? se oferă el.

Clipește încet din nou și dau din cap.

— Cine știa că un snob ca tine care preferă whisky-ul bea ceva atât de caraghios?

— Mamei îi plăcea să bea mimosa când erau curse.

O spune cu atâta nonșalanță, de parcă nu vorbește despre mama lui pentru prima dată.

Bea mimosa pentru că îi amintește de mama lui. În toți anii de când îl cunosc pe Declan, niciodată nu a vorbit de bunăvoie despre mama lui. Faptul că a pierdut-o la o vârstă atât de fragedă e devastator. Nu-mi pot imagina cum ar fi să n-o am pe mama în preajmă, certându-mă sau glumind cu mine despre viață. Ochii mă trădează și clipește în mod repetat până dispare umezeala.

Îmi înghit nodul din gât.

— Ea e motivul pentru care îți plac cursele?

— Nu! Bunicul e – sau a fost – de vină pentru asta.

110 LA/REN
ASHER

Declan întoarce ochii de la mine către televizor.

— Lasă-mă să ghicesc, pe mama ta a convins-o cu alcool!

— Bun-venit. de partea întunecată a forței -
avem băutură.

Îmi întinde un pahar plin.
Mi se zguduie pieptul de râs.

— Și ce anume se întâmplă de strigi la televizor ca un
copil?

— Presupun că n-ai mai văzut niciodată o
cursă.

— Nu, dar tipul ăsta mă face să-mi doresc.
Îmi atrage atenția cel interviuat. Ceva la ochii lui căprui și
echipamentul roșu *cu siguranță* îmi stârnește interesul; vreau
să învăț totul despre Formula 1.

— E căsătorit.
— Crezi că l-ar interesa poligamia? Întreb eu.

Mereu am știut să împart cu alții.

— Îți iau ăsta înapoi.

**Declan încearcă să-mi ia paharul din mână, dar îl
strâng la piept.**

— Nu!

— Nu mai pofți la Alatorre! E greșit!

-Aha!

Scot telefonul și caut *Alatorre Formula 1*. Rezultatele sunt
promițătoare.

Foarte promițătoare.

— îl cauți pe Google, nu?

Nu e nevoie să ridic ochii ca să știu că Declan se amuză.
Sunt convinsă că, dacă-l prind că se uită, are să-i dispară
zâmbetul înainte să am șansa de a-l vedea cu adevărat.

Conturile lui Santiago Alatorre pe platformele sociale sunt
la fel de ispititoare ca rezultatele din Google.

— Știi ceva? Cred că am devenit brusc
interesată să aflu tot ce se poate despre Formula 1.

112 LAI/REN
ASHER
Declan își dă ochii peste cap într-un stil necaracteristic
pentru el. ^{CDN:Plet}
— Normal.

N-am înțeles absolut nimic din cursă în afară de val*i* de adrenalină care mă lovește când Santiago Alatorre trece primul linia de sosire, spre marea dezamăgire a lui Declan.

— Ești supărat că a câștigat preferatul meu.

— *Preferatul tău* câștigă întotdeauna. E al

naibii de plictisitor să vezi că e perfect de fiecare dată.

— Of! O să fie mai bine data viitoare. Poate preferatul tău o să câștige dacă rămâne pe pistă după prima tură.

Il mângâi ușor pe mână, prefăcându-mă că-l compătimeesc.

— Ar fi bine, măcar ca să-ți ștergă zămbetul ăla prostesc de pe față ori de câte ori i se pomenește numele lui Santi.

— Vai, vai, Declan Kane! Ești gelos pe mica mea simpatie?

— *Mică?* Ai salivat pe perna mea două ore întregi în timp ce-l hărțuiai pe internet.

Las în jos perna cu pricina și caut urme de stricăciuni.

— Mincinosule!

— Mă dezguști!

Rânjesc.

— Săptămâna viitoare, la aceeași oră?

—Nu!

Îmi dispare zămbetul.

—Ah!

TERMENE ȘI CONDIȚII

Tu-ai băgat neinvitată în planurile lui.
Credeam doar că...

Cef Că i-ar plăcea să faceți ceva împreună în singura lui zi liberă?

Poate...

Prostuța de Iris! Nu așa o să meargă relația asta.
Declan își dregese glasul.

Weekendul viitor nu e cursă, dar, pentru că n-ai fost cea mai îngrozitoare companie, poți să te uiți cu mine la următoarea.

Un fel de scânteie îmi apare în piept și ar trebui să mă avertizeze să nu petrec mai mult timp cu Declan. Ar trebui să-l iau drept un semn să-mi țin viața personală separată de cea profesională, dar n-o fac.

Dau din cap și confirm noua noastră tradiție.

— Sunt dezamăgit de tine!

Cal se așază pe canapeaua din living.

— Ce-am mai făcut acum?

Mă uit la el de pe locul meu, lângă măsuta de cafea. După ce Declan a strâns gustările de contrabandă, am decis să mă fac comodă și să trec la treabă. Între pregătirile de nuntă și munca peste program, nu-mi mai ajung orele din zi să le rezolv pe toate.

Cel puțin, nu când nunta noastră e sâmbăta viitoare. Cal se uită la teancurile de hârtii întinse pe masă și se încruntă.

— Deci asta-i tot? Ne-am întors în același punct în care «ai când ai cerut transferul?

114 LAI/REN
ASHER

Mi se oprește inima în piept și sar de pe covor ca să fie zona. Holurile sunt goale, și nu-l aud pe Declan mișcându-se la etaj, așa că trebuie să fie undeva unde nu ne aud*

După sesiunea noastră de apropiere de dimineață

,1 timul lucru pe care vreau să-l aflu este micul meu sejour
Singurul pe care l-am băgat în sertarul din creier

meu numit *nu se va întâmpla*.

— A plecat.

— A plecat de acasă?

Mă așez pe canapea în fața lui.

— Leșea pe ușă când am oprit eu mașina.

-Ah!

Nu știu exact de ce ideea că Declan a plecat fără să-mi spună mă face să simț o strânsoare neplăcută în piept. Doar nu mă aștept să-mi spună tot, dar un „les în oraș” din politete ar fi plăcut. Mai ales că mi s-a părut că am împărțit un moment frumos azi-dimineață.

— După cum arată locul ăsta, presupun că nu pleci, nu-i așa?

— Nu!

— De ce nu?

— Pentru că am eşuat.

El clatină din cap.

— Nu înseamnă că nu poți să încerci din nou în altă parte. Chiar în orice altă parte, câtă vreme te apreciază.

— Declan mă apreciază.

— Câtă vreme faci tot ce vrea.

Mijesc ochii,

— Nu-i adevărat și știi asta.

Nu fac *tot ce vrea*. O fi el șeful, dar nu mă deranjează să-l

TERMENE ȘI CONDIȚII
115

Înfrunt și să-mi expun ideile. Mi-ar plăcea să cred că de asta
am rezistat mai mult decât predecesoarele mele.

116 LAI/REN
ASHER

— Aprecierea lui e condiționată, la fel ca tot
ce are legătură cu el.
_ Și ce te aștepți să fac? Ne căsătorim.
Ne uităm amândoi la inelul de logodnă.
— Ai putea să-i spui despre ideile tale.
Las capul pe spate pe canapea și râd cu fața întoarsă
spre tavan.
Cal se încruntă.
— Ce e?
— Există un motiv pentru care nu i-am spus
niciodată despre cererea mea de transfer.
— Știu, dar lucrurile vor fi diferite acum. Ți-o
garantez.
— Pentru că mă mărit cu el?
Cal dă din cap, ceea ce mă face să râd mai tare.
Mă privește cu seriozitate.
— Tu ai ceva ce Rowan nu are.
— Dacă spui vagin, o să te fac să regreti că
n-ai și tu unul.
Se strâmbă.
— Iisuse! Mă refeream la un contract
prenupțial.
Râd.
— De parcă ar însemna ceva.
— Poate nu încă, dar dă-i timp! Dacă Declan
are o slăbiciune pentru cineva, tu ești aceea.
— Ți se pare că asta arată a slăbiciune?
Arăt cu mâna spre masa plină de hârtii.
— Ai putea să demisionezi. Ia-ți ideile și
pomește-o de la capăt în alt loc.
— Nu pot să-l las acum. Relația noastră
complică lucrurile.

Cal clatină acum.

118 LAI/REN
ASHER

— Ba nu! De fapt, mai degrabă e absolut la¹gic. ¹⁴
E un conflict de interese să lucrezi pentru soțul r¹⁷>«C». Oftez.
¹⁸

— Are nevoie de mine.
— N-are nevoie de nimeni. O arată destul de c¹ fiecare
când o spune cineva. ¹⁶
Cal vorbește pe un ton puțin mai agitat decât suntobi
nuită să aud.

— Nici măcar nu știe să folosească o
imprimantă de unul singur.

— Nu vrea să știe.
— De ce?
— Păi pentru ce altceva ai mai fi tu de folos?
zice și rânjește.

Iau o pernă și i-o arunc în mutra lui caraghioasă.
— Ca să știi și tu, tocmai am găsit o greșeală
în raportul semestrial al lui Declan.
Îi arăt cu degetul cuvântul scris greșit.
— Copiii dislexici din toată lumea se bucură
pentru povestea ta de succes.

Îi arăt degetul mijlociu, zâmbind.
— Nu știu de ce ți-am spus adevărul.
— Pentru că aveai nevoie de un umăr pe care
să plângi după ce Declan te-a făcut praf pentru o greșeală
de ortografie de neiertat.

Mănile care-mi acoperă fața îmi înăbușă geamătul.
— Ai promis să nu mai aduci vorba de asta.
Era prima mea lună ca asistentă a lui Declan și aproape
m-a concediat pentru o greșeală. Aș fi putut să-i spun
adevărul, dar mi s-a părut q trădare față de mine însămi
dacă-i mărturisesc adevărul. De parcă nu mă descurcam

în mediul intens
de lucru unul
cauza prări pe
invatare pe care
am încercat tot
repați. Asa-i că
viața! Loc să-i
+0i. Declan să mă
putea săga, ult
muncesc mult
sa ma ridic
standardete lui.

Cum ar fi revizuirea rapoartelor într-o zi de duminică.

De ce să mențin un echilibru între muncă și viață când munca poate să-mi acapareze viața cu totul?

— Ai evoluat mult de atunci. Declan te respectă suficient, încât să te lase să conduci unele dintre prezentările lui.

Cuvintele sincere ale lui Cal îmi încălzesc inima.

— Dar asta nu înseamnă că ar trebui să renunți la visul tău, pentru că ți se pare c-ar fi mai importante visurile fratelui meu.

Zâmbetul meu șovăie.

— Nu e momentul potrivit.

— Niciodată nu este momentul potrivit pentru o alegere dificilă.

— Câtă iarbă ai fumat de dimineață?

— Nu destulă ca să fiu vocea rațiunii în

discuția asta.

Mă uit urât la el.

— Nu renunț acum, așa că las-o baltă!

120 LAUREN
Ashek

— Nu renunți la ce? ne întrerupe vocea lui Declan.

Îmi crește pulsul, auzindu-i tonul grav și autoritar. Am nevoie de toată puterea ca să-mi îndrept ochii spre fața lui Declan.

— Da, Iris, la ce anume te gândești să renunți? Cal ridică dintr-o sprânceană, fără să încerce măcar să-și șteargă expresia aia încrezută.

— Mă mir că te-ai întors atât de repede, frate! Ai uitat ceva?

Declan nu răspunde, dar cei doi schimbă o privire, între ca logodnicul meu să-și ațintească privirea asupra
 -*Hm... Vezi tu...*

Mă uit prin cameră, încercând să găsesc o idee. Pe care se vede o reclamă fără sonor la un adăpost de anima)¹¹

— Nu voia să-ți spună adevărul..., începe Cal.

Sar de pe podea și pășesc în fața lui.

— Nu renunț până nu adoptăm un câine.

O, Doamne! Chiar ai spus chestia asta? Niciodată în viața ta nu te-ai gândit să-ți iei un câine!

Expresia lui Declan îmi spune că exact asta am făcut.

— Un câine, repetă el.

O, da! Iris iubește câinii, se oferă Cal, nereușind să-și ascundă amuzamentul din glas.

Dacă privirile ar putea săucidă, Cal s-ar îneca acum cu propria limbă.

— Mama nu m-a lăsat niciodată să am un animal de casă, așa că acum ar putea fi ocazia perfectă să am unul.

Adică, poate n-ar fi cel mai rău lucru din lume să am un câine. Ar putea să-mi țină companie în casa asta mare și goală.

— Vrei un câine, spune Declan cu o expresie ciudată, îmi vine o idee ca să ies din buclucul ăsta.

— Da! Unul mare și flocos, care să vină după mine peste tot.

-Nu!

Vinde-ți pufpunerea! Nu-l face să intre la bănuiele dacă accepți prea ușor.

Ține-ți gura pe tine și pe a mea. Știu că poate fi enervant să l înveți la cușcă, dar mă îndoiesc că o să-i aud schela- laiturile peste sforăitul tău,

122 LAUREN
Ashek

— Nu există nicio șansă să accept așa ceva.
— Dar gândește-te ce nivel de serotonină am
avea dacă „ar” am lua un câine!
Decizia mea e finală!
Se întoarce cu spatele și iese din living.
— „Decizia mea e finală.” Nemernic arogant!
Cal își dă ochii peste cap.
Mă așez ușurată pe canapea.
— Ticălosule! De ce-ai făcut asta?
— Puteai să-i spui adevărul.
— *Niciodată!*
— Atunci să nu te enervezi dacă vii acasă într-o
bună zi și găsești un cățeluș simpatic care are nevoie de un
cămin iubitor.
— Îl împing în umăr.
— Să nu îndrăznești! M-ar ucide dacă ai face
asta!
— Trebuie să recunoști că ar fi puțin amuzant
să adopți un câine când îi urăști.
— Nu urăsc câinii! Ce fel de monstru mă crezi?
— Genul de monstru căruia-i place să lucreze
pentru fratele meu.

- EȘTI SIGUR?

Mă uit la Declan cum ține gâtul sticlei de vin într-o strânsoare de oțel.

— Răspunsul meu nu s-a schimbat de când m-ai întrebat acum trei minute.

Se uită cu ochii mijiiți la blocul unde locuiește familia mea.

Niciodată nu mi-a fost rușine de cartierul în care am crescut. Poate e departe de stilul luxos de viață al tatei, dar am avut norocul de-a adormi știind că eu și mama suntem fericite și în siguranță fără el. Faptul că am crescut în Chicago din salariul unei profesoare de desen m-a învățat să fiu recunoscătoare pentru ce am, pentru că sunt mulți copii care o duc mult mai rău.

— Ei bine, hai să terminăm odată cu asta!

Îl conduc pe Declan dincolo de neanele care pălpăie în holul de la intrare către scară.

124 LAI/REN
ASHER

Nu e lift?

Numai dacă vrei să te salveze pompierii.

Prin comparație cu găfăilele mele, nu pare deloc obosit după ce urcă trei etaje.

— Ce loc fermecător!

ge uită la tapetul care se cojește și la mocheta pătată cu o privire critică.

— Nu judeca înainte să vezi interiorul!

— Mor de nerăbdare! Îmi răspunde pe un ton sec.

—

Nesimțitule!

Nu știu de ce criticile lui mă deranjează atât de mult. Nu e ca și cum ar vorbi vreodată pe ocolite, dar ar muri dacă ar fi și el politicos câteodată?

' Probabil. Nu a suportat nici cinci minute și a alungat-o pe biata Bethany.

Apuc inelul de metal și-l lovesc de ușă ceva mai tare decât de obicei. Stăm unul lângă altul, două corpuri rigide, neobișnuite cu apropierea dintre ele. Îmi șterg palmele umede de poala rochiei. Par foarte neliniștită prin comparație cu indiferența rece a lui Declan.

Buni deschide ușa. Îl cercetează pe Declan din cap până-n picioare, pe urmă se uită la mine.

—

Acum înțeleg de ce accepți să lucrezi în weekenduri și vacanțe pentru omul ăsta! Dacă șeful meu ar arăta pe jumătate la fel de bine ca el, n-aș demisiona niciodată!

Vreau să găsesc cea mai apropiată groapă și să sar în ea. Privirea de obicei impasibilă a lui Declan lipsește, înlocuită de niște ochi strălucitori atât de neobișnuiți pentru el, încât clipesc ca să mă asigur că nu-mi imaginez;

I se pare... amuzant?

TERMENE ȘI CONDIȚII
125

Doar pentru că se hrănește cu stănjeneala oamenilor?

126 LAI/REN
ASHER

— Eu sunt Declan. Mă bucur să vă cunosc!
Întinde mâna spre ea.

Și eu mă bucur să te cunosc!

Buni vorbește cu sticla de vin scump. Declan își ¹⁹0_{ate} - iar
ea dispăre la bucătărie.

Întorc privirea. Mi se zguduie pieptul, încercând să-n,-
înăbuș râsul.

— Înțeleg de unde ai personalitatea asta
strălucitoare!

Căldura corpului lui Declan mă învăluie când mă 1_u cu
mâna de talie. Amuzamentul situației se evaporă repede
înlocuit de bătăile neregulate ale inimii.

Cred că ne prefacem până ne iese.

Întărăm împreună în apartament. Mâna lui trece de la șold
pe spate. Felul în care îmi arde corpul la atingerea lui face ca
gestul să pară necuverit. Declan nu a încercat nici măcar o
dată să mă atingă în toți acești ani. Mai degrabă parcă a
evitat orice situație care ar putea să ne apropie atât de mult,
încât să ne atingem. Poate de-asta mă tulbură atât o simplă
atingere cu mâna.

...sau poate sufăr de efecte secundare asociate cu cea
mai lungă pauză de sex din Chicago. Vom vedea cu timpul!

Mama scoate capul din bucătărie.

— Vin în câteva minute! Simte-te ca acasă,
Declan!

Mâncarea mamei face ca tot apartamentul să miroasă
divin.

Declan se uită la apartamentul în care am crescut așa
cum ai analiza un exponat de muzeu. Sunt sigur că-l mă-
nâncă pielea să găsească cea mai apropiată ieșire. Prin
comparație cu casa lui, a noastră e o explozie de culori,

materiale și fotografii.

128 LAI/REN
ASHER
Aici ai crescut?

Se oprește la fiecare desen înrămat pe care l-am făcut pentru mama în copilărie.

_ Aici mi-am petrecut cea mai mare parte din viață.

Pare puțin îngrozit de ideea asta și se uită la o pată de apă.

Vorbesc mai departe.

— Deși mocheta era într-o stare mai bună atunci.

— Sper!

la o fotografie înrămată cu mine, buni și mama de la absolvirea liceului. Mamei îi curg lacrimile în ciuda zămbetului larg. Nu eram sigure că aveam să pășesc vreodată pe scena aceea, dar am depășit greutățile și am perseverat. A fost nevoie să repet o singură clasă și de sute de meditații ca să ajung acolo.

El se uită la fotografie într-un fel care mă face să simt că fac parte dintr-un experiment științific. Am fomicături pe piele, așteptând să spună ceva. Orice ar fi de preferat în locul tăcerii.

— Să înțeleg că sunteți apropiate?

— Depinde de zi și dacă buni și-a luat medicamentele de dimineață.

— Chiar așa! strigă buni.

Ochii lui Declan par mai calzi decât de obicei.

— Pot să-mi imaginez că există... *avantaje* să crești într-o casă ca asta.

Felul în care o spune strâmbând din nas mă face să râd.

— Nu credeam că o să apuc ziua în care fiica mea se va îndrăgosti.

Mama ne întrerupe conversația.

Declan scoate un sunet care ar putea fi luat drept râs.

Mă uit urât la mama.

— Îți place la nebunie să mă pui în situații stângă, toare, nu-i așa?

— Crezi că asta e stânjenitor? Nici măcar nu m-
oferit să-i arăt lui Declan albumul cu pozele tale de cfcj
erai bebeluș.

— N-ai face așa ceva!

Mama râde. Își șterge palmele de șorț înainte de a-i î.,
tinde mâna lui Declan.

— Mă bucur să te cunosc, Declan! Am auzit
multe lu- cruri frumoase despre tine.

Arăt cu mâna la mama.

— Nu minți! Se întâmplă lucruri înfricoșătoare
cu orgoliul lui.

Privirea lui Declan trece de la mama la mine înainte de a-
i lua mâna. O strânge cu fermitate.

— Plăcerea e de partea mea!

Parcă nici n-ar fi mormăit în mașină pe drum încoace.

Nesimțitul!

— Te rog, hai să iei loc! Îți aduc ceva de băut?

Ne așezăm pe canapeaua retro a mamei. Florile sunt
nespuse de demodate și oferă un contrast puternic cu casa
elegantă a lui Declan, dar mie îmi amintește de serile de
film de vinerea și de buni care adormea la serialele ei
coreene.

— Doar apă.

Mama pare sfoasă.

— Desigur! Îți aduc un pahar. Îți cer scuze
pentru purtarea mamei de mai devreme! Nu iese prea des
din casă.

— Doar pentru că mi-ai furat permisul de
conducere! spune buni din bucătărie.

130 LAI/REN
ASHER

— Te rog să le scuzi! Probabil sunt intoxicate de la vreo scurgere de gaze. De obicei, nu se poartă așa.

Buni scoate capul din bucătărie.

— De ce îl minți? Așa suntem *mereu*.

Îl bat încurajator pe Declan pe coapsă.

— Bun venit în familia mea!

Îmi retrag mâna, dar Declan se întinde și o ia într-a lui. Căldura palmei lui îmi *arde* pielea.

Mama flutură din deget la mine.

— Încă nu! Mai întâi trebuie să treacă testul Landry ca să poată fi primit oficial.

Declan ridică dintr-o sprânceană.

— Sper că-ți place mâncarea picantă!

Buni își face apariția, sorbind din vin.

Izbucnim toate trei în râs, văzând expresia nedumerită a lui Declan.

Poate că seara asta nu va fi atât de rea!

di

— Te simți bine?

Umplu paharul cu apă al lui Declan a treia oară în douăzeci de minute. Un strat umed de sudoare îi acoperă fruntea, iar părul lui, de obicei pieptănat pe spate, se ridică în toate direcțiile. Și-a scos chiar și sacoul.

Omul ăsta nu-și scoate *niciodată* sacoul, darămite să-și suflece mânecile. Am făcut tot posibilul să mă uit la el de la gât în sus, dar venele atrăgătoare îmi țin ochii lipiți de antebrațele lui de parcă ar fi un reflector.

Ar trebui să fie ilegal să ascunzi asemenea brațe sub costume.

La naiba, ar trebui să fie ilegal să ai asemenea br gata!
Distrag atenția populației. ^{de?}

Scărțâitul furculiței lui Declan pe farfurie umple tăce. Se uită încruntat la bucata de pui picant de parcă ar v/ să se întoarcă în timp și să-i frângă el însuși gâtul păsă^

— Declan, când ți-ai dat seama că ești
Îndrăgostit d, fiica mea?

Declan dă drumul cuțitului, care cade cu zgomot pe podea.

— Vail! Îl faci să se simtă jenat.

Buni soarbe din vin ca să-și mascheze zămbetul.

Femeile astea și abilitățile lor de a interoga oamenii! Am noroc că Declan înțelege oamenii foarte bine, pentru că eu n-am rezistat niciodată întrebărilor în copilărie.

— Cred că o parte din mine a știut
Întotdeauna că ea e aleasa. Doar că mi-a luat ceva timp până a înțelege și creierul meu.

Ochii lui îi evită pe ai mei.

Îmi mușc limba ca să nu răd. Felul în care minte să scape din orice situație e admirabil! Deși uneori pare puțin iritant, funcționează. Mama se topește cu totul, auzindu-i vorbele.

— Și de ce te-ai abținut atâta vreme? Întreabă
buni, fără să pară la fel de captivată ca mama.

— Nu era momentul potrivit.

Evaziv ca întotdeauna. Asta o să-l ajute să țină pasul cu minciunile.

Mama zămbește.

— Păi, mă mir că Iris ți-a oferit o șansă. Am încercat s-o combin cu unul dintre profesorii de la școală, dar mereu refuză...

132 LAI/REN
ASHER

— **Pentru că nu eram interesată, evident.**

Dau din cap spre Declan.

Ei nici nu se uită la mine. Trebuie să mai exersăm aceste interacțiuni mai târziu, pentru că trebuie să mai lucreze la felul în care vorbește.

— Iris lasă numai inimi frânte pe oriunde trece.

Buni ridică paharul spre mine, de parcă e o mare realizare din partea mea.

— Nu-i adevărat.

Strâng din dinți!

Buni se hrănește cu stânjeneala mea.

— Știi că ultimul ei iubit a cerut-o de nevastă, iar ea l-a refuzat?

— Buni!

— Ce e? Mi se pare interesant că ești dispusă în sfârșit să te așezi la casa ta. Cum a rămas cu faptul că ai jurat să renunți la bărbați pentru tot restul vieții tale?

— Fostul tău te-a cerut de nevastă?

Ochii lui Declan sunt mai senini ca de obicei.

Niciodată nu i-am spus de ce m-am despărțit de fostul meu iubit acum un an. Probabil Declan a crezut că ne-am despărțit amiabil, dar adevărul este că Richard m-a cerut în căsătorie.

Am refuzat.

Ei a plâns.

Credeam că suntem pe aceeași lungime de undă în toate privințele. A fost vina mea că n-am observat semnele mai curând. Cheia de la apartamentul lui. Periuța de dinți de rezervă pe care o lăsase în apartamentul meu. Felul în care se bucurase să-mi ofere jumătate din dressingul și dulapul lui – o marfă prețioasă, dat fiind spațiul în Chicago.

După ce i-am frânt inima, n-am mai ieșit cu nimeni iu
era cinstit să-i duc pe nas pe bărbați când nu e_{ra} ^{eu} _p
tită să-mi iau un angajament.

Și totuși te măriți cu șeful tău, îmi șoptește vocea di,
_{ca} E ceva diferit. Nu există idei preconcepute sau aștept
tări. O fac doar ca să-l ajut pe Declan să-și îndepli_{na}
scopul și, după aceea, pot să trec la ale mele.

Asta spui de ani de zile.

— Bietul om a închiriat un restaurant drăguț
și tot _{tu}, cămul cu ocazia aceea, adaugă mama.

— Un inel în paharul de șampanie? Întreabă

Declan. Mama dă din cap.

— O, da! Iris aproape s-a înecat cu el. îi
arunc o privire ucigătoare.

— Petale de trandafiri pe masă?

— Da! strigă buni. Roșii. *Preferai ei.*

*Urăsc florile tăiate pentru că mi se pare că se iroresc
plante foarte bune.*

— Pare să fie tot ce iubești tu.

Privirea lui Declan o atrage pe a mea. *Ce nemernic!*

— Mă întreb ce n-a mers.

Ochii lui se îndreaptă din nou spre mama și bunica.

Urăsc faptul că știu tot ce detest.

— Cred că nu era destul de bun, pentru că

Iris l-a refuzat pe loc, răspunde buni.'

— Ce păcat!

Tonul sec al lui Declan spune tot ce nu pot spune
cuvintele.

Se bucură de fiecare secundă.

Nu așa trebuia să se desfășoare situația asta. Familia
mea trebuia să-l facă pe Declan să se simtă aiurea, nu pe
mine.

134 LAI/REN

ASHER

Da, păcat!

Buni ridică paharul spre Declan.

— Imaginează-ți dacă ar fi acceptat!

— Cu o propunere atât de banală, e șocant că

n-a

acceptat!

Declan ia o gură de apă din pahar.

Nici măcar nu tresare când îl calc pe pantof. Schimb tactica de luptă, ridicând tocul pe pulpa lui musculoasă și sunt răsplătită cu o respirație bruscă. Simt un val de căldură în stomac, apoi mă tolesc când Declan mă apucă de coapsă.

Încetează! spune strânsoarea lui.

Nu înainte să renunți la subiect! răspunde zâmbetul meu sfios.

El mă mai strânge o dată de coapsă, pe urmă ia mâna. Amintirea palmei lui îmi rămâne imprimată pe piele, și simt un fior rece în lipsa ei.

— E un moment bun să-ți povestesc cum Iris a dat foc unei biserici? Întreabă mama, zâmbind.

— Abia aștept să aflui!

Declan nici nu încearcă să-și ascundă amuzamentul din voce.

Jur că la cum se poartă mama și buni ai zice că n-au mai vorbit niciodată cu un om.

Opfez. O să fie o noapte lungă!

— Sunt de acord!

Mama îmi ia haina din debara. Din fericire, și-a păstrat comentariul pentru ea până când Declan s-a dus la baie înainte să plecăm.

— Ar fi bine, după toate traumele emoționale m-ai supus!

S. CIP₆

Mama chicotește.

— Sper că o să mă ierte pentru pui! Trebuia să i-a câteva înghițituri, dar a curățat toată farfuria. Su_{ma} ^
tul de sigură că am folosit o sticlă în întreaga de p_{ie} ^
cayenne de data asta.

— Mie tot nu-mi convine că a bătut recordul bunicu_{lui} tău. Omul acela și-a pierdut jumătate din papilele gustative după ce i-am gătit pui, spune buni.

— Crezi că și-a dat seama că a fost un test?

Întreb.

— Acum, da!

Declan merge spre mine cu o privire întunecată.

Mama strânge din buze ca să nu zâmbească.

Ce-i drept, chiar este o tradiție de familie!

Ridic mâinile, în semn de supunere.

— Mai sunt și alte tradiții despre care ar trebui să știu?

— Nu! Răspundem toate trei la unison.

Declan miște ochii.

— Îmi vine greu să vă cred!

— Cel puțin, nu e nimic periculos, spune buni.

Căutătura lui le face pe mama și pe buni să rădă în hohote.

— Plecăm.

Declan îmi ia haina de la mama.

— Mulțumesc pentru o masă interesantă! Aș zice că a fost o plăcere, dar nu-mi mai simt limba,

Buni râde, iar mama se leagănă pe călcăie, zâmbind.
Aproape leșină când Declan mă ajută să îmbrac haina și-mi

136 LA/REN
ASHER
scoate părul de sub guler.

Mai să mă prăbușesc de uimire când Declan îmi încheie fiecare nasture. Mirosul parfului său îmi pătrunde în plămâni, imprimându-mi-se în memorie. Mă mistuie o tentație ciudată de a mă apleca și a-l mai adulmeca o dată.

Face o treabă atât de bună convingându-i pe cei din jur că ține la mine, încât îl cred și eu preț de-o clipă. Se îndepărtează, iar realitatea rece ia locul căldurii corpului său.

Mi-a plăcut să aibă grijă de mine.

Probabil că mirodeniile puului mi-au distrus lobul frontal, pentru că e imposibil să-mi facă plăcere chestia asta.

Nu-i așa?

— A fost chiar atât de rău pe cât credeai?

Îmi ia cinci minute de când am urcat în mașina lui ca să-mi fac curaj să sparg tăcerea.

— Mâncarea a fost groaznică!

Mă uit pe geam ca să nu vadă că zâmbesc.

—*Și?*

— Și compania n-a fost chiar neplăcută. Deși mi-ar fi plăcut să nu flu pândit lângă baie.

Îmi mușc obrazul.

— Ce ți-a spus buni între patru ochi?

Aproape a sărit de la masă când Declan s-a ridicat să meargă la baie.

— M-a amenințat.

—Nu!

Îmi ascund răsul cu mâna.

— În detalii explicite.

— Ce i-ai spus?

138 LAI/REN
 ASHER

— Care e răspunsul potrivit când mi se spune
 un fular drăguț din intestinalele mele? ^{da> "și}

— În ultima vreme e pasionată de mafie.

— Așa se explică de unde știa atât de multe
 desp. dul sulfuric și diferitele moduri de a scăpa de un cada ^

— Am încercat să te previn în legătură cu
 familii* ^ ^{ia mea}

Sunt puțin...

— Dominatoare?

Dau din cap.

— Își fac griji pentru mine.

— Au și motive.

— De ce?

— Te-ai logodit din senin cu un om care nu e
 cunoscut drept cel mai de treabă din Chicago.

— Ei, hai! Măcar nu ești cel mai rău.

— Sunt sigur că asta le ajută să doarmă
 noaptea. Felul autocratic în care vorbește despre el
 însuși mă

întreștează.

— Marelui Declan Kane îi pasă de părerea
 familiei mele?

— Își dă ochii peste cap.

— Nu! Nu fi ridicolă!

— Poate doar puțin?

Ridic două degete în fața lui, lăsând un spațiu micuț. El îmi
 dă mâna la o parte.

— Nu-mi mai pasă de părerea oamenilor
 despre mine de multă vreme.

Vreau să-l întreb de ce. La naiba, vreau să-i pun o sută de

TERMENE ȘI CONDIȚII
11]

Întrebări după seara asta, începând cu ce l-a făcut să nu-i
mai pese de ce cred oamenii despre el. Dar mi se pare

140 LAI/REN
25 HER
când, dacă îi pun
într-o baie îi dau
permisiunea să se
fel. a proceda la
postură

Îmi țin gura și tac tot restul drumului. Dacă mă arăt, curioasă în privința lui Declan nu aș face decât să complic lucrurile, așa că mai bine păstrez puțină distanță. Una este să locuim împreună, dar detaliile intime despre noi sunt cu totul altă mănăcare de pește. Nu că și-ar dori oricum să-l cunosc mai bine. Și-a exprimat clar părerea despre asta și ar fi o prostie să cred că această căsnicie e mai mult decât un interes pentru el.

CAPTOLUL

V'
V
't'
N-

DACĂ SINGURUL MOTIV PENTRU CARE
BUNICUL MI-A

ca să ajung aici. Mă rog, faptul că stă lângă
mii rochie albă, mulată, și mulțimea de
oameni care i să între în cel mai bun
restaurant din Chicago. - Nu e prea târziu
să-i spun lui Harrison să

Fac un ultim efort să anulez cina din seara asta. Daeă ra

142 LAI/REN

ASHER

după mine, ne căsătoream la primărie și treceam peet*
oate aceste necesități. <

Iris îți verifică manichiura impecabilă.

— Nu e ca și cum eu aș vrea să merg.

J

— Așa încerci tu să mă faci să
simt mai bine? j|

Un efort amabil, dar fără rost.

jfl

— Se spune că cei nefericiți se adună.

Iris râde, iar sunetul mă atrage ca un cântec de sirenă.

Cobor ochii spre gura ei și-i admir zâmbetul. Buna dispoziție îi dispare când întredeschide buzele și mă uit să văd ce s-a întâmplat. Ochii ni se întâlnesc, dându-mi senzația că un fulger m-a izbit în piept. Probabil îmi pierd și eu judecata, pentru că altfel nu se explică de ce o iau de mână.

Iris respiră adânc.

— Ești gata?

Explozia de energie pe care am simțit-o când ne-am privit în ochi moare odată cu nedumerirea ei. Îi dau drumul, iar ea își împreunează mâinile în poală.

— Cât se poate de gata când e vorba de un astfel de eveniment.

— Nu uita, peste două zile nu va trebui să te mai gândești vreodată să dai o petrecere.

— Se pot întâmpla multe în 48 de ore.

— Începi să-ți pierzi curajul?

Ochii ei se luminează.

— De vreo trei zile, dar o să mă târăsc spre altar dacă trebuie.

Iris râde și mă lovește un nou val «le căldură, care mă sperie destul cât să deschid portiera și să înfrunt râul mai mic. Orice pare mai bun decât să analizez atracția asta ciudată față de singura femeie pe care nu pot s-o am.

Vitoare soție sau nu, Iris e ultima persoană căreia îi voi face vreodată avansuri. E o parte esențială a planului meu de a deveni director executiv și refuz să pierd cel mai valoros jucător pentru ceva trecător ca o atracție

144 LAI/REN
ASHER
fizică. Nu iese nimic bun dintr-o aventură tem, așa că mi-e
mai bine singur. ^{0942>}ă,

Eu și Iris îndurăm runde întregi de conversații fără r Spre
deosebire de petrecerea de logodnă, suntem despă[^] de
familiile noastre. Există un motiv pentru care o căr[^] pe Iris
la orice eveniment la care eram forțat să particip în timp ce
ea răspunde cu succes la întrebările oamenilor^o și se preface
interesată, pentru mine e un chin. Totul în seara asta e o
adevărată tortură. Cu nenumărate pălăvră- geli și neputința
de a mă îmbăta la propria cină de repeți- ție pentru nuntă,
abia aștept să scap de aici.

Pentru ca lucrurile să meargă și mai prost, a venit și tata
să joace rolul părintelui iubitor. Afîșează un zâmbet fals în
timp ce încântă mulțimea cu farmecul unui lider de cult. E
dezgustător cum îi îmbrobodește pe oameni, fa- cându-i
aproape să salveze la ideea de a-i capta atenția pentru
cinci minute.

Găsesc cel mai întunecos colț al restaurantului, obser-
vându-l pe tata de la distanță. Nu știu exact cât timp trece.
Pulsățiile surde din ceafă par să se domolească în timpul
pauzei, motiv pentru care mă simt recunoscător.

Fac un pas în lumină, dar mă oprește Iris, lipindu-și palma
de obrazul meu.

— Te-am căutat peste tot. Știam că ar fi
trebuit să verific mai întâi în locurile întunecoase și
improbabile.

Mâna ei rămâne pe loc, încălzindu-mi bărbia țepoasă în
timp ce o privesc.

— Când te gândești că mă cunoști mai bine ca
oricine altcineva!

**Iris râde, iar sunetul ăsta pare să-mi alunge
ultima fărâcă de iritare din seara asta.**

— **Cum te descurci?**

Își ia mâna, dar o apuc și-o lipesc de pieptul meu.

O încrețitură îi apare între sprâncene.

— Se uită lumea la noi, îi spun încet.

Ea privește în jur, văzând mai mulți ochi care ne urmăresc.

Buzele i se curbează într-un zâmbet reținut.

— Nici nu-i de mirare că nu-ți place să ieși în

oraș. E

extenuant!

— Acum înțelegi și tu! îi spun sec.

Iris zâmbeste din nou spre mine.

— N-am priceput niciodată de ce urâști să vorbești cu oamenii, dar acum înțeleg perfect. Cine și-ar dori o familie ca a ta?

— Dacă iadul ar fi un parc de distracții, ai mei ar avea abonament pe viață.

Comentariul meu o face să rădă răgușit.

— Cum ai supraviețuit, crescând cu atâția doritori să urce pe scara socială?

— Ușor! Dacă încetezi să mai fii sociabil, nu mai există o scară pe care să urce.

Ei i se luminează ochii.

— Ei bine, ar trebui să mă întorc și să fiu eu cea veselă. Cum tu stai ascuns, unul dintre noi trebuie să fie prezent.

Încearcă să se desprindă de mâna mea, dar o țin strâns.

— Nu pleca!

Ce faci?

— De ce nu?

146 LA/REN
ASHER
Își arcuiește o sprânceană.

TERMENE ȘI CONDIȚII
147

O întrebare la fel de rezonabilă ca oricare „Ita, p că o am lângă mine pare să fie singurul ^{100%}l seara asta, cu căsnicie falsă cu tot. Are un fel ⁸fa^{11.1} totul să pară tolerabil.

— Faci seara asta să pară mai suportabilă.
Cum a rămas cu faptul că n-ai nevoie de nimeni tn ¹fa¹¹ de tine tnsuți?

O să mă simt așa din nou de mâine, în seara asta ac cept că sunt mai slab ca de obicei, căci orele de vorbărie mă împing la limită.

Iris se uită la mâinile noastre împreunate cu o expresie încordată.

— Ce compliment minunat!
Cu degetul mare, îi mângâie încheietura.

— Vrei să mai auzi unul?

— Nu!

Schițez un zâmbet înainte să-l înăbuș.

— De ce nu?

— Te prefer morocănos și previzibil.

— Doar nu vorbești serios.

Flirtezi cu ea?

Futu-i! Oare cât alcool am băut în seara asta? Mă uit la singurul meu pahar, văzând că e pe jumătate plin.

Probabil e o eroare temporară de judecată, din cauza situației stresante.

Da! O scăpare care n-are nicio legătură cu Iris, ci doar cu răbdarea mea limitată pentru oamenii care încearcă să mă lingusească toată noaptea.

— Ai grijă, domnule Kane! Dacă mai continui să te porți frumos cu mine, o să încep să mă obișnuiesc.

148 LAI/REN
ASHER

**îmi zâmbește, iar un val de căldură mi se
răspândește în piept, fără legătură cu paharul meu
de whisky.**

Ție nu-ți place când oamenii zâmbesc.

**Numai că mi se pare o victorie personală când
zâmbește Iris.**

*N-or trebui să tănjești după zâmbetele și jurămintele
soției tale, plătite până la ultimul cent.*

Mă trezesc din sentimentul care a pus stăpânire pe mine.

— Rămâi cu mine toată seara!

Nu las loc de întrebări.

Iris pare să zâmbească și mai strălucitor.

— Ești chiar simpatic când te simți tulburat!

—

Nu sunt tulburat.

Mă prinde cu ambele mâini de talie, trăgându-mă spre
ea. Corpurile noastre se potrivesc ca două piese alăturate
într-un puzzle. Îi întorc îmbrățișarea din reflex, spre
deosebire de ce simt în suflet. Există un singur cuvânt la
care mă pot gândi care descrie mulțumirea ce-mi învâluie
inima ca un lujer sufocant.

Hygge.¹

—

Ce-ai spus?

Iris se uită la mine cu o expresie încordată.

Rahat! Ai spus-o cu glas tare?

Am două variante aici – să recunosc adevărul sau să
neg că s-a întâmplat ceva.

Neagă!

—

Nimic!

Numai că nu pare nimic. Inima îmi bate puternic în piept
și pot doar să sper că Iris nu e atentă la organul

¹ *Hygge*: subst., termen danez: senzație plăcută care
dă un sentiment de mulțumire și confort (n. a.).

1 | 8 LAUREN
ASHER

ăsta trădător. O senzație neplăcută mă copl
mă gândesc la scăparea mea. N-am mai folosit ^ * CRI1
cuvinte de multă vreme, de când a murit
avea rost, după ce singura persoană care m-a i * ^
felul acela a murit, lăsându-mă cu inima pustiită
rul plin de cuvinte inutile. 71 CRIe.

Dar iată-te, le folosești ca s-o descrii pe ea.

Futu-i!

Îmi trec degetele prin păr, făcând ceva cu mâinile p « s-o
ating pe Iris. Nu pare să iasă nimic bun din asta ^

Iris mă strânge mai tare în brațe, făcându-mă să uit la ea.

—

E totul în ordine?

—

Bineînțeles!

Mă lupt cu dorința de-a mă desprinde din îmbrățișare. Din
câte observ, apropierea asta par să-i placă prea mult pentru
gustul meu.

—

Grozav, pentru că vine tatăl tău spre noi, iar
zâmbetul lui e de-a dreptul malițios.

Iris se desprinde din îmbrățișare, însă o trag înapoi spre
mine. Îi pun mâna pe șold de parcă acolo îi e locul.

Tata se apropie de noi.

—

Exact cuplul pe care-l căutam!

Iris bombăne ceva pe sub mustață, apoi afișează cel mai
fals zâmbet.

—

Domnule Kane! Ce bine că ai reușit să vii în
seara asta!

—

Pufnesc pe nas, auzind remarcă ei politicoasă.

El mijeste ochiul drept, în ciuda zâmbetului relaxat.

—

Te rog, spune-mi Seth! Practic, suntem o
familie

150 LAI/REN
ASHER

— **N-ai de unde să știi ce înseamnă cuvântul
ăsta! I-o întorc.**

— **Faptul că plătești pentru o familie nu te face
expert în treburile astea.**

Nici să fii un alcoolic absent care-și urăște

copiii.

Iris inspiră brusc.

Tata se face roșu la față, iar roșeața i se întinde pe gât.

— îndrăznești să vorbești așa cu mine?

— Da, din moment ce-am făcut-o!

Rânjetul lui e forțat și nu-i ajunge la ochii lipșiți de
emoție.

— Fac un efort să fiu politicos și să vă susțin.

— În public.

— Aparențele sunt cele mai importante.

Strâng din dinți. Am învățat lecția asta de prea multe
ori în anii de când a murit mama. Pentru că, deși în privat
casa noastră era cuprinsă de haos, pentru restul lumii
eram modelul familiei americane. Profesorii de la școala
privată nu m-au întrebat niciodată nimic când aveam
ochii vineți sau vânătași pe piele. Erau la fel de ușor de
cumpărat ca oricine altcineva, intrând în cercul vicios al
copilăriei mele. Cel de care m-am străduit din răspuțeri
să-i apăr pe Cal și Rowan, chiar dacă însemna să-l înfrunt
eu însumi pe tata.

Mulțumesc c-ai venit! Aș vrea să mai
putem sta de vorbă, dar vreau să-l prezint pe Declan
verșoarei mele înainte să plece.

Iris mă trage de mânecă și o urmez fără să mă mai uit
la tata. Sunt prea căzut pe gânduri ca să mai observ
ceva.

Abia când Iris mă împinge într-o cameră aglomerată și

TERMENE ȘI CONDIȚII
151

aprinde lumina bag de seamă că zgomotul din jur a coborât la un nivel suportabil.

152 LAI/REN

ASHER

Mă uit de jur împrejur.

— O debara?

Răde.

— Îmi pare rău! A fost prima ușă descuiată am găsit-

o. Pe

— De ce ne ascundem?

— Pentru că păreai să mai ai două secunde până la tatăl tău. M-am gândit că ți-ar surăde ideea să «ja toată lumea câteva minute. Pi***

Iris are întotdeauna superputerea de a ști exact cu când am nevoie. Chiar e neprețuită! 91

— Mulțumesc!

Mă sprijin de un raft cu produse de curățenie.

După câteva ore de vorbit cu oamenii, simt că pot în ,fă, șit să respir din nou. Stimularea excesivă îmi face tâmpilele să zvâcnească, dar durerea s-a estompat considerabil.

Iris se urcă pe o mașină de spălat și folosește capacul drept scaun.

— Seara asta a fost...

— Chinuitoare, termin fraza în locul ei.

Ea încuviințează cu o mișcare din cap.

— Dacă așa e dineul, pot doar să-mi imaginez cum o să fie nunta.

— Tu ți-ai dorit o nuntă mare.

— Doar pentru că m-ar omorî mama dacă aş exclude-o.

— Atunci, hai să fugim și s-o invităm cu noi! Poate să fie singura noastră martoră.

Cuvintele îmi scapă mai repede decât le pot opri.

Râsul i se stinge când se uită la fața mea.

— Vorbești serios!

TERMENE ȘI CONDIȚII

153

Dau din cap; îmi place ideea tot mai mult.

154 LAI/REN
ASHER

— Am putea să spunem că ne-a venit ideea pe loc. Am putea să ajungem în Vegas în patru ore sau chiar mai puțin.

— N-am trecut prin toate chinurile astea ca să renunțăm chiar la linia de sosire.

_ Nu înseamnă că renunțăm. Doar că schimbăm traseul.

Iris își acoperă gura cu mâna ca să-și ascundă râsul. Respingerea fătășă a ideii mele mă face și mai îndrăzneț, și nu vreau să-i accept refuzul drept o decizie finală.

Intru în spațiul ei personal, blocând-o pe mașina de spălat. Ochii îi capătă o expresie disperată când mă opresc între picioarele ei. Materialul rochiei lungi se întinde destul cât să-mi facă loc.

O prind de bărbie și o silesc să ridice ochii la mine.

— Gândește-te puțin! Tu, eu, o capelă drive-thru. Fără presă. Fără pretenții. Fără așteptări.

— Esența romantismului, îmi răspunde cu o voce seacă.

Apăs mai tare cu degetul mare pe bărbia ei.

— Ți mai dau o sută de milioane ca să facem așa.

Iris se desprinde de mine și lasă capul pe spate. Hohotul ei de râs are efecte anormale asupra bătăilor inimii mele, căci ritmul devine haotic.

— Nicio sumă de bani nu mă poate face să mă răzgândesc, având în vedere că mama m-ar uide înainte să mă bucur de ei.

Oftatul meu dezamăgit o face să zâmbească.

Mă bate încurajator cu palma pe piept.

— Dacă te consolează cu ceva, urâsc ideea asta la fel de mult ca tine.

Palma ei îmi face o gaură în piept, „hiu” A inimii. ⁶⁴⁰⁰Pr₂
 Flutură din gene când ridică privirea la mi₁₀₀. ția mi se
 îndreaptă de la ochii ei la buze. Apropier₁₀₀ are un efect
 catastrofic asupra stăpânirii mele de sine ^ sunt sigur dacă e
 lipsa de contact uman sau dorița¹¹ avea un lucru interzis,
 dar sunt atras tot timpul de e₂”

— Iar atî lăsat lumina aprinsă în debara? Ce v-
 a₁₀ ¹⁰ ₁₀ despre economia de curent?

Mănerul se mișcă, iar Iris mă privește cu ochii mari

— Spune-mi c-ai înțeles...

Iris bagă mâinile în părul meu și-mi trage capul î₁tr₂ parte.
 Își lipește buzele de gâtul meu, făcându-mi sângele să
 clocotească în vene. Își împreunează picioarele pe talia mea
 și mă trage mai aproape. Sângele îmi năvălește din cap în
 penis în timp ce continuă să mă sărute pe gât.

Se aud chei zornăind, iar mănerul se învârt. Lumina se
 aprinde în cameră, și doi ospătari se uită la noi cu gura
 căscată.

Unul dintre ei se apropie.

— Vă cer scuze...

— Ieși afară! răbufnesc.

Iris chicotește, cu gura lipită de mine, iar sunetul ăsta
 ajunge direct în penisul meu. Râsul ei e un afrodisiac puternic
 de care n-ar trebui să mă bucur.

Ușa se trânteste. Iris mă împinge la o parte și coboară de
 pe mașina de spălat.

— Ei, nu-i așa c-a fost distractiv?

Pantalonii mei par mai strâmți când mă gândesc cât de
distractiv a fost.

dh

o mână de un cafeniu-Închis se oprește pe brațul meu. Mă uit și o văd pe mama lui Iris ținându-se de mine cu un zâmbet timid.

- Bună!
- O cauți pe Iris?

Mă uit prin sală după ea.

_ De fapt, am venit să vorbesc cu tine.

Am opțiunea de-a refuza politicos?

Zâmbetul ei șovăie.

- Nu-ți răpesc mai mult de câteva minute!

Știu că ești un om ocupat.

Dar știi că am o reputație, nu glumă!

- Hai să mergem afară!
- Îi fac semn spre balconul gol și o conduc.

Înspir adânc când ușile se închid după noi și se face liniște.

- Iris mi-a spus că-ți displac asemenea lucruri, își frânge mâinile.
- Mai bine zis, le detest.

Ea râde și-mi amintește de râsul răgușit al lui Iris. De parcă oxigenul nu-i ajunge destul de repede în plămâni.

- Cum te descurci cu toate astea?
- Așa cum e de așteptat din partea unui

introversit care urăște adunările, pălăvrăgeala și oamenii, în general.

- Atunci, de ce-ai făcut-o?
- Pentru că la asta se așteaptă toți.

Înclină capul într-o parte, iar codițele ei împletite se mișcă.

— Trebuie să fie epuizant să afișezi o imagine

În

— N-ai idei!

Păbi! <S.

— Poate nu știu cum e să crești în vizorul p,blj,c
ca tine, dar înțeleg ce înseamnă să te prefaci cândș^ alții în
jur. *

-Da?

Mi se pare greu de crezut.

Se uită la contururile orașului pe cer.

— Sunt sigură că Iris ți-a povestit despre
fostul meu soț și așteptările lui ieșite din comun.

Deschid gura, dar pe urmă mă răzgândesc. De fapt nu știu
prea multe despre tatăl ei, în afară de faptul că e un ratat.

Mama lui Iris continuă, salvându-mă de nevoia de-a găsi
ceva de spus.

— Când mi-a spus că se mărită cu tine, m-am
bucurat că a întâlnit în sfârșit pe cineva care se poartă
frumos cu ea. Cineva care să-i poată dovedi că dragostea are
puterea să-i vindece sufletul, nu doar să i-l distrugă. Am auzit
cum vorbește despre tine.

Acum sunt foarte curios de conversația asta.

— Cum așa?

Interlocutoarea mea râde.

— E evident că te admiră și nu doar în felul
acela romantic. Atitudinea pe care o ai față de muncă.
Dragostea pentru frații tăi. Felul în care i-ai dat ocazia să-și
demonstreze valoarea. Pentru ultima parte, nu-ți pot mulțumi
îndeajuns. Sincer!

Mut de uimire, o privesc cu buzele întredeschise. Nici nu știu
cum să procesez ultimul ei comentariu, dat fiind

158 LAI/REN

ASHER

că majoritatea oamenilor sunt îngroziți că asistenta mea lucrează mai multe ore decât jumătate din directori.

— Dar, desigur, ca orice mamă, îmi fac griji pentru ea și ce-i rezervă viitorul. Nu vreau să aibă parte de aceeași suferință ca mine. Vreau o viață mai bună pentru ea. Una pe care cred că i-o poți oferi, câtă vreme promiți să o cinstești pe ea și jurămintele pe care le faci în weekend.

Pot să te asigur că întotdeauna îi voi dori numai binele!
Chiar dacă asta înseamnă că al meu e în pericol.

- EȘTI FRUMOASĂ!

Mama încearcă să clipească ca să-și alunge lacrimile adunate la coada ochilor negri. Îmi aranjează vâlul cu mâna tremurând, atentă la părul meu ondulat perfect. Cu rochia de dantelă, model vintage, care costă mai mult decât chiria pe un an, și pantofii care scilepsc ca diamantul de pe deget, mă simt ca o adevărată prințesă de la Dreamland.

Buchetul de flori colorate îmi tremură la piept.

Acum e acum!

Dacă ar fi fost după mine, aș fi fugit undeva cu familia și prietenii cei mai apropiați. Dar nunta asta nu e pentru mine. La naiba, nu e nici pentru Declan, dată fiind și preferința lui pentru o nuntă mică. Faptul că l-am îndeplinit mamei dorința de-a avea o ceremonie religioasă a fost cea mai bună alegere din mai multe motive, dar mai ales pentru că trebuie să

160 LA/REN
ASHER

le arătăm sutelor de invitați, inclusiv

avocatului lui Brady Kane, că facem front comun. Că suntem *îndrăgostiți*.

Am nevoie de toată puterea să nu strâmb din nas la **ideea asta**.

Mama se smiorcăie.

— Nu-mi vine să cred că puilul meu se mărită!

— Te rog, nu plânge!

N-aș suporta s-o văd plângând. Sunt destul de sigură că aș ceda presiunii și i-aș mărturisii tot planul dacă ar vărsa o lacrimă doar.

Mi-e greu să n-o fac. Mereu am visat că o să găsești pe cineva care să te facă fericită.

Ceva în pieptul meu se strânge.

— Chiar?

Mama dă din cap.

— Mă temeam că ți-am creat o impresie greșită când erai mică. Că amărăciunea mea față de tatăl tău nu m-a lăsat să-ți arăt cum să treci mai departe, în ciuda suferinței.

— Mamă...

Vreau să-i spun nu, dar nu mă îndur să o mai mint. Adevărul este că experiența mea cu tata m-a apăsător mult în copilărie. A schimbat ceva în mine, iar o căsnicie falsă nu o să repare lucrurile. Mai degrabă demonstrează ceea ce știam deja: iubirea e ceva ce există doar în basme și în filmele Dreamland. Realitatea e mult mai sumbră.

De parcă mi-ar citi gândurile, mama continuă:

— Nu toți bărbații sunt ca tatăl tău. Mi-a luat mult timp să înțeleg asta, dar mă bucur că tu ai Scut-o mult mai repede decât mine.

— Da!

Mi se frânge vocea. Sunt la câteva secunde de-a mă pierde cu firea.

162 LAI/REN
ASHER

Mama îmi cuprinde obrazul în palmă.

— Sunt mândră de tine că în sfârșit te-ai des

Că ți-ai riscat inima, cunoscând toate po*?.^h tățile – bune și
rele. Ai ajuns departe.

Mi se contractă gâtul neplăcut și întorc privirea _{ca} o evit pe
a ei, temându-mă să nu-mi citească adevărul f ochi. În niciun
caz nu m-aș deschide în așa fel încât să-j ^ besc pe Declan.
Deși îl consider un prieten, el nu mă _ug, în felul acela.

Buni iese din baie.

— Am terminat cu chestiile triste? E nuntă, _{nu}

înmormântare.

Eu și mama izbucnim în râs, iar momentul trece ca și cum
nici n-ar fi fost. Totuși, senzația neplăcută din pieptul meu
rămâne mult după ce am schimbat subiectul. Discuțiile
despre tata întotdeauna stârnesc demoni vechi, însă
festivitățile de azi ar putea la fel de bine să fie și o petrecere
de întâmpinare pentru ele.

Majoritatea fetelor visează la ziua când pășesc spre altar.
Eu, pe de altă parte, am știut dintotdeauna că mă voi teme
de reamintirea faptului că am crescut fără tată. Mama s-a
oferit să-i ia locul, dar am preferat să merg singură. Mi-am
promis cu mult timp în urmă că o voi face, doar ca să-mi
dovedesc că n-am nevoie de el. N-am avut atunci și n-am
nici acum.

Muzica începe ca la un semn. Toți se ridică și își în-
dreaptă atenția spre mine. Tremur din cauza ochilor ne-
doriți care mă evaluează și respir cu dificultate.

Te descurci!

Zămbesc pe sub vâl, ascunzând felul în care mă ustură ochii din pricina lacrimilor pe care nu le-am vărsat. Ridic privirea spre destinație. Aproape mă împiedic când văd ochii lui Declan ațintiți asupra mea, dar îmi revin. Orice ar arde în privirea lui îmi face pielea de găină. Nu sunt sigur dacă l-am văzut vreodată privind-mă așa, dar inima mi-o ia la goană.

Înaintează pe culoar ca un soldat devotat care se prezintă la datorie. Declan nu-și ia ochii de la mine, probabil ca să se asigure că nu fug spre prima ieșire de urgență. Ceva în privirea lui azi îmi stârnește fluturi în stomac.

...sau o fi din cauza șampaniei pe care mi-a dat-o buni în ultima clipă. Pentru că e imposibil ca șeful meu să-mi stârneasă fluturi în stomac. Îmi vine să râd că nebuna din pricina unei astfel de idei.

Da, sigur e de la șampanie. Niciodată n-am ținut la băutură.

La fel ca mine, Declan stă singur. Nu sunt sigură de ce nu l-a ales pe unul dintre frații lui drept cavaler de onoare, dar sunt puțin ușurată, dat fiind că nici eu n-am domnișoară de onoare. Nu am multe prietene. Nu pentru că nu vreau, ci pentru că sunt prea ocupată cu munca tot timpul. Cal s-a oferit să mă ajute și să poarte un costum roz pentru mine, dar l-am refuzat, spunându-i că nu-i stă bine în culoarea asta. Știm amândoi că e o minciună. Dar mi s-a părut mai bine așa decât să accept că e singurul meu prieten.

Mă opresc în fața altanului și mă întorc cu un zâmbet șovăitor spre logodnicul meu. Își încleștează făcile în timp ce mă măsoară din priviri, făcându-mă să roșesc.

164 LAI/REN
ASHER

Atinge cu degetele marginea vălului. Zăresc tremurul ușor pe care încearcă să-l ascundă prinzând materialul în pumn. Lui Decian nu i-au plăcut niciodată mulțimi de oameni. Îl neliniștesc cumva, nu că ar recunoaște așa ceva vreodată în fața cuiva.

Dar eu știu, iar secretul ăsta mă face să zâmbesc.

— Relaxează-te! Prefă-te că oamenii ăștia nu-s aici, îi șoptesc doar pentru urechile lui.

Nu-mi răspunde, doar îmi ridică vălul și-l dă peste cap. Nu știu ce vede, dar îl face să clipească de două ori.

— E totul în regulă? îi șoptesc.

Clatină ușor din cap.

— Arăți drăguț!

Fiorul pe care l-am simțit până în vârful degetelor de la picioare moare subit.

Arăt. Drăguț? Glumește? Ar fi putut să spună orice – chiar orice – și ar fi sunat mult mai inspirat decât „drăguț”.

La naiba cu el! N-am stat cinci ore pe scaun la salon, pipăită și epilată, ca el să spună că arăt „drăguț”.

De parcă-mi simte iritarea, apucă buchetul cu flori și-l întinde cuiva. Mă ia de mâini, ținându-mă pe loc. Expresia mea îl face să mă strângă ușor. În loc să mă las copleșită de furie, afixez un zâmbet fals și dau din cap spre preot.

Îi arăt eu „drăguț”! *Dobitocul*.

Preotul își începe predica, dar abia îl aud peste bătăile nebunești ale inimii. Măinile lui Decian le strâng pe ale mele tot mai tare în timp ce preotul vorbește despre iubire, devotament și greutățile care ne vor încerca. Mă simt ca o impostoare, dând din cap și simulând adorația. Mă uit la spatele rochiei ca să mă asigur că n-a luat foc pentru că spun minciuni în casa Domnului.

Restul ceremoniei trece ca prin ceață, cu un schimb de jurăminte standard. Cu cât ne apropiem de sfârșit, cu atât respir mai greu. Abia când Declan îmi ia mâna stângă, sunt aproape de stop cardiac.

— Iris, îți ofer acest inel ca să-ți amintească de angajamentul meu față de tine, de căsnicia și de viitorul nostru. Să fie un simbol al devotamentului meu pentru tine, de azi înainte.

Ceva din cuvintele lui mă pune pe gânduri. Ar fi putut să promită iubire veșnică sau ceva la fel de *greșos* pentru invitați, dar nu a făcut-o.

Pentru că Declan Kane nu-și arată cărțile din mână. Nu-i e specific să admită că e îndrăgostit nebunește de tine în fața unei biserici pline.

Îmi amuțește gândurile când îmi strecoară pe deget o verighetă subțire de platină acoperită cu diamante.

Cele două propoziții pe care le-am repetat în minte săptămâni la rând îmi scapă când iau inelul lui *Declan* din mâna întinsă a mamei mele.

-Hm...

Foarte frumos, Iris!

Dacă Declan s-a enervat că mă încurc în cuvinte, se descurcă de minune ascunzând treaba asta. Îl prind de *mâna stângă* și țin inelul cu *cealaltă*.

— Declan, îți ofer acest inel ca simbol al promisiunilor pe care ți le-am făcut, ca parteneră și prietenă. Să-ți aducă aminte că, și în cele mai grele zile, poți conta întotdeauna pe mine să-ți fiu alături.

Îi trec inelul peste încheietura degetului.

Ne privim în ochi. Ceva îi trece ca o umbră pe chip. Pare aproape furios, dar nu poate fi așa. *Trist?* Reușesc

cumva

să mă abțin să nu râd. Nu, nici asta nu poate fi. ^ nu are de ce să fie trist.

Ca și cum și-a dat seama că a dezvăluit o părtică din ei în fața publicului nostru, își controlează emoțiile de pe fața

Și am revenit la programarea normală.

Preotul își continuă perorația despre vremurile grele și sanctitatea jurămintelor de nuntă. Ne binecuvântează pe noi pe viitorii noștri copii și pe toți cei care participă la nuntă.

Atunci, momentul îngrozitor pe care l-am alungat din memorie iese la lumină.

Preotul pășește spre altar, dându-ne puțin spațiu.

— Vă declar soț și soție! Declan, poți săruta mireasa!

Fac ochii mari. Toți amuțesc în jurul nostru. Nu e nevoie să-i văd ca să știu că sunt curioși. Declan nici măcar n-a fost văzut cu vreo femeie, darămite să sărute una.

Îmi tremură tot corpul când Declan își înfășoară mâna pe ceafa mea. Degetele i se încordează, iar degetul mare atinge locul unde pulsul zvăcnește. Lumea dispare în timp ce șeful meu se apleacă spre mine, iar parfumul lui scump mă învâluie.

Mi se înmoaie genunchii, dar Declan mă prinde cu celălalt braț de talie ca să nu cad. Mă așază în așa fel, încât ne ascunde fețele de cei prezenți, păstrând momentul intim pentru noi.

Asta e! Se apleacă în față, iar răsuflările noastre se conectesc. Închid ochii când buzele lui moi se lipesc de colțul buzelor mele.

Stai, ce? Nici măcar un sărut adevărat? A fost doar o tactică menită să mulțumească mulțimea din jur.

Se retrage, lăsând doar un centimetru între noi. Ține ochii închiși de parcă îl doare ceva.

Stânjeneala îmi umple ochii de lacrimi. Îi șoptesc:

— A fost, de departe, cel mai groaznic sărut din viața mea, și asta înseamnă ceva, dată fiind ultima mea ex...

Buzele lui Declan le zdrobesc pe ale mele, amuțindu-mă- Fiorul care începe pe buze mi se împrăștie ca focul în corp, și mă pierd în senzația sărutului.

Mă agăț cu brațele de gâtul lui ca de un colac de salvare. Parcă aș fi pierdută pe mare, înecându-mă în senzațiile care mă mistuie. Felul în care mă apasă pieptul lui. Greutatea palmei lui care mă arde pe șale. Atingerea degetului său pe gât, atât de ușoară, încât pare respectuoasă.

Ropotul de aplauze mă trezește.

Buzele lui Declan se lipesc de ale mele o ultimă dată, de parcă vrea să mă însemne cu atingerea lui. Își atinge fruntea de a mea, iar drăgălășenia gestului îmi face inima să bată atât de tare, încât stă să-mi iasă din piept.

Ce face? Și, mai important de atât, de ce te simți așa? Mi-am pierdut mințile, în mod oficial. Nu știu de ce, dar atracția asta chimică față de Declan nu se potrivește cu ideea mea preconcepută.

Deși restul lumii îl consideră rece, pe mine mă face pur și simplu să ard.

— Au mușcat momeala!

Șoapta lui aspră pare scăldată în apă cu gheață. Comentariul dă naștere unui ghem care îmi crește în piept până îmi acaparează și inima.

Cuvintele lui n-ar trebui să mă doară. La urmă urmei, e un șiretic, dar durerea refuză să treacă.

Poate pentru că și tu ai mușcat momeala.

IMI VINE GREU SĂ-MI IAU OCHII DE LA IRIS CÂND MER- gem pe culoar spre ieșirea din biserică. E intruchiparea eleganței și a grației, iar zâmbetul ei e la fel de strălucitor ca verigheta nouă cu diamante pe care o poartă pe deget. Inelul slujește ca amintire a promisiunii ei față de mine.

Nu eram sigur că vom ajunge până aici. După logodna mea eșuată, credeam că vom da de un obstacol. Că poate Iris avea să se trezească într-o zi și să decidă că-i o mare greșeală. Dar, în sfârșit, pentru prima dată în două săptămâni, mă simt ușurat.

Presiunea din piept îmi scade cu fiecare pas care mă îndepărtează de altar. Cu o parte a moștenirii mele realizate, mai am doar una care stă în calea postului de director executiv.

Treci cu bine de ziua de azi înainte să-fi faci griji P^{er}tru partea aceea!

Învârt verigheta cu degetul mare, verificând presiunea jnetalului pe piele. Nu mi se pare atât de apăsător pe cât mă așteptam- Iris a ales o verighetă simplă care să nu atragă atenția foarte mult. Ambele verighete transmit un singur mesaj.

Căsătorii.

Doi plasatori deschid ușile. Împreună, eu și Iris ieșim în lumina puternică a soarelui. Un fotograf se oprește în fața noastră și ne strigă pe nume. O prind pe Iris de talie și o trag spre mine, ignorând felul în care se încordează.

Reacția ei nu mă surprinde, dar tot mă frustrează. După sărutul fierbinte pe care l-am avut, credeam că se va obișnui cu atingerea mea, dar m-am înșelat. În schimb, a ridicat încă o barieră între noi. Privirea ei detașată mă face să forțez limitele. Vreau să recreez expresia ei după ce ne-am sărutat, înainte să ne dăm seama de realitatea situației noastre.

O mângâi pe spate, atingând șirul de nasturi de fildeș. Ea nu face decât să-mi arate un zâmbet rece, care nu-i ajunge la ochi.

Îl urâsc din toată inima.

— Spune-mi ce s-a întâmplat! îi șoptesc la ureche, înainte să-i *aranjez* o şuviță de păr. ,

Răsul ei fals îmi zgândărește nervii.

— De ce s-ar fi întâmplat ceva?

Mă strâmb.

— Nu pari fericită.

— Spre deosebire de tine, unii nu se pot preface

tot timpul.

Abia i se aude vocea din cauza unei pale de vânt.

— Despre ce vorbești...

— Să facem o fotografie cu un sărut înainte

170 LA/REN
ASHER
să iasă invitații! strigă fotografii.

Zămbesc, auzind râsul neliniștit al lui Irig. Bîșu merei
pornește, captând momentul.

- Cred că ies acum! strigă Iris.
— Atunci, grăbiți-vă! răspunde el.

N-ar trebui să cedez la cererea lui, dar mă interesează să
văd dacă sărutul nostru a fost ceva de moment g_{av} dovada
chimiei dintre noi. Sărutul cu Iris din biserică a fost
electrizant. Genul de sărut care n-ar trebui să fie atât de
plăcut, date fiind împrejurările.

Genul pe care vreau să-l recreez, sperând că florul pe
care l-am simțit după aceea a fost doar pentru că am făcut
primul pas către moștenire.

Cu brațul pe spatele lui Iris, o trag spre mine. Ea în-
tredește buzele și închide ochii când mă aplec. Simt
scănteii pe piele când ni se ating buzele, iar căldura lichidă
mi se împrăștie prin vene. Sărutările ei dau dependenți. Sunt
încântătoare! Atât de greșit, încât nu pot să nu mă întreb de
ce nu e bine.

E asistentă ta.

Îi ronțăi buza de jos, ca să-mi distrag atenția. Ea icnește, și
absorb sunetul înainte să-l poată auzi fotograful.

O plătești ca să-ți facă un copil.

Sărutul meu devine mai insistent, iar ea pare să reac-
ționeze cum trebuie la disperarea mea. Geme cu brațele în
jurul gâtului meu. Buchetul ei îmi gădilă pielea, și mă învăluie
mirosul florilor și al lui Iris.

Fotografal tușește.

— În regulă. Am făcut fotografia!

Realitatea mă lovește ca un pumn în figură și mă des-
prind de Iris înainte să-o trag înapoi ca să repet sărutul în
scopuri mai egoiste decât pentru o fotografie. Sărutul

nostru nu a fost
o întâmplare sau
eufonia dată de
îndeptarea
cerințelor. E mai
rau de atât.

Iris clipește la mine cu ochii dilatați.

Și tu o tulburi.

Ar trebui să mă simt ușurat să știu că și ei îi este greu, dar sunt prea preocupat de urmările unei asemenea descoperiri.

Nu apuc să mă gândesc la ce se întâmplă între noi, căci ușile se deschid în spatele meu. Sute de invitați ies din biserică. Se adună în cerc, sufocându-ne. Urâsc felul în care ne bombardează cu complimente aproape la fel de mult cât urâsc faptul că se înmulțesc cu fiecare minut.

Iris mă prinde de mână.

— Relaxează-te! Concentrează-te la mine!

Tocmai asta e problema. Nu mă pot concentra la altceva decât la ea.

Nu suport să o privesc mai mult de câteva secunde. Mi-e greu să ignor dorința de-a o lua din mijlocul mulțimii, și n-ar lipsi mult să cedez.

Nu uita ce e important aici!

Iris rămâne tăcută în timp ce urcăm în Maybach. În drum către localul unde are loc recepția îmi amintesc că e imposibil să mă las în voia atracției. Indiferent de cele două săruturi, nimic nu contează mai mult decât să păstrez atmosfera profesională între noi. Miza e prea mare pentru amândoi ca să ne pierdem în atracția trecătoare pe care o avem unul față de altul.

TERMENE ȘI CONDIȚII

173

Viitorul meu e mai important decât satisfacerea impulsului
de moment de-a o săruta pe Iris. Trebuie doar să-mi repet
asta în continuare.

174 LAI/REN

ASHER

Urâsc nunțile! Sunt o scuza-clîșeu pentru ca oamenii să bea pe cheltuiala mea, prefăcându-se că le pasă cu adev. rat de căsnicia asta. Nu e așa. Toți sunt aici doar pentru că nimeni nu-i atât de prost, încât să refuze o invitație j, ceea ce Iris a numit nunta deceniului.

Din păcate pentru mine, mai am de suportat trei ore, inclusiv tăierea tortului în clipa asta.

Un alt fotograf decât cel dinainte ne cere să ne uităm la cameră.

— Pot să fac o poză cu voi și tortul?

— De ce am acceptat atâtea afurisite de poze?

Mă îngrunt și iau cuțitul de argint de pe tava ospătarului.

Iris îmi zâmbește.

— Pentru că vom împărți pozele cu lumea

întreagă, ca să dovedim ce mult ne iubim.

— De ce le-ar păsa oamenilor de treaba asta?

Iris râde, iar blițul se declanșează.

— Pentru că ești un miliardar celebru care

vinde basme. Scot un geamăt.

— Celebritatea e temporară.

— La fel și disconfortul, așa că obișnuiește-te!

Pune mâna peste mâna mea, ca să ținem amândoi cuțitul

Apropierea de Iris e cel mai îndepărtat lucru de disconfort.

Mai degrabă, căldura atingerii ei îmi stârnește un val de

dorință. Pășesc spre ea ca să ne apropiem de tort.

Ești penibil! Ce s-a întâmplat cu ideea că nu te apropii de

oameni?

Clatin din cap. Nu încerc să mă apropii de Iris, dar mi-e

greu să evit când toți ne împing unul spre altul.

TERMENE ȘI CONDIȚII

175

— Declan, poți să zâmbești mai mult, te rog?

Mă uit urât la fotograf.

Omul cască ochii la mine.

Las-o baltă!

Blițul pornește și mă surprinde cu privirea aceea
ucigătoare.

Iris râde.

— Pe aiă vreau să mi-o trimiți de urgență.

Îi arunc o privire, iar ea râde și mai tare. Mi se strânge
pieptul când o aud. Prin comparație cu atitudinea glacială pe
care a avut-o mai devreme pentru invitați, îmi place că se mai
încălzește față de mine.

*Și tocmai de asta trebuie să stai departe de ea! Pentru că
sentimentul ăsta din pieptul tău?*

Merde!

Fotograful mai face o poză înainte să-l trimit de aici. Îmi
dispare brusc buna dispoziție și abia dacă îi dau atenție lui Iris
în timp ce tăiem tortul. Facem gesturi mecanice. Ea îmi dă să
gust, eu îi dau ei. Câtiva icnesc când îmi stâlcește o bucată de
tort în față și-i întorc favoarea, împingându-i o lingură de tort
în gură în timp ce râde.

Nimic nu e real. Sunt detașat, dar nu destul cât să nu observ
privirea ei rănită când o abandonez și mă duc la bar. Sunt
nesimțit, lăsând-o să se descurce cu mulțimea care s-a format
în jurul nostru. O simt cu toată ființa, așa cum știu că, dacă
rămân în preajma ei, hotărârea îmi slăbește.

Nu m-am înșurat cu ea din dragoste, pentru bani sau pentru
afecțiune. M-am înșurat pentru că sunt un ticălos lacom care
nu se dă în lături de la nimic ca să obțină ce vrea, chiar dacă
asta înseamnă s-o supun la aceeași fericire

176 LAI/REN

ASHER

strâmbă până la adânci bătrâneți de care voi avea ■ parte.

Câteva săruturi și niște atingeri nu o să ne schimbe destinul, așa
că de ce să ne prefacem că-i mai mult decât* un aranjament?

E mai bine așa! Cel puțin, asta îmi spun în timp ce dau peste
cap primul pahar al serii.

Alcoolul nu rezolvă problemele nimănui.

Mi se întoarce stomacul. Senzația nu are nimic de-a face cu
arsura băuturii, ci cu ideea de-a folosi alcoolul ca să rezist. Un
barman se grăbește să-mi umple paharul, pe care însă îl
împing cât colo.

Nu ești ca el.

Mă îndepărtez de bar până nu fac ceva de care voi regreta.

- ALTE PAHARE!

Iubita lui Rowan, Zahra, ține o sticlă de tequila în mână. Se clatină pe tocuri, iar Rowan sare s-o echilibreze.

Mi se strânge stomacul, văzând gestul iubitor. Mă îngreșează să-i văd cum interacționează, cum Zahra îi zâmbește lui Rowan de parcă acesta a pus luna pe cer pentru ea. Sunt ciudat de fascinată de gesturile lor, având în vedere cât de puține cupluri fericite am remarcat de-a lungul anilor. Poate există ceva speranță dacă cineva atât de morocănos și retras ca Rowan se poate uita *așa* la o femeie.

N-ar trebui să fiu posomorâtă la propria-mi nuntă, dar nu mă descurc prea bine după ce sotul meu m-a evitat cât mai mult posibil după ce am tăiat tortul. Ceva s-a schimbat în el de la biserică și nu pot să nu mă întreb dacă sărutul a fost de vină.

— Ce-am spus noi despre tequila?

Rowan ia sticla din mâna Zahrei.

178 LAI/REN

— Că n-^{ASHER}ar trebui să avem niciodată încredere în ¹⁰⁰un bărbat pe nume Jose.

Zahra își încrucișează brațele bosumflată și se aș¹⁰¹ușg scaun lângă mine, făcând materialul rochiei să se u¹⁰²șg, în jurul ei.

Pieptul lui Rowan se zguduie de răs în timp ce-și t¹⁰³șg scaunul lângă ea.

Cal ia sticla și toarnă tequila în patru păhărele.

— Nu poți să pleci trează de la o nuntă. E un

sacrilégiu!

— N-ai de unde să știi ce înseamnă cuvântul

ăla, îi răspunde Rowan.

— Nunta mea, regulile mele!

— îi întind Zahrei un pahar.

— E așa cum spune mireasa.

Zahra zâmbește și dă paharul peste cap. Se apleacă spre Rowan și-i șoptește ceva la ureche. Nu știu ce-i spune, dar acesta bea primul pahar și-și mai toarnă unul.

El îi dă părul după ureche și-i șoptește ceva la rândul lui, făcând-o să roșească.

Scârbos! Iau paharul și-l duc la buze. Numai că nu-mi atinge gura pentru că cineva mi-l fură din mână.

— Cred că ai băut destul!

Vocea aspră a lui Declan îmi iuștește bătaile inimii.

Căi flutură sticla de tequila spre Declan.

— Haide! Stai cu noi și bea un pahar să

sărbătorim!

Declan îi aruncă o privire ucigătoare lui Cal.

— Cred că ai sărbătorit destul!

— E fată mare. Dacă vrea să bea în noaptea

nunții, e alegerea ei!

— Ea e chiar aici.

Mă ridic în picioare. Camera se învâрте cu mine, așa că mă țin de spătarul scaunului.

TERMENE ȘI CONDIȚII

179

Mă simt bine. Nu te frământa pentru mine!

— Miroși a vacanță de primăvară în Mexic.
Comentariu] lui mă face să-mi ascund răsul cu o mână tremurândă.

Buzele i se trag în jos. Fac câțiva pași nesiguri spre el, apoi mă agăț de costumul lui să nu cad. Folosesc mâna liberă ca să-i ridic colțul gurii într-un zâmbet.

— Gata! E mai bine așa!

Mergem acasă!

Declan mă prinde cu brațul. Mișcarea îmi amintește de sărutul din biserică, ceea ce-mi face obraji să se îmbușoare sub stratul de machiaj.

Mă îmbufnez.

— Dar de ce?

— Pentru că ești amețită.

— E o nuntă! E nunta *noastră*!

Mă străduiesc să mă concentrez la cele trei capete ale lui Declan.

— Hei, tu de ce nu ești beât?

Cele trei capete se adună într-o singură versiune furioasă.

— Pentru că unul dintre noi se poate controla! se răstește el.

— E numai vina lui Cal! Îmi scapă.

-Hei!

Cal ridică mâinile în aer.

— A furat o sticlă de la bar. L-am văzut chiar eu, mă susține Rowan.

Declan arată cu degetul la Rowan.

— Să nu încep și cu tine!

Felul în care interacționează cei trei mă face să ridic o sprânceană spre Zahra.

180 Lauren
AshiR
— Vezi? Ți-am zis că nu se înțeleg niciodată!
Zahra zâmbește.
— încă.
— Deja îmi place de ea, rostesc cu voce tare în
loc și spun în gând.
— Să mergem! insistă Declan.
— Nu uita să-mi scrii! Vreau toate detaliile!
strigi Zahra.
Îi fac semn cu degetele mari în sus peste umăr. Se pare că
e singura persoană în afară de Cal și Rowan care știe de
toată înșelăciunea. Nu că i-aș spune lui Declan. Sunt destul
de sigură că l-ar ucide pe Rowan pentru că ne pune secretul
în pericol.
Declan mă conduce spre ieșirea din sala de bal.
— Stați! strigă organizatoarea nunții. Nu puteți
pleca încă! N-am aruncat buchetul!
Declan scoate cel mai lung oftat din lume. Pieptul îmi
vibrează de râsul pe care-l înăbuș.
Mă întoarce spre el.
— Ce-i așa de nostim?
— Urăști fiecare secundă din toată povestea
asta.
— Acum ne amuză nemulțumirea celui alt?
— De parcă poți să mă judeci. E genul tău
preferat de preludiu.
Obrajii lui îmbujorați mă fac să zâmbesc.
Un punct pentru Echipa Iris!
Tati îl pune pe DJ să le ceară doamnelor să se adune pe
ringul de dans pentru aruncarea buchetului. Declan se ține de
mine de parcă se teme să nu mă prăbușesc. Cred că o face
doar pentru că vrea să se asigure că oamenii cred în căsătoria
noastră.

g.a terminat cu uitatul vorbelor lui din biserică.

Mama își întinde buchetul cu un zâmbet complice.

— L-am ținut eu pentru tine.

— Ești cea mai bună mamă din lumea întreagă!

Mama clatină din cap.

— Ai grijă de fata mea, Declan! Încearcă s-o culci înainte să intre în faza în care plânge la bețe.

— Spune-mi că glumește! Îmi poruncește el când mama se îndepărtează.

Chicotesc.

— Să mă fut! exclamă el.

Îl bat pe obraz.

— Doar în visele tale, soțiorul meu dulce.

— Ți-ai prăjit toți neuronii în seara asta?

— Haideți! strigă o femeie. Dați-i drumul odată!

Mă întorc, arătând spatele mulțumii.

— Unu. Doi. Trei!

Arunc buchetul peste cap.

Mă întorc pe tocuri și aproape alunec, dar Declan mă prinde și mă lipește de pieptul său ferm.

Piept ferm? Ih! Poate chiar ești beată.

Buchetul aterizează cu un *pleosc* în brațele deschise ale cuiva. Nu o recunosc pe femeia care l-a prins, dar mulțimea din jurul ei țipă și încearcă să-i smulgă buchetul cu mâini lacome.

— În sfârșit!

Declan ne conduce spre ușă înainte ca DJ-ul să anunțe că e rândul lui Declan cu jartiera.

O, rahat!

— Cred că glumești naibii!

182 LAI/REN

ASHER

Mă zbărliesc când mă strânge de șold. Cal apasă o b notă de o sută de dolari în palma DJ-ului, iar Rowan ^{te400} un scaun în mijlocul ringului de dans. ^{rage}

Cal vine să mă ajute să mă așez pe scaun, având gri * la straturile de tul și dantelă care mă înconjoară ca ^ parașută.

— Ai grijă, Iris, soțul tău mușcă!

O roșeață inobservabilă mi se întinde din creștet pă. nă-n tălpi.

— Vă urăsc pe amândoi!

Declan se uită pe rând la Cal și Rowan.

Ca la un semn, DJ-ul pune cea mai senzuală piesă din lume. În stomacul meu, o mie de bule de șampanie pocnesc în ritmul muzicii, iar inima îmi bate mai repede.

Declan îndoie un genunchi și se așază confortabil în fața mea. Mâna lui stângă tremură din nou înainte să încleșteze pumnul, la fel ca atunci când mi-a ridicat vâul mai devreme.

Se pare că totuși e om și el!

Îl smulg din gândurile neliniștite.

— Îți stă bine în genunchi, domnule Kane!

— Vezi să nu ți se urce la cap!

Colțurile buzelor î se ridică în zâmbetul obișnuit. Se declanșează un bliț, captând momentul.

Mâna lui îmi atinge coapsa acoperită, abia lăsând o urmă în straturile de material.

— E greșit! Șoptește el.

— Ai dreptate! Sunt absolut scandalizată!

Vorbesc cu un accent britanic nereușit.

El clatină din cap în timp ce-i scapă un sunet pe care-l iau drept răs.

— Ce beată ești!

— Nu! Sunt amețită.

— Cât e radical din 64?

— Opt, dracu' să te ia!

El ridică din umeri.

— Ești destul de trează.

— Pentru ce?

Nu-mi răspunde în timp ce ridică materialul rochiei cu mare grijă ca să nu vadă nimeni sub fusta mea. Simt cum mi se contractă plămânii, încercând să inhaleze oxigen, în timp ce Declan dispare sub valurile de material.

— Nu uita, fără mâini! strigă Cal, iar mulțimea chiuie și strigă.

Declan scoate orbește un braț și-i arată degetul mijlocul lui Cal. Câțiva invitați râd, în timp ce alții icnesc, probabil la fel de șocați ca mine, văzând rara manifestare a unei emoții la Declan.

Îi ignor, concentrându-mă la experiența extraordinară. Țepii din barba lui Declan îmi zgârie pulpa. Atingerea părului lui pe interiorul coapselor când le desface cu capul. Senzația dinților care-mi zgârie pielea din jurul jartierei. Însoțită de atingerea ușoară a buzelor când mușcă bucățica de dantelă.

Mă cutremur, iar vibrația din gâtul lui Declan îmi spune că a observat și a râs.

Îl urăsc! Îl urăsc atât de mult pe soțul meu, încât are noroc că nu-l sugrum cu jartiera când iese la aer.

Declan trage jartiera în jos pe piciorul meu. O scoate pe sub fustă, ținând fâșia de dantelă între dinți. Trăgând furios, își scoate materialul din gură și-l aruncă prin aer fără să se mai uite la el.

184 LAI/REN

— ASHER Simțiți-vă bine, oameni buni!

Declan nu se obosește să mă ajute să mă ridic d scaun. Mă ia în brațe și mă ține ca pe un copil, î¹ a² tinerilor căsătoriți, sporind bucuria mulțimii. ¹ 814¹⁸

Îl bat pe umăr.

— Hm, Declan?

—Cee?

Ochii lui se împlânzesc.

— Trebuie să mă cari în brațe în casă, nu ca să ieși¹⁸ de aici.

Oftează de parcă sunt cea mai mare bătaie de cap din lume.

— N-ai putea să mergi în linie dreaptă până la ușă nici fără tocuri, darămite în pantofii ăia.

— Hm...

Se încrunță.

—Cee?

— Poate totuși îți pasă de mine.

— Vorbește alcoolul din tine.

Oftez.

— Jose chiar se pricepe la cuvinte.

Își încordează brațele în jurul meu.

— Cine dracu' e Jose?

Zâmbesc în reverul hainei lui.

— Nimeni important.

— Bine, măcar n-o să-i ducă nimeni dorul când îl omor.

S-ar crede că Declan se va mai încălzi față de mine acum, că sunt oficial soția lui.

Greșiti

În clipa în care Harrison trage Maybach-ul în față, Declan aproape mă aruncă pe bancheta din spate. Cad pe pielea matlasată cu un mic bufnet, iar materialul rochiei se ridică în jurul meu ca un nor.

— Mori dacă ești și tu mai blând? întreb, uitându-mă în sus la el.

Declan mă ignoră și-mi trăneste portiera în față. Sunt aproape sigură că o parte din rochie îmi atârnă pe afară, prinsă în ușă.

— Să înțeleg că da! mormăi.

Șoferul, care are o anumită vârstă, aproape se împiedică, încercând să ajungă la portieră înaintea lui Declan. Probabil că sârmanul Harrison se teme să nu-și piardă slujba, văzând căutătura înspăimântătoare a lui Declan. Nu că l-aș condamna pentru așa ceva.

Dar ce l-a înfuriat așa? Declan nici nu se uită la mine când se așază, ceea ce face ca povara din pieptul meu să mă apese și mai tare.

— Te porți ca un copil!

Se aude musca.

— O să mă ignori tot drumul?

Singurul răspuns pe care-l primesc e al motorului când șoferul lui Declan pomește mașina.

— Bine!

Dau să caut un post de muzică, dar Declan îmi aruncă o privire care mă face să-mi retrag mâna.

După cinci minute de tăcere, creierul meu îmbibat în tequila cedează.

— Am uitat ce distractivă poate fi o nuntă! Au trecut ani de când n-am mai mers la una.

Declan rămâne tăcut, continuând să-și verifice telefonul.

186 LAI/REN

_ASHER

Mi-a plăcut să o cunosc pe iubita lui. ¹⁸⁶n. u

drăguță.

Mâna în care ține telefonul se încordează. #
Interesant!

— Nu știu de ce nu-ți place de ea. Nu e vina ei
că Row

a ales Dreamland în loc să devină director financiar, fa
trebul măcar să-i dai o șansă!

Zvâcnetul din maxilarul lui își face iar apariția. Însă nu se
deranjează să mă privească. *Haide! Dă-mi ceva cu care pot*
lucra!

— Ne-au invitat la cină mâine-seară și, cum nu
plecăm în luna de mie...

Declan întoarce capul brusc.

— *Nu mergem la cină cu ei!*

— Dar abia dacă ai vorbit cu Rowan de când a
decis să rămână la Dreamland. Cred că ar fi frumos să
petreci ceva timp cu ei cât sunt în oraș...

— Nu te plătesc ca să-ți bați capul cu probleme
de familie!

Strâng rochia în pumn.

— Din fericire pentru tine, o fac pe gratis.

Declan întoarce ochii la ecranul telefonului.

— Nu te deranja! Nu ies la cină cu Rowan și
iubita lui!

— Zahra! O cheamă Zahra!

— Numele ei e la fel de irelevant ca relația pe
care o are cu fratele meu.

Nu-mi pot șterge expresia de groază de pe față.

— Doamne, e îngrozitor cum poți să ții atâta
ranchiună în tine!

la-o ca pe o lecție dacă nu vrei să-mi vezi latura
negativă!

...in ultima vreme, parcă **toate** laturile tale sunt negative.

— Cine-ar fi crezut că o să-mi facă atât de bine la orgoliu să am o soție?

Vocea lui are un ton sarcastic.

E treaba unei soții să-ți dea peste nas pentru că restul lumii sigur n-are s-o facă. Nu atunci când oamenilor le e prea frică să vorbească în preajma ta.

— De ce ți-e atât de greu să înțelegi că *nu suntem un cuplu adevărați*?

Simt o strânsoare în piept. Credeam că eu și Declan începem să avem o relație confortabilă, dar starea lui din seara asta mă face să mă întreb dacă doar îmi făcea pe plac ca să nu dau înapoi.

Cuvintele lui din seara logodnei se întorc să mă bântuie. „**Aș** face orice ca să-mi câștig moștenirea. Să-ți amintești lucrul ăsta când vei uita că pentru mine e doar un joc.”

Asta a fost tot? *Un joc?* Acum, că a primit ce-a vrut, nu mai are motiv să-l joace. Ideea îmi stărnește o durere ciudată în piept, chiar deasupra inimii.

Înghit în sec. Numai eu sunt de vină. Declan și-a exprimat intențiile clar de la început, iar eu am înțeles complet greșit relația noastră.

De ce-ți pasă, în definitiv? Nici măcar nu e real.

Poate pentru că undeva, pe parcurs, am uitat că totul e o minciună.

Nu vorbesc cu Declan tot restul drumului. Dacă ignorarea reciprocă ar fi un sport, am fi amândoi căpitani de echipă, fiindcă niciunul nu scoate o vorbă.

188 LAI/REN

ASHER

După ce Harrison parchează mașina, mă lupt cu ^{pe} tatea
valurilor de tui și dantelă, și ies din mașină cu ** ția unui
mânz abia născut.

— Iris! strigă Declan după mine.

Nu mă întorc. Mi-e prea teamă că o să mi se citească
emoțiile pe față.

— Mă duc la culcare!

— Ți-ai uitat poeta!

Îmi vine să bat din picior, dar mă abțin.

— Da!

Poetă tâmpită! Știam că ar fi trebuit să aleg o rochie de
mireasă cu buzunare.

Mă întorc, evitându-i ochii, și deschid portiera, căutând pe
bancheta goală.

— Aici!

Pieptul lui mi se lipește de spate, prinzându-mă între
mașină și corpul lui. Mă întorc, încercând să evit contactul cu
pielea lui, dar nu reușesc. Fața costumului său mi se lipește
de corset, iar un val de căldură îmi străbate corpul.

Îmi întinde poeta. Literale scilpitoare, *Doamna Kane*,
strălucesc sub luminile de deasupra capului, arătând la fel de
oribil ca în ziua în care organizatoarea mi-a dăruit accesoriul.
Din expresia lui Declan, îi displace și lui felul în care numele îi
este etalat ca un ponei la concurs. Poate că n-am avut
aceleași probleme ca el în copilărie, dar încep să-l înțeleg mai
bine. După cum m-au tratat oamenii la nuntă, a face parte din
familia Kane e ca o invitație deschisă pentru ahtiați de putere
și ariviști să mă înconjoare.

Mă uit la poeta care îmi amintește de datoria mea. De
promisiunea pe care i-am făcut-o lui Declan să-i fiu alături
orice ar fi.

Oricât de mult ar complota ca să obțină ce vrea.

— Se poate?

— Îi fac semn să se dea înapoi.

Face un pas în lateral. Încerc să evadez, dar Declan mă trage înapoi, ținându-mă de cot. Nu mă strânge dureros, dar e o rugămintă tăcută.

Rămâi!

Dar de ce?

— Da? Îl întreb.

— E atât de rea?

Mă uit în sus, la el.

— Ce anume?

— Ideea de a deveni soția mea.

Jur că toanele lui din seara asta mă scot din minți.

— Și ce, brusc îți pasă de părerea mea?

Nu cred că mă plătești destul pentru genul acesta de serviciu.

— Își înclăștează fălcile.

— Răspunde la întrebare.

— Nu!

— Întotdeauna trebuie să fii atât de imposibilă?

— Nu știi! Întotdeauna trebuie să te

prefaci că ești nesimțit?

— Nu mă prefac!

Mă dau în spate, smulgându-mi cotul din mână lui.

— Crede-mă! Poate mi-a luat mai mult decât altora, dar în sfârșit am înțeles de ce-ți spune toată lumea așa.

Felul în care clipește lent vorbește de la sine.

— Ce?

— Felul în care te-ai purtat cu mine în

190 LA/REN
ASHER
seara asta - tocmai în noaptea nunții noastre - e
inacceptabil. Dar cred

că nu-ți pasă cum sau când rănești sentimentele ^{oa} lor,
câtă vreme obții ce vrei. ^{am}

— Ce ți-am spus în mașină...

Ridic mâna.

— Nu-ți face griji! E vina mea că am avut așteptări realiste
în privința noastră. ^{mea}

Mijește ochii ușor.

Vorbesc mai departe, vrând să lămuresc lucrurile odată
pentru totdeauna.

— N-am făcut toate astea din dragoste.

Evident!

Îmi scapă un hohot forțat de râs.

— Am vrut doar să te ajut pentru că am crezut
că suntem prieteni. Și da, înainte să spui că nu ai vrut nicio-
dată să-mi fii prieten, sunt conștientă că probabil am fost
proastă să cred așa ceva. Mi-am învățat lecția între timp. El
deschide gura, dar l-o iau înainte: îmi dau seama că nici eu nu
vreau să fiu prietena ta. Pentru că, dacă mă apropii de tine, o
să-ți pun la îndoială motivele în orice privință și, sincer, e prea
mult efort pentru un om care nici nu pare să mă placă.

192 LAI/REN
ASHER

ȚIN CAPUL SUS CÂT MERG RÂNĂ ÎN DORMITOR. ÎN LOC

să mă simt neliniștită după discuția cu Declan, mă cuprinde un val de calm. Mi se pare că am revenit în sfârșit la ce eram unul pentru altul înainte de logodna repezită. Sigur, poate au fost o schimbare de ritm pentru noi cina în familie și degustarea tortului, dar asta a fost tot.

Un spectacol pentru public – ca un turneu regal, îmi ia douăzeci de minute să desfac munca depusă ore întregi pentru păr și machiaj. E posibil să-mi fi smuls jumătate din gene odată cu lipiciul, dar e un preț mărunț ca să mă simt din nou ca mine însămi.

Când încerc să-mi scot rochia, aproape îmi rup spatele încercând să deschid nasturii de pe șira spinării.

— Futu-i mama mă-sii!

Gem, sucindu-mă și întorcându-mă în fața oglinzii înalte. Nimic nu merge, și rămân cu ochii la imaginea din oglindă, cu

măinile în șolduri.

N-ai cum să ieși singură din rochia asta! Oțez ȚinnA și, calcându-mi pe mândrie, ieș din dormitor, ^{45mm}

Prim« dată când bat la ușa lui Declan, «e aude ecoul tavanele înalte. Rămân acolo, așteptând «ă-mi desch -T Presiunea din piept îmi crește cu fiecare clipă. Z_u»' runde devin trei reci și, până să-mi dau seama, bat din n

— Declan! Am nevoie de ajutorul tău!

Ei bine, m-a durut să recunosc. Dacă dormea, acu_m sigur nu o mai face. Mișcarea clantei îmi dă speranță c| nu voi fi nevoită să dorm în rochia de mireasă.

Ce gând deprimant!

Când Declan deschide ușa, îmi vine să fug în direcția opusă. Inima mi-o ia la goană văzându-i pieptul mu_{scu}. Ios și gol.

Mă înec, încercând să respir.

Picăturile de apă se scurg pe mușchii palizi, înainte de-a dispărea într-un prosop alb, înfășurat pe talia îngustă. Are mușchii abdominali în formă de V, arătând ca o săgeată către zona la care sunt sigură că n-ar trebui să mă gândesc acum. O zonă care dovedește că Declan e dotat chiar și când nu e excitat.

Simt căldură în abdomen. Îl mai măsoar o dată din priviri și mă mănâncă palma să întind mâna și să-i ating abdomenul.

Nu mi se poate întâmpla așa ceva! Ridic ochii spre fața lui, sperând că nu a observat lipsa momentană de judecată.

Ridică o sprânceană spre mine, așteptând tăcut.

O, Doamne! Știe că-ți place ce vezi!

Încerc să mă gândesc la un răspuns, dar deodată mi se usucă gâtul.

— Aveai nevoie de ajutorul meu?

Se oprește în fața mea.

Ajutorul lui! Da!

Nu ajung la nasturi.

Vocea îmi e mai șoptită decât aș vrea. Dată fiind cearta din mașină, aș putea măcar să mă prefac nemulțumită în prezența lui.

Declan îmi dă târcoale ca un prădător. Mușchii îi zvâcnesc cu fiecare pas și mă mir că nu mi se rostogolește limba afară din gură ca unui câine, gâfâind la el.

Îmi dă părul vâlvoi de pe umăr, moment în care mi se face pielea de găină.

Asta nu ar trebui să se întâmple!

Orice om cu ochi ar fi atras de asemenea mușchi. Evoluția ne îndeamnă să alegem o pereche care poate să livreze.

Să livreze ce? Vigoare și orgasme fără sfârșit? răspund.

— Cred că sunt vreo sută de nasturi.

Mă smulge din gânduri și, pentru asta, îi sunt veșnic recunoscătoare.

Pufnesc în râs înainte să mă pot opri.

— Buni zice că sunt 120.

Declan mormăie ceva.

— Vino înăuntru ca să-i văd mai bine la lumină!

Invitația e inocentă, dar corpul meu nu înțelege mesajul în timp ce Declan mă conduce în camera lui, către ve- ioza de pe noptieră.

— Stai să pun ceva pe mine!

Te rog, nu!

Nu știu ce expresie am, dar colțurile gurii i se ridică.

— Mă întorc imediat!

Se duce la dressing, dar se uită peste umăr în ultima secundă.

196 LAI/REN

Îmi dau curaj după ce mă surprinde căscând

Ridică dintr-o sprânceană.

— E nepoliticos să te holbezi!

— Atunci nu mai umbla dezbrăcat! S-a * problema!

Bravo, fată!

Clatină din cap și intră în dressing fără să se mai ■ la mine.

Îmi ia o clipă să observ obiectele personale de noptiera lui. O ediție veche din *Marele Gatsby* cu bilețele ieșind dintre paginile îngălbenite, așezată lângă telecomanda de la televizor. Fac ochii mari, văzând cactusul mic pe care i l-am dăruit de Crăciun acum doi ani

— O, Doamne! Încă mai trăiește?

Întind mâna și iau ghiveciul micuț pe care scrie „Nu fi țepos!”

— Mă descurc să am grijă de un cactus.

Tresar, auzindu-i vocea.

— Dar au trecut doi ani!

Și îl ține pe noptieră. N-am curaj să întreb de ce, deși mă omoară curiozitatea.

Îmi închide gura când mă atinge cu degetul la baza șirei spinării, chiar lângă cei o sută de nasturi de fildes. Ghiveciul din mâna mea tremură când îi simt răsufierea fierbinte pe ceafă. Mă furnică pe piele drept răspuns, așa că pun vasul jos ca să nu se vadă cum îmi tremură mâinile în apropierea lui.

Începu cu nasturele de sus, dar nu reușește. Geamătul lui frustrat mă face să râd.

— Ți se pare amuzant?

Chicotesc din nou când îi alunecă iar degetele.

Am mâinile prea mari.
 Îmi dau ochii peste cap.
 — Sigur că da!
 — Nu glumesc!
 Îi arunc o privire peste umăr.
 — Păi, trebuie să găsim o soluție, pentru că
 nu pot să dorm așa.
 — Dacă o tai de pe tine?
 — Nu!
 Rochia a costat cincizeci de mii de dolari. Nu accept s-o
 distrug doar pentru că Declan și mâinile lui de Hulk nu se
 descurcă cu niște amărăți de nasturi.
 Oțtează, încearcă din nou, dar tot nu reușește.
 — Cu foarfeca sau cuțitul?
 — Glumești!
 — Preferi să-i rup?
 — Nicidecum!
 Mă dau în spate, forțându-l să-mi facă loc.
 — Vin imediat!
 Mă duc în dormitorul meu, deschid o cutie cu eticheta
Unelte de grădinărit și scot o foarfecă. Mai are urme de
 pământ, dar nu contează. Nu e ca și cum o să mai port
 rochia asta vreodată, deși opțiunea de-a o dona nu e com-
 plet eliminată.
 — Prostul de Declan și labele lui imense!
 bodogănesc și mă întorc în camera lui.
 — Poftim!
 Îi împing foarfeca în piept.
 Se uită la ea.
 — Nu așa mă așteptam să fie seara asta.
 — Dezamăgit?

198 LAI/REN

— ASHER

Amuzat.

Ne privim în ochi, și se întâmplă ceva cu noi. O n îmi stârnește scântei pe piele, iar inima îmi intră în, T* cardiac. E ca și cum izbucnirea noastră din garaj nici ** a fost. Deși vreau să fiu supărată pe mine însămi, nu * pot abține cu el. Poate că e un nesimțit, dar știam I, * mă înham când m-am măritat cu el.

— Dă-i drumul!

Mă întorc din nou și-mi țin părul ca să nu-l miște el în locul meu. Cu cât ne atingem mai puțin, cu atât mai bine. Deja mă simt destul de slabă în seara asta.

Declan apucă de gulerul de dantelă al rochiei.

— Să nu te miști!

Metalul rece la baza cefei mă face să inspir brusc.

N-aș îndrăzni. Nu când picioarele amenință să-mi cedeze în curând.

Sunetul foarfecii care taie dantela îmi face pielea de găină pe brațe. Aerul rece îmi atinge pielea pe spate, și apăs fața rochiei pe piept, ca să nu-mi cadă la picioare.

Declan taie materialul mai încet decât e necesar, iar marginea boantă a foarfecii îmi atinge spatele cu fiecare mișcare.

— Aproape am terminat.

Vocea îi e mai răgușită decât de obicei.

Câteva tăieturi, și tot spatele rămâne expus în fața lui. Declan aruncă foarfeca pe pat când termină. Niciunul din noi nu se mișcă, și devin tot mai neliniștiți cu fiecare secundă. Mă uit peste umăr la el și-l văd uitându-se la spatele meu de parcă e un puzzle pe care nu-l poate rezolva.

— Mersi!

Încerc să fac un pas, dar mă opresc când întinde mâna și-mi atinge spatele. Îmi bubuie inima în piept, amenințând să sară atunci când se oprește chiar deasupra lenjeriei de dantelă. Doriința mă lovește ca un pumn în figură. Nu mă pot abține să nu icnesc când întinde degetul pe marginea lenjeriei. Degetul lui trece peste pielea de găină, și trag aer în piept.

Trage, iar un fir alb și lung se rupe.

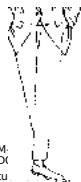
— Asta mă deranja.

Mă uit îngrozită cum firul cade la picioarele lui goale. Normal că, în timp ce eu tânjeam după atingerea lui, el se gândea la o nenorocită de ață! E oribil când mă gândesc că-mi doream să fie atras de mine.

Seara asta e trezirea la realitate de care aveam nevoie. Oricum ar reacționa corpul meu la atingerea lui, asta e tot. O reacție chimică, reacționând la feromoni. Nimic în afară de selecția naturală care-și face treaba, împingându-mă să mă împerechez cu cel mai nepotrivit partener de pe planetă, doar pentru că e sexy și disponibil.

Refuz să mă las din nou în voia atingerii lui. Pentru că data viitoare s-ar putea să nu fie nicio ață care să mă împiedice să iau o decizie proastă.

CAPITOLUL CINCISPREZE^

M
D
tu
a fost primul pas greșit
pentru că nu mi-am putut s
atâția s-ar crede că am
bani. E zămăgitor să știu
Îris în rochie de mireasă ca
N-ai să mai faci greșeala a
Nu, da
ziu
căsnicia
nuntii, e i
grijă să e
dezastruoasă.
Cum a
ceakutî parte?

A UN
1. Felul în
a fost primul pas greșit
pentru că nu mi-am putut s
atâția s-ar crede că am
bani. E zămăgitor să știu
Îris în rochie de mireasă ca
N-ai să mai faci greșeala a
Nu, da
ziu
căsnicia
nuntii, e i
grijă să e
dezastruoasă.
Cum a
ceakutî parte?

C ASEARĂ DINTRO MULȚ
m-am comportat la
-o serie de regrete,
apăni sentimentele.
Din s
reflectat arta de-a nu da
a fost suficient s-o văd
ștrîc tot ce-am construit.
sta!
m stat treaz mult prea
lăsa mea abordare față
S-a întâmplat în
rănit. Vom avea mai
e al putea avea
cândărinta
n prosop, știind că se află de

TERMENE ȘI CONDIȚII
201

202 LAI/REN
ASHER
Exact! Nu a fost cea mai inteligentă mișcare, dar nu voi mai face greșeala asta.

Bat la ușa dormitorului ei cu mâna liberă. Îmi strigă ceva neinteligibil cu o voce răgușită, așa că bat din nou în lemn. O bufnitură care seamănă ciudat de mult cu o pernă lovindu-se de ușa mă face să zâmbesc în sinea mea.

Iris o fi multe lucruri bune, dar nu e o persoană

matinală.

Îmi dreg glasul.

— Am ieșit să alerg și ți-am adus niște cafea.
— De la Joe's?

E ciudat că știe.

— Da!
— Cu vanilie franțuzească și lapte integral?

Strâng din dinți.

— Evident!

Geamătul ei înfundat prin ușa îmi trimite fiori pe șira spinării.

— Și frișcă?

— Oțtez.

— Deschide ușa și-o să afli! '

Râsul ei pătrunde prin crăpăturile ușii așa cum îmi pătrunde și în piept. Aștept două minute cât face Dumnezeu știe ce în camera ei. În cele din urmă, o deschide cu ochii roșii, accentuați de rimelul întins. N-ar trebui să-mi stărnească vreun interes, dar felul în care îmi fierbe sângele văzând tricoul vechi până jumătatea coapsei mă face să mă îndoiesc de sănătatea mea mintală. E nevoie de un efort insuportabil ca să-mi iau ochii de la coapsele lui Iris. Ajung cu greu la fața ei, distras cu ușurință de umflătura sânilor apăsați de materialul tricoului.

Trezește-te odată!

— Poftim!
Îi întind cafeaua de parcă e ceva contagios. Ni ^{sa așin}
degetele și simt un fior slab pe piele.
Ea ridică ochii spre fața mea, înainte de a se concu^{ti}, tra
la cafea.
— **Mulțumesc pentru că-ți ceri scuze așa!**
— Nu despre asta e vorba.
— OK! Sigur! Orice îți păstrează intactă
masculinit^ă, tea fragilă.
Oftatul pe care îl scoate când soarbe ajunge direct la
penisul meu.
— **O să-ți iau asta...**
Încerc să-i fur paharul, dar îl ține ca într-o menghină.
— Nici să nu te gândești! Cred că e cel mai
bun lucru lângă care m-am trezit vreodată.
— Înțeleg de ce n-au mers relațiile tale.
Cuvintele îmi scapă înainte să mă gândesc mai bine.
Rahat, Declan! De unde naiba ai scos-o pe asta?
N-am vrut să-mi scape.
Spune-i ce-ai venit să-i spui și pleacă naibii de aici!
— Tocmai ai făcut o glumă despre viața mea
sexuală? Vocea ei are un sunet letal.
N-am de gând să răspund. Strâng din buze, ca să nu mai
spun altceva.
Atunci n-ar fi trebuit să zici nimic de la bun început!
Privirea ei se înăsprește.
— Cred că e timpul să stabilim niște reguli!
— Regulii repet pe un ton sec.
— Da! *Reguli!* Ți le mai amintești pe ale
noastre, nu?
— Îmi amintesc vag.
Zâmbetul ei ar pune în genunchi un bărbat.
— Să recapitulăm! Orice privire.

TERMENE ȘI CONDIȚII

204

Își lasă ochii să-mi măsoare corpul ca o atingere fantomatică, arzându-mi pielea.

— Orice atingere.

E de ajuns să-mi atingă obrazul cu un deget ca să mă transforme într-un bărbat disperat după atenția ei.

— Orice sărut.

De data asta, mă apucă zdravăn de bărbie, trăgându-mi capul în jos. Buzele ei mă ating în colțul gurii. E exact felul în care am sărutat-o la petrecerea de logodnă, însă acest sărut îmi stârnește o reacție complet diferită.

— E doar o minciună.

Sunt tare ca piatra pe sub pantalonii de sport. Îmi dreg glasul, clipind ca să-mi alung excitația din priviri până nu se prinde.

Cam atât cu aceeași lungime de undă.

— Bine! Cedezi! Nu mai vorbim despre foști.

Eu n-am niciuna despre care merită să vorbesc, iar ai ei sunt exact unde le e locul.

În trecut.

— Grozav! Mă bucur că suntem de acord!

Soarbe din pahar.

— Oricât de distractivă a fost conversația asta, am lucruri de făcut.

Ridică dintr-o sprânceană.

— Atunci, de ce ești aici? Cu *cafea*?

— Pentru că vreau să vorbesc cu tine despre ziua de

— Care parte?

— Toate părțile.

— Ei bine, dă-i drumul!

Iris bea din cafea și-mi cercetează emoțiile de pe față.

Nu va găsi niciuna. M-am asigurat înainte.

ncep cu cel mai dificil subiect.

— Sărutul nostru...

— Sărutările. La plural. Pe care le-ai început tu,

d

ca să fie clar.

u

Simt că-mi arde pielea pe sub tricoul.

— Sărutările. Care nu se vor repeta.

Îmi zâmbește.

— Bine! Nu o să mă vezi obiectând,

Bine? Mă așteptam să se împotrivescă măcar puțin.

Având în vedere cum s-a uitat la mine aseară, credeam că o să facă altceva, nu să se uite la mine cu un zâmbet încrezut.

Poate ți s-a părut.

— Deși a fost un rău necesar pentru public să te sărut, nu mai e nevoie să ne prefacem că suntem atrași unul de altul.

Ceva scapără în ochii ei, dar își revine repede.

— Bine. Doamne ferește să fii nevoit să te prefaci că mă plăci.

Am spus un lucru urât, dar eficient. Cuvintele mele își ating ținta, așa cum trebuia. E cel mai bine așa. Felul în care am fost nevoit s-o ating aseară, fără să ne vadă nici-
meni, spune destule.

— Păi, acum, că ne-am lămurit, o să-mi savurez cafeaua!

,

Zicând acestea, îmi trăneste ușa în nas.

Minunat! A mers exact cum mă așteptam.

Știm că e o capcană faptul că tata vrea să ne întâlnim la prânz, dar tot i-am acceptat invitația. După discuția lui

206 LAI/REN

ASHER

cu Iris, mă interesează să aflu câte probleme are să-mi facă.
Intuiția îmi spune că nimic din lupta pentru postul de director
executiv nu va fi ușor.

Ochii căprui ai tatei se întorc de la meniu la mine.

— Aveți planuri pentru luna de miere?

— Nu e nevoie să te prefaci că-ți pasă.

Tata oftează.

— Stau și eu la taifas...

Prosti! Fiecare întrebare a lui și toate afirmațiile sale au un
motiv ascuns. Din cauza lui, am devenit expert în a citi printre
rânduri.

— Eu și Iris plecăm vineri.

Cel puțin, așa am stabilit. Nu-mi pasă ce destinație va fi,
câtă vreme plecăm undeva.

— Și ședința semestrială pentru buget?

— Sunt sigur că poți analiza rapoartele și fără
mine. La urma urmei, am o singură lună de miere.

Colțurile gurii mele amenință să se ridice.

— Pari să găsești o soluție pentru toate.

Nu-mi scapă subînțelesul din vorbele lui.

— Am căpătat destulă experiență, după ce am
curățat mizeria altcuiva de-a lungul sinilor.

— Măcar te mai prefaci vreodată că mă plăci?

— Mi se pare un efort irosit. Tu mă urăști, eu te
urăsc, de ce să ne mai purtăm ca și cum nu-i așa?

Îndrăznește să pară nemulțumit.

— Nu te urăsc.

— Mi se pare greu de crezut, dat fiind trecutul
nostru.

Unul pe care nu-l voi uita câte zile voi avea.

TERMENE SI CONDIȚII 207

— Tocmai de aceea te respect mai mult decât ^{nu} îți tăi. Spre deosebire de Cal și Rowan, nu te temi ^{sa} ce gândești.

— ^A Avem două definiții foarte diferite ale respectului.

— Totuși, mi se par admirabile eforturile tale. D_a

^{acela} te consider o amenințare.

— Nu pot spune același lucru despre tine. Izbucnește în râs.

— Credeam că te-am învățat să nu-ți subestimezi dușmanul.

— Te rog! Dimpotrivă, îți acord prea multe merite.

— Poate că ești inteligent, dar îți lași nevoia de răzbunare să-ți întunece abilitatea de-a gândi limpede. De ce altceva te-ai însura tocmai cu asistenta ta? Nici măcar eu nu credeam că ești *atât* de disperat după partea ta de moștenire.. Ceva răbufnește în mine.

— Dacă mai vorbești așa despre ea, jur că ultimele tale douăsprezece luni ca director executiv vor fi oribile!

Nu pot lucra cu el sau împotriva lui. De dragul companiei, am fost de acord să accept prima variantă, dar, dacă o mai insultă pe Iris, renunțăm la tot. Ea mi-a demonstrat în nenumărate ocazii că mi-e loială, așa că măcar atât pot să fac, s-o apăr de nenorocirii ca el.

Expresia mea îi stârnește un hohot grav de râs.

— Să nu-mi spui că tu chiar ții la ea?

Fac un efort să-mi păstrez o privire goală și reținută.

Tata clatină încet din cap.

— Când te gândești că te-am considerat cel mai inteligent fiu al meu! Ce dezamăgire!

TERMENE SI CONDIȚII 208

— Conversația asta are vreun rost sau vorbești doar ca să-ți auzi vocea?

— Sunt convins că știi de ce te-am rugat să vii aici.

Zâmbetul lui răutăcios mă pune în alertă.

— S-ar putea să fie nevoie să-mi explici, dată fiind inteligența mea dezamăgitoare.

— Ia-l ca pe un avertisment, de la tată la fiu!

— Despre ce?

— Poate că bunicul tău ți-a dat ocazia să-mi uzurpi funcția, dar asta nu înseamnă că o să reușești. Nu am de gând să renunț fără luptă.

— Victoria mea o să fie cu atât mai dulce.

Tata ridică paharul cu apă.

— Să câștige cel mai bun Kane!

Ciocnesc paharul cu al lui.

— A câștigat deja.

— Vreau să organizezi o călătorie!

Mă opresc la biroul lui Iris. După ce m-am gândit numai la discuția cu tata pe drum înapoi, am ajuns la o singură concluzie.

Trebuie să-mi iau în serios rolul de soț iubitor - cu tot cu lună de miere.

Iris ridică ochii de la ecran cu o expresie iritată.

— La Tokio?

— Nu! Alege un loc. *Orice* loc cu apă curentă și Wi-Fi.

Se uită prin cameră și sub birou.

— Cauți camera ascunsă?

0 urmă de zâmbet îi apare pe buze.

TERMENE ȘI CONDIȚII

209

_ Ori asta, ori un microfon. Ca să fie clar, n-am]
 și nici nu voi lua droguri vreodată. Orice substanță veșt *
 găsești în camera mea, sigur e a lui Cal. *

— Nostim! îi răspund sec.

_ Tu râzi vreodată? mă întreabă.

— Numai când fac oamenii să plângă.

Fața i se schimonosește când își duce mâna la pîșt.

— Cal are dreptate! Chiar ești un monstru!

— Un monstru care se așteaptă să alege luna de
 miere
 până la sfârșitul programului.

— O lună de miere? Uau!

Pare mult prea încăntată de idee pentru liniștea mea.

— Să nu-ți vină idei! E doar de dragul
 aparențelor.

— Aparențe?

Își șterge zâmbetul de pe față.

— Sunt convins că tata va face tot posibilul
 ca să ne discrediteze căsnicia. Depinde de noi ca
 încercarea lui să dea greș.

Iris strânge din buze.

— Plecând în luna de miere? Și ce o să rezolve
 asta?

— Dovedește că țin la tine destul cât să-mi
 iau primul concediu în ultimii zece ani.

Izbucnește în râs.

— Cred că duci o viață foarte tristă dacă ți
 se pare că a sacrifica munca pentru luna de miere e o
 declarație a afecțiunii tale.

— Nu este?

Oare n-a auzit nimic din ce-am spus? Eu nu plec în va-
 canțe. Faptul că o fac ar trebui să alunge îndoielile cu pri-

210 LA/REN
ASHER
vire la relația noastră.
Nu-i așa?

— Nu! Nu e!

Mă strâmb.

— Asta hotărăsc eu!

Își dă ochii peste cap.

— Sigur! Putem face ca tine, dat fiind că ai atâta experiență când e vorba de relații.

Iris mormăie ceva despre bărbații care cred că le știu pe toate.

Bat cu pumnul în biroul ei.

— Închiriază avionul pentru vineri.

— Vinerea asta?

— E o problemă?

Scoate un strigăt ascutit.

— Nu! Chiar dacă ar fi, refuz să nu profit de ocazia asta de aur. N-am mai plecat în vacanță de *ani întregi*.

— Măcar obții și tu ceva bun din toate astea!

Acum bate ea cu palma în birou cu o expresie gravă.

— Adică ar trebui să fie ceva mai bun decât că m-am măritat cu tine? Refuz să cred așa ceva.

Mă întorc și mă îndrept spre ușă, ascunzând rânjetul care mi se întinde pe față. Iris e singurul om care mă poate face să zămbesc. Nu că știe asta. Am făcut tot posibilul să ascund cât de mult îmi influențează stările.

DACĂ MI-AR FI SPUS CINEVA ACUM O LUNĂ CĂ DE- clan
o să-mi dea un cald nelimitat și să-mi spună să planific luna de
miere, l-aș fi trimis la cel mai apropiat spital ca să se caute la
cap. Dar, ce să vezi, exact asta a făcut Declan.

— Să nu te uiți la bani! Îmi spune și dispare
după ușile

Chiu! În timp ce mă învârt cu scaunul.

— Mai încet! Îmi strigă de după ușa de lemn.
Închid gura și iau telefonul să-i trimit un mesaj lui Cal.

Dvs.: Ghici cine pleacă în luna de miere, până la urmă?

Cal: Cum l-ai făcut să cedeze?

Cal: L-ai torturat cu apă?

Cal: L-ai privat de somn?

Cal: Cu sexul???

Cal: Stai! Dacă e ultima, nu-mi spune! Nu vreau să știu!

Răd în timp ce-i răspund.

Dvs.: Tatăl tău.

Cal: *Se preface șocat.

Dvs.: Mă ajuți să plănuiesc ceva?

Cal: Ajung în 15 minute.

— Nu!

Bag o gălușcă în gură.

— Dar e Bora Bora, răspunde Cal cu o privire

exasperată.

Clatin din cap.

— Sună plictisitor!

Ce bine că nu vede cum îmi ard obrajii din cauza minciunii.

— Care-i problema ta?

Mai degrabă care ar putea fi. problema mea dacă ar fi să aleg o destinație pentru luna de miere unde Declan să umble la bustul gol și ud toată ziua. Până și eu îmi cunosc limitele, iar asta ar fi una dintre ele. După spectacolul la care am fost martoră ultima oară când Declan era dezbrăcat, e mai bine să nu întindem coarda.

Cal folosește mouse-ul ca să deruleze un articol care recomandă „Top zece locații pentru luna de miere”.

— Dar Maui?

Strâmb din nas.

— Nu!

— Fiji?

— Pas.

— Jur, la cum te porți, parcă nici nu vrei să pleci în luna de miere.

214 LAI/REN
 ASHER
 Ba vreau!
 Doar că nu undeva unde trebuie să ne scoatem hainele
 Cal se uită lung la mine.
 Dar Africa de Sud?
Hm... Asta e o idee!
 — Mai spune-mi!
 Pare oripilat de interesul meu.
 — Doar nu vorbești serios! Ai prefera un safari
 în loc de Bora Bora?
 — De ce nu?
 — Pentru ca nu e romantic.
 Mă încrunt.
 — Poate că e lună de miere, dar nu trebuie să
 fie romantică.
 — Evident, altfel ai fi ales altceva.
 Cu cât insistă Cal mai mult, cu atât mi se pare mai
 atrăgătoare ideea de a merge în safari. Nimic nu spune *jos*
mâna ca sprayul de insecte, răul de mișcare și vederea
 animalelor care se devorează reciproc. Cu o călătorie atât de
 încărcată, riscul ca eu și Declan să facem vreo prostie e
 minim.
 Arunc șervetul pe masă și mă bat pe burta umflată.
 — Gata! Mergem în Africa de Sud.
 Cal geme, în timp ce zâmbesc.
Problema s-a rezolvat!

Plănuirea unei călătorii în Africa în ultimul moment e
 stresantă. Trebuie să jonglez cu programul plin al lui Declan,
 programările la doctor ca să ne facem vaccinuri și sunatul la
 cazările din safari ca să văd unde este liber

în ultima clipă.
deși fac pe toate
nouă lucrurile de
fiecare zi.

Declan e absolut inutil când e vorba de organizare, așa că trebuie să mă descurc singură. Zboruri. Itinerare de călătorie. Cazări. Totul cade pe umerii mei, pentru că lui Declan nu-i pasă unde mergem, câtă vreme postez câteva fotografii și fac să pară că ne distrăm. Cuvintele lui. Nu ale mele.

Din cauza atitudinii lui, nu mă simt prost rezervând cea mai scumpă cazare în safari de pe lista noastră. Ba chiar îmi fac programare la salon ca să-mi împlătesc părul – evident, trecând asta pe cârdul lui personal. Iată ce primește pentru că e rece și nesimțitor față de întregul proces. Ar fi putut măcar să mă întrebe dacă am nevoie de ajutor. Sau să-mi mulțumească pentru că am pus totul la cale în ultima clipă, numai ca să le putem dovedi celorlalți ce cuplu fericit suntem.

Lucrurile mărunt le fac pe oameni să se simtă apreciați. Nu că lui Declan i-ar păsa.

Oftez în timp ce mă uit pe geamul mașinii.

— Ce e?

Declan nu se deranjează să ridice ochii din telefon.

— Nimic! Mă gândeam doar că trebuie să termin bagajele pentru amândoi în seara asta.

Minciuna îmi iese ușor de pe buze. Nu e ca și cum îi pasă ce păreră am eu.

Declan rămâne tăcut.

— Vrei să împachetez ceva anume pentru tine?

Îl întreb.

— Nul.

Se încruntă în timp ce scrie pe ecranul telefonului.

Așa o să fie viața mea în următorii trei ani? O să vorbesc cu

216 LA/REN
ASHER
cineva care e permanent atașat de telefonul mobil?

TERMENE ȘI CONDIȚII

217

Goliciunea din piept mi se intensifică pe măsură ce nutele trec. Declan rămâne indiferent, așa că mă cuî și mai tare în nemulțumirea mea.

Ce te așteptai? Să vă căsătoriți, iar ei să se răzgândească?
brusc? Lumea nu funcționează așa.

Cel puțin, credeam că Declan o să-mi acorde o parte din timpul său, dat fiind că sunt soția lui acum.

Nu-ți dori lucruri care nu se vor întâmpla niciodată!

Oftez din nou. De data asta, Declan nu mai comentează. Cum ar putea, când e atât de ocupat să răspundă la telefon și să țipe la cineva?

Povestea vieții mele!

Telefonul îmi vibrează în mână. Îl deschid și găsesc ultimul mesaj al lui Cal.

Cal: Ai mai apucat să-i mulțumești tatei pentru luna de miere

neprevăzută?

Dvs.: Cu siguranță o să-l trimit un coș când mă întorc.

Cal: Ar trebui să-l spun să fie atent la un ticăit slab?

Dvs.: Nu strica surpriza! E cea mai bună parte.

Cal răspunde cu un șir de emoticoane care râd.

Declan se așază pe scaunul căpitanului, față în față cu mine. Stewardesa îl întreabă imediat dacă are nevoie de ceva, dar el o ignoră și tastează pe ecranul tabletei.

— Domnule, sunt aici să vă servesc cu tot ce aveți nevoie. Vă rog, nu ezitați să cereți orice pe parcursul zborului lung! Îl anunță și flutură din gene la Declan,

Să-l servească? Greșos!

218 LAI/REN
ASHER

Declan nu bagă de seamă insinuarea evidentă. Nu-și bate capul să se uite la ea, în ciuda felului în care fata stă lângă scaunul său, salivând pe mochetă.

Îmi dreg glasul.

— Pardon?

Stewai!desa nici nu se uită spre mine.

— Căpitanul a spus că va fi o călătorie liniștită.

Sunt curioasă ce v-a făcut să alegeți Africa de Sud?

— Mereu mi-am dorit să merg în safari.

Cel puțin, de trei zile încoace.

Neobrăzată îndrăznește să-mi arunce o privire urâtă peste umăr. Chiar o să mă ignore în timp ce flirtează cu el? Poartă *verighetă*, fir-ar să fie!

— Eu și soțul meu dorim două pahare de șampanie, te rog!

Ridic mâna stângă să-i atrag atenția, iar diamantul reflectă culorile curcubeului pe tavan.

Se uită la mine, ridicând din sprâncene.

— Pardon?

Într-adevăr, *pardon*. Strâng din dinți.

— De fapt, poți să ne aduci toată sticla. Avem chef de sărbătorit.

— Sunteți căsătoriți?

Se uită de la unul la altul, apoi ochii ei se opresc asupra inelului lui Declan. Felul în care îi piere zămbetul mă face pe mine să zămbesc.

— Dați-i soției mele orice-și dorește!

Declan nu ridică ochii din tabletă.

Fluturii din stomacul meu nu au legătură cu emoțiile de zbor.

TERMENE ȘI CONDIȚII

219

— Desigur! Imediat, domnule! zice, apoi plimbă gr[^] în spatele avionului.

— Imediat, domnule! îi imit entuziasmul, dându-m' ochii peste cap.

Colțurile gurii lui Declan se ridică, prefăcându-se inte. resat de ce e pe ecranul lui.

Mă uit încruntată.

— Te simți bine?

— Mi se pare amuzant că ești posesivă.

— Nu sunt posesivă.

— Hm..., răspunde el, în timp ce bate cu degetele în ecran, *tap tap tap*.

Mă mișc pe scaun, iar vârfurile codițelor se ating de talie.

— OK, fie! Chiar dacă așa fi, am dreptate. N-ar fi trebuit să flirteze cu tine în timp ce porți verighetă.

— Înțeleș.

Declan își plimbă degetul arătător pe pahar înainte de a apăsa pe ecranul tabletei.

— Ce nu-mi spui?

— Sunt curios de ce simți nevoia să te lauzi cu starea ta civilă când te simți nesigură.

Casc gura la el.

— Nu sunt nesigură!

— Sunt conștient de probleme tale de încredere.

Vorbește serios în clipa asta? Tocmai el s-a găsit să discute despre problemele de încredere când are un cod de șaptesprezece cifre de deblocare a *telefonului*.

— Asta e partea din relația noastră unde ne împărtășim cele mai ascunse probleme cauzate de părinți? întreb,

220 LAI/REN
ASHER

— **gângurind în glumă, în ciuda bubuitului
inimii. Pentru că „nt destul de sigură că am putea
petrece tot zborul dezbătând cui l-a fost mai greu în
copilărie.**

Declan ridică din umeri.

— **în defensivă, ca întotdeauna.**

Ce nenoro...

*Relaxează-te! Se pricepe să stârmească nesiguranțele
oamenilor și să le folosească în avantajul lui. În loc să cedeze
întepăturilor lui, scot telefonul și mă ocup de inbo- xul meu.*

Sortarea mesajelor e o sarcină care-mi amorteste mintea.

În ciuda celor mai mari strădanii, gândurile îmi rătăcesc.

Probleme de încredere? Cine-i el să mă acuze de așa ceva?
Totul la el e legat de probleme de încredere, de la contractul
prenupțial de treizeci de pagini pe care l-am semnat până la
felul în care nu se deschide sufleteste, deși îl cunosc de ani
întregi.

Își schimbă poziția pe scaun.

— Poți să ai încredere că voi rămâne fidel.

— De parcă asta mă îngrijora pe mine! mă

răstesc.

Ridică din sprâncene, ca o întrebare mută.

— Toți știu despre obiceiurile tale sexuale.

— Și care sunt acestea?

Ochii i se inseninează, amuzați.

— Nu ești promiscuu și nu ieși la întâlniri.

Jumătate din companie crede că ești homosexual, cealaltă
jumătate, că vizitezi un club de sex ca să te mai relaxezi în
fiecare săptămână.

— Sunt dezamăgit de lipsa lor de creativitate.

Tensiunea din glasul lui nu era prezentă acum o clipă.

— Am încercat să-i ajut, împrăștiind un zvon despre o femeie care te vizita în secret la birou vinerea, dar nu a durat decât un an.

— De ce naiba ai spune așa ceva?

Expresia lui neutră se transformă în ceva înspăimântător. Dacă n-ar avea expresia asta disperată, m-aș mândri că l-am tulburat. Nu e lucru ușor să-l calci pe nervi pe Declan Kane.

Devin preocupată de împingerea cuticulelor.

— I-am forțat să-mi trimită sarcinile de lucru mai devreme decât de obicei, pentru că nimeni nu voia să-ți întrerupă momentul sexy pentru o semnătură. De fapt, a fost un câștig de ambele părți. Eu reușeam să pregătesc rapoartele de luni înainte de weekend, iar ei obțineau promovări pentru șarguință. Declan clipește la mine.

— I-ai făcut să creadă asta timp de un an?

— Ești mândru de mine?

—Nu!

— Ar trebui să fi. Am încurajat atât de mult povestea, încât am angajat câteva femei să plece de la biroul tău la ora *cinci*.

Ridic din sprâncene.

— Te rog, spune-mi că nu le-ai plătit cu cârdușul meu personal!

Rânjesc.

— Nu! Ia-o drept o cheltuială de serviciu!

Declan se freacă la ochi.

— Uneori mi se pare că știu totul despre tine, dar pe urmă deschizi gura și spui ceva de genul ăsta.

Mi se aprind obraji și-mi ascund sfiala sub un zâmbet.

222 LAI/REN
ASHER
Mă verifici?

— E de așteptat!

— **Pentru că sunt soția ta?**

Răspunsul lui e întrerupt de stewardesa care apare cu sticla noastră de șampanie, apoi scoate dopul și ne toarnă în pahare, aplecându-se intenționat în față. Când îi văd decolteul, trec la acțiune.

O întrerup.

— Mă descurc!

Ea se înroșește la față, pune sticla pe masă și pleacă.

— Te prinde bine gelozia!

— O, mai taci!

Umplu paharele și iau unul.

Declan îmi răsplătește îndrăzneala cu un chicotit atât de grav, încât abia îl aud peste zumzetul motoarelor.

Îi zâmbesc la rândul meu, ridicând paharul spre el.

— Pentru vacanța de care aveam disperată nevoie.

Fără tragere de inimă, Declan ia celălalt pahar.

— Și luna de miere pe care n-am vrut-o niciodată!

Ciocnesc paharul cu al lui.

— Noroc!

Îmi ia două zile să-mi revin după diferența de fus orar. În a treia dimineată, mă simt mai bine ca niciodată. Ating cu fruntea față de pernă de mătase, întorcându-mă pe o parte și uitându-mă la ferestrele panoramice, din tavan până în podea, cu vedere spre vegetație. Luna strălucește pe suprafața piscinei private și sunt tentată să fac o baie ca să mă trezesc.

TERMENE ȘI CONDIȚII

223

Întind picioarele înainte de a mă zvârcoli la pat, bucurie. N-am mai avut o vacanță de dinainte de a începe să lucrez pentru Declan, așa că ideea de a petrec, zece zile ruptă de lume mă îmboldește să-mi fac rutină, dimineată dansând.

Sunetul alarmei sparge tăcerea. Dacă n-aș fi obișnuit să mă trezesc pentru serviciu, programul de aici, începând la cinci dimineată, ar fi fost foarte aiurea. Mă pregătesc repede, date fiind opțiunile limitate la îmbrăcăminte pentru safari.

Până să ajung în living, mă aștept ca Declan să fi supărat că am întârziat zece minute. Numai că Declan nu e aici. Mă învârt în cerc, după care mă plimb prin vila privată. Camera lui se află în partea opusă a clădirii, ceea ce-i oferă o priveliște la fel de frumoasă cu piscina de afară.

Un sunet înfundat se aude pe sub ușa de la dormitorul lui. Întorc mânerul și deschid ușa, găsindu-l pe Declan aplecat peste un birou, arătând proaspăt ca roua într-un costum la două rânduri. Fac tot posibilul să ignor felul în care îi iese fundul în evidență, dar rămân cu ochii la pantalonii bine croiți, pentru că nu sunt oarbă. Deși micul zvâcnet din inima mea mă îngrijorează suficient cât să-mi întorc ochii la fața lui.

Mă încrunt, văzându-i ținuta.

— Nu poți să ieși așa! O să te mănânce lei de viu!

El mă ignoră, scriind ceva pe un blocnot.

Mă uit la ceas pe telefon.

— Trebuie să ne întâlnim cu pădurarul în cinci min...

— Scuze, domnule Kane, ce s-a auzit? mă întrerupe o voce de femeie.

Declan se uită urât la mine și duce un deget la buze.

224 LAI/REN

— ~~Asista~~ Asistenta mea, care mă verifică. Continuați, domnișoară Tanaka!

Tanaka! Bineînțeles ca Declan răspunde unui apel de la asistenta domnului Yakura. Ea și șeful ei VIP sunt printre puținii oameni care au acces direct la linia personală a lui Declan.

Domnișoara Tanaka spune ceva în japoneză, iar Declan răspunde fără întârziere. Întotdeauna mă impresionează când văd cum trece de la o limbă la alta. Fie că e spaniolă, portugheză, mandarină sau japoneză, felul în care i se rostogolesc cuvintele pe buze e ceva de admirat. Am încercat să învăț câteva cuvinte în timp ce ascultam conversațiile, dar nu m-am priceput niciodată la cuvinte – darămite la cele străine.

În timp ce Declan vorbește cu domnișoara Tanaka, intru în dressingul lui și încep să-i despachetez bagajul. Mă mișc repede, pentru că eu sunt cea care l-a împachetat. Costumul a fost o surpriză și sunt puțin iritată că Declan s-a gândit să și-l pună în bagaj. Ar trebui să fim pe aceeași lungime de unde cu toate, inclusiv să nu muncim.

Pentru că ce rost are toată prefăcătoria asta cu luna de miere dacă muncește tot timpul? Nu seamănă cu o poveste de dragoste.

Într-un târziu, domnișoara Tanaka încheie apelul, iar eu ies din dressing cu o ținută pentru safari.

— Poftim! Schimbă-te cu asta!

— Nu mergem!

Chpesc la el.

— Pardon, ce-ai spus?

Se uită de la fața mea și la brațul tremurând care ține strâns hainele.

TERMENE ȘI CONDIȚII

225

— Domnul Yakura vrea să ne întâlnim peste
câte
să discutăm despre cea mai recentă propunere¹⁹ ²⁰
— Glumești.
— Nu! Omul e imposibil. Sunt cât pe ce să
aband terenul și să trimit oameni care să-mi caute un loc
nou²¹
— Dar...
Declan nu mă lasă să termin.
— Refuz să renunț când sunt atât de aproape
de „ în cheia afacerea, mai ales după ce am promis consiliului
că voi crea Dreamland Tokio.
Declan se plimbă pe lățimea camerei. Corpul lui masiv îmi
dă senzația că pereții se strâng în jurul meu.
Clatin din cap.
— Nu cred că înțeleg.
— Mi-a dat, în sfârșit, un feedback concret la
propunerea mea și ar vrea să ne întâlnim ca să mai discutăm...
— Nu mă refer la propunere!
Arunc hainele pe pat, vrând să i le arunc, de fapt, în față.
Declan se încruntă.
— Ești supărată.
— Nu, Declan! Sunt dezamăgită!
— Tu, mai ales, ar trebui să înțelegi cât de
important este pentru mine.
Ridic brațele în aer.
— Tocmai asta e problema mea. Înțeleg nevoile
tale chiar cu prețul nevoilor mele.
Îmi vine să-mi retrag cuvintele pe loc, măcar ca să șterg
expresia înfricoșătoare de pe fața lui Declan.
— Ce vrei să spui cu asta?
— Mi-am petrecut trei ani din viață asigurându-
mă că ești bine, chiar dacă mi-am sacrificat fericirea pentru
asta! răbufnesc.

226 LAI/REN

Atât de înjosit să te controlezi.

Buzele lui se strâng, rozul devenind alb din cauza grimasei.

Renunță la misiune!

Nu contează...

_Așa te simți cu adevărat? mă întrerupe.

Am nevoie de toată voința ca să mențin contactul vizual. -

Da!

— De ce?

Întrebarea lui mă derutează. Chiar îi pasă cum mă simt eu? În trecut, nu s-a străduit niciodată să mă întrebe despre nevoile mele, și au fost destule ocazii. Ca în anul în care am ratat Crăciunul, pentru că el a planificat o deplasare de serviciu, sau cele o sută de planuri pe care le-am anulat în ultima clipă din pricina vreunei urgențe a companiei Kane.

În ultimii trei ani, viața mea a dispărut treptat până când identitatea mea a devenit *asistenta domnului Kane*.

E șansa ta să mărturisești cât de nefericită ai devenit la serviciu. Deschid gura să spun ce simt, dar ceva în privirea lui mă oprește. Pielea din jurul ochilor i se încrețește.

Îi sună telefonul, spărgând tăcerea. Mâna de pe telefon ezită.

Nu vrea să-și bată capul acum cu starea ta de rahat, când are lucruri mai importante de rezolvat.

Ațîțez cel mai frumos zâmbet, deși e fals.

— Las-o baltă! Sunt mai morocânoasă decât de obicei din cauza diferenței de fus orar și a faptului că m-am trezit mai devreme decât de obicei pentru safari. Nu e ceva ce nu se rezolvă cu o ceașcă de cafea.

Telefonul lui încetează să sune.

— Ascultă...
— E în regulă!
— Nu mă așteptam...
Soneria stridentă a telefonului întrerupe ceea ce voi, să spună.
— Ar fi bine să răspunzi. Pare important.
Dau din cap și-i zâmbeBC încordată.
El deschide gura, dar nu mai rămân. Ultimul lucru pe care îl aud înainte de a închide ușa dormitorului după mine e vocea lui gravă care dă un ordin răstît apelantu- lui nevinovat.

db

Declan, ca un șef complet tămpit cum tinde să fie în majoritatea cazurilor, îmi trimite un mesaj vocal prin care îmi cere să fac o prezentare PowerPoint în cazul în care domnul Yakura vrea un instrument vizual pentru ședință.

Singurul instrument vizual pe care-l vreau eu sunt mâinile mele înfășurate pe gâtul lui Declan, tăindu-i respirația.

OK! Las-o cu vreo zece trepte mai moale!

După ce-mi stăpânesc nervii, mă întorc la treabă. Îmi ia două ore ca să creez un PowerPoint bazat pe notițele noastre împrăștiate adunate la un loc. Ceea ce unui om normal i-ar lua o oră să facă mie îmi ia de două ori mai mult, pentru că trebuie să verific de trei ori fiecare slide să nu fie greșeli. Ultimul lucru pe care îl vreau e ca Declan să mă certe pentru o greșeală prostească de ortografie sau vreun semn de punctuație pus incorect.

După ce termin prezentarea, îi trimit un mesaj lui Declan, întrebând sarcastic dacă mai are nevoie de ceva

228 LAI/REX
CHER

de la mine să Ar
fi trebuit să Va
aștept ca se Va
imposibila mea
Declan sarcina
cu care sarcina
energiea decăt
cea dinainte.

la legătura cu sponsorii din Tokio ca să te asiguri că mai sunt interesați!

Contactează-l pe șeful de marketing și pune-l să-mi trimită raportul cu cheltuieli estimative!

Programează o ședință ad-hoc cu Rowan înainte să între Yakura în conferința video.

Cu cât trimite mai multe cerințe, cu atât devin mai ner-voasă. Ar trebui să am concediu zece zile. După ce n-am primit timp de trei ani concediu plătit, vreau să am pauză.

Am nevoie de pauză.

Poate vrei mai mult de atât!

Îmi las capul în mâini și scot un geamăt frustrat. Deși îmi apreciez slujba și oportunitățile pe care mi le oferă Declan, nu știu cât pot s-o mai țin așa.

Mai degrabă, nu vreau s-o mai țin așa.

Fac 24 de ani anul acesta și cu ce mă pot lăuda? Aproape toată viața mea se învârt în jurul lui Declan, asigurându-mă că are tot ce-i trebuie ca să aibă succes. M-am și măritat cu el ea să obțină tot ce-a visat - numai pentru că țin la el mai mult decât ar ține el vreodată la mine. Mi-a dat o șansă când nimeni nu a crezut în mine și, pentru asta, îi sunt datoare.

TERMENE ȘI CONDIȚII

229

Faptele mele vorbesc mai mult despre mine decât despre el. Mi-am lăsat nevoile deoparte, pentru că am crezut că o să fiu fericită dacă-i ajut pe alții. Cu toate că mi se pare grozav să văd oameni îndeplinindu-și visurile, eu rămân cu un hău căscat în suflet.

Nimic nu se va schimba dacă nu te schimbi tu.

230 LAI/REN

ASHER

Poate. Că avea dreptate. Dacă îmi tot caut seu să găsesc
niciodată momentul potrivit să fac urm-^{le} pas important în
viața mea.

Dar ai încercat deja și ai dat greș.

*Ortez. În ciuda tuturor eșecurilor, cel mai rău pas - n-am
primit postul de începător la Resurse Umane. Și ce dacă
ai dat greș? Nu o să realizezi niciodată ceea de valoare dacă nu
ieși din zona de confort.*

*Dar cum rămâne cu Declan? Vocea care a avut prea multe
de spus în privința deciziilor mele din trecut se făc-^{se} auzită. Și,
ca întotdeauna, ascult, alungându-mi gându-
rile din minte în
timp ce mă apuc de următoarea cerință a lui Declan.*

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

1 : ^
k

CEVA NU A FOST ÎN REGULĂ CU IRIS DE CÂND Î-AM SPUS că trebuie să anulez safariul pe azi. Credeam că o să-i treacă supărarea până la prânz, dar m-am înșelat. Nu vorbește cu mine decât prin e mail, deși e mică distanța până în dormitorul meu, și evită toate zonele comune ale bungalow-ului. Felul în care mă ignoră mă frustrează mai tare decât aș fi dispus să recunosc.

Mă gândesc de câteva ori să mă duc să văd ce face, dar mă răzgândesc. De câte ori s-a enervat la serviciu, mi s-a părut mai bine să o las în pace să-și lămurească sentimentele. Ea înțelege care e miza aici și, mai mult decât oricine, știe cât de mult înseamnă afacerea asta pentru mine. Ar fi ridicol să creadă că î-aș refuza pe Yakura după cât m-am luptat să-l găesc la telefon.

232 LAI/REN

ASHER

Ora conferinței se apropie, iar Iris tot nu a venit să înstaleze computerul, la telefonul s-o sun, dar se dovedește că nu era nevoie, căci intră în living cu laptopul sub braț.

Presiunea permanentă pe care o simt în piept când Ț în presimă se intensifică și mai tare când o măsor din cap până-n picioare. Nu mai poartă tocurile înalte și rochiile obișnuite. Le-a înlocuit cu o ținută complet neagră care îi accentuează fiecare adâncitură și curbură a corpului.

Țmi îndrept spatele în prezența ei, măcar ca să mă observe. Numai că nu asta face, preocupată să instaleze computerul pentru videoconferință fără să-mi arunce vreo privire.

Rezist cumva tentației de-a o apuca de bărbie și-a o forța să se uite la mine, alegând în schimb să mă dau la o parte.

— Ești gata?

Mâna în care ține încărcătorul se strânge în jurul cablului ca o menhină.

—

Da!

Nici de această dată nu mă privește. Lipsa ei de contact vizual im ar trebui să mă îngrijoreze, pentru că am lucruri mai importante de rezolvat, însă sunt absolut conștient de tensiunea care crește între noi.

Nu-mi place! Deloc!

— Iris!

— Da?

Se uită la ecranul de conectare de parcă e scris în codul Morse.

Spune-mi ce s-a întâmplat ca să ne putem continua ziua.
Nu pare că-i place ordinarul meu, după felul în care lovește cu degetele în tastatură.

— p, e să se fi întâmplat ceva?

— Renunță la atitudinea asta pasiv-agresivă și vorbește cu mine!

— Îi acopăr mâna cu palma, împiedicând-o să mai tasteze.

— Ești ultima persoană cu care vreau să vorbesc acum.

Ochii ei îi străpung pe ai mei în timp ce-și smulge mâna din a mea.

Nu mă așteptam la ceea ce văd reflectat în ei. Ar fi putut la fel de bine să aibă un steag roșu deasupra capului, avertizându-mă să păstrez distanța. Însă îmi este imposibil să ignor felul în care îi lucesc ochii.

Îmi dau seama că, deși zâmbetul ar putea fi slăbiciunea ei, genele umede care se liesc unele de altele sigur mă vor pune la pământ.

— Ai plâns?

Respir cu dificultate; oxigenul se luptă să-mi pătrundă în plămâni.

— Nu!

— Ești o mincinoasă jalnică!

— Îi freamătă nările. Stă cât mai dreaptă, abia ajungându-mi la bărbie.

— Vrei să fiu sinceră?

Vocea ei coboară periculos de mult.

— Da!

— Chiar dacă nu o să-ți placă ce am de zis?

— Te asigur că am auzit și mai rău.

Preț de o clipă, răceala ei se topește, iar privirea ei e mai blândă,

— Nu face asta!

— Ce anume să nu fac?

— Nu-mi aminti că e o ființă umană undeva înăuntrul tău.

234 LAI/REN

ASHER

Despre ce naiba vorbești?

Iris își întoarce privirea de la mine la colțul «pușii» al camerei.

— Eu...

Sunetul notificării de pe ecran o întrerupe. Râsul ei amar umple încăperea.

— Te las singur!

La dracu'cu ședința!

Gândul e ca un pumn în gât. Respirația întretăiată nu mă ajută să mă calmez, iar gândurile mi-o iau razna.

Pierzi din vedere ce e important.

Clatin din cap, trezindu-mă în timp ce desfac nasturii sacoului și mă așez pe canapea, în fața laptopului.

— Continuăm discuția mai târziu!

Nu las loc de obiecții.

— Bineînțeles, *domnule!*

Remarca ei sarcastică nu mă atinge. Iris acceptă apelul video și iese din cadru.

— Bună ziua, bună ziua!

Domnul Yakura zâmbeste la cameră. Încerc să-i întorc gestul, dar zâmbetul forțat îl face să rădă.

Nu înțeleg cum poate fi atât de fericit tot timpul. Îmi amintește de un golden retriever-numai zâmbete și voie bună. Mă nedumerește cum un om ca el, cu toată puterea în partea lui de emisferă, poate să se poarte așa.

Nu toți sunt niște nenorociți morocânoși ca tine.

— Nu e nevoie să zâmbiți pentru mine! râde Yakura.

— Bine! Nu e firesc pentru mine.

Și necesită prea mulți mușchi faciali pentru gustul meu.

Chicottul lui îmi mai detensionează umerii.

— Unde e Iris? Întreabă Yakura, uitându-se prin cameră după ea.

— Aici!

Iris pășește în spatele meu, folosindu-se de spatele crapelei ca de o barieră între noi. Mirosul ei, ca o zi caldă pe plajă, mă copleșește. Respir pe gură, încercând să nu mai trag aer în plămâni.

Ce mai faci? Întreabă Yakura, și mai dispare ceva din încordarea mea.

Iris se descurcă de minune în asemenea împrejurări, în ciuda aversiunii mele față de ele. Pălăvrăgeala e forma de comunicare pe care o agreez cel mai puțin, alături de semnalele de fum și mesaje în grup.

Zâmbetul ei pare mult mai puțin forțat ca al meu.

— Totul e grozav! Nimic nou la mine. Ocupată să-mi petrec viața muncind zi de zi.

Ochii noștri se întâlnesc prin cameră, iar ei mei se mijesc, ca un avertisment tăcut.

— Se pare că ai nevoie de o vacanță. Poate chiar de o lună de miere, din câte am auzit, zice el și ridică dintr-o sprânceană.

Zâmbetul lui Iris se estompează puțin, apoi își revine.

— Văd că ați aflat veștile.

— Sunt puțin ofensat că am aflat vestea cea mare de la soția mea. Credeam că suntem prieteni. Yakura se încruntă.

Cumva, cuvântul acesta pare să mă bântuie, indiferent de persoană. Nu sunt sigur de ce oamenii își doresc să-mi fie prieteni. Ar descoperi că sunt deficitar în toate privințele, de la faptul că nu-mi amintesc aniversările lor până la mesajele lăsate necitite.

— I-am trimis o invitație prin e-mail asistentei dumneavoastră, pentru că totul a fost făcut în grabă, dar probabil nu a ajuns la destinație.

236 LAI/REN

ASHER

Iris se bosumflă la comandă, de parcă ideea că V u a lipsit de la nuntă e devastatoare pentru ea. ^{10a}

— Probabil nu a observat-o. Primesc atâtea e-

^{mai} în fiecare zi, încât ocup tot spațiul de stocare din clouCT^
Iris dă nonșalant din mână.

— Nu vă faceți griji! A fost o decizie de moment, oricu^o.

Iris îmi pune mâna cu diamantul pe umăr, iar ochii lui Yakura îi urmăresc mișcarea. Rămân țeapăn pe scaun, i_u, o usturime se trezește la viață în mine.

— Cred și eu. N-am știut niciodată că sunteți împreună, deși soția mea avea bănuiele. O parte din mine e iritată că are mereu dreptate.

— Soția dumneavoastră este o femeie deșteaptă! spune Iris.

— Cum ați păstrat secretul atâtea vreme?

— Știți cum e Declan. Întotdeauna ține viața privată separată de cea profesională.

:-Și încă cum! Nu mi-a spus nici care e culoarea lui preferată când l-am întrebat.

— Verde, ca o bancnotă nouă de o Sută de dolari, îmi răspunde, zâmbind.

Dorința de a-mi da ochii peste cap mă copleșește.

— Serios? .

Ochii lui Yakura se înșeninează când se uită la mine.

— Da!

Nu!

Iris mă bate aprobator pe umăr. Cu ani în urmă, când Iris m-a întrebat care e culoarea mea preferată, i-am spus că nu am una. Firește, date fiind crizele ei de nebunie, a ales ea una pentru mine. A devenit o glumă pentru ea, incluzând ceva verde cu fiecare ocazie în care se oferă

cadouri, de parcă o să mă facă să-mi placă verdele dacă mi-l bagă mereu pe gât.

— Nu e cazul. Mai degrabă, îmi amintește mereu de ea.

— Ei bine, nu o să vă rețin prea mult! Dar dacă tot sunteți amândoi aici, aș vrea să discutăm o ocazie unică privitoare la propunerea pentru Dreamland Tokio.

Asta așteptai! Mi se oprește respirația în plămâni în timp ce aștept să continue.

— Aș vrea să continuăm proiectul cu câteva condiții.

Nu clilesc. Nu zămbesc. Nu fac decât să mă uit în cameră, întrebându-mă ce anume l-a convins la propunerea asta prin comparație cu celelalte.

Ce s-a schimbat?

Cui îi pasă? Nu contează decât că vrea să lucrăm împreună.

— Fantastic! Compania Kane s-ar bucura să lucreze cu dumneavoastră și să transforme Dreamland Tokio în tr-o realitate.

Yakura dă din cap.

— Și eu mă bucur! Dar aș vrea să rezolvați câteva detalii înainte să prezint propunerea în consiliu.

— Desigur! Orice aveți nevoie, răspund în ciuda micului zvâcnit pe care îl văd la Iris prin cameră.

Yakura își împreunează palmele, trecând în revistă schimbările pe care vrea să le fac, inclusiv sponsorii japonezi pe care vrea să-i includem în proiect.

— Minunat! Ar fi o problemă dacă v-aș cere propunerea actualizată cu o dată limită a proiectului ca s-o pot arăta consiliului vinerea asta?

Mâna de pe umărul meu se încordează, dar Iris rămâne tăcută.

238 LAI/REN

— ASHER Nicio problemă!

— Fantastic! Știam că o să vă ridicați la

înălțime provocării.

Aș fi un idiot să nu o fac. Proiectul ăsta trebuie să fie primul meu pas major ca viitor director executiv, și petrecut ultimii doi ani din viață muncind nopțile și weekendurile ca să o irosec.

Unghiile lui Iris se înfig în materialul costumului meu. Mă uit la ecranul laptopului și văd că fața ei e complet lipită de emoție, ceea ce e un semn de avertizare.

Furia îi e justificată, dar unele lucruri sunt mai importante. Oportunitățile nu sunt o chestiune de noroc, ci de muncă grea și sacrificii. Nu moare dacă mai muncește câteva zile. O să aibă destule ocazii să vadă animalele cum își fac nevoile, cum și-o trag și cum dorm, câtă vreme rezolvăm întâi cerința lui Yakura.

Acesta din urmă dă din cap.

— Aștept cu nerăbdare să primesc vești de la voi.

În clipa în care închide, Iris își ia mâna de pe mine.

— Mă consideri atât de respingător?

Mă uit încruntat la ea peste umăr.

Iris mijeste ochii.

— Nu vrei să țin mâinile aproape de gâtul tău în clipa asta.

— Nu știam că-ți plac.

— Gândurile de a te ucide?

— *Perversiunile.*

Iris face ochii mari.

— Încălci o regulă!

— Care?

— Nu flirtăm!

TERMENE ȘI CONDIȚII

239

— **Interesant!** Adăugăm reguli pe parcurs?

— Da, având în vedere că nu există un manual despre cum să simulezi o căsnicie.

— Asta te face să te simți mai bine? Întreb cu o voce plictisită.

Iris se încruntă.

— Ce anume?

— Să ridici un zid între noi când lucrurile devin prea serioase pentru tine.

Izbucnește în râs, într-un fel grav și răgușit care e aproape nesuferit.

— Mi se pare fascinant că poți s-o spui cu o figură serioasă, dat fiind felul în care te porți cu toată lumea.

— Îi arunc o privire seacă.

— Cu tine nu mă port la fel.

Iris știe mai multe despre mine decât frații mei. Faptul că desconsideră acest lucru... Îmi crește tensiunea.

— Ai dreptate!

Răsuflarea încordată pe care o oprism îmi iese din plămâni în sfârșit, pricepe și ea!

— Sunt momente în care te porți grozav cu mine, continuă Iris. Aș fi o proastă să neg. Dar sunt multe momente când simt că nu contez. Că nevoile mele sunt doar victime colaterale în calea dorinței tale de a obține ceea ce crezi că te va face fericit.

— Îmi vine s-o prind de umeri și s-o scutur până începe să vorbească deslușit. În schimb, îmi țin mâinile acasă și dau din cap.

— Înțeleg!

— Ba nu înțelegi!

— Îmi zâmbește reținut, un zâmbet care pare complet aiurea.

240 LAI/REN

ASHER

— Am organizat călătoria asta crezând că o să trâm
împreună. Credeam...

Răde, dar e un răsot forțat.

— Nu știu ce credeam, sincer, dar sunt supă mine însămi că
mi se pare surprinzător că s-a înt^{at} *¹⁴ măcar. Sunt și mai
dezamăgită pentru că am crezut d¹⁵ munci doar o singură zi.

ve

Victoria pe care am simțit-o după ședința cu Yakura dispare
când îi văd expresia. Ceva la ea mă face să intru în panică.

— Iris...

Ridică o mână.

— E în regulă! O să ies la o plimbare!

— Nu, nu ieși!

Suntem în mijlocul pustietății, înconjurați de animale
sălbatiche și beznă. Nu-mi pasă cât de furioasă e. Să fiu al
naibii dacă o las să iasă!

Iris își ridică bărbia sfidătoare.

— Nu ți-am cerut voie!

Mi se încinge ceafa.

— Atunci, în calitate de șef, îți cer să te apuci
de actualizările pe care le vrea Yakura. Timpul nu stă în loc.
Se încordează toată.

— Desigur! Mă apuc imediat după ce îmi depun
preavizul de două săptămâni, ticălosule!

Ah, futu-! Profită de faptul că m-a amuțit și iese din cameră
înainte s-o pot opri. Ușa din față se trânteste în urma ei.

Mult succes să descâlcești încurcătura asta!

AȘ VREA SĂ POT SPUNE CĂ SUNT O SCORPIE AFURISITĂ
dornică de o scurtă plimbare pe proprietatea cazării în safari. Sinceră să flu, aveam intenția de-a face asta, mai ales după ce m-am certat cu Declan.

Totuși, nu sunt o scorpie afurisită. Cătuși de puțin. A fost nevoie doar de un foșnet de frunze și am luat-o la fugă înapoi în curte, unde m-am așezat pe un șezlong, în loc să-mi fac prezența cunoscută ticălosului dinăuntru. am ținut luminile stinse. Aș putea să mă mint și să spun că am făcut-o ca să văd stelele mai bine, dar adevărul e că volam să flu singură. A insistat atât de mult să nu plec, încât a fost aproape nemernic, așa că mi se pare corect ce fac.

Păi, i-ai spus șefului tău că demisionezi. Asta e lotuși o manevră de scorpie afurisită de care Cal ar fi mândru.

Scol un geamăt. Ce prostie din partea mea! în loc să-mi țin gura, m-am lăsat copleșită de furie. Telefonul vibrează

242 LAI/REN

ASHER

a patra oară de când am ieșit. Numele lui Declan
pe ecran și răspund cu un oftat. ***

Fii matură!

— Spune-mi unde ești!

Vocea lui tăioasă mărâie prin telefon.

-Afară!

Atât de matură am putut fi! Dar, serios, cine se crede
să-mi dea ordine? N-a învățat nimic din ce s-a întâmplat
mai devreme?

— Jur pe Dumnezeu, când te găsesc...

Amenințarea lui neterminată îmi ridică părul pe ceafa.

Ce naiba?

— Sunt bine!

— Ești în mijlocul junglei, fir-ar să fie!

Gânguresc la telefon.

— Practic, e savană. Nu că ai avea de unde
să știi, pentru că m-ai pus să organizez o călătorie de care
nici nu mă pot bucura.

— Taci și spuné-mi unde ești!

Îmi scapă un râs înfundat înainte de-a mă opri.

— Tocmai asta e problema noastră.

Vorbesc încet în cazul în care e prea aproape de ușile de
sticlă alé vilei.

— Continui să-mi dai ordine de parcă aș fi o
gospodină ascultătoare, iar eu continui să mă răzvărătesc.

— Dacă nu-mi spui unde te gălesc...

— Sunt pe un șezlong la piscină.

Apelul se întrerupe. Ritmul inimii îmi crește cu fiecare
secundă care trece. Îmi împreunez palmele oa să nu mai
tremure, pentru că nu vreau ca Declan să-și dea seama că
am emoții.

TERMENE ȘI CONDIȚII

243

Părul de pe brațe mi se ridică după ce aud ușa glisantă cum se deschide. Refuz să mă uit peste umăr la Declan, așa că rămân cu ochii la cerul înstelat, în ciuda senzației de fierbințeală pe care mi-o dă privirea lui.

Declan nu se mișcă un minut întreg. Îl consider un expert în materie de tortură, după felul în care mă ține ca pe ace fără să spună nimic. Deși am admirat întotdeauna abilitatea lui de a-i face pe oameni să cedeze presiunii, astăzi mi se pare insuportabilă. Aproape cad pradă ispitei de a mă uita peste umăr ca să-l văd, dar mă țin tare.

Vântul îmi ascunde oftatul de ușurare când ușile glisante se închid din nou. Pantofii lui Declan fac zgomot pe terasa de lemn, iar sunetul se potrivește cu ritmul sacadat al inimii mele. Rămâne prin preajmă, de parcă vrea să păstreze distanța.

Mă aștept să țițe. O parte din mine crede că merit după ce l-am lăsat baltă în mijlocul disputei. Știu că nu e cel mai matur lucru, dar om sunt și eu. Deși îmi ia mult să explodez, atunci când o fac nu-i iad mai aprig decât asistenta nedreptățită.

Partea rebelă din mine își susține în continuare decizia, știind că ceva din el trebuie să cedeze. Nu sunt robot. Am sentimente și visuri, și speranța că nu-mi voi petrece tot restul vieții ajutându-l să-și îndeplinească scopurile în timp ce le las pe ale mele deoparte. Și dacă nu înțelege asta, poate e timpul să renunț la postul meu.

Poate că am încercat și am dat greș înainte, când am cerut transferul, dar asta înseamnă viața.

— Trebuie să vorbim!

Întorc ochii de la stele la fața lui. Deschid gura să vorbesc, dar cuvintele îmi rămân blocate în gât. Nu știu

244 LAI/REN

ASHER
ce să spun. Declan nu e genul de om care vrea să vorb
Lucrul acesta mă nelinește și mă face să devin n

Se așază pe un scaun paralel cu al meu. Spre deosM^' de
mine, nu se lasă pe spate, alegând să rămână d *** Umbrele
se agață de el ca o mantie, ascunzându-i exn ^ N-am nevoie
de lumina ca să știu că e atent la mine. Coi~j face treaba în
locul meu, trimițându-mi pe șira spinării ^ fior care nu are
nicio legătură cu temperatura de afară

— Îmi pare rău!

Abia i se aude vocea pe deasupra palei de vânt.
Întorc capul, ca să nu vadă cum aproape îmi ies ochii din
orbite.

Probabil consideră că tăcerea mea e un fel de aprobare
tăcută.

— Am făcut o greșeală!

Poate trebuie să învăț limbajul semnelor, pentru că mi-am
pierdut capacitatea de-a vorbi. Declan nu-și cere scuze și cu
siguranță nu recunoaște când a *greșit*. Ar trebui să fie primul
avertisment că ceva nu e în regulă cu noi.

— Nu vreau să demisionez.

Mărturisirea lui atârnă greu între noi.

— De ce? Pentru că ar fi aiurea să-mi găsești
înlocuitor?

— Nimeni nu te poate înlocui.

Cine știa că o afirmație îmi poate afecta inima în acest fel?

Bate mai tare, de parcă vrea să răspundă în locul meu.

— Nu mai pot face asta.

Declan oftează.

— Știu!

— Merit mai mult!

— Nici n-a încăput vreodată în doială.

Înclin capul.

— Nu sunt fericită.

TERMENE ȘI CONDIȚII

245

Răspunsul lui nu vine imediat, ca toate celelalte. Tăcerea
îmi macină aparentul calm, și mă trezesc bătând cu
degetele într-un ritm agitat.

— Am greșit cerându-ți să lucrezi în ziua liberă.

Mă folosesc de umor ca să desfac ghemul de neliniște ce
mi se formează în piept.

— Da! Ai dreptate! A fost o manevră de
labagiu. Lumina lunii îi accentuează zămbetul reținut,
scoțân-

du-i în evidență dinții albi.

— Ce gură spurcată ai!

— Mi se pare mie sau ai o obsesie
nesănătoasă pentru gura mea în ultima vreme?

— Cine zice că e nesănătoasă?

O, Doamne! Ori Declan flirtează cu mine, ori am fost
ucisă de un animal sălbatic și am urcat oficial la ceruri. *Sau
sunt în iad. Depinde din ce unghi privești.* Arcuiesc
degetele în cizme înainte să pot înăbuși căldura din
abdomen.

*Ce te-a apucat? Ți se arcuiesc degetele? În curând, o să-
ți dai la schimb abstenența pentru o doză sănătoasă din
penisul lui Declan.*

*Nu te mai gândi la penisul lui! Îmi
dreg glasul.*

— E în regulă! Te-am iertat!

Aș spune orice ca să-l fac să plece. Sunt prea multe
sentimente în sufletul meu ca să mai suport conversația
asta. Lucruri înspăimântătoare pe care nu vreau să le
explorez în timp ce-mi caută slăbiciunile.

Declan își freacă ceafa.

E... emoționat?

Nu! E imposibil!

Nu?

Sunt atât de surprinsă de ideea că Declan ar fi bărbat, încât nu aud deloc ce spune.

— Ce?
— L-am sunat pe Yakura și i-am spus că nu-i pot trimite propunerea până nu ne întoarcem din călătorie*¹

Aproape îmi rup spatele când mă ridic pe scaun.

— De ce-ai făcut asta?

— Pentru că unele lucruri sunt mai importante.

Să nu îndrăznești să întrebi!

Întredeschid buzele.

Nu!

Dar, mă opun.

Cui îi pasă de ce a făcut-o? E o idee proastă să-l întreb.

Pare aproape interzis într-un fel, ceea ce știu că e ridicol.

Ignor vocea insistentă din capul meu care mă avertizează să renunț.

— Ce lucruri?

— Chiar ai vorbit serios mai devreme?

— Cred că trebuie să clarifici, pentru că am

spus multe lucruri.

— Că ți-ai petrecut ultimii trei ani renunțând la

fericirea ta ca să lucrezi pentru mine?

Oftez adânc.

— Eram furioasă.

— Asta nu-mi răspunde la întrebare.

— Ce vrei să spun? Lucrez pentru tine de trei

ani deja și cu ce, mă pot lăuda? N-am o viață personală, n-am alți prieteni în afară de Cal și niciun viitor, în afară de faptul că te ajut să-l realizezi pe al tău. M-am măritat cu tine în ciuda tuturor avertismentelor și ar trebui să nasc un copil, știind foarte bine că nu vrei să ai de-a face cu el. Normal că nu sunt fericită. De fapt, sunt îngrozită.

Ultima parte e dureros de recunoscut.

Declan clipește. O dată. De două ori. De trei ori.

Credeam că o să mă simt mai bine dacă spun tot ce ^{am} pe suflet, dar mai degrabă simt că mi-e rău la stomac. Declan nu e deloc perfect în multe feluri, dar asta nu înseamnă că-i un om rău. Nu țipă la mine, nu mă jignește, nu mă face să mă simt inconfortabil. Salariul meu e dublu față de cel obișnuit și am reușit să fac economii frumoase în acest fel.

E cel mai lejer șef din lume? Absolut deloc. Așteaptă de la mine la fel de mult cât așteaptă de la ei însuși. Standardele lui sunt la fel de pretențioase ca atitudinea, dar asta nu înseamnă că e nedrept. Mai degrabă, mă forțează să fiu mai bună.

Și tu tocmai ai mărturisit cât de mult urăști toate astea.

Mi se strânge stomacul.

— Legat de ce-am spus...

— Ce te-ar face fericită?

Cred că dacă mă lovea fulgerul nu eram la fel de șocată de întrebarea lui. Declan nu a întrebat așa ceva nici măcar o dată și nu sunt sigură cum să răspund. Multe lucruri m-ar face fericită, dar el poate controla foarte puține.

— Eu...

— Nu te gândi! Doar vorbește!

Inspir adânc.

— În primul rând, vreau să fiu tratată ca o ființă umană, cu cerințe, cu nevoi și sentimente.

— Din păcate, evoluția încă nu a rezolvat problema asta măruntă.

Mă încrunt în direcția lui.

— Vorbesc serios. Adică îți respect timpul, energia și dorința de-a face tot posibilul ca această căsnicie falsă

248 LAI/REN
ASHER

să meargă. Trebuie să-ți amintești că toată chestia pentru mine. Tu ești cel care a dat-o în bară cu un^{800 1 6} tract de nunta perfect cu Bethany, iar eu sunt cea¹⁰¹¹ bună alegere. Pot să fiu un avantaj pentru tine sau¹²⁸ dușman. Tu decizi.

Un

— Altceva?

Se aude umorul din vocea lui.

— *Râzi de mine?*

— Doar în gând.

Mijesc ochii până rămân două crăpături.

— Da, de fapt! Mai e ceva! Nu mai spune că Dreamland Tokio e proiectul tău. Amândoi am petrecut doi ani muncind împreună la propunerea aceea, iar am pierdut vreo zece prieteni și un iubit în acest timp, așa că, îți place sau nu, suntem o echipă. Aș vrea să fiu tratată ca atare de acum înainte.

El își masează bărbia țepoasă.

— E un argument care stă în picioare.

Nu sunt sigură dacă Declan îmi face pe plac pentru că nu vrea să mă mai enerveze sau pentru că-i pasă ce simt. Aș vrea să presupun că e al doilea motiv, dar, știind cum e el, nu dorește să-și distrugă șansele de a deveni director executiv. Și, făcându-mă nefericită, riscă mai mult decât să piardă o asistentă.

— Grozav! Acum, că am lămurit tot, mă duc la culcare. Mă ridic și fac un pas spre ușa glisantă.

— Să nu întârzii!

Mă uit peste umăr.

— La ce? Îl întreb.

— Safariul nostru de mâine.

— Vrei să mergi?

Mi se ascute vocea.

— Vreau e o exagerare. Dar sunt dispus.

Rânjesc.

— Să fii gata la cinci!
Traversez terasa și trag de mânerul ușii

— Iris?
De data asta, mă întorc și îmi lipesc spatele de sticlă

— Da?

„Dacă mai încerci vreodată să mă părăsești, o să te fac să regreti!”

Răgușeala ușoară din vocea lui are efecte catastrofale asupra jumătății mele inferioare.

— E o amenințare?

— E o promisiune!

Are o figură inexpressivă, dar ochii lui rivalizează cu stelele de deasupra noastră.

Clipesc. Reușesc cumva să mă adun și să dau din cap înainte de a ieși de pe terasă.

Cuvintele lui Declan mă urmăresc până în dormitorul meu, dar abia când fac duș și mă bag în pat îmi dau seama ce mi s-a părut ciudat la ce mi-a spus.

„Dacă mai încerci vreodată să mă părăsești, o să te fac să regreti!”

Nu să demisionez, ci să-l părăsesc. Ce alegere ciudată a cuvintelor pentru preavizul de două săptămâni, dar cred că pentru Declan e unul și același lucru. Cred că ar lua-o personal dacă aș demisiona. Poate ar ajunge chiar s-o vadă ca pe o trădare după atâția ani.

„Declan nu are nevoie de nimeni.” Vocea lui Cal îmi sună întruna în cap.

Poate cu excepția mea.

SPRE DEOSEBIRE DE IERI, DECIAN MĂ AȘTEAPTĂ
DEJA ÎN livingul principal la ora cinci dimineață. *Fix.*

— Ai întârziat!

Gem.

— Cu două minute.

— Poftim! Să mergem!

îmi pune în palmă un pahar de plastic cu cafea.

Mă uit lung la ea.

— Mulțumesc?

Iau o gură și oftez când prima doză de cofeină îmi
atinge limba.

Declan scoate un sunet din gât.

— Nu e nevoie să-mi mulțumești. Ți ofer
cofeină pentru binele meu. Tinde să te facă mai
maleabilă.

Casc gura la el.

— Poftim?

Nu se deranjează să-mi răspundă în timp ce iese din bungalow.

„Cineva e foarte dornic să pornim la drum azi! strig după el după ce-mi iau rucsacul cu proviziile.

Soarele nu a răsarit încă, așa că rămân aproape de Declan, folosind felinarele de pe margini ca să ne îndrume spre locul de întâlnire.

— Cu cât ajungem mai devreme acolo, cu atât terminăm mai repede.

— Te rog, ține-ți nerăbdarea sub control! Mă tem că experiența nu se va ridica la înălțimea așteptărilor.

Declan îmi aruncă o privire ucigătoare.

Cineva e într-o dispoziție oribilă în dimineața asta. Ai crede că îl duc la scaunul electric după expresia lui. Ne îndreptăm spre cabana principală, iar eu sorb din cafea din mers. Declan pare hotărât să ajungă la destinație cât mai repede posibil, forțându-mă să țin pasul cu el.

Nu am picioare de girafa, așa că încetinesc la un ritm normal ca să nu-mi cedeze organismul.

— De ce te grăbești așa?

— Au spus să fim acolo la 5.15.

— E vacanță, nu programare la doctor. Pot să aștepte câteva minute.

Declan bombăne ceva pe sub mustață. Îmi scot tacticoasă telefonul și fac câteva fotografii întunecate cu plantele. El urâște fiecare secundă irosită astfel. Își târăște cizmele pe aleea de pământ, stărnind praful în urma lui în timp ce tastează pe telefon,

— Cum a rămas cu ziua liberă? îl întreb.

Ne privim în ochi. Niciunul nu-și întoarce privirea.

252 LAI/REN
ASHER

— Sunt aici, nu-i așa?
— **Da, cu o atitudine cât statul Texas!**
— Probabil nu mă străduiesc destul, dacă
tot ^{mai} buie să concurez cu Alaska.
Comentariul lui mă face să mă aplec și

ok răs pînă mî

sufoc. Majoritatea îl consideră sec, sarcastic și de-a dreptul
insuportabil pentru intervale lungi de timp, dar mie „ei” se pare
amuzant. O fi sarcasmul considerat o formă inf. rioară de
inteligență, dar eu cred că e cel mai distractiv. Totuși, nu sunt
sigură ce spune asta despre mine.

Mă ridic și mă adun.
— Ce zici dacă încheiem un armistițiu?
— Un armistițiu?
Declan ridică dintr-o sprânceană.
Dau din cap.
— Să petrecem o zi prefăcându-ne că restul
lumii nu există. Fără muncă. Fără Yakura. Fără regrete. Dă-mi
o singură zi din timpul tău fără celelalte lucruri care să ne
apese.
— Și eu ce obțin din asta?
Ei bine, nu e chiar un refuz.
— O soție fericită care nu te sufocă noaptea în
somn.
— Te gândești des la asta?
Rânjesc atât de larg, încât mă dor obrajii.
— Depinde de episodul cu crime adevărate
văzut în seara respectivă.
Strânge din buze, împiedicându-se să zâmbească. Îmi
imaginez că are un zâmbet frumos, dar n-am de unde să știu.
Nu l-am văzut niciodată. În toții ani de când lucrez pentru el,
în ciuda tuturor eforturilor depuse,

— Bine! Dar numai pentru că nu cred că ai
supraviețui o zi în închisoare, răspunde el.

254 LAI/REN
ASHER
Ai dreptate! Portocaliul nu e culoarea mea.
Și jur că Declan râde în sinea lui.

Până ajungem la zona unde așteaptă camioanele, am golit paharul de cafea și mă simt mai bine în pielea mea. Șoferul și ghidul pentru safari ne întâmpină. Niclunul nu se plânge că am întârziat zece minute, așa că îl șoptesc lui Declan „Ți-am spus eu” în timp ce pregătesc el camionul.

— Suntem primii?

Mă uit înjur la zona pustie din jurul mașinii pornite.

Ghidul mă privește, ridicând din sprâncene.

— Credeam că știți.

— Ce să știm?

— Tururile noastre sunt gândite ca o experiență unu la unu pentru cupluri, ca să profite cât mai mult de luna de miere împreună.

Ei bine, probabil am înțeles greșit de pe website. Mă uit la Declan și observ că vena de deasupra ochiului său drept și-a făcut apariția. *Grozav!*

Se uită de sus la mine.

— Măcar azi nu trebuie să pretind că-mi plac oamenii!

Scot un râs exploziv. Șoferul și ghidul par puțin îngroziți, așa că îi liniștesc.

— Glumește...

— Nu glumesc! Îmi răspunde sec.

Șoferul se silește să râdă, în timp ce ghidul se uită stânjenit la mine.

— Ar trebui să pornim! Animalele nu așteaptă pe nimeni.

Șoferul se așază pe scaun, iar ghidul ia loc pe un scaun în afara vehiculului. Declan urcă primul în camioneta

specială. Îmi întinde mâna și mă ridică ușor pe plăt_{to} înaltă.
Mâna i se strânge în jurul mâinii _{mele}, trimiți du-mi un curent electric pe braț.

El îmi dă drumul de parcă s-a ars.

— Ce animale așteptați cu nerăbdare să vedeți azi? Întreabă ghidul.

— Un leopard! Îi spun, bătând din palme.

Ghidul fluieră și se uită la șofer.

— E OK? Întreb, cu o nuanță de îngrijorare în glas.

El dă din cap.

— Sigur! Facem tot posibilul să găsim leoparzii, dar sunt animale viclene.

-Ah!

Zâmbetul meu se estompează puțin.

— Vom face tot posibilul să-i găsim!

Dau din cap.

— Desigur! Nu insist!

Ghidul se întoarce spre Declan.

— Și dumneavoastră, domnule? Ce animal doriți să vedeți?

Declan arată spre mine.

— Nu ai un animal preferat? Îl întreb.

— Nu, pentru că nu am cinci ani.

Încerc să scot un răspuns de la el.

— Haide! Știu că a trecut mult de atunci, dar amintește-ți de copilărie! Cu siguranță era un animal care-ți plăcea mai mult decât celelalte.

Declan îmi aruncă o privire ucigătoare.

— Îmi plăceau elefanții.

— *Elefanții?*

Buza îi zvâcnește.

256 LAI/REN
ASHER

— La ce te așteptai? La un leu?
Sincer? Da!

— Sunt supraestimați.

— Și elefanții nu?
Întoarce ochii spre peisaj.

— Mamei îi plăceau.

Sînt o strânsoare în piept, auzindu-i mărturisirea. Privirea pierdută a lui Declan e la un pas să mă facă să-mi pierd controlul asupra lacrimilor. Ceva în felul în care vorbește despre mama lui mă înduioșează mereu ca prin farmec.

Nu mă gândesc la nimic, doar îi iau pumnul încheștat și îmi împletesc degetele cu ale lui.

— Avea gusturi bune.

I se blochează un sunet în gât înainte de a-și pune cealaltă mână peste a mea, lipindu-mi-o de coastă. Îmi vibrează corpul de parcă e atins de curent electric.

Mă uit la ghid.

— În regulă, ați auzit ce a spus! Să-i găsim niște elefanți!

Eu și Declan am luat de multe ori masa împreună de-a lungul anilor. Deși majoritatea au fost strict în interes de afaceri, au fost câteva în care n-am avut ceva anume de discutat. Niciuna dintre acestea nu se apropie de acest moment când stau în fața lui fără alte lucruri care să ne distragă atenția. Fără telefoane. Fără notițe de luat. Nimic altceva în afară de compania reciprocă nu ne ține ocupați.

Dar, spre deosebire de cinele din trecut, asta e plină de romantism.

Eo lună de miere. Ce te așteptai?

Poate la ceva mai discret? Când au pomenit – sură
de cină la lumina stelelor, am crezut că se¹ ?² un
sandvici micuț și vin la bidon. De fapt, se referi³ la
experiență completă a cinei, cu fețe de masă albe⁴
panie de top.⁵

Și flori. Și foc de tabără. Și destulă tensiune între • și
Declan cât să se sufocă oricine pe o rază de trei metri⁶
— Nu-i așa că-i frumos? îi zâmbesc încordată.

Declan îmi trage scaunul înainte de a se așeza față⁷ de
față cu mine. Lumina lumânărilor dansează pe faț,
scotând la lumină contururile și adânciturile ferme.

Înima îmi bate mai tare în piept, văzând cum se uită la
mine. Ghidul sparge tăcerea, deschizând o sticlă de
șampanie. Preț de o clipă, mă gândesc să-i invit lângă noi
împreună cu șoferul, dar pleacă până să spun ceva.

— Așadar...

Tom un pahar de șampanie și beau jumătate din el.

— De ce ești agitată?

Ar fi trebuit să știu că în timp ce studiam semnalele
transmise de Declan, și el făcea același lucru.

— Nu sunt agitată.

— Bei șampanie de parcă ai fi câștigat un
Grand Prix. Rânjesc.

— Am auzit că e primul pas ca să devii o WAG¹
din Fl.

— WAG?

Expresia lui nedumerită e simpatică.

Nu. Nu simpatică! Declan și cuvântul au ce căuta îm-
preună la fel ca apa și electricitatea. Ambele sunt la fel
de letale.

¹ *Wife and Girlfriend (WAG) (n, red.).*

258 LAI/REN
ASHER

Mai iau o gură din pahar.

— Soție și iubită.

Declan se uită la verigheta mea.

— Pasiunea asta pentru Alatorre o ia razna.

— Omul are propria organizație caritabilă.

Una care oferă proteze gratuite copiilor, la naiba! Practic, imploră lumea să se îndrăgostească de el.

— Sunt conștient.

— Ești?

El ridică din umeri.

— Sponsorizez și eu câțiva copii.

— îi arunc o privire.

— Donațiile la organizații caritabile pentru reducerea impozitului nu se pun ca sponsorizare.

Zvâcnetul din falca lui își face apariția.

— Atunci e bine că nu le includ în documente. N-aș vrea ca donația mea să fie nulă și neavenită.

Amărăciunea din vocea lui mă face să tresar.

Stai! Chiar e sponsor *de bunăvoie*? Cum e posibil?

Declan a bombănit câte ceva despre toate acțiunile umanitare la care am participat de-a lungul anilor și a fost nevoie de toată puterea mea să-l conving să meargă de fiecare dată.

Privirea lui aspră trece de la mine la stelele de pe cer. Vena apare deasupra ochiului, și mă cuprinde un sentiment de vinovăție atât de apăsător, încât îmi vine greu să respir.

Rahat! Ai prejudecăți în privința lui în timp ce el nu încearcă decât să vorbească. Îmi vine să-mi trag palme și să mă întorc în timp doar ca să-i alung expresia aceea de pe față.

- A fost o tâmpenie să presupun că o faci ^{ai} b_o neficiu personal.
- Declan oftează, fără să-și ia ochii de la cer
- Nu-ți dau motiv să crezi altceva. Nu e ca și c
tig vreun Premiu Nobel pentru pace. ^{mcV}
- Asta așa e! Cu siguranță, nu și-a câștigat reput^{ti}, afacerist
nepăsător degeaba. Oamenii cred că direct* ^ executiv are
toată puterea, dar omul din spatele foilor^ calcul e cel care
decide. Pentru că, dacă familia Kane * face bani dintr-un lucru,
atunci înseamnă că acel nu îndeplinește niciun scop, iar asta
înseamnă ebmi_o rea din program.
- Bun venit la compania Kane, unde salariile angaja^{ti}lor sunt la
fel de mici ca moralul lor!
- Cu toate astea, mi se rupe sufletul de el, pentru că e clar că
am o slăbiciune pentru miliardari neînțeleși.
- A fost o prostie din partea mea s-o spun.
- Sincer. Îmi pare rău!
- Știi ce părere am despre scuze.
- Dacă nu sunt jertfe de sânge în onoarea ta,
nu-ți bate capul!
- Colțurile gurii i se ridică. *L-am prins!* Zâmbesc mai larg, ceea
ce face ca zâmbetul să-i dispară înainte să aibă șansa de-a lua
o formă devastatoare.
- De ce ai devenit sponsor?
- Întrebarea mea e inocentă. Un fel de ramură de măslin.
Poate e egoistă, dar nu vreau să încheiem discuția. E o latură a
lui Declan despre care nu știu nimic și nu o să mi-o iert dacă se
închide iar din cauza presupunerii mele stupide.
- Privirea i se întoarce încet la mine.

260 LAI/REN
ASHER

_ Mi s-a părut că revenirea lui Santiago a fost admirabilă.

Zâmbesc, recunoscătoare că mi-a oferit informația.

_ Vezi! Nici tu nu poți să-i rezisti! Recunoaște! Omul acela poate să învârtă pe deget pe oricine, inclusiv pe tine. I se ridică puțin colțurile buzelor.

_ Poate că el a fost motivul pentru care am donat la început, dar am continuat din cauza copiilor.

_ A copiilor?

Își scoate telefonul și apasă pe ecran de câteva ori.

_ Uite!

Iau telefonul de parcă e tezaur național. Prima fotografie mă lasă cu gura căscată. E un copil roșcat care îi arată degetul mijlociu celui care face poza cu un deget de metal.

_ Simpat! E Freddie.

Îi cunoaște după nume. Inima mea amenință să-mi explodeze în piept.

_ Se poate?

Vreau să derulez fotografiile și să aflu mai multe despre bărbatul care se ascunde de lume,

Vreau să știu tot.

Ei dă din cap. Mă uit la o serie de fotografii cu alți trei copii. Fiecare are o proteză diferită, iar unul are chiar patru.

Recunosc imediat locul dintr-o fotografie.

_ Ați fost toți la Dreamland?

_ Au fost ei.

Hm...

_ Tu unde erai?

_ Munceam.

- N-ai vrut să mergi?
— Mai contează?

Da! Îmi vine să țip, dar mi se usucă gâtul și-_{mi} abilitatea de-a vorbi. Tensiunea din pieptul meu se silică, având legătură directă cu felul în care a trimis "k" la Dreamland împreună, fără el, deși el *voia* să $f_{k,s}$ "?

Nu știu de ce mă întristează acest lucru, dar asta" Poate pentru că Declan își dorește neapărat o funcție del pre care crede că-i va oferi totul, ratând între timp tot are viața de oferit. Și, sincer, asta nu e nicio afacere!

Pentru un om care vrea cu tot dinadinsul să reușească în toate, dă greș în ce privește viața. Vreau să-l ajut să-și dea seama că mai sunt atâtea alte lucruri în afară de a exista pur și simplu. Că, dacă petrece mai mulți ani pierzând ceea ce este cu adevărat important, ar putea să regrete mai târziu. Nu! Va regreta! Pot garanta pentru că va fi mereu un nou țel care, va crede el, îi va umple golul din suflet. Nimic nu va reuși s-o facă. E un cerc vicios creat de un singur lucru trist: Declan caută fericirea în locurile nepotrivite.

Văd toate semnele care mi-au devenit cunoscute.

Și atunci, ce-ai să faci în privința asta?

PLOAIA TORENȚIALĂ STROPEȘTE TERASA, ASCUNZÂND vegetația. Norii cenușii blochează lumina soarelui. Încrederea mea în safariul de azi scade cu fiecare picătură de apă care atinge pământul.

— Crezi că azi ne mai duc în safari? Întreb, neputând să elimin speranța din întrebare.

Un fulger străbate norii înainte ca tunetul să zguduie sticla.

Declan clatină din cap.

— Nu ieșim pe o asemenea furtună, indiferent ce spun ei.

— Dar...

-Nu!

Pufnesc pe nas.

— E o ploaie de vară. O să treacă imediat!

Fulgerul apare din nou, umplând cerul cu o lumină puternică. Declan îmi aruncă o privire care nu are nevoie de lămuriri.

— **Bine! Ai dreptate!**
Mă bosumflu, scoțând buza de jos în afară.
— Renunț» deja? Măcar fă-mă să muncesc puțin!
Ochii lui rivalizează cu lumina orbitoare de afară. Fă-l₁ »
care se uită la mine, ca o provocare mută, mă face să insi₁
_ O parte din mine crede că te iei la ceartă cu mi_{1a} pentru
că doar așa știi să mă ții în preajmă.
I se blochează un sunet în gât.
— De ce aș vrea așa ceva? mă întreabă.
— Pentru că mi se pare că îți place să vorbești
cu mine.
— Mai e cineva conștient de cât de narcisistă
ești?
— Mă mir că ai observat cât de obsedat ești
de tine însuși.
**Mă alintă cu un zâmbet abia schițat care-mi
stărnește aceeași mândrie ca escaladarea celui mai
înalt munte. îi zâmbesc și eu, iar ochii îi coboară la
buzele mele. Căldura din piept schimbă traseul către
altă zonă din corp.**
— Recunoaște. Ți place să fii în preajma mea.
Acum tu flirtezi cu el?
Zâmbetul lui se lărgeste.
— Nu-mi displace întru totul.
— Venind din partea ta, e practic o declarație
de dragoste.
Declan clipește, și mă simt tentată să mă plesnesc singură.
ihh. De ce-am spus-o așa?
**Pentru că ești prea ocupată cu flirtul ca să mai
judeci.**
Ei bine, e semnul că trebuie să sar în fața primei
mașini în mișcare.

264 LA/REN
ASHER

**Mă îndepărtez de ușa glisantă, disperată să pun
puțină distanță între noi,**

Fugi cât mai poți!

— Ce-ai de gând să faci azi?
Întrebarea lui mă șochează.
Mă opresc și mă uit peste umăr.
De ce mă întrebî?

— Sunt curios.
— Mă îndoiesc că te interesează, orice aș fi
plănuit.

Nu ai niciun plan.

Atunci ar fi bine să mă gândesc repede la unul, pentru că
ultimul lucru de care am nevoie este mai mult timp cu
Declan. Și așa sunt slabă când e vorba de el.

— Pune-mă la încercare!

Futu-î!

— Probabil o să mă uit la televizor toată ziua
până mi se topește creierul.

— Sună absolut fascinant!

Ușa de sticlă se zguduie de la alt tunet. Îl iau ca pe un
semn să o șterg de aici înainte să-mi mai pună și alte
întrebări.

— Măcar poți să petreci ziua muncind ca să
recuperezi. Sunt sigură că mori dacă stai departe de laptop
mai mult de 24 de ore.

Îi mai arunc un zămbet peste umăr înainte să ies din
cameră.

Zgomotul pantofilor lui pe gresie mă urmărește până în
living. Încerc să-l ignor, dar e tot mai greu, când se așază pe
canapea lângă mine, lăsând doar o pernă între noi.

— **Ce feci? Îl întreb, incruntată.**
— Un experiment.

266 LA/REN
ASHER

— Pofim?

Strâng în mână telecomanda.
_Vreau să văd câte ore trec până ți „topește rul.
Doar în scop științific. ^e-

O, Doamne! Chiar vrea să-și petreacă timpul cu tn afară de evenimentele programate și postările p_{un}^ platformele sociale?

— Vrei să stai cu mine?

— N-am nimic mai bun de făcut.

Cred că e cel mai mare compliment mascat pe care l_{un} primit vreodată, dar tot mă face să zămbesc. Declan ar „ multe lucruri de făcut. Și-ar putea petrece ziua rezolvând sarcinile de lucru care se adună în timpul vacanței, d_{un} preferă să se uite cu mine la televizor.

O senzație de tremur în stomac mă neliniștește. N-ar trebui să iau în seamă faptul că Declan își sacrifică munca pentru a petrece timpul cu mine, dar tot o fac. E genul de bărbat care încheie tranzacții din pat, cu febră de 39 de grade. Faptul că-și ia o zi liberă ca să nu facă nimic altceva în afară de a se uita la televizor e colosal.

Nu te obișnuiești cu asta!

Ușor de zi, greu de făcut. Pentru că, dacă Declan mai continuă să facă asemenea lucruri drăguțe, probabil voi începe să mi le doresc. Și asta nu poate duce decât la un singur lucru.

Dezamăgire.

Pornesc televizorul smart, intru în contul meu de streaming și aleg serialul care mă relaxează, cu renovări de case, sperând să pot domoli clocotul din mine. Îmi vâr picioarele sub mine și mă așez comod. Nu durează mult până când greutatea care apasă pe pieptul meu începe să se ușureze, și sunt recunoscătoare pentru asta.

268 LAI/REN
ASHER

până apare genericul de final, mă aștept ca Declan să »
ridice și să nu mai participe la planurile mele. Rămâne pe loc
când următorul episod începe automat.

Nu e nevoie să stai dacă nu vrei.
Îi ofer o scăpare.

El răspunde doar luând telecomanda de pe măsuta de
cafea și dând sonorul mai tare.

Ei bine, asta e răspunsul.

Vrea să-și petreacă timpul cu tine!

Mă furnică pielea, și nu pot să nu zâmbesc cu nasul în
pernă.

— Încă unul? mormăie, îndesându-și un pumn de popcom în
gură.

Jur că mănâncă mai mult decât o întreagă echipă de fotbal.
Dacă nu m-aș ocupa de programul lui ca să aibă timp pentru
sport, mi-aș face griji pentru felul în care îmi dă gata toată
rezerva de gustări în mai puțin de patru ore.

Reduc sonorul, amuțind televizorul.

— Ai o problemă cu asta?

— Ai văzut opt episoade la rând în caire ăștia
fac exact același lucru.

— Și aș putea să mai văd opt fără să mă
plictisesc.

Îi fur castronul cu popcom din poală. Mă relaxează să văd
cuplul meu preferat din domeniul modernizărilor renovând
case dărăpănate. Episoadele sunt scurte și previzibile, ceea ce
le face o alegere ușoară când sunt indispusă.

— De ce? Întreabă el.

— Pentru că mă inspiră.

El se încruntă.

270 LAI/REN
ASHER

— Să nu-mi spui că asta vrei să faci într-o b
— Sigur că da, Pare atât; de distractiv! ^ 72 Mă
rog, cea mai mare parte. Aș putea trăi și fl¹⁴
rișurile prin care plouă și problemele cu canaliza¹⁴ par să
apară din senin, ¹⁴ 14.5
— Au găsit o familie de șoareci în ultima casă
Expresia lui îngrozită mă face să râd.
— Nimic ce nu se poate rezolva dacă adopți o
p¹⁴₁₄, sălbatică.
— Sunt alergic la pisici.
Strămbă din nas.
— Bine că nu trebuie să-ți bați capul cu asta,
— De ce nu?
Vorbește cu o voce joasă.
Râd și mă uit din nou la ecran.
— Pentru că o să fie casa mea. Dacă vreau o
pisică așa o să fie.
— Casa mea nu e destul de bună pentru tine?
Vocea îi sună indiferent, dar ochii lui nu spun același
lucru.
De unde a venit întrebarea asta și de ce arată fața lui de
parcă l-am atacat?
— Sigur că e destul de bună. Cel puțin,
deocamdată.
— Deocamdată, repetă pe un ton imposibil.
— Doar nu ne-am planificat să trăiesc acolo o
veșnicie.
— Știu asta.
— Ai o casă foarte frumoasă.
Dau înapoi.
— Nu destul de frumoasă, bombăne el în barbă.

TERMENE ȘI CONDIȚII
271

Chiar e jignit de comentariile mele? Ideea în sine îmi
face pieptul să se contracte. Declan nu e genul care să se

simtă jignit, dar cred că dacă aş investi douăzeci de milioane de dolari într-o casă, nici eu n-aş vrea să aud comentarii negative despre ea.

Ezit între a fi sinceră şi politicoasă.

— Jău! că... nu e stilul meu.

— şi atunci, care e stilul tău? O pădure?

Mi se zguduie pieptul când izbucnesc într-un râs zgomotos.

— Nu!

Atunci, care-i problema?

— **Casa ta e goală, rece şi lipsită de orice personalitate. Poate e o casă, dar nu e nici pe departe un cămin.**

El îşi mângâie obrazul ţepos.

— Nu are niciun sens.

— O să încerc să-ţi explic!

— Chiar te rog!

Respir adânc, gândindu-mă cum să explic o parte atât de întunecată a vieţii mele fără să-mi sondez sentimentele prea mult. Declan ştie doar frânturi despre trecutul meu. Dacă dezvălui prea mult, risc să mă apropiu de el, şi e ultimul lucru de care avem amândoi nevoie.

— Divorţul părinţilor mei nu a fost cel mai convenţional, înghit nodul din gât.

Declan nici nu respiră în timp ce-mi fac curaj să continui.

— Tata - dacă îl poţi numi aşa - nu era un tip de treabă. Era... rău.

Pare a fi eufemismul secolului, dar nu mă pot forţa să spun mai mult de atât.

Declan înleştează mâinile în poală.

— Era rău cu tine?

Oftez.

— Da! Dar nu atât de rău cum era cu mama
Buza lui de sus se strâmbă cu o expresie dez-

„Nu face asta!” ^{gustat}ă.

Mă încrunt.

— Ce să fac?

— Nu-ți minimaliza experiența pentru că i_1, f_{00} cuiva
mai rău decât ție. ^{alt*}

Mă înduioșează cuvintele lui. Mi-am petrecut viața sp,
nându-mi că ar fi putut fi și mai rău. Am văzut statisti cile
despre violența domestică. Felul în care cercul vici₀₉
continuă până când *cineva se rănește grav* sau, mai r₅,
moare. Mi s-a părut un preț mic de plătit să mă descurc cu
furia și cuvintele urâte ale tatei pentru viitorul pe care îl am
acum. Pentru cel pe care îl are și mama.

Simt umezeala în ochi și clipeșc s-o alung.

Stăpânește-te!

Respir adânc și vorbesc mai departe, amintindu-mi care
era scopul discuției.

— În fine... eu și mama ne-am mutat din casa unde am
copilărit cu două valize și un teanc de bani pe care i-a
economisit timp de un an. Mama a încercat din rășputeri să
mă împace cu ideea de a ne muta în apartamentul minuscul
al bunicii. Am plâns o săptămână, spunându-i că vreau să
merg acasă.

— *Și ce s-a întâmplat pe urmă?*

Declan pare cu adevărat dornic să afle mai multe, iar asta
îmi dă curaj să continui.

— M-a învățat că oricine poate să cumpere o
casă, dar nu *toată lumea poate cumpăra un cămin*. Casa poți
să o cumperi, s-o vinzi, s-o renovezi.

Arăt cu mâna la televizor.

274 Laurin Asher

— „pă, căminul e ceva mai abstract. Nu e un loc, ci un sentiment pe care nu pot să-l descriu, așa că trebuie să jă crezi pe cuvânt.

— Un sentiment, repetă pe o voce monotonă.

— Știi, emoțiile acelea enervante pe care le-ai eliminat de când lumea?

Declan se încrunță.

— Pare cea mai mare tâmpenie pe care am auzit-o

încep să râd.

— Știam că n-o să înțelegi.

Dar îi recunosc meritul că măcar mi-a ascultat povestea.

— Numai pentru că habar n-ai să descrii.

Rânjesc.

— Cum spuneam, o să știi când o să simți aceleași lucruri.

Cel puțin, așa sper. Ideea că nu va găsi niciodată un loc pe care să-l numească acasă mă întristează mai mult decât orice din trecutul lui.

Ce-o să faci în privința asta?

Am o idee, dar riscurile sunt aproape catastrofale. Totuși, nu reușesc să opresc bucuria care clocotește în mine.

Ai putea să-l ajuți tu să facă un cămin din casa lui.

Cea mai îngrozitoare idee!

- HEI!

Cineva mă împinge în umăr.

— ih! Lasă-mă să dorm!

Iau perna și-mi acopăr capul ca să nu-i mai aud
vocea lui Declan.

— E ceva afară ce cred că vrei să vezi.

— Sst!

Trag peste cap pătura sub care mă vărăsem.

Stai, O pătură? Nu-mi amintesc să fi adormit,
darămite să fi avut energia de-a lua o pătură.

— S-ar putea să fie singura ta șansă să
vezi un leopard, așa că m-aș ridica în locul tău. Acum!

— Poftim?

Mă ridic brusc pe canapea. Televizorul amuțit e încă
pornit în fundal. Am ajuns cumva întinsă pe canapea,
ocupând și partea mea, și locul unde stătea Declan
înainte.

276 LAI/REN
ASHER
Hm! Ciudad!

— Vino cu mine!

Mă face să alerg după el când iese din cameră.

Singura sursă de lumină pe care o avem e luna care pătrunde pe fereastră. Declan traversează casa înainte de a mă duce în dormitorul lui.

— Ar fi bine să nu fie un pretext ca să mă aduci în camera ta.

În ciuda luminii slabe, văd căutătura pe care mi-o aruncă peste umăr.

— Glumesc!

— Bine, pentru că nu mă interesează să fac așa ceva!

Bine, atunci! Nu trebuie să vorbească de parcă respinge ideea *atât* de tare.

— Atunci, de ce suntem aici?

— Făceam un duș când am văzut ceva afară.

Întră direct în baia întunecoasă.

Mă concentrez la povestea lui atât de mult, încât alunec într-o baltă. Mă ciocnesc de spatele lui Declan, care scoate un icnet. Se străduiește să-și mențină echilibrul, dar reflexele lui rapide ne salvează de la cădere, cu toate că pieptul meu se resimte după ce se lovește de mușchii lui.

— De ce-i atâta apă pe jos?

Văd dăra de apă care duce de la dușul lui Declan până la ușă.

— Mă grăbeam.

A ieșit brusc din duș după *minei* Nici nu știu ce să fac cu informația asta, așa că doar mă concentrez la respirație, ca să nu leșin din pricina șocului.

Declan nu-mi dă ocazia să insist asupra detaliilor legate de felul în care a alergat de la duș să mă cheme. Îmi

278 LAI/REN
ASHER

face semn cu mâna sfi mă apropii și mă agăț de tinsă. Mă
ajută să urc în cada goală de porțelan T¹²1218¹⁰¹ în fața unei
ferestre mari care dă spre un pârât/d¹²¹²¹²¹²¹² ralu bungalow-
ului.

— Uită-te acolo!
Arată cu degetul în întuneric.

— **La ce mă ții?**

— Nu-l vezi?

**Declan se încruntă și se apleacă în fața. Încep
să râd.**

— **E beznă!**

El mijeste ochii și arată cu degetul.

— **Chiar acolo! între cei doi copaci din
fața râului, încerc să văd ce vede el, dar nu
reșesc.**

**Declan se apleacă mai tare ca să-mi folosească
drept săgeată.**

— **Chiar acolo!**

— **O, Doamne! Clipesc din nou ea să mă
asigur că nu e vreo închipuire și exclam: E un leopard!**

— **Sst!**

**Cine-ar fi crezut că o să găsesc unul chiar în fața bun-
galow-ului? Am fost în nenumărate safariuri și
niciodată n-am văzut vreunul.**

— **Cum de l-ai văzut? E atât de întuneric**

afară!

— **A declanșat lumina cu senzori.**

**Credeam că o să fugă până vin să te iau, dar se pare că
e mai degrabă curios. Probabil l-a fost destul de sete,
încât să mai stea.**

— **Sau destul de foame.**

**Mă cutremur la acest gând. Eu și Declan am văzut
multe animale pândind la râu și bând apă pe săturate.
Sunt sigură că unele chiar dorm pe mal.**

280 LAI/REN

^{ASHER}
Nu știu cât timp trece, dar eu și Declan stăm într-o cadă ală uitându-ne la leopardul care pândește în zonă. Mi se pare că trec ore întregi în timp ce luna începe să coboare. ^P _a fost pe măsura așteptărilor tale? mă întreabă când leopardul dispare între tufșuri.

— Da!

Mă întorc și-i iau în brațe.

— Mulțumesc că ți-ai amintit!

Brațele lui rigide îmi întorc gestul într-un târziu și-l strâng și mai tare la piept. Niciunul din noi nu vorbește. Mă se încălzește pieptul lângă el, și sunt tentată să mai rămân.

Declan își drege glasul.

— Ar trebui să mergem la culcare. O să fie o zi lungă mâine.

Am senzația că o să-mi ia foc fața.

— Da! Desigur!

Mă desprind din mâinile lui și cobor din cadă.

Declan se ridică și mă urmează afară din baie. Am grijă să nu mai alunec în vreo baltă, deși pare că a trecut suficient timp pentru a se evapora.

— Mulțumesc din nou! Pentru tot!

Declan nu spune nimic, dar expresia lui satisfăcută vorbește de la sine. Fuș din cameră și mă bag în pat cu cel mai mare zâmbet pe față.

Totul datorită lui Declan.

dă

Las valiza goală lângă pat ca să răspund la telefon.

— Te rog, spune-mi că nu ești gravidă!

— Pardon? Tocmai m-ai întrebat dacă sunt gravidă?

Mă lovesc cu pumnul în piept de două ori ca respira.

-Da!

-De ce?!

Verific de două ori aplicația care ține evidența „m
struației, în ciuda faptului că n-am făcut sex de câte”
luni.

— Nu știi, șoptește mama, de parcă
vorbește ^{parent} ea însăși.

Îmi tremură genunchii, așa că iau loc pe marginea
saltelei.

— Ce s-a întâmplat?

— Circulă... zvonuri despre tine.

— Despre *mine*?

— Și Declan.

Mi se strânge stomacul.

— Trimite-mi-le!

Mama icnește.

— Cred că-i mai bine să nu le vezi.

Rahat! Mi se ridică acidul în gât în timp ce o ignor pe
mama și îmi scriu numele în motorul de căutare cu
degete tremurânde. Rezultatele sunt îngrozitoare.
Fiecare titlu pare cumva mai groaznic decât ultimul.
Cuvinte urâte precum căsnicie falsă, clauză pentru copil
și materialistă. Cu articolele mă descurc, dar
comentariile sunt cu adevărat dureroase. După ce
primul susține că nu merit copii pentru că-mi bat joc de
instituția căsătoriei, ies de pe aplicație. Dacă acesta e
primul, nu-mi imaginez cât de îngrozitoare sunt
celelalte.

Profiurile mele de pe platformele sociale nu arată
nimic bun, toate fiind asaltate de oameni care-mi trimit
mesaje directe. Chiar și câteva *amenințări* directe.

282 LAI/REN

ASHER
Mi se întoarce stomacul.

— Nimic din toate astea nu e adevărat.

Numai că este, nu-i așa?

Amuțesc telefonul și încep să urlu cu fața la saltea
Mama nu-mi bagă de seamă criza.

— Evident că nu. Am văzut cum interacționați voi doi.
Oamenii ăștia fără suflet încearcă să distrugă pe oricine ca
să vândă câteva numere în plus.

Nu știu ce crede mama că a văzut, dar refuz să mă cert
cu ea. Există lucruri mai urgente acum.

— Și ce ar trebui să fac?

Îmi tremură vocea.

— Bietul meu copil!

Mamei i se frânge vocea.

— Urâsc că se spun lucrurile astea despre
tine. Faptul că te numesc ahtiată după bani...

Vocea îi amuțește, de parcă o doare să termine
propoziția.

Nu-ți face griji, mamă! Și pe mine mă doare la fel de
mult. Femeile care au scris comentarii urâte la postările
mele de pe platformele sociale nu sunt nimic prin
comparație cu cele care mi-au împărtășit gândurile lor în
mesaje private. Îmi setez conturile să fie private, dar povara
cuvintelor rămâne.

Sunt foarte aproape să cedez cu fiecare respirație
întretăiată.

— Nu lăsa comentariile oamenilor ăstora să
te afecteze!

Vocea mamei e fermă și mă ajută să-mi mai detensio-
nez puțin umerii.

— E puțin cam târziu pentru asta! mormăi.

— Sunt doar zvonuri.

— Numai că toată lumea vorbește despre

TERMENE ȘI CONDIȚII

283

căsnicia mea, inclusiv afurisitul de *Finance Today*.

284 LAI/REN

Știu că am ajuns oficial la cel mai scăzut nivel totilarii
din finanțe vor să mă înhațe. ^(40<4)

— Pot să spun orice vor, asta nu înseamnă
că e adev*

O, mamă! Dacă ai ști!

arat_

— Dar...

— Fără dar. Reporterii ăștia vin cu orice idee
ca să vă_ă niște ziare. E dezgustător că îți atacă așa
căsnicia, dar _ă mă mir.

Nici eu, dacă mă gândesc mai bine. Momentul e apr_ă
prea bine ales, când eu și Declan nu putem face nimic toc
mai de aici.

Cu fiecare articol pe care îl citesc, mă înfurii mai tare.
Știu exact cine a lansat poveștile astea în public, sperând la
asemenea reacție. Seth Kane are noroc că sunt la mii de
kilometri distanță de el, altfel i-aș zice eu vreo două.

Sau i-aș trage vreo doi pumni.

Nu cred că poate cineva să citească astfel de comentarii
despre propria persoană fără să-i stârnească vreun senti-
ment. Dar, indiferent ce simt, știu cine sunt și ce reprezint.
Nimie din ce spune lumea nu mă va face să mă
răzgândesc, dar nu înseamnă că vorbele lor nu mă
afectează.

Spre deosebire de Declan, eu n-am crescut în lumea
asta. Nu sunt obișnuită ca imaginea mea să apară pe toate
website-urile cu bârfe despre celebrități, unde se anali-
zează tot ceea ce mă reprezintă. Îmi vine să mă ascund de
toți și de toate, dar asta mă și face să lupt.

— O să rezolv lucrurile.

Ridic bărbia.

— Cum?

Nu las chestiunile de logistică să-mi anuleze motivația.

— Nu știu încă, dar o să găsesc o soluție..

TERMENE ȘI CONDIȚII

285

— O, scumpo. Nu poți să *schimbi* *Beile oamenilor*! O
g creadă ce vor pe baza lucrurilor pe care le văd;
nimic din ce faci tu nu schimbă asta.

Cuvintele mamei îmi aprind un bec deasupra capu-
i, _ de parcă l-a binecuvântat chiar Dumnezeu.

Dar dacă aș crea o poveste atât de captivantă, încât
nu e vor putea abține să-și schimbe punctul de
vedere? *Pot* să controlez felul în care ne percepe
lumea. S-ar putea să fie nevoie de ceva efort din partea
mea, dar trebuie să fie „ai bine decât alternativa.
Pentru că, dacă poveștile de acest fel continuă să se
adune, avocatul lui Brady Kane va începe probabil să
se îndoiască de veridicitatea căsniciei.

Nu! E imposibil să las așa ceva să se întâmple! Nu
am trecut prin tot chinul cununiei cu Declan ca să strice
tatăl lui tot. Poate că Seth Plane a câștigat runda asta,
dar îl așteaptă o surpriză dacă își imaginează că o să
las câteva titluri de ziar să mă împiedice. Deși fiii lui
trebuie să rămână diplomați în ceea ce-l privește de
dragul investitorilor și al membrilor consiliului, pe mine
nu mă deranjează să-mi murdăresc mâinile.

Și-a pus o țință pe spate, iar eu abia aștept să apăs
pe trăgaci.

A FOST O GREȘEALĂ SĂ MĂ DECONECTEZ TOT RESTUL lunii de miere. Niciodată n-am petrecut o oră iară să-mi verific telefonul, darămite zile întregi.

Asta se întâmplă când pleci în uacanță. În răstimpul în care n-am fost online, cineva a lansat în revistele de scandal un zvon că mariajul meu e o **însenare**, Nu mă îndoiesc că tata a fost în spatele campaniei, **deși** va fi dificil s-o dovedesc.

Trebuie să-l recunosc meritul. A fost minuțios, având grijă să includă o serie de documente false care detaliază aiureli pe care eu și Iris nici nu le-am discutat în contractul nostru. Mă înfățișează ca pe un monstru, așa cum crede lumea că sunt, Titluri de ziare despre o moștenire ce stărnește speculații. **Interviuri cu viitori foști angajați** care susțin că relația mea cu Iris a apărut de nicăieri, totul

TERMENE ȘI CONDIȚII

287

din cauza clauzei impuse de bunicul meu despre nașterea unui moștenitor. Există și sonograme cu un copil care să fiu al naibii dacă-i al meu.

Nici nu m-aș uita la titluri, dar felul în care vorbesc despre Iris... E de-a dreptul inacceptabil.

Nu ți-a păsat niciodată de părerile lor în trecut...

Asta a fost înainte să am pe cineva care merită protejat de mizeriile astea. Iris nu e naivă. Știe cum mă descrie presa și ce s-ar putea întâmpla dacă se mărită cu mine. Dar asta... Până și *eu* sunt îngrozit de unele comentarii.

Bag telefonul în buzunar ca să nu-l sparg într-un milion de bucăți.

— Sună-l pe avocatul meu când aterizăm!

Iris ridică ochii din tabletă.

— Pentru ce?

— Am chef să distrug niște oameni!

— Mai poate fi calificată drept toană dacă e

o stare permanentă?

Mă uit urât la ea.

Iris ridică mâinile, ca și cum s-ar preda.

— Ce s-a întâmplat?

— Sunt pe cale să intentez proces de calomnie unei jumătăți din populația orașului.

Buzele ei formează un O mic când își înclină capul.

— Ah! Să înțeleg că ai văzut articolele?

Clipesc.

— Ai aflat de ele?

Încuviințează, luându-și ochii de la mine.

— Și nu te-ai gândit să-mi spui?

Oftatul ei adânc abia se aude peste zgomotul motoarelor care pornesc.

288 LAI/REN

ASHER

Mă sunat mama azi-dimineață, când îmi făcea bagajele, și mi-a povestit. Speram să treacă zborul și să le citești, dar văd că e o cauză pierdută.

— De ce nu mi-ai spus în clipa în care le-ai văzut?

Și te rog să-mi spui că n-ai citit comentariile.

— Pentru că nu mi s-a părut că merită să ne stricăm ultima zi împreună cu asemenea lucruri.

— Cui dracu' îi pasă de așa ceva?

— Îmi zâmbește încordată.

— Dacă-ți faci griji pentru ce ar putea crede avocatul, am deja un plan. Refuz să-l las pe tatăl tău să ne învingă.

Pe noi. Nu pe tine. Ideea că lucrăm în echipă împotriva tatălui meu mă bucură, dar nu destul cât să-mi alunge furia care mă cuprinde la gândul că Iris pune moștenirea mea pe primul loc.

— La dracu' cu planul și la dracu' cu tata!

Nu asta e important aici.

Iris flutură din gene.

— Vai de mine, Declan! Te simți jignit în numele meu?

— Au spus că ești o târfă ahtiată după bani.

— Strâng din mâsele.

— Măcar au ales o fotografie bună cu mine pentru articolul acela. Reporterii de la *Chicago Chronicle* nu au fost la fel de drăguți când a venit vorba de anunțarea sarcinii *mele* secrete.

— *Poftim?*

— Abia dacă mai văd ceva dincolo de punctele negre care îmi împânzesc vederea în timp ce scot telefonul din nou.

Iris pune mâna pe mâna mea.

— Nu-ți bate capul!

TERMENE ȘI CONDIȚII

289

Ar trebui să o încurajez. Niciun om nu merită să vorbească lumea așa despre el. Deși unele comentarii sunt de așteptat, cum ar fi faptul că s-a măritat cu mine pentru un salariu sau pentru numele meu de familie, restul sunt dezgustătoare. Îi analizează înfățișarea. Inteligența. *Inima*. Fiecare comentariu mă face să-i găsesc pe acești agresori de pe internet care au spus ceva negativ despre ea și să-i strâng de gât cu cablurile de la computer. Mă cuprinde o dorință aprigă de a șterge din istoria americană primul amendament, ca să nu se mai întâmple asemenea lucruri.

Iris mă strânge de mână, smulgându-mă din gândurile criminale.

— Sunt doar vorbe.

Înăuntru, spumeg de furie. Pe dinafară, sunt la fel de rece și de calculat cum mă descriu articolele de presă.

— Mă așteptam la altă reacție din partea ta.

Ce credeai că o să facă? Să urle? Să strige? Să plângă?

Orice ar fi mai bine decât alternativa asta, în care încearcă să mă liniștească. Nu o merit!

— Știam că așa se va întâmpla până la urmă.

Iris ridică din umeri de parcă nimic din toate astea nu o deranjează, dar e doar o minciună. Îi tremură bărbia, și mă trezesc ținând mâinile în poală ca să nu întind brațele spre ea și să o consolez.

Eu să o consolez pe ea? Nici n-aș ști de unde să încep un lucru atât de ridicol.

— O să mă ocup eu!

Iris ridică dintr-o sprânceană.

— Ce-o să faci? O să-mi aperi onoarea?

— Cel puțin.

290 LAI/REN
 ASHER
 Râsul ei mai ușurează o parte din tensiunea pe care simt în
 umeri.
 — Te rog să nu faci o prostie pentru că ești
 furios!
 — Nu!
 Iris ridică sprânceana.
 — Sau ceva care ar putea fi considerat o
 infracțiune
 Ochii i se luminează, ciopind câte puțin din bucata de
 gheață care este inima mea.
 — Nu te poți lăuda cu faptul că plătești ca
 să scapi de pușcărie.
 — Ce rost are să am atâția bani dacă
 trebuie să respect legea?
 — Sunt atâtea în neregulă cu afirmația asta,
 încât nici nu știu de unde să încep.
 — Atunci, nu începe.
 Iris strâmbă din nas.
 — Schimbăm subiectul. Trebuie să gândim
 strategic în povestea asta. Sunt sigură că avocatul
 bunicului tău începe să aibă îndoieli cu privire la noi.
 Starea de bine pe care mi-a insuflat-o acum o clipă dis-
 pare odată cu comentariul ei. Cum se poate gândi la avo-
 cat în asemenea momente? Fir-ar să fie, au fost oameni
 care au amenințat-o cu moartea!
 — Nu-mi pasă de avocat!
 Cel puțin, nu acum.
 Se uită la mine de parcă mi-a mai crescut un cap.
 — Bine! Păi, indiferent de părerea ta
 actuală, am planul perfect.
 Știind că ultimul ei plan ne-a făcut să ne căsătorim, pot

TERMENE ȘI CONDIȚII

291

doar să-mi imaginez cum va decurge acesta.

292 LAI/REN

ASHER
Mă gândesc să merg acasă la tata. Tentăția de a-i sparge
falca mă copleșește, dar mă abțin. Dacă îl pocnesc nu fac
decât să mă simt bine preț de o clipă, în timp ce o
alternativă mult mai satisfăcătoare ar fi să distrug tot ce
iubește.

Faptul că am crescut cu un om ca el a însemnat că am
dezvoltat aceleași trăsături, pentru că trebuia să învăț cum
să supraviețuiesc. Am învățat pe pielea mea să-mi țin cărțile
din mână ascunse, pentru că a iubi ceva înseamnă că riști
să-ți pierzi. Am iubit și am pierdut, și disprețuiesc ambele
sentimente la fel de mult.

O voce tunătoare se aude dincolo de ușa biroului, urmată
de râsul strident al lui Iris, așa că răsucesc clanța. Deschid
și-i găsesc pe Iris și tatăl meu în mijlocul unui concurs de
priviri chiorășe.

Tata îmi rânjește.

— Ai picat la țanc! Spune-i tărei să stea
deoparte!

Reușesc să fac un singur pas înainte ca pumnul lui Iris
să zboare, lovind direct în falca tatei. Iris țipă când pumnul
ia contact cu fața lui. Simt un fior rece pe spate și înghit
acidul care îmi urcă pe gât auzind-i strigătul.

El își verifică falca, frecându-se cu palma în locul unde l-a
lovit.

— Nenorocită...

Văd roșu în fața ochilor și mă arunc asupra tatei, dar Iris
scoate un scâncet și-mi distrage atenția.

-Aui!

O lacrimă alunecă pe obrazul lui Iris în timp ce se uită la
pumnul ei.

TERMENE ȘI CONDIȚII

293

Nu gândesc, doar trec la fapte. Iris șuieră la mine că
încerc să-i examinez mâna, ștergându-și totodată
lacrimi cu mâna teafără. Ceva nu pare a fi în regulă cu
degete! * mic, căci se strâmbă când încerc să-i ating.⁴¹

— Nu pare prea bine...

Iris înjură când își trece degetul mare peste
încheie- turile degetelor.

— Asta primești pentru că ai crezut că poți
să pui mâna pe mine.

Jur că omul ăla o caută cu lumânarea!

— O, aș vrea să pun mai mult decât o
mână pe tine ticălos nenorocit!

Iris încearcă să mă ocolească, dar îi blochez drumul.

— Mă ocup eu!

O strâng încurajator de umăr.

Ea se încruntă și închide gura.

— Am venit aici să văd ce face Iris și
cum suportă situația după ce au apărut articolele
acelea. Sunt sigur că nu-i e ușor, după ce au numit-o
zdreanță fără minte...

Osul crapă sub pumnul meu când îi lovesc pe tata în
nas. Mă cuprinde o senzație profundă de satisfacție
când dă capul pe spate, împins de inerția imprimată
de pumnul meu. Îi curge sânge pe față și picură pe
mochetă.

Zâmbesc, văzând dezastrul.

Tata încearcă să oprească sângerarea, dar nimic nu
pare să meargă.

— Se pare că semeni cu mine mai mult
decât credeam.

Un sentiment întunecat preia controlul asupra mea.

— Ieși afară! strig și sar la el.

Îl apuc de păr când se dă în spate, împiedicându-se

294 LA/REN
ASHER
în pantof și ținând capul pe spate.

TERMENE ȘI CONDIȚII

295

Presiunea din pieptul meu nu scade când tata dispare pe ușile duble. Sper să se întoarcă în colțul de iad de unde a ieșit până nu pun mâna pe el din nou.

Iris pufnește.

— Ei bine, n-a fost exact cum mă așteptam!

Mă întorc și o văd că-și ține mâna la piept. Expresia ei chinută îmi face sângele să-mi năvălească în urechi.

— Te rog, spune-mi că nu ăsta e marele plan la care lucrei.

Râde disprețuitor.

— Nu! M-a deviat puțin, dar fii pe pace, cealaltă idee a mea e imbatabilă.

— Asta o să decid singur, dat fiind istoricul tău actual.

Râde din nou, apoi se strâmbă cu mâna lipită de piept.

— Au!

— Lasă-mă să văd mai bine!

Îmi crește pulsul când îi examinez rana. Am grijă să nu ating pielea din apropierea Încheieturilor, cu mare atenție la umflătură. Nu pare o fractură deschisă, așa că măcar e o veste bună.

— Ești nebună! Nu există altă explicație pentru faptul că i-ai tras un pumn cuiva fără să știi cum.

— Credeam că o să fie ca în filme, zice și tresare când vede rana.

— Trebuie să mergem la spital să te examineze.

Mă înec în cuvinte, neputând să procesez motivul pentru care decid să dau telefon. Urăsc naibii spitalele!

— Nu! Sunt bine! Vezi?

Mișcă din degete și dă înapoi.

Simt nevoia de-a mă duce după tata, dar mă abțin.

— De ce l-ai lovit?

296 LA/REN
ASHER
Inș și înclăștează fălcile, uitându-se la pantofii mov.

Îi ridic bărbia cu un deget.

— Spune-mi!

Oftează, și e nevoie de un efort extraordinar din partea mea să n-o scutur până scot un răspuns de la ea. *

— Promiți să nu faci ceva ilegal dacă-ți spun?

—* Nu!

Ea lasă capul în jos.

— Nu o să fii fericit.

Nu sunt fericit niciodată.

Doar cu rare excepții. Toate o implică pe Iris.

Se uită la mine. Ochii îi lucesc într-un fel care nu are legătură cu mâna rănită.

— Mi-a oferit bani ca să...

— Ca să?

Toți mușchii din corpul meu se încordează.

— Ca să nu fac un copil. *Vreodată.*

Își întoarce privirea, de parcă ar putea să-și ascundă tumultul de emoții de pe față.

Sunt deja la jumătatea drumului spre ușă, febril la atingere și cu mintea golită de orice alte gânduri în afară de a-mi găsi tatăl și a-l culca la pământ.

Ar fi trebuit să știu că o să încerce să facă așa ceva. O parte din mine sperase prosteste să mai aibă o urmă de decență, dar se pare că nu mai există nimic moral în el. Am subestimat cât de departe va merge ca să-și păstreze funcția de director executiv. Pentru că, fără ea, n-ar avea pentru ce trăi. Copiii lui îl urăsc, soția lui e moartă. Pierderea funcției de conducere ar fi ultima lovitură în viața lui nenorocită.

Iris mă strânge de braț și mă trage înapoi.

— Stai!

298 LAI/REN

ASHER

— Nu pot vorbi cu tine acum!

Nu pot vorbi cu *nimeni*, darămite cu ea.

Fu ești cel care-a băgat-o în nenorocirea asta. La ce te așteptai?

Sângele îmi fierbe pe sub piele. Încerc să mă smulg din mâna ei, dar mă ține cu și mai multă disperare.

— Trebuie să mă duci la spital!

Mă opresc, văzând prin norul roșu care mă împiedică să iau decizii.

— Poftim?

Ochii ei umezi mă privesc direct.

— Am dureri mari.

Futu-!! Răsuflu cu greu și închid ochii.

— Te duce Harrison.

— Te rog, nu mă obliga să merg singură!

Rugămintea ei mă convinge,

Planul de a-l băga pe tata în comă îmi scapă printre degete când închid ochii și dau din cap.

— Bine. Hai să te duc la doctor!

CUM IRIS NU E ÎN STARE SĂ ȚINA TELEFONUL,
TREBUIE SĂ tastez tot ce-mi dictează. Știam că se ocupă
de multe, dar nu mi-am dat seama de implicațiile funcției
sale până când nu am fost nevoit să îndeplinesc fiecare
sarcină înă-

Nu-i de mirare că nu e fericită Numărul de e-mailuri pe
care trebuie să le sorteze într-o oră ar înnebuni pe oricine.
Sau poate doar înnebunesc eu, pentru că stau prea aproape
de ea. Mirosul săpunului ei de cocos mi s-a întipărit
permanent în memorie în timp ce se lipește de mine,
arătându-mi diverse e-mailuri cu mâna teafără.

Îmi dau seama că devine mai agitată când ne apropiem |
de spital. Bătăie din genunchi în timp ce dictează mesg
după mesaj pe care trebuie să-l trimit, schimbându-mi «o»
programul pe ziua de azi.

300 LAI/REN

MURICA nu se oprește aici. După ce ne înregistrăm, o asistentă ne înmânează o fișă plină cu pagini de informații care trebuie completate. Iris se uită la fișă de parcă ar putea lua foc în orice clipă.

— Poftim!

Îi întind fișa.

Ochii ei se întorc spre ieșire.

— Mă ajuți, te rog? Nu pot să scriu așa.

Vocea îi e doar o șoaptă.

— OK! Spune-mi răspunsurile și le notez!

Înghite în sec în timp ce privește primul rând. Îi ia mai mult decât e necesar să citească prima întrebare, așa că îmi fac de lucru cu telefonul.

— Te deranjează dacă citești întrebările pentru mine? Sunt prea stresată să mă pot concentra.

Zămbetul cu care încearcă să compenseze mă irită.

— Ești sigură? Probabil că unele întrebări sunt personale.

Nu fi măgar! Doar fă ce spune!

— Nu-mi pasă!

Felul rigid în care stă pe scaun spune opusul.

Pare să fie la un minut distanță de a ceda, așa că accept. Iau pixul oftând și trec la prima întrebare. Documentele nu ne iau atât de mult pe cât mă așteptam, așa că eu și Iris stăm împreună în tăcere. Ea se uită cu nerăbdare spre ieșire. Felul în care privește în jur, ronțăindu-și buza de jos, mă face destul de milos, încât să o salvez de neliniștea care o chinuie.

— Dacă te consolează cu ceva, și eu urăsc spitalele.

Iris întoarce capul în direcția mea.

— Da?

Dau din cap.

„**N-am mai intrat într-un spital de când** „”^{81H}

adolescent.

—

De ce?

Respir adânc în timp ce mă gândesc la ce urn[,]„ putea exista dacă mărturisesc motivul. Țin ochii ațintiți# asupra televizorului din colț,

—

Am petrecut mult timp în spitale când mama era bolnavă. Am ajuns să urâsc tot ce ține de ele, chiar și du,g atăta vreme de când a murit.

Mâna ei teafără o prinde pe a mea și o strânge. Sunt recunoscător că înțelege destul cât să nu pună alte între-bări. Ideea de a oferi altă parte din minte pare o trădare față de anii pe care i-am petrecut dezvoltând cu grijă un anumit gen de persoană.

—

Și eu le urâsc!

Vocea îi șovăie.

—

De ce?

Se uită la mâna ei umflată.

—

Tata...

Se oprește și o strâng ușor de mână, cum a făcut ea cu mine.

—

Să zicem că mama a ajuns de câteva ori la urgențe pentru că era *neîndemânatică*.

Inspir adânc ca să-mi înăbuș furia care clocotește în interiorul meu.

—

Și tu aveai probleme cu *neîndemânarea*?

Dacă spune da, jur pe Dumnezeu că doi oameni o să sfârșească în seara asta plutind pe râul Chicago.

Iris clatină din cap destul de agresiv,

—

Nu! *Nu!*

302 LAI/REN

ASHER
Îmi auz ritmul rapid la inimii în urechi.

— Dacă aveai, poți să-mi spui

Nu pot promite că nu o să reacționez; pot promite că o să-l fac să sufere. *Mult.*

Nevoia copleșitoare de-a o proteja mă cuprinde brusc și nu mă feresc de ea. Nu urâsc nimic mai mult decât bărbații care-și folosesc pumnii împotriva bărbaților și femeilor nevinovate.

— Lucrurile n-au ajuns niciodată până acolo.

A avut buni grijă.

— Cum?

— A înțeles semnele și a intervenit înainte să se agraveze situația. Și-a folosit economiile din asigurarea de viață a bunicului ca s-o ajute pe mama să divorțeze și să înceapă o viață nouă.

Ii alunecă o lacrimă pe obraz și nu suport să văd chestia asta.

O șterg cu buricul degetului, dar urma umedă rămâne. O forță puternică din interior vrea să alung expresia tristă de pe fața ei.

— Planul bunicii includea, din întâmplare, și o cană de acid sulfuric?

Iris se forțează să rădă.

— Cred că pe atunci se purtau mai mult încălțările de beton.

Mă prefac că mă cutremur.

— Adu-mi aminte să nu o supăr niciodată pe buni!

— Las-o pe ea! Mie ar trebui să-mi dai socoteală!

Ridică mâna rănită ca pe un trofeu de război.

— Sunt absolut îngrozit,

— Doamnă Kane? strigă o asistentă.

TERMENE ȘI CONDIȚII

203

Iris nu se mișcă de pe loc când și aude numele

- Tu ești!

Îi pun mâna pe coapsă și o strâng ușor.

Ea inspiră brusc și se uită la mâna mea. Sc,

aproape cade în urma ei când se ridică brusc, întinză* j
mâna sănătoasă în aer.

„ Aici sunt!

Asistenta ne conduce prin intrarea de la urgente.

P_{4,100} individuale sunt aliniate la perete, fiecare zonă
fiind des- partită de o draperie de hârtie.

Patul gol pregătit pentru Iris e inacceptabil. Refuz să
fie văzută aici, între persoana care vomită după o parfi.
ție și cea din partea opusă, care tușește de-și scoate
pl, - mâinii pe gură.

Vorbesc tare.

—

Aș vrea ca soția mea să fie dusă într-o
rezervă privată!

Asistenta se strâmbă în timp ce mă măsoară din priviri.

—

Aici suntem la spital. Nu la Ritz. Luați
loc și așteptați doctorul la fel ca toată lumea!

Iris urcă pe pat fără să se plângă. Simt tentat s-o iau
în brațe și să plecăm în altă parte. Asistenta nu pare
deloc deranjată de zgomotele din jurul ei în timp ce-i
verifică semnele vitale lui Iris și pune întrebările
obișnuite.

Iris răspunde la toate în timp ce-și ronțăie buza de
jos până la sânge. Atmosfera asta n-ar putea relaxa pe
nimeni, cu atât mai puțin pe ea.

Asistenta agață fișa la capătul patului și decid să în-
cerc din nou.

Plătesc oricât ca să fie consultată într-un loc mai li-
niștit. Banii nu sunt o problemă.

304 LAI/REN
ASHER
Asistenta răspunde, trăgând draperia de hârtie în fața

mea-

Iris râde în timp ce mă uit la draperie, șocat că sunt tratat așa.

— Ți se pare amuzant?

Ea dă din cap, cu ochii luminoși pentru prima dată pe ziua de azi.

„Ai văzut ce față a făcut când ai spus că banii nu sunt o problemă? Cred că dacă n-ar fi pus clipboardul acela deoparte, te plesnea peste față cu el.

— Nu e vina mea că nu-i obișnuită cu felul în care se petrec lucrurile în lumea reală.

— Trezește-te, dragule! Trăiești în lumea reală! zice și arată cu mâna la *camera* noastră.

— E înfricoșător!

— Vino aici! Te alin eu!

Iris bate cu palma pe pat.

Am oarece îndoieli, dar sunt lacom în ultima vreme să-i ofer tot ce vrea. Hârtia foșnește când mă așez lângă ea. Coapsa mi se atinge de a ei. Iris încearcă să se ferească, dar nu are destul spațiu.

— Nu e plăcut? mă întrebă.

Se hnlhpogg cu groază la perfuzie înainte de a se uita spre ieșire.

-Cee?

Se apleacă spre mine și șoptește:

— E un moment nepotrivit să spun că ieșin ori de câte ori încearcă cineva să mă înțepă cu un ac?

Mi se ridică buzele la colțuri. Ideea mi se pare hilară, având în vedere cât de neînfricată e în majoritatea situațiilor.

TERMENE ȘI CONDIȚII

— Ți-e frică de ace? 305

Se grăbește să îmi răspundă:

— Nu! Nu mi-e frică! E doar o reacție fizică ^{pe}

care

o pot controla.

— Bine, pentru că asistenta trebuie să-ți ^{nu} puiă ^{pe} zia aia când se întoarce.

— Nu! Nu-mi spune asta! Credeam că e o

asistentă by -

Dau din cap, strângând din buze ca să nu râd.

— M-a mințit!

Iris sare de pe pat și cu siguranță s-ar fi împiedicat în tocuri dacă nu mă întindeam s-o prind.

— Ai grijă!

O așez la loc pe pat și decid să stau de pază în cazul în care li vine ideea de-a fugi.

Se uită de la mine la crăpătura dintre două draperii, de parcă se gândește cum să mă fenteze.

— Glumesc!

Iris caută adevărul pe fața mea, apoi mă plesnește peste umăr cu mâna teafără.

— Nemernicule! Te-am crezut!

Hohotul meu de râs explodează ca o bombă, șocând-o.

— Tocmai ai râs?

-Nu!

— Ba da!

Cineva strigă de cealaltă parte a draperiei.

— N-ai vrea să taci? Unii dintre noi încearcă

să doarmă după ce li s-a pompat stomacul,

La dracu' cu locul ăsta și cu oamenii de aici!

— Plecăm!

— Nu așa de repede! Nu puteți pleca până

nu vă externez.

Doctorul intră și arată spre pat cu clipboardul din mână.

Iris închide gura în timp ce doctorul îi verifică fișa. îi pune câteva întrebări despre cum s-a rănit, măsurându-mă din priviri de parcă pe mine a încercat să mă rănească. O duce la câteva radiografii, iar respirația nu-mi revine la normal până nu o aduce asistenta înapoi.

Ar trebui să fie primul semn pentru mine că lucrurile încep să scape de sub control din partea mea. Mă apropiu de un teren minat al emoțiilor fără să am hartă, la un pas greșit de-a exploda.

Doctorul verifică radiografiile.

— Se pare că aveți o fractură de boxer.

Iris se luminează la față.

— Sună fioros!

Mă uit urât la ea.

— Calmează-te, Muhammad Aii! Eu n-aș lua

ziua de azi ca pe o victorie.

Ochii doctorului se înseninează.

— Data viitoare, evită contactul inițial cu

încheieturile patru și cinci.

— Vă rog, nu o încurajați!

Doctorul clatină răzând din cap, după care îi dă instrucțiuni detaliate lui Iris cu privire la durata de vindecare. Simt sceptic în privința vizitei și, dat fiind locul unde se află spitalul, mă îndoiesc de nivelul lor de interes. Să fiu al naibii dacă Iris rămâne cu sechele din cauza tatei! Simt o strânsoare în piept la ideea asta.

— Minunat! Mulțumesc, doctore!

Iris sare de pe pat, dar întind brațul ca s-o opresc.

— Aș dori să o mai consulte cineva!

TERMENE ȘI CONDIȚII

307

Comanda îmi scapă hodoronc-troanc în aer, sufletului, știu că o fractură de boxer nu e cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla. Dar lucrurile nu sunt perfecte în capul meu când e vorba de Iris. Cel puțin, nu mai ^Ca

Doctorul ridică ambele sprâncene.

Băntu

— Pentru o fractură minoră?

— Nu-l băgați în seamă! Tinde să fie puțin

autoritar

Iris îmi aruncă o privire de parcă eu sunt cel nebun ^

— OK! spune doctorul.

Poate că îmi pierd mințile, altfel de ce mi-ar păsa?

Urăști când plânge.

Nu te-ar deranja să omori pe cineva care a rănit-o. Ai dus-o la spital, deși le urăști cu toată ființa ta.

Semnele indică un singur lucru: situația noastră se schimbă cu repeziune și numai eu sunt de vină.

Iris îmi întrerupe gândurile.

— O să am grijă să port orteza câteva săptămâni și o să evit orice activitate care ar agrava rana.

— Perfect! Și nu uita să-ți programezi consultația la medicul tău!

Doctorul îmi mai aruncă o privire înainte de a-i da lui Iris hârtiile de externare.

— Mi-a părut bine, domnule Kane!

— Mă ajută cu asta?

Îmi întinde clipboardul cu mâna stângă după ce pleacă doctorul.

Îl iau pufnind și completez fișa.

Iris se uită la telefon.

— Ei bine, măcar nu a durat atât de mult pe cât credeam! Sunt sigură că abia aștepti să te întorci la serviciu.

Asta e partea care mă sperie. Nu m-am gândit la asta

308 LA/REN
ASHER
nici măcar o dată de când suntem aici, pentru că singura

TERMENE ȘI CONDIȚII

309
mea preocupare a fost să mă asigur că e îngrijită. Mi-am petrecut ultimii paisprezece ani din viață gândindu-mă numai la muncă și a fost nevoie de o singură femeie ca să mă facă „ă uit complet de responsabilități timp de câteva ore.

De parcă asta nu mă sperie îndeajuns, e suficient să arunc o privire la orteza improvizată ca să-mi clocotească sângele. Știu exact de ce mă înfurie rana ei mai mult decât orice. E același motiv pentru care simt nevoia să-l îndepărtez pe Cal de ea ori de câte ori se apropie prea tare sau mă chinule o nevoie inexplicabilă de-a o vedea ori de câte ori o scap din ochi mai mult de câteva ore.

Îți pasă de ea.

Futu-ii!

Prima oprire după ce o las pe Iris la birou e acasă la tata. Asistenta lui mi-a spus că și-a luat liber tot restul zilei din pricina unei „afecțiuni neprevăzute”, așa că nu mi-e greu să-l găsesc.

Aproape că mă aștept să mă ignore, lăsându-mă să stau ca un fraier în fața ușii, dar ar fi trebuit să ghicesc că e prea mândru ca să pară slab în ochii mei.

Când deschide ușa, mă uit lung la rănille de pe fața lui. Nasul îi e un amalgam de cartilagiu și vânătași, și parcă m-aș uita într-o oglindă. Nu e nevoie să întind mâna și să ating umflătura mică de pe nasul meu ca să-mi amintesc că e acolo. O umflătură pe care a făcut-o el cu un pumn zdravăn și prea mult alcool. Mi se întoarce stomacul când îmi dau seama că nu sunt mai bun decât tatăl meu, sărind să dau cu pumnul

310 LA/REN
ASHER
când sunt provocat.

Nu o să mai faci aceeași greșală. Poți înmăina ^ ^ mai bun!

în ciuda cuvintelor incurajatoare, mi-e greu să înfrunt realizarea asta înfrigorătoare.

— Mă indoiesc că ai venit aici să te holbezi la opera ta, așa că hai să-i dăm drumul și cară-te naibii de pe randa mea!

— Am venit să-ți las ceva!

ii trântesc în piept un dosar gros.

Am câte un dosar pentru toți oamenii din viața mea. Secretele sunt la fel de bune ca orice monedă și eu, din întâmplare, sunt putred de bogat, datorită detectivului particular pe care l-am angajat.

Tata deschide dosarul și-l închide după mai puțin de un minut.

— înțeleg!

— Nu te grăbi, uită-te bine! Îmi plac mai ales rapoartele de la foștii profesori, care detaliază abuzurile tale, deși internările în spital mușamalizate pentru oase rupte sunt cele mai copleșitoare. E și un USB atașat în spate care include niște filmări cu altercațiile noastre mai... publice, în cazul în care ai nevoie de un context vizual pentru ce urmează dacă te mai lei vreodată de Iris.

— De ce-mi arăți asta? De ce nu te duci și le spui tuturor ca să-mi iei funcția?

Scot un hohot de râs amar.

— Pentru că nu e nevoie să cobor la nivelul tău ca să-ți iau funcția, dar sunt dispus să o fac dacă mai vrei vreodată cu o șmecherie precum cea de azi.

312 LAI/REN
— ASHER Chiar ai fi dispus să distrugi
reputația familiei pentru ea?

— Noi nu suntem o familie. Te-ai asigurat de asta în clipa în care i-ai spus soției mele să-și lege trompele, monstru nenorocit ce ești!

Încleștez pumnii pe lângă corp, dar mă abțin să mai lovesc. Aș prefera să folosesc cuvintele în locul pumnilor.

— Încerc să te salvez de greșeala de-a avea un copil doar de dragul moștenirii. Ar trebui să-mi mulțumești!

Respiră adânc, Declan! Respiră naibii adânc!

— Dacă te mai prind că vorbești cu Iris, despre afaceri sau nu, fac dosarul public. Fără alte întrebări. Fără alte șanse. Nu-mi pasă dacă trebuie să folosești un semnal de fum ca să lei legătura cu mine, câtă vreme nu o mai amesteci pe soția mea în treaba asta.

— Ai face chestiile astea publice chiar dacă te arată a fi slab?

— Tocmai asta e, *tată!* Am petrecut

destui ani crezând că sunt jalnic pentru că nu puteam să-ți țin piept, dar în cele din urmă am înțeles că singurul om slab de aici e cel care se holbează la mine. Într-un fel, cred că mă bucur că mama a murit, pentru că măcar nu e nevoită să se uite la omul ăsta dezgustător care ai devenit.

Mă întorc, simțind privirea arzătoare care mă urmărește până la mașină.

DECLAN A FOST ANORMAL DE TĂCUT DE CÂND AM FOST ieri la spital. Încerc să-l scot din starea asta proastă cu câteva comentarii, dar nu-l fac decât să se încrunte de parcă îmi enervez.

Dacă mai era posibil, ziua următoare la birou e tot mai rea. Nu pot să scriu cu mâna dreaptă, așa că nu pot decât să apăs taste individuale cu arătătorul stâng. Sunt tentată să arunc tastatura de perete după doar o jumătate de oră de lucrat la o foale de calcul. În loc să recurg la violență, pentru că știm cu toții cum s-a sfârșit ultima oară. Îi scriu cavalerului meu în costum Armăni.

Cal intră în biroul meu treizeci de minute mai târziu.

— Mereu am crezut că Declan o să fie cel care o să-i arate tatei cum e să suporti metodele lui de educație, dar se pare că i-ai făcut tu favoarea asta.

gimt o împunsătură în piept pentru copiii care au crescut cu un părinte atât de crud. Ce bine ar fi dacă aş putea să mă întorc în timp şi să îi trag un pumn adevărat!

Cal mijeste ochii.

— Nu te uita așa la mine! Eu n-am probleme atât de mari din cauza tatei ca ăilalți doi.

— Asta pentru că ai o mulțime de alte probleme.

imi dă profunzime.

— Nu! înseamnă că trebuie să faci terapie.

El râde şi se aşază pe scaunul de metal din fața mea.

— Am trecut prin asta. Am terminat. Se pare că, dacă nu vrei să te schimbi, nu te poate ajuta prea mult.

Clatin din cap.

— Ca să vezi!

Cal rânjește.

— Am auzit că ai nevoie de ajutorul meu.

— Depinde! Cât de flexibile sunt planurile tale în următoarele săptămâni?

— Pentru tine? Consideră că le-am anulat deja.

Scot un oftat.

— Chiar îți rămân datele. Nu pot să fac prea multe cu orteza asta când imi ia douăzeci de minute să scriu un singur paragraf.

— O să regreti că mi-ai cerut ajutorul.

316 LAI/REN

— ASHER

Probabil, pentru, că nu te poți concentra deloc, dar nu mai am alte opțiuni. Nu o să stau ore întregi lângă o angajată temporară. Măcar în felul ăsta slujba mea o să fie ceva mai suportabilă.

—

Te pricepi de minune să flatezi un bărbat!

—

Declan nu pare să aibă o problemă cu asta.

TERMENE ȘI CONDIȚII

___ Pentru că, de cele mai multe ori, abia dacă ³¹⁷ poate **6**
considerat uman, darămite bărbat. **1**

O, și încă ce bărbat e! **Am** văzut dovada în detalii:
clare.

Cal se cutremură, văzând ce mutră fac.

— O, Doamne! Nu știu ce-i expresia aia, dar trebuie
să dispară! **Acum!**

Starea lui Declan se înrăutățește în următoarele zile.
Aproape ezită să pun planul în aplicare, dar, după cât am
muncit la el, nu mai pot da înapoi.

— **De ce ne oprim?**

Declan se întinde să apese pe difuzorul șoferului, dar
îl opresc.

— **Bun-venit în prima etapă a**

Operațiunii întâlniri False!

Se întoarce pe scaun și se holbează la mine.

— **Despre ce vorbești?**

— **Ăsta e planul meu! Împreună, o să**
zdrobim orice indoleli asupra căsniciei noastre,
începând cu această seară.

Colțurile gurii lui Declan se lasă în jos.

— **Cu întâlniri false? Ce rost au astea,**
dacă suntem căsătoriți?

— **E simplu, de fapt.**

— **Ard de nerăbdare să aflui!**

imi spune sec. Îi ignor toanele.

— **Am planificat câteva ieșiri în public**
ca să ne asigurăm că suntem văzuți de toți oamenii
importanți din Chicago.

— **M-ai pierdut de la ieșiri în public.**

Se întinde să apese pe buton, dar îl prind de mână și-l opresc.

Îi dau drumul imediat, temându-mă de torentul de fluturi care și-ar putea lua zborul în stomacul meu dacă îl ating mai mult de o secundă.

— Știu că vrei să stai ascuns în conacul tău din suburbii, dar problemele noastre nu se vor rezolva dacă evităm presa.

— Altădată a mers.

— Sunt sigură, dar ești dispus să pariezi moștenirea de 25 de miliarde de dolari pe asta?

Mă mir că mai reușește să vorbească după cum strânge din dinți.

— Nu!

— Trebuie să ai încredere în mine acum. Rămâne tăcut, așa că înțeleg din asta că e dispus să mă asculte.

— Am făcut o rezervare pentru doi la restaurantul La Luna, pentru o masă cu vedere la râu. Am tras de multe sfori ca să obțin una în ultima clipă, dar cunosc eu un tip.

— Din întâmplare, îl cheamă Benjamin Franklin?

Rânjesc.

— Șpăgile fac minuni. Tu m-ai învățat asta.

Îmi place că am revenit la rutina noastră obișnuită — chiar dacă pentru o singură seară. M-a ignorat zile întregi, așa că mi-au lipsit schimburile noastre de replici.

TERMENE ȘI CONDIȚII

319

— De ce a fost nevoie de șpagă? Ai fi putut să le spui că e pentru mine.

— Ai o părere atât de bună despre tine?
Ridică din umeri în timp ce își dau ochii peste cap.

— ^{ASHB}Ca să știi și tu, n-ar fi mers să-fi pomenesc n, pentru că am avut o solicitare specială care avea n⁶¹² de motivație financiară. ^{not>e}

— Ezit să întreb, dar mă simt obligat legal, dat fi- sunt soțul tău. ^{end}

Răd și bat din palme, apropiindu-mă mai mult d, niul malefic decât de cel angelic. ^{get}

— Din întâmplare, masa noastră se află chiar lă^{aga} masa editorialiștilor de la *Chicago Chronicle* care scriu articole de scandal.

Declan își îndreaptă spatele.

— Acum sunt curios dintr-un cu totul alt motiv.

Mă uit incrunțată la el.

— Nu mi-am bătut capul cu astea ca să strici tu totul, făcând o prostie.

Oftează adânc.

— De unde știi că sunt aici în seara asta?

— Ți-aș spune, dar ar trebui să te fac complice la o infracțiune.

Declan clatină din cap și privește pe geam, dar zăresc un zâmbet abia schițat în reflexie.

— Te aștept! să stau lângă un om care te-a numit „o toantă bună de turnat copii” iară să fac nimic în privința asta?

— Of! Chiar ai părut jignit pentru o secundă.

Declan bombăne ceva pe infundate.

— Ascultă! Planul e simplu. Mergem la cină, bem ceva și ne prefacem îndrăgostiți.

— Pentru că ne prefacem că ieșim la întâlniri, îmi răspunde cu o voce de robot.

în sfârșit!

TERMENE ȘI CONDIȚII
321

322 LAI/REN

ASHER

Exact! Acum ai înțeles.

— Să les cu tine la întâlniri ar fi... îi tai vorba,
pentru că devin mai agitată cu fiecare căutătură
critică pe care mi-o aruncă.

— Dureros. Nu e nevoie să-mi spui de două ori.

Declan strânge din buze și nu mai spune nimic, cerce-
tându-mi fața de parcă îmi radiografiază sufletul.

— Da! Așa aș descrie situația asta, dureroasă.

Vocea lui e complet lipsită de emoție și simt furișături
pe piele.

Îmi înăbuș nesiguranța și mă țin tare.

— Grozav. Acum, că suntem pe aceeași
lungime de undă, ești gata să mergem? Vor da masa
altcuiva dacă nu apărem în următoarele cinci minute.

— Sunt de acord cu planul ăsta doar
pentru că ai încălcat câteva legi ca să-l pui în
aplicare.

— Dacă voi fi prinsă, e bine că mă poți
scoate pe cauțiune.

— Cine poate spune că n-aș fi închis și
eu odată cu tine? Rânjesc de mă dor obrații, dar
zâmbetul lui mic îmi

stârnește dureri în piept.

Păi, n-ar trebui să se întâmple așa.

Doar pentru că eviți sentimentele nu înseamnă că
sunt mai puțin reale.

O, mai taci!

Organizează o întâlnire falsă! O să fie ușor.

Nimeni n-a spus asta vreodată.

Plasatoarea, care e acum mai bogată cu cinci sute de do-
lari datorită mie, ne conduce la o masă aflată chiar lângă

TERMENE ȘI CONDIȚII

323

reporteră. Numai la asta mă gândesc în timp,
indiferentă a lui Declan își face apariția, iar mă
atinge spatele. Căldura pe care o emană îmi
pătrunde în piele, și sunt tentată să mă lăpesc de el.

nică

— Vă mai pot aduce ceva, domnule și
doamnă Ka

Reportera roșcată ridică ochii din meniu. Are o e
surprinsă când îl măsoară pe Declan din priviri. ^

Clatin din cap în timp ce Declan răspunde
amândoi:

nu

— Nu, mulțumim!

Declan ia mâna de pe spatele meu în timp ce-mi
trage scaunul. Mă așez, iar el mă împinge mai
aproape de masă. Spre deosebire de alte dăți, nu se
indepartează, ci se apleacă spre mine.

Buzele lui îmi ating urechea când șoptește:

— Ar fi bine să ai dreptate!

Mă cutremur.

— Ai puțină încredere în mine!

— Sunt cam nesigur, dat fiind istoricul
tău.

Râde, iar fluturii din stomacul meu se aprind.

— Mă simt jignită!

— Iartă-mă!

Îmi atinge vârful urechii cu dinții, trimițând încă
un val de energie prin corpul meu.

Face parte din spectacol? Sunt extrem de confuză
până când văd ochii lui Declan privind în ochii
reporterei.

Răsuflu adânc, iar Declan se retrage și se așază
pe scaunul din fața mea. Încărcătura privirii lui îmi
apasă pieptul ca o nicovală, făcându-mă să respir

324 LAI/REN

ASHER
din ce în ce mai greu.

Mă uit dincolo de el în ochii reporterei. Aceasta
tastează pe telefon, ignorându-și complet
partenerul.

Ceva îmi spune că-și ia notițe.

E timpul să joci cel mai mare rol din viața ta.

— **Aș vrea să mai fim în luna de miere!**

Mergi pe mâna mea, îi spun din priviri.

— Și eu la fel, îmi răspunde fără vreo urmă de sarcasm.

Hm... Vorbește serios sau minte de dragul spectatorilor?

Primul gând mă face să insist.

— **De ce?**

— Pentru că se dovedește că nu e cel mai rău lucru din lume să pleci în vacanță.

— **Ți-am zis eu!**

Buzele i se curbează la colțuri, dar nu mai spune nimic.

— **Ce te-a făcut să te răzgândești?**

Declan se apleacă spre mine.

— **Faptul că nu a fost nevoie să mă gândesc la nimic altceva decât la cum să ți-o trag data următoare.**

Îcnetul meu brusc nu e deloc regizat. Nici felul în care inima îmi bate în piept ca o tobă. întorc ochii de la privirea lui arzătoare la fața îmbujorată a reporterei.

— **Ce faci? mă aplec și șoptesc cu un zâmbet forțat.**

Deși mă uit în ochii lui Declan, simt cum ochii reporterei îmi urmăresc fiecare mișcare.

El întinde mâna și îmi dă o șuviță după ureche.

— **Vând o știre, șoptește el.**

— **Atunci potolește-te, Romeo! E o poveste de dragoste, nu un film porno.**

Felul în care îi strălucesc ochii nu are nimic de-a face cu lumina lămpărilor.

326 LAI/REN

— ASHER

Bine!

**Devine mai îndrăzneţ în mişcări, atingându-mi buza
de jos cu degetul mare. Mă străbate un val de
caldură.**

— Știi, mă gândeam..., îi spun mai tare, at «
atenția țintei mele.

— Asta nu e niciodată un lucru bun.

Răd și-l împung în umăr.

— Tacil Știm amândoi că îți place
mintea mea

— Mai mult îmi place inima ta!

Pentru un om care nu știe să comunice decât prin
dine și mormăieli, se pricepe foarte bine să mă facă
să mă topec pe dinăuntru cu o singură propoziție

Numai că totul e o minciună.

— E... drăguț!

Strânge buzele într-o linie subțire. Mă întreb dacă
o face ca să nu rădă în gura mare.

— în orice caz... Mă gândeam că putem
face ceva distractiv în weekend.

— Definește cuvântul „distractiv”. ^

— Vreau să găzduim o adunare de
familie.

Ochii lui fac o sută de promisiuni nerostite. E
imposibil să fie de acord cu planul meu, dar e nostim
să ne prefacem, de dragul reporterei.

— Ce fel de adunare? întrebă printre
dinți.

— O petrecere la care să urmărim
Formula !!

De data asta, zâmbesc cu adevărat. Ideea pare un
mod perfect de a-i ajuta pe Rowan și Declan să
treacă peste neînțelegerile lor. în plus, mi-ar plăcea
să petrec mai mult timp cu Zahra, măcar câteva ore.

— Nu!

Mă încrunt.

— De ce nu? Rowan o să fie în oraș

328 LAI/REN

ASHER
pentru ședința de buget, așa că e momentul ideal să
ne întâlnim cu toții.

Declan îmi evită privirea, uitându-se la meniu.

— Dar e plăcerea noastră!
Felul în care o spune îmi stârnește fiori.
— Dacă ar fi după tine, totul ar fi „plăcerea noastră”, ca să nu fii nevoit să mă împărți cu nimeni, mascul posesiv ce ești!
— Mă bucur că ai înțeles în sfârșit! Ți-
luat ceva timp!
Cu coada ochiului, o văd pe reporteră zâmbind spre noi.
— Poți s-o lași mai moale! Acum suntem căsătoriți. Nimeni nu o să vină să mă răpească de lângă tine. Deși...
— Nu!
Reporteră își trage scaunul câțiva centimetri mai aproape.
— Te-aș părăsi pentru un singur bărbat.
El ridică dintr-o sprânceană. Reporteră aproape cade de pe scaun după cât se apleacă să ne audă.
Ridic mâinile în aer, prefăcându-mă că mă dau bătută.
— OK, poate doi. Cel mult trei, categoric!
Declan oftează.
— Lista cu piloți de F1 pare să crească de la o săptămână la alta.
— E numai vina ta.
— Sunt perfect conștient de miopia mea. Crede-mă când îți spun că regret în fiecare zi. Zâmbetul meu capătă nuanțe de flirt.
— Ești draguț când devii posesiv!
Nu o spun serios, însă nările lui tot freamătă.
— Nu sunt sigur că o să mai ai aceeași

330 LAI/REN

^{ASHES}
părere când ajungem acasă.

Roseața mi se întinde de pe obraji pe gât, fără ca
ei să știe. Mă așteptam ca Declan să dea curs unei
întâlniri false pentru că reputația lui are nevoie de
asta, dar nu

credeam că o să-mi stărneasă astfel de reacții.
Corp_{meu} meu nu pare să priceapă că promisiunile lui
sunt fa]~ La naiba, creierul meu nu reușește să
înțeleagă felul i, care ochii lui par să se întunece,
când pupilele n_{gr},... cund irisuri căprui-inchisi!
înghit nodul din gât și mă rog să rezist la alte
câteva întâlniri. în adâncul sufletului, știu că nu e
real, dar corp_{meu} meu are dificultăți în a înțelege că
vorbele lui sunt doar *promisiuni* deșarte.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că e o idee proastă
să ieșim la o întâlnire falsă, dar nu am multe opțiuni.
Singurul lucru pe care îl pot controla e cât timp
interacți-onez cu el. Pentru că dacă această seară e
un indiciu despre cum va fi în viitor, nu sunt sigură
că am puterea să-i rezist. Cel puțin, nu când spune și
face lucruri care îmi determină inima s-o ia la goană
și pielea să se înroșească.

Și ce se întâmplă dacă jocul întâlnirilor se
transformă în ceva mai mult? Mi-e prea teamă să
răspund la întrebare, deși cred că știu răspunsul!
Sex. Dragoste. Și suferință.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

CREDEAM CA IDEEA LUI IRIS DE-A
IEȘI LA O ÎNTÂLNIRE falsă e ridicolă
până când m-am așezat la masă și mi-
am dat seama că am parte de atenția ei
timp de cel puțin două ore. Îmi
aminteste de luna de miere și de cina
pe care am luat-o împreună. Numai că
de data asta ea se concentrează doar
să se dea în spectacol, în timp ce pe
mine mă interesează s-o cunosc mai
bine. Nu persoana din timpul orelor de
program sau secretele pe care le în-
trezăresc atunci când lasă garda jos, ci
ea, cea adevărată.

Profit de faptul că reportera merge
la baie ca să mai aștept informații de la
ea.

— Dacă n-ar trebui să muncești, ce-ai face în

Ga se lasă pe spate.

— Adică, dacă ai avea o zi liberă?

De obicei, atunci sunt deja prea obosită să mișc, așa că prefer să vegetez în dormitor. I-a dău apă și mâncare.

— De ce?

— Pentru că sunt epuizată. Faptul că lucrez pe_{noți} tine imi consumă toate energia, așa că până în weekend mai funcționez doar pe vapori.

Conversația asta revine repede la muncă și, pentru pri_{ma} dată, nu mă interesează să discut cu Iris despre afaceri.

— Bine! Ce-ai face dacă n-ai fi obosită sau la muncă?

Iris izbucnește în râs.

— Sincer, habar n-am. Lucrurile pe care le făceam înainte nu mai sunt valabile.

— Cum ar fi?

— Să ies la masă cu prietenii. Să-mi petrec ziua uitându-mă la filme. Să admir oamenii la zoo. Opțiunile sunt nelimitate, de fapt. Sunt ușor de distrat, câtă vreme nu e ceva care mă face să gândesc prea mult.

— Când ai făcut lucrurile astea ultima dată?

Se uită în tavan.

— Hm... Eu și Cal ne-am dus la film acum două luni.

— Împreună?

— Nu! Ne-am dus în săli diferite și ne-am sunat pe urmă să discutăm despre filme.

Râde.

— Sigur că am mers împreună. Cu cine altcineva să mă duc?

— Un iubit?

334 LAI/REN
ASHER

**După ce ultima relație s-a terminat
cu o cerere în căsătorie refuzată, nu!**
Păcat!

— Dar un prieten?

— Cal e prietenul meu.

— Altă prietenă? De preferat, de același sex?

Răde intristată.

Nu mai am așa ceva.

— De ce nu?

— Se uită la farfurie.

— Se pare că oamenii încetează să te mai invite în diverse locuri când tu nu faci decât să refuzi.

— De ce spuneați nu?

— Duceam vieți complet diferite. Majoritatea prietenelor mele aveau slujbe cu program de la nouă la cinci și munceau doar cinci zile pe săptămână. La început, am încercat să țin pasul cu ele, dar în cele din urmă am ajuns să mă extenuiez. A trebuit să aleg între serviciu și viața mea și știm amândoi cum s-a terminat.

— Face un semn spre mine.

— Expresia ei mă împinge să nu mai întreb nimic. Am o senzație ciudată în stomac și nu o pot cataloga decât în- tr-un singur fel.

— *Vinovăție.* E vina mea că nu are prieteni. Mă rog, în afară de mine și de Cal.

— *Tu ești cel care i-a spus că nu vrei să fii prietenul ei.*

— Mi se întoarce stomacul când mă gândesc cum i-am respins prietenia. Când mai are atât de puține asemenea relații, sunt convinsă că le ia în serios.

— *De asta te-a ajutat, de fapt. Chiar te consideră un prieten.*

— Numai că nu vreau să fiu prietenul ei. Nu când îmi stârnește toate sentimentele astea care nu sunt deloc platonice.

— *Cine spune că nu poți să fii ambele variante?*

N-ar fi trebuit să mai comand de băut după ce au furile goale de pe masă. Lichidul arămiu îmi amintea momentul meu de slăbiciune. Iris era gata să plece¹ - * reportera și-a plătit nota și a plecat, dar eu am vrut² - mai rămânem.

Gândul în sine mă doare mai tare decât aș vrea recunosc.

Iau o gură din pahar, lăsând doar o cantitate mică să-mi treacă de buze. Iris pare să nu înțeleagă cum reușesc să fac ca un pahar de whisky să țină mai mult decât toate celelalte relații la un loc. Sunt egoist că o rețin atât de târziu când a doua zi lucrează, dar nu mă pot abține. E fascinant s-o văd vorbind despre alte subiecte în afară de serviciu.

Vorbește până îmi se taie respirația, umplând tăcerea cu care m-am obișnuit cu pălăvrăgeala ei fără sfârșit. Vorbește despre fiecare subiect cu pasiune și interes.

O locuință părăsită pe care a văzut-o când venea spre casă și care părea perfectă pentru o renovare. Cât de mult s-a distrat când a vizitat clasa mamei ei. Planul ei de a participa la campionatul de cornhole³ al bunicii, care are loc săptămâna viitoare la biserică.

Nici nu știam că există campionate de cornhole, darămite că buni e campioana en titre.

Îmi face mare plăcere timpul ăsta petrecut cu Iris, atât de mult, încât nu vreau să se mai termine!

¹ Joc popular în Statele Unite, în care jucătorii aruncă sacu-leți umpluți cu bile într-o scândură ridicată și înclinată, cu o gaură în capăt. Scopul este cel de a atinge scândura cu sacul sau de a face sacul să intre prin gaură, (n.tr.)

Gata?
Iris îmi întoarce gândurile la realitatea sumbră.

_ poftim?

Se încruntă la paharul meu.

_ paharul tău de whisky prea scump.

_ Mi-l pot permite.

_ Ai aceeași sticlă acasă la jumătate de preț.

Dar așa avea aceeași companie? Probabil că nu. Gândul de a bea singur în seara asta e insuportabil. Am petrecut o viață de unul singur și, cu toate că niciodată nu a fost o problemă, devine treptat un lucru intolerabil.

_ Mă bucur de priveliște.

Iris se uită pe fereastră.

_ O spune omul care nu a privit afară nici măcar o dată.

_ Nu vorbeam despre priveliștea aceea.

Întoarce ochii spre mine. Surprins, o văd cum dă capul pe spate și explodează într-un hohot de râs. E dur și aspru, atrăgând atenția mai multor clienți. Mă simt învâluit de căldură auzind-o, deși știu că se amuză pe socoteala mea.

Până se uită din nou la mine, ochii ei lucesc umezi și nu pare să poată respira cum trebuie.

Strâng degetele pe pahar și mai iau o gură.

_ Ce naiba a fost asta? .

Se șterge la ochi.

_ Reportera a plecat. Nu mai ești nevoit să te prefaci.

_ Nu mă prefac.

_ Asta e... îngrijorător.

_ Eu, unul, nu văd lucrurile așa.

-Nu!

-Nu?

338 LAI/REN

ASHER
Despre ce naiba vorbește?

-Nu!

Vorbește pe un ton mai ferm de data asta

— Nu așa trebuie să meargă lucrurile.

— *Și cum anume ar trebui să meargă?*

Nu o să recunosc că sunt nedumerit, dar, la naiba așa mă simt! Totul la ea mă nedumerește. De la de încordare din piept, de câte ori râde, până la atr pe care o simt față de ea la orice oră din zi.

— Lucrăm împreună.

-Și?

Oftatul ei adânc îl oglindește pe cel care crește în mi.

— Avem o înțelegere.

— Spui ceea ce este evident doar ca să mă enervezi?

— Sigur că nu! Doar îți reamintesc care este miz. Riscăm mult prea multe cu relația noastră ca să o stricăm doar pentru că suntem excitați și confuzi.

Nu-mi scapă felul în care spune noi, deși cred că ei i-a scăpat.

— Nu sunt confuz. Nici pe departe, de fapt.

Știu exact ce vreau.

— Și ce vrei, mai exact?

— Pe tine!

Felul în care râde mă face să-mi doresc să-i acopăr buzele cu ale mele. Mă mulțumesc să o prind de mână, ceea ce o trezește suficient, încât să nu se mai amuze pe seama mea.

Iris încearcă să-și retragă palma din mâna mea, dar o țin strâns.

— Trebuie să fie un fel de glumă bolnavă.

Mă dor mușchii falcilor la cât strâng din dinți.

— Cum așa?
— Nu poți să mă vrei. Cel puțin, nu în felul acela.

— De ce nu?

Pentru că asta nu trebuie să fie decât

o obligație
contractuală.

— E ceea ce spunem noi că e. Ți ating diamantul de pe
deget, făcând-o să inspire brusc.

Ea face ochii mari.

— O, Doamne. Tu chiar sugerezi să ne cuplăm?

Întotdeauna mi-a plăcut să vorbesc direct - e un defect.

— Da!

— De ce?

— Pentru că asta îmi doresc!

Râsul ei amar îmi stârnește o senzație de neliniște.

— Atunci sunt sigură că ți va fi foarte greu
să accepți că răspunsul meu e nu.

— De ce să pierdem timpul negând ceea ce
știm deja amândoi?

— Pentru că ultimul lucru de care avem
nevoie e să complicăm lucrurile și mai mult.

— Nu-mi place să ți-o spun, dar relația
noastră așa e, complicată.

" - Nu, Declan! Relația noastră nu e decât de fațadă.

Cuvintele ei își ating ținta și rămân fără grai, analizând
ce-a spus. Se ridică și-și ia poșeta. Zâmbetul abia schițat
pe care mi-l arată pare complet aiurea. Nu vreau să plece.
Știu că măcar atâta lucru e adevărat, însă ea nu pare să
vadă rugămintea mută din ochii mei.

— Cred că cel mai bine ar fi să ne prefacem
că seara asta nici nu a avut loc. Pentru binele
amândurora.

340 LAI/REN
S^{ASHER}
Se opleacă să mă sărute pe obraz, dar ar fi ^{putut} de bine
să-mi ardă pielea cu buzele. a 141
— Ne vedem la mașină! Nu te grăbi!
Strânsoarea din piept crește cu fiecare pas pe care
face, îndepărtându-se. Urăsc senzația care crește în mine că o
buruiană, înfășurându-se pe inima mea ca un vrăz aproape
la fel de mult cât urăsc faptul că pleacă.
Poate că seara asta nu a mers așa cum mă așteptam, dar
nu sunt genul de om care acceptă o înfrângere.
Eu plânulesc. Trec la fapte. Cuceresc.
Iris mi-a respins prima ofertă, dar voi face față provocării
și-i voi dovedi cât de frumos poate fi totul între noi dacă îmi
dă o șansă.
Poate că avem o căsnicie falsă, dar sentimentele din su-
fletul meu nu sunt deloc la fel. E doar o chestiune de timp
până va fi a mea. Doar că ea încă nu știe.

db

Abia a parcat mașina, că Iris iese în grabă din garaj.
Harrison îmi deschide portiera strângând din buze.
— De cât timp ești căsătorit?
Cobor din mașină și îmi închei nasturii sacoului..
El dă capul pe spate de parcă nu i-am vorbit niciodată
până acum. Poate nu ne facem confidențe, dar a fost șofe-
rul meu de dinainte să am permis de conducere. Normal că
interacționez cu el. Are chiar și numărul meu personal de
telefon, folosit strict pentru a ne coordona.
— De peste patruzeci de ani.
Zâmbește ca pentru sine, părând mulțumit de idee.
— De bunăvoie?

Spre deosebire de ce? Un aranjament contractual ca al

tău?

Harrison izbucnește în râs.

„Poate că ea ar spune nu, dacă ai întreba-o.

Înclin capul într-o parte.

„De ce?”

Se uită la mine de parcă se îndoiește de inteligența mea.

— **Pentru că e grea căsnicia și se pare că nu sunt cel mai ușor om cu care să te înțelegi. În plus, sforăi.**

Un râset îmi rămâne blocat în gât.

— Are logică!

Mă întorc spre ușă, dar mă opresc cuvintele lui Harrison:

— Îți pot oferi un sfat?

Oftez și mă uit la el.

— Numai dacă ți se pare absolut esențial.

Ochii i se încrețesc pe la colțuri, iar pe buze îi apare un zâmbet discret.

— Poate că ai făcut pașii în ordinea greșită, dar asta nu înseamnă că nu poți s-o iei de la început și să încerci din nou.

Simt furnicăături pe ceafă ca niște ace minuscule care-mi înțepă pielea.

— Știi...

— Normal că știu! Te duc cu mașina de dinainte să poți ajunge la pedale. Dacă îmi datorezi vreun lucru, acela e să nu-mi insulti inteligența în acest fel.

— Ai semnat un contract de confidențialitate.

Harrison clatină din cap.

— Nu mă interesează să-ți vând povestea!

Dacă aș fi vrut, aș fi acceptat banii pe care mi i-a oferit tatăl tău și m-aș fi retras cu Gerty pe o plajă însoțită din

342 LAI/REN
ASHER
MEXIC.

TERMENE ȘI CONDIȚII

343

Îmi cade masca de indiferență de pe față

— A vrut să te plătească?

— Nu asta e ideea.

-Cât?

Încleștez pumnii în buzunar.

Harrison închide portiera din spate.

— Nici asta nu e.

— **De ce n-ai acceptat?**

— Pentru că nu voiam să-ți dau încă un motiv să urăști lumea.

— Ar fi trebuit să accepți banii, pentru că nimic din ce faci nu m-ar putea determina să-mi schimb părerea despre omenire. Ți-o garantez.

— Probabil că nu, dar există o persoană care ar putea.

Corpul meu devine rigid pe sub costum.

— Imposibil!

Râde cu poftă.

— Îmi scapă partea amuzantă a discuției?

Harrison se șterge la ochi cu o batistă.

— E plăcut să știi că cel mai deștept om pe care l-am cunoscut vreodată e la fel de prost ca noi, ceilalți, când e vorba de femei.

Mă încrunt.

— Mai vrei să-ți păstrezi slujba?

— Ai putea să mă concediezi, dar știm amândoi că Iris m-ar angaja din nou mâine la prima oră.

Mă uit chiorăș la el, ceea ce-l face să zâmbească.

— Încercam doar să-ți ofer un sfat pentru că ceva îmi spune că s-ar putea să ai nevoie de el. Dar văd că nu e cazul, așadar, noapte bună, domnule!

344 LAI/REN

ASHER

Zicând acestea, își duce mâna la chiulu și se întoarce spre mașină.

— Harrison! strig înainte să mă pot abține.

Cum m-am făcut deja de râs, aş putea măcar să profit de sfatul lui.

Harrison se oprește.

— Da, domnule Kane!

Cred că am un fel de criză mintală pentru nimic altceva, nu poate să explice ceea ce fac.

— Cum ai proceda dacă ai fi atras de o femeie care nu vrea să aibă nimic de-a face cu tine?

Harrison râde într-un fel care îmi dă impresia că am ratat jumătate din glumă.

— Doamna Kane poate să spună ce vrea, dar o interesezi. Am văzut-o cu ochii mei.

— Cu sau fără lentile de vedere?

Șoferul bate cu degetul în ochelarii cu ramă groasă.

— Bifocalii nu mint.

— Indiferent de ce ai văzut, ea spune altceva.

— O, sunt sigur că așa spune. Dar aici interviu tu.

— Și ce să fac, mai exact?

Pe buzele lui subțiri apare un zâmbet autentic.

— Alergi după ea!

Cuvintele lui Harrison îmi rămân în minte în timp ce urc în dormitor. Mi-am petrecut toată viața alergând după ceea ce-mi doresc, așadar, cu toate că nu e un concept inovator, dorișta de-a face asta cu Iris e nouă.

TERMENE ȘI CONDIȚII

245

Prostii! Mereu ai fost interesat de ea.

346 LAI/REN

ASHER

Nu mai că niciodată n-am mers cu gândul mai d de atât.
Interes. Niciodată nu a fost o opți_{un}ă să pe Iris, dar mi-e imposibil să mai continui pe aceW d⁺*** O să înnebunesc luptându-mă cu dorințele care ame¹⁰⁰ să mă mistuie ori de câte ori intră ea în cameră. În ultim[^] vreme, parcă sunt împins de la spate de senzația arz⁺ toare din stomac.

Îmi scot cravata și o las pe comodă înainte de a-mi scoate cămașa. O arunc într-un colț al băii odată cu pantalonii.

Speram că un duș o să mă calmeze, dar m-am îngelat. Gândurile îmi rătăcesc, creând un scenariu complet diferit pentru ce s-ar fi putut întâmpla după întâlnire dacă Iris ar fi acceptat oferta mea. Mă gândesc cum aș fi încolțit-o și aș fi sărutat-o până își pierdeă puterea de-a face orice în afară de-a mă conduce în dormitor.

Încerc să nu mă ating. Mâna mea nu e decât o soluție temporară pentru o problemă de-o viață. Una care m-a bântuit ani de zile, fără să alunge mănăcirimea care mă chinuie.

Penisul mi se alungește în timp ce mi-o imaginez pe Iris explorându-mă cu mâinile. Cum ar fi lacomă cu corpul meu, trecându-și unghiile peste carnea mea.

Apuc penisul întărit cu mâna dreaptă. Îmi promit că e ultima dată când îmi folosesc mâna, dar știu că e o minciună. Scot un șuierat în timp ce strâng o dată, după care ating picătura de excitație din vârf. Mintea îmi evocă o serie de sunete pe care le-ar putea scoate Iris cu mâinile mele pe soldurile ei. Un geamăt când îi ating limba cu a mea. Șuieratul aspru când îi zgârii scobitura gâtului cu

dinții. Suspinul ușor când îmi înfig degetele în fundul ei ca și cum i-aș putea însemna pielea cu vârful degetelor.

Strâng penisul ca într-o menhină, și fiecare mișcare îmi trimite fiori fierbinți pe șira spinării. E ușor să-mi imaginez ce s-ar întâmpla între noi dacă aș face-o să accepte noua ei realitate. Cum m-ar implora s-o posed acolo, pe loc, ca un animal fără minte.

Îmi imaginez atingerile ei disperate, în timp ce-i memorez trupul cu buzele. Cum îmi întoarce favoarea, învățând fiecare adâncitură și curbură cu vârful limbii. Lichidul se scurge din vârf în timp ce mă gândesc la unghiile ei care mi se înfig în piele ori de câte ori intru în ea. Aș purta semnele mic în formă de semilună ca pe niște mândre cicatrici de război, știind ce-am făcut să le merit.

Căldura mi se împrăștie în vene, o căldură care nu vine de la apa fierbinte care-mi curge pe corp. Lipesesc cealaltă palmă de faianță, încercând să-mi sprijin greutatea în timp ce-mi tremură picioarele. Senzația de arsură devine insuportabilă, iar mișcărilor, mai neglijente.

Fantezia din dormitor se schimbă și o văd prinzându-mă la duș, atingându-mă în felul acesta. Mâna ei ar înlocui o pe a mea în timp ce se uită la mine cu ochii ei mari și câprui. Felul în care mă cuprinde șovăind, învățând cum să mă satisfacă așa cum îmi place.

Doar să-i gust, ar șopti înainte de a cădea în genunchi și a mă cuprinde cu gura.

N-ar fi nevoie de mult să mă împingă dincolo de limită. Ar linge încet de câteva ori în sus și-n jos. Și-ar goli obrajii, sugându-mi penisul până se înecă. Geamătul ei când o

prind de ceafă și mă înfig în gâtul ei, făcând-o să-^{mi} z .
coapsele ca să-i dau drumul, ^ «

Iluzia se spulberă când mă lovește orgasmul. p_{n0}
negre îmi înnegurează vederea și sperma fierbinte jeturi.
Stropește faianța și apa o împinge spre scurge, " Trag de
penis, vărsându-mi nervii pe organul înmuiat Respir
întretăiat până termin. îmi sprijin capul d_{m} rete și înjur
în sinea mea, știind prea bine că nu o să simt satisfăcut
până când Iris nu va fi a mea.
Nici pe departe.

DUREAZĂ TREI ZILE PÂNĂ REPORTERA PUBLICĂ UN ARTI-
col despre noi. Sperasem ca rezultatele să fie promițătoare,
dar mi au depășit cele mai mari așteptări.

Trântesc telefonul pe biroul lui Declan.

El ia telefonul și citește articolul care descrie cum o
sursă a descoperit o latură ascunsă a lui Declan Kane. Se
dovedește că cel mai rece om din Chicago are o slăbiciune
pentru o singură persoană în lume.

Pentru mine!

Felul în care reportera descrie relația noastră pare des-
prins dintr-un film. Secrete șoptite la lumina lumânărilor.
Priviri pe furiș când unul dintre noi se uită în altă parte. Un
sărut sub lumina stelelor, când nu ne mai amintim de cei
din jur.

Declan se încruntă.

— Asta nu s-a întâmplat.

350 LAI/REN
 E^{ASHER} un tabloid, nu *Wall Street Journal*. Nu sunt gajați să descrie fapte concrete. »>>>

— Mă mir că mai funcționează cu mentalitatea „t

— Pentru că articole ca acesta au deja u„ milion*„ cititori și numărul crește. Numai banii din reclame su^ suficienți să-i țină la suprafață.

Declan face ochii mari.

— Un milion? A fost publicat acum o oră.

Rânjesc în timp ce mă așez pe un scaun în fața lui.

— Ți-am zis că o să meargă!

— Nu m-am îndoit niciodată de tine.

Vorbește atât de sincer, încât un răspuns tăcut îmi strânge pieptul.

Îi distrag atenția prin umor.

— Mincinosule! Ba chiar te-ai îndoit.

— E în natura umană.

— Nu, e în natura *ta*.

— Ea m-a adus până aici.

— Nu! E din pricina faptului că numele tău de familie e pe clădire, îl tachinez.

— Numele *nostru*.

Îmi dau ochii peste cap.

— Deocamdată!

— Deja te grăbești să scapi de mine, *soția mea?*

Cumva, cuvântul acela mă încălzește din creștet până-n tălpi.

Pericol. Cod roșu. Planul DEFCON 1 activat.

Așa că fac ceea ce fac mereu când Declan îmi stărnește sentimente care nu-și au rostul.

Evadez.

TERMENE ȘI CONDIȚII

351

re că nu-l pot evita la nesfârșit pe Declan pentru că e în aceeași casă. Nu-l ia mult să mă găsească, chinându-mă să găsesc. e doar cu apă fierdă, nu e înghețată încă, m... Încerci să ajungi iar la urgențe?

Nu apuc să explic, căci se apropie și-mi ia oala din mână.

Se uită urât la mine.

— Dacă voiai să-mi atragi atenția, află că nu

e cel mai bun mod.

Rămân cu gura căscată.

Nu încerc să-ți atrag atenția.

Dimpotrivă, încercam s-o evit cu orice preț - chiar și cu prețul arsurilor de gradul trei.

— Atunci ce faci?

Declan scurge pastele fără să fiu nevoită să-l rog.

— Gătesc.

Strâng din dinți ca să nu spun mai multe.

Cum se face că atunci când eu sunt cea care nu vrea să vorbească, el nu pare să se poată abține? Nu-mi scapă nedreptatea asta.

Declan pune oala goală înapoi pe aragaz.

— Te asigur că fierul pastelor nu înseamnă gătit.

— Poți să pleci de aici, te rog? Încerc să

mănânc liniștită. Una e să mă descurc cu el la serviciu, dar el în spațiul

meu, făcând-o pe fățarnicul, nu e modul în care speram să-mi petrec seara.

Ești furioasă pentru că-ți place să-l ai în preajmă. Declan rămâne aproape de mine ca o umbră în timp ce iau o porție mare de paste pe farfurie.

— Ar fi trebuit să-mi ceri ajutorul.

Mă irit.

— N-am nevoie de ajutorul tău.

352 LAI/REN
 — ASHER **Ai fi putut să mă păcălești la cum**
țineai to,

N-ai unde să fii în altă parte? Poate , vreun
mentar fascinant despre documente Excel sau rapo^
de cheltuieli care să te facă să adormi? ^{parte}

El râde, și mi se pare că s-au împrăștiat norii, i_{ar} c
ne-a binecuvântat cu un miracol. ^{era!}

O, Iris! Așa începe totul!
 Recunosc căldura care-mi pătrunde în piept când în,
 zâmbește.

il urâsc. îl iubesc. Și nu mă pot opri să nu-mi dore_s
mai mult.

Declan îmi zâmbește.
 — De fapt, am coborât ca să mănânc.
 — Grozav! Atunci, te las singur.
 Înec pastele în sos și mă îndepărtez de bufet. O să curăț
 totul mai târziu, după ce pleacă Declan.
 — Sau ai putea să rămâi!
 — Poftim?
 Clipesc la el.
 — N-am zis să pleci.
 Rahat! Dacă plec, par nepregătită să mă descurc cu el
 mai multă vreme fără supravegherea unui adult.
Probabil pentru că e adevărat. Una e să-mi petrec timpul
 cu el la birou și cu totul altceva să interacționez cu el în
 spațiul închis al casei noastre.
 Clatin din cap.
 — ■ O, nu! Aveam oricum de gând să mănânc sus.
 Declan se uită la șervetul și tacâmurile lucioase pe care
 le-am pregătit. Când mă privește din nou, ochii lui par
 înșeninați,
 — Îți dau emoții?
 — Nu! Îi răspund prea repede.

Rânjetul i se lărgeste.

**Nici nu e de mirare că nu zâmbește prea des.
Lumea „ar avea nicio șansă în fața lui dacă ar
zâmbi mai des.**

Declan deschide un dulap și ia o farfurie goală pe care o încarcă apoi cu o porție generoasă de paste.

„Dacă te face să te simți mai bine, putem vorbi despre muncă.

Nu-mi pot ascunde expresia îngrozită.

— Cum ar putea asta să mă facă să mă simt mai bine?

— Pentru că e normal.

— Nu înseamnă că e bine! îi răspund, râzând.

Pielea din jurul ochilor i se strânge.

— Mă dau bătut. Nu vorbim despre muncă.

— Bine! Dar numai pentru că pari disperat după puțină companie.

Învinșă, mă așez pe scaunul de bar. În timpul limitat în care eu și Declan am interacționat acasă, niciodată n-am mâncat împreună. El pare să-și facă mereu de lucru în birou, în timp ce eu îmi pregătesc o masă tristă doar pentru mine. Și, spre deosebire de întâlnirea noastră falsă, pare a fi un moment intim. Cel puțin, mult mai intim decât masa luată într-un restaurant plin de oameni, ca să facem spectacol.

El se așază lângă suportul de farfurie pe care mi l-am pregătit.

— Așadar...

Iau furculița.

I se citește amuzamentul în ochi în timp ce mă lasă să mă bâlbâi în tăcerea asta.

— Nu-mi place jocul pe care-l faci!

— Ce joc?

354 LA/REN

ÂșHER
ÂPUCEB furculița și-o învâрте în paste. Mă atinge cu
cotul și inspir brusc din cauza senzației care-mi
cuprinde brațul.

TERMENE ȘI CONDIȚII

— Știi foarte bine de ~~apă~~ ce naiba vorbesc.

— Nu-mi vine nicio idee.

Își depărtează coapsele, iar una dintre ele o atinge
mea.

Îi arunc o privire când ridic furculița.

— Dacă-mi mai atingi piciorul voi fi nevoită
să r_{max} ționez fizic!

El dă capul pe spate. Râsul lui e o armă de seducție în
masă, iar eu sunt cea mai mare țintă, E aspru și neexersat,
trimițându-mi fiori pe șira spinării.

Mă tolesc pe scaun, lăsând sunetul să mă învâluie ca o
zi caldă de vară. Mă simt mândră că fac un om ca el să
rădă în felul acesta, dat fiind că se împotrivesc atât de
mult. Mi se pare superputerea mea și un secret pe care am
de gând să-l protejez.

Declan își revine, întorcându-se la realitate în timp ce
gustă mâncarea.

— Cum e?

— Parcă ar fi de la cutie.

Pufnesc în râs.

— Niciodată nu m-am priceput la gătit.
Până ajung acasă, de obicei am noroc dacă mai sunt
motivată să fierb niște apă.

— Aș putea să gătesc eu mâine, dacă
ești interesată.

Rămân cu gura căscată. Chiar purtăm discuția
asta?

— Nu mi-am dat seama că știi să
gătești.

— Imaginează-ți cum ar fi dacă n-aș
ști. Aș mânca tă-leți fierți pentru tot restul vieții,
ca o anume persoană pe care o cunosc.

— Trei ani.

Declan se încruntă.

356 LAI/REN
— ASHER **Poftim?**

TERMENE ȘI CONDIȚII

— în următorii trei ani. Nu pentru restul vieții.
— Exact!
— Vocea îi e golită de emoție, îl împung cu cotul.
— Dar accept invitația ta la cină mâine-seară. Oricum nu cred că aș mai putea să mănânc iar paste.
— Dintre toate lucrurile pentru care m-ai putea folosi, tu alegi faptul că știu să gătesc?
— Nu vād de ce nu. Și așa nu prea ai alte calități. Comentariul meu îi smulge o căutătură ucigătoare.
— Te pricepi de minune să faci un om să se simtă special. Buzele i se curbează, amintindu-mi de noaptea când
viețile noastre s-au schimbat.
— Special e ultimul cuvânt pe care l-aș folosi ca să te descriu, îi repet cuvintele de la petrecerea de logodnă.
— Privirea lui o ia ostatică pe a mea.
— Și ce cuvânt ai folosi atunci?
— Nu se cuvine.
— Cu atât mai bine.
Clatin din cap.
— **Refuz!**
— Atunci întreabă-mă ce cuvânt aș folosi eu ca să te descriu.
— N-ar trebui, dar curiozitatea câștigă.
— Bine! Ce cuvânt?
— Ceva în felul în care se uită la mine când o spune îmi stârnește fluturii din stomac.
— *Yuánfen.*
— Clipesc.
— Scuze. Măcar e în *engleză*?
— Deja sunt în dezavantaj când e vorba de limba pe care o vorbesc zi de zi, darămite cele străine.

358 LAI/REN

ASHER

Declan pare să păstreze gluma pentru el

-Nu!

Scot telefonul, încercând să găesc cuvântul , b
ortografiei, dar probabil l-am măcelărit de tot. 8 R24

— **Poți** să-l mai spui o dată? *încet*.

El îl repetă - de data asta fonetic, luând

consoanele vocalele pe rând - ceea ce ar fi destul de
ușor pentru cine *în afară* de mine. Degetele îmi
întărzile pe taste ' încercând din răsuferință să scriu
cuvântul spus de el, dar singurul lucru care îmi
apare este *tu ahn phan*.

— Vrei să te ajut?

Vocea lui joasă mă face să mă simt neajutorată.

Îmi vine să arunc telefonul în cel mai apropiat perete. Mi
se umplu ochii de lacrimi, dar clilesc să le alung. **Dacă**
arăt slăbiciune în fața lui Declan e ca și cum aș arăta o
capă roșie unui taur. Refuz s-o fac.

— În fine! Și așa, probabil e o înjurătură.

Strâng telefonul într-o menghină în timp ce cobor de pe
scaun.

— Pentru tine, s-ar putea să fie.

Gluma lui nu-și atinge ținta. Am ajuns prea departe ca
să mai pot face altceva în afară de a pleca înainte să spun
ceva ce nu sunt pregătită să împărtășesc.

— Hei, unde te duci?

— La culcare.

Nici nu mă uit în urmă.

— Ce s-a întâmplat?

**Scârțâitul scaunului mă face să mă grăbesc. Fac
pași mai mari. Sunt la jumătatea drumului spre scări
când mă prinde de cot.**

— Ce s-a întâmplat adineauri?

Nu mă pot uita în ochii lui când răspund.

_ Nimic! Sunt doar obosită.

foi smulg brațul din mâna lui, și de data asta mă lasă

ă scap ușor.

Urc **treptele** câte două, simțind cum ochii lui **Declan**

se uită în spate. Abia când ajung în siguranță în cameră

izbucnesc. Iau **o** pernă, îmi ascund fața în ea și las lacrimile

să curgă.

Plâng pentru fata care a fost agresată în toți anii de școală. Cea care era ținta glumelor la ore și era jignită în toate felurile posibile. Lacrimile cad pentru versiunea aceea a mea care a fost ridiculizată de tatăl ei până a fost nevoie de intervenția mamei, doar ca s-o vadă distrusă de cuvinte la fel de răutăcioase. Aceeași persoană care e reușit în carieră în ciuda oamenilor care i-au spus că nu va ajunge nicăieri în viață pentru că nici măcar nu e în stare să citească.

Mi-am petrecut aproape toată viața încercând să le dovedesc oamenilor că s-au înșelat. Am avut nevoie de ani în șir de meditații ca să ajung unde sunt acum și nu o să las un obstacol să mă doboare.

Și ce dacă n-am putut să scriu un cuvânt străin prostesc? Poate că problema asta face parte din mine, dar nu mă *definește*. Cel puțin, nu acum.

Telefonul îmi vibrează pe pătură. Îl deschid și găsesc un mesaj nou de la Declan. Faptul că mi-a trimis un mesaj dintr-un singur cuvânt nu mă șochează, dată fiind preferința lui de a folosi cinci cuvinte sau mai puține în toate conversațiile noastre. Conținutul e cel care mă surprinde și nu pentru că îmi ia trei încercări ca să-l înțeleg.

Declan: Yuāfen.

Mă gândesc să-l ignor, dar curiozitatea câștigă și deschid motorul de căutare, tastând cuvântul cu degete tre- murânde. Rezultatele sunt șocante.

360 LAI/REN

^{ASHER}
Yulien: o infinitate predestinată.

Se pare că Declan trece cu neșălanță la o limbă străină când vrea să evite să spună ceea ce simte cu adevărat. Pentru că în niciun caz nu mi-ar spune direct că mă consideră *destinul* lui.

Mă gândesc cu grijă la următorul meu mesaj. Îmi ia ceva timp să găsesc răspunsul perfect pentru ceea ce simt iar istoricul căutărilor mele e plin de variații de *cuvinte fără traducere în engleză*. Copiez cuvântul pe care l-am găsit care descrie exact ce simt și apăs pe buton.

Dvs.: Killig!

Arunc telefonul pe pat și nu-l mai ating până a doua zi dimineață. Abia când mă îmbrac și mă machiez, am destul curaj să deschid mesajul lui Declan.

Declan: Merak¹

Îl copiez în bară de căutare, dar dau drumul telefonului pe blatul din baie și-i sparg ecranul.

Un simbol perfect al felului în care Declan îmi strică planurile, unul câte unul.

Eu și Declan abia vorbim a doua zi. Rămân în zona mea, iar el în a lui, niciunul nevrând să discute despre ce naiba s-a întâmplat aseară. Sunt recunoscătoare că el nu vrea. Dansăm împreună pe o funie subțire și niciunul nu vrea să sară.

¹ **Merak, vb., limba greacă: a face ceva cu plăcere (n. a.).**

TERMENE ȘI CONDIȚII

E un adevărat *mamihlapinatapoi*³⁶¹ între noi, cu priviri aruncate peste masa de ședință fără intenția de-a căuta mai mult. Cel puțin, nu din partea mea. Deși Declan sigur încearcă. Ultima lui strategie de a mă atrage prin cuvinte străine fără traducere directă în engleză pare să funcționeze. Acum îmi petrec pauzele căutând cuvinte noi și adăugându-le într-o listă deschisă, în cazul în care Declan încearcă să mi-o ia înainte cu un cuvânt.

Niciodată n-am crezut că o să mă distrez atât de bine cu niște cuvinte, dar Declan pare să mă țină în priză. Mi-a trimis deja două cuvinte azi, niciunul romantic ca ieri, dar fiecare făcându-mă să râd pe baza contextului nostru.

Primul mesaj aproape m-a dat de gol că trimiteam mesaje în timpul prezentării bilanțului tatălui său în ședința de consiliu. Nu sunt sigură ce-a fost în mintea lui Declan când mi-a trimis un mesaj cu *backpfeifengesicht*. M-am înecat cu apă când am căutat cuvântul și am descoperit că se referă la o față care se cere pocnită. Sunt convinsă că nu există cuvânt mai potrivit pentru tatăl lui Declan, deși nu-l pot pronunța dincolo de prima silabă.

Se dovedește că Declan are o latură amuzantă. Doar că e atât de tocalar, încât am nevoie de Google ca să-i înțeleg glumele. Sinceră să fiu, e destul de distractiv. Cuvintele sunt atât de dificil de pronunțat, încât nici nu simt nevoia să mă stresez din cauza lor. Sensul lor e cel care contează.

¹ *Backpfeifengesicht*, subst., limba germană: o față care cere pumni (n. a.).

362 LAI/REN

— Dacă mai continui așa, mă văd alunecând tot mai adâlc pe teritoriul neexplorat cu Declan. Așadar, cu toate că mă distrez, trebuie să-mi țin garda ridicată, pentru că niște mesaje amuzante nu reprezintă mai mult decât ceea ce sunt: doi oameni care nu pot fi niciodată mai mult decât prieteni, orice ar fi.

— De ce tot zâmbești la telefon?

— Cal se oprește din scris ca să se uite la mine.

Rahat!

— Fără motiv.

— Pun telefonul în sertar.

Zâmbeai? Adună-te și nu mai trimite mesaje ca o adolescență îndrăgostită.

— *Exact!* Cât de prost mă crezi?

— Ești sigur că vrei să răspund?

— Căutătura lui urâtă îmi amintește de un golden retriever furios.

— Mi se pare interesant că fratele meu pare la fel de captivat de telefonul lui. Și încă într-o ședință de consiliu.

Neagă. Neagă. Neagă.

— Habar n-am despre ce vorbești.

— Serios? Pentru că de câte ori lăsa el telefonul din mână, tu îl luai pe al tău.

— În cel mai bun caz, sunt dovezi neconcludente.

— Numai că eu stăteam chiar lângă tine. I-am văzut numele pe ecranul tău de două ori în decurs de cinci minute.

Dau din degete spre el.

— E nepoliticos să citești mesaje ale altora.

364 LAI/REN

AȘHER

— Nu-mi pasă deloc ce vă scrieți voi doi, ciudaților!
Îmi pasă mai mult de sentimentele tale.

Comentariul lui mă face să râd.

— Îți faci griji degeaba.

— Ce fel de prieten aș fi dacă nu te-aș avertiza să stai departe de fratele meu?

— Corect! Numai că uiți că e treaba mea să știu totul

despre fratele tău. Sunt foarte puține lucruri în legătură cu care m-ai putea avertiza și de care eu să nu știu deja.

— Tocmai asta mă îngrijorează. Știi totul și tot te-ai

oferit să te măști cu el.

Pentru că-mi pasă.

— Dar te-ai întrebat vreodată de ce îți pasă?

— Pentru că...

Aș putea da atâtea răspunsuri, fiecare la fel de îndoielnic din perspectiva lui Cal!

Declan mi-a dat șansa de a învăța din greșelile mele când alți șefi m-au concediat după o săptămână pentru greșeli „neglijente” de ortografie și neputința de a lucra suficient de repede. El m-a împins să încerc mai mult și să mă gândesc la imaginea de ansamblu, ceea ce m-a ajutat să-mi crească încredere în mine. Fără să știe, m-a ajutat să devin o femeie care crede în ea însăși și pentru asta îi datorez atât de multe!

Cal oftează.

— E în regulă dacă-i plăci. Nu o să-ți spun că n-ar trebui, dar vreau să fi pregătită pentru cel mai neplăcut scenariu.

— Și care e acela, mai exact? O să mă facă să sufăr?

— Mai rău! O să te facă să te îndrăgostești de el.

LUCRURILE ÎNTRE MINE ȘI DECLAN PAR SĂ INTENSIFICE. A trecut o săptămână de când mi-am scos orteza. Iar el încă nu s-a retras. Cu fiecare zi care trece, pare să insiste tot mai mult să ne petrecem timpul împreună. Fie că luăm cina împreună, fie că lucrează pe tabletă în timp ce mă uit la un episod la televizor în fața șemineului înainte de culcare, nu pot să scap de el.

N-am crezut niciodată că ar vrea să petreacă atâta timp cu mine! Deși pe altele nu le-ar deranja să se apropie de preținșii lor soți, mie mi se pare că-mi pierd concentrarea. De parcă uit motivele pentru care n-am fi un cuplu reușit.

Dacă aș fi cu adevărat sinceră cu mine însămi, gândurile au început să mi se îndepărteze de prietenie și să treacă direct spre steagul mare și roșu al îndrăgostirii. Și nici nu mă refer la latura fizică. Mai degrabă la o atracție sufletească ce ispitește partea distrusă din mine să se deschidă în

366 LAI/REN
ASUER
fata lui, indiferent de consecințe.

TERMENE ȘI CONDIȚII

367

E înfricoșător când mă gândesc că aș fi dispusă să-l las să se apropie.

Nu e ca și cum ai de ales cu planul din seara asta.

Chiar dacă voiam să-l evit, întâlnirea falsă din seara asta ar face să-mi fie imposibil.

Bat în ușa de la biroul lui.

— Intră!

Niciun bărbat nu ar trebui să aibă puterea de a-mi face inima să bată mai tare în piept cu doar câteva cuvinte. Respir adânc înainte de a păși pe domeniul lui. După zile întregi de contact limitat, mă simt disperată după atenția lui.

Disperată după atenția lui. Poate chiar ai sindromul Stockholm la locul de muncă.

Privirile ni se întâlnesc, și niciunul din noi nu se uită în altă parte. Ochii lui trec de la fața mea la corp, întârziind la pantofii verzi cu tocuri cui. Baretele se înfășoară pe glezne, făcându-mă să mă simt ca un gladiator roman în ciuda fundiței delicate de la capăt. Privirea lui stărnește ceva înăuntrul meu, făcându-mă să simt căldura în abdomen.

— Ce dorești?

Vocea lui aspră mă trezește din visare.

Ridic bărbia, pregătindu-mă de ceartă.

— Avem altă întâlnire falsă în seara asta, îl informez.

— O întâlnire falsă!

Felul în care mișcă buzele pe propoziția asta mă umple de neliniște.

— Știi tu... Pentru că trebuie să părem un cuplu fericit.

— Exact! Doamne ferește să ne simțim ca un cuplu fericit, nu?

O! Doamne! Trebuie să fugi de aici!

368 LAI/REN

Asi

Răd stănjentă.

— În fine... Smochingul tău e curăţat şi pregătit p_{de} tru
diseară. Să fii gata la şapte fix.

Mă întorc spre uşă, dar mă opresc când mă strigă.

— Stai!

Mi se usucă gâtul când mă întorc pe tocuri şi mă uit la
el.

— Da?

— Unde mergem?

Mă stăpânesc.

— Gala caritabilă de la Hotelul Walton.

— O gală caritabilă?

Strămbă din nas a dezgust preţ de o secundă şi mă face
să zâmbesc.

— O să fac să merite efortul.

— Cum aşa?

Se lasă pe spate în scaun, cu masca aceea rece pe faţă.
Numai că ochii lui nu pot ascunde ce arde sub suprafaţă.

Bietul de ei! Crede că încerc să-l seduc. Gândul îmi
aduce un zâmbet pe buze, ceea ce îi face privirea întune-
cată să coboare spre buzele mele.

— Avocatul bunicului tău o să participe.

— Nu e răspunsul pe care îl aşteptam.

Îmi dau ochi peste cap.

— Sigur că nu!

— Dacă ai fi vrut să merite efortul, ar fi
trebuit să găseşti ceva mai... *tentant*.

Îşi mângâie bărbia ţepoasă, iar inima mea îşi înteteşte
ritmul.

— Sunt nedumerită! Ar trebui să fie ceva
mai ispititor decât moştenirea pe care o primeşti?

TERMENE ȘI CONDIȚII

Aleg să mă prefac rezervată pentru că alternativa pare riscantă după expresia lui Declan.

— Știm amândoi ce vreau.

— Vrei să mă combin cu tine! Îmi scapă.

O Doamne. De ce-ai spus asta?!

J Cine a spus ceva despre combinații?

Declan se ridică și își încheie nasturii sacoului.

În adâncul sufletului știu că, dacă se apropie de mine, nu o să mă pot controla. Privirea lui pătrunzătoare mă paralizează și nu pot să fac niciun pas spre ușă când ocolește biroul. Stau ca un miel nevinovat care așteaptă satărul în timp ce el micșorează distanța dintre noi.

— Vreau să avem o înțelegere nouă!

Întinde mâna și mă prinde de ceafă.

Mi se face pielea de găină.

— Nu sunt dispusă să negociez.

Declan ridică din umeri și spune:

— *Strikhedonia.*⁸

Îmi răpește răspunsul, lipindu-și buzele de ale mele. Rămân cu ochii deschiși, iar șocul mă împiedică să procesez tot ce se întâmplă deodată. Probabil Declan simte că nu sunt capabilă să mă conectez, pentru că dinții lui trag de buza mea de jos, ca o cerință mută de a fi atentă. Își înfășoară un braț pe talia mea, lipindu-mă de el în timp ce mă sărută. Tot corpul îmi tremură de la simpla atingere a dinților lui.

Închid ochii și mă bucur de senzația buzelor lui pe ale mele. Degetele care mă țin de Geafă apasă ușor în timp ce deschid buzele cu un oftat. Nu ia de bun accesul la gura

Strikhedonia, subst., limba greacă: plăcerea de a putea
8
P<uie „la naiba cu asta” (n. a.).

370 LAI/REN

mea. Explorează ca un om în misiune, folosindu-^{ASHER} • v ca să-și marcheze locul în sufletul meu.^{91 mila}

Totul la sărutul acesta e egoist. Felul în care dă lui îmi pătrund în piele. Senzația limbii lui ^{pe a mea} ^{le} gând, testând, *posedând*. Felul în care distruge orice ~ rență de normalitate cu o singură mișcare a penisului său rigid care mă împinge în burtă.

Cred că mor!

Cred că plutesc!

Mă lovesc valuri întregi de emoție, cu fiecare împingere fără vreo pauză. Nu înțeleg ce se întâmplă.

Poate nu vrei să înțelegi!

Amestecul de emoții mă frustrează. Pielea mă mănâncă și mă arde în același timp, împinsă de o nevoie primară de a deține controlul. Îmi strecor mâinile în părul lui și trag de rădăcini. El absoarbe senzația ca un om înfometat, iar buzele mele îi înăbușă geamătul.

Îi place să-l atingi! Măinile îi coboară pe rotunjimile mele înainte de a mă apuca de șolduri. Întrerupe sărutul și aproape gem de nemulțumire înainte ca buzele lui să de-seneze un traseu spre gâtul meu. Limba lui găsește punctul în care pulsul zvăcnește, iar acolo se oprește și suge pielea. Mă cutremur sub el, dar nu reușesc decât să mă împing mai tare în lungimea fermă a penisului său.

O, Doamne! Îmi dau seama că probabil am spus cuvintele cu glas tare, pentru că râde lipit de pielea mea. Sunetul care m-a băgat în încurcătura asta face să se rupă ceva în mine, și aproape îl împing la o parte. Amândoi găfăim, privindu-ne în ochi.

Felul în care se uită la mine... mă face să simt că trăiesc. Că sunt puternică. *Dorită*.

Termene și coNoiț»

371

Nu suport povara privirii lui, așa cfi îi măsoz corpul
Proastă idee! Conturul penisului său excitat cure împinge
în pantaloni lmi lasă gura apă. Mă lovește o dorință atât de
puternică, încât răsuflarea mi se oprește în gât.

O jumătate din mine vrea să fugă, iar cealaltă jumătate
vrea să cadă genunchi și să vadă mai bine. Câștigă
jumătatea rațională.

— Trebuie să răspund la telefon! îi spun
răgușită.

— Nu-l aud sunând.

Tentația de a-l săruta ca să-i șterg rânjetul acela de pe
față mă copleșește destul cât să mă trezesc. Merg
hotărâta spre ușa lui fără să-i mai arunc vreo privire.

—Iris...

— **Să fii gata la șapte!**

Trântesc ușa după mine, dar nu destul de repede încât
să nu-l aud șoptind „futu-!!”.

Muzica bubuie în boxa mea micuță în timp ce lmi aplic
machiajul, cântând. Deși Declan urăște galele, eu le iubesc
pentru că nu mă deranjează să mă pierd în strălucire
pentru o seară. În trecut, ori de câte ori m-a invitat să-i fiu
parteneră ca să nu-l abordeze femeile, lmi petreceam o
săptămână întreagă căutând ținuta perfectă!

Nici seara asta nu e diferită. Nu mă grăbesc să mă
marbioz și să-mi fac unghiile. Reușesc cumva să mă stre-
cor în rochia lungă, având grijă să nu-mi prind codițele în
fermoarul deschis. În ciuda eforturilor, nu reușesc să ajung
la fermoar. lmi amintesc de noaptea nunții. Numai că, spre
deosebire de data trecută, nu mă deranjează să-l rog pe
Declan să mă ajute, câtă vreme e complet îmbrăcat.

372 LAUSEN
ASHES

O bătaie în ușa mă salvează de la a merge prea de
pentru a-i obține ajutorul. -Harte

Apuc de clanță și deschid ușa.

— Bună!

Declan se sprijină de tocul ușii, cu părul perfect aranjat și smochingul mulat pe mușchi de parcă a fost <n_{best} direct pe corp. Singurul lucru neglijent în aspectul lui e papionul care atârnă nefăcut pe cămașă.

A trebuit să te mârți tu cu cel mai arătos bărbat din Chicago!

La naiba cu Chicago! Mai degrabă, cel mai arătos dintre toți bărbații din lume.

Vreau să mă înec în ochii de culoarea whisky-ului și să nu mai ies la aer vreodată. Ceva în felul în care se uită la mine pare să mă dezbrace, alungându-mi orice gând rațional. Unii bărbați arată ca un vis. Alții, ca un coșmar. Declan pare să fie o combinație letală între cele două - frumos într-un fel care ar trebui să mă înspăimânte. Cu accentul pe *ar trebui*, pentru că mai degrabă mă face să-mi doresc mai mult. Mai ales după sărutul nostru de mai devreme.

— Arăți...

Se oprește.

— Dacă spui „drăguț”, jur că moartea ta o

să pară un accident!

— *Devastator!*

Mi se contractă gâtul de emoție,

— Iar am ajuns la cuvinte englezești care

descriu ce simți?

Ochii lui strălucesc.

— Doar în seara asta.

TERMENE ȘI CONDIȚII

373

Întrerup prima contactul vizual, neputând să-i suport
privirea.

— Ești gata? mă întreabă.

— Aproape. Dar mai întâi am nevoie de
ajutorul tău.

Mă întorc și-mi trec codițele peste umeri, arătându-i
spatele gol.

— Nu ajung.

Mi se aprind obraji când îmi amintesc de noaptea nunții.
Reușesc cumva să ajung în aceeași poziție fără să încerc.

El nu încearcă să mă ajute, așa că mă uit peste umăr să
vadă dacă mai e acolo. Ochii îi sunt ațintiți asupra spatelui
meu. Îmi urmăresc șira spinării ca niște degete invizibile
înaștea de a se opri la gropițe.

— Declan?

El întoarce ochii spre mine.

— Am înțeles!

Face un pas și întinde mâna. În loc să apuce fermoarul
de jos, degetele lui îmi ating ceafa. Un fior îmi străbate
corpul în timp ce-și trece degetele în jos pe spate. Felul în
care prelungeste un gest mic mă face să regret că l-am
rugat să mă ajute.

De ce n-ai ales o rochie fără fermoar?

Respir adânc când ajunge cu vârful degetelor deasupra
unei gropițe. Simt căldura pe ceafa când Declan oftează
prelung, iar materialul mătășos al smochingului său pe bra-
țele mele goale face ca un curent de energie să mă
străbată.

Ce se întâmplă?

Sunetul fermoarului umple liniște și, mult prea curând,
căldura lui pe spatele meu dispare.

374 LA/REN
ASHER
Îmi așază părul la loc și inima mi-o ia la goană.

— Ar trebui să mergem!

— Stai! Ai uitat asta!

Se încruntă când pășesc spre el și apuc capetele
onului. Trag de un capăt, apoi îl trec pe cel mai l_{ungh} p[^]
bucă. Declan răsuflă întretăiat când degetele mele îi atinⁿ
pielea și-i văd privirea ațintită asupra mea. Felul în care se
uită la mine pare...

Devastator.

Mă grăbesc cu următorii pași până nu fac o nebulie,
cum ar fi să-i lipesc buzele de ale mele.

— Poftim!

Aranjez laturile ca să fie nodul pe mijloc.

Dau să mă îndepărtez, dar el mă ia de mâini și îl ține
ostatic la pieptul lui.

— Mulțumesc!

Clipesc încet, dându-mi timp să procesez.

— E doar un papion.

— Mă refer la tot. La întâlnirile false...

— Legile încălcate...

— Și nasurile sparte... Încep să

râd.

— A fost numai vina ta!

Buzele i se curbează într-un zămbet seducător care-mi
face genunchii să tremure. Întinde mâna și-mi atinge obra-
zul cu degetul mare, iar stomacul meu tresaltă în mod tră-
dător, înfricoșându-mă.

Orice s-ar întâmpla în seara asta, Declan nu dă înapoi.
Mai degrabă, sărutul nostru l-a încurajat. Nu sunt sigură
cum o să supraviețuiesc în seara asta fără să fac o prostie.
Doamne, ajută-mă!

376 LAI/REN

Eu și Declan reușim să nu ne sărutăm, să nu ne certăm și să nu spunem nimic în drum spre gală. Abia când coboară din mașină și-mi întinde brațul vorbește prima oară.

— Cât trebuie să stăm aici?

Îl prind de mână și cobor din mașină.

— Nici n-am intrat.

Declan pufnește.

— Știi ce părere am despre lucrurile astea.

— Știu, dar nu știu *de ce*.

Ochii lui mă măsoară și ajung înapoi la fața mea.

— Am motivele mele.

— Au vreo legătură cu faptul că te doare să te prefaci că-ți plac alți oameni timp de două ore?

— Numai de-ar fi atât de simplu!

— Ce-ai face dacă n-aș fi pe aproape ca să scapi de două ceasuri de vorbărie goală?

— Cel mai potrivit scenariu ar fi moartea provocată de un cuțit.

Mă aplec spre el râzând. Își înfășoară brațul pe talia mea și-l privesc cu ochii mari și un zâmbet care încă nu a dispărut. Întredeschide buzele, vrând să spună ceva, dar momentul e întrerupt de blițul unei camere. Cineva îl strigă pe nume pe Declan. Mă trezește destul cât să observ împrejurimile și diferenții oameni care roiesc pe covorul roșu, intervievând orice persoană care trece pe lângă ei.

Îl bat încurajator pe piept.

— Hai să terminăm cu asta! Cu cât intrăm mai repede, cu atât plecăm mai repede.

— Nu e nevoie să-mi spui de două ori.

TERMENE ȘI CONDIȚII

377
Încep să râd din nou, iar mâna de p, talia mai tare.
mea strâng,

Îi place cum râd? Ideea mi se pare comică d
preferința lui Declan pentru liniște.

Mi se confirmă teoria mai târziu, când izb nou în răs,
iar mâna lui Declan mă strânge de ^ răspuns. Mă
lovește un val de fericire când îm adevărat descoperirea
mea.

Interesant! Foarte interesant!

**NU NE IA MULT SĂ-L VEDEM PE AVOCATUL LUI
BRADY Kane.** Ar fi greu de ratat datorită vocii puternice și
a smochingului tipător împodobit.

Declan dă să meargă în colțul sălii de bal unde se află
avocatul, dar îl trag înapoi.

— Ar trebui să rămânem calmi și să așteptăm
să vină el la noi!

Gheața din paharul de whisky al lui Declan zornăie când
bea îndelung din el.

— Vrei să așteptăm și să facem ce, mai exact?

Răd stângace și iau o gură de vin.

— Să vorbim? sugerez.

Declan se strâmbă.

— Cum a fost azi la serviciu? îl întreb, îmi

aruncă o privire urâtă.

— Doar ai fost și tu acolo.

— Nu te urmăresc nonstop. Sunt multe
lucruri care-mi scapă, cum ar fi faptul că te chinui cu o
imprimantă sau

TERMENE ȘI CONDIȚII

hărțuiești un angajat nevinovat pe ~~afară~~ ^{afară} că a uitat să sească
fontul Arial într-un e-mail. Adică, serios, cu ~~ca~~ ^{ca}, "supărat
Times New Roman?"

Se încruntă mai tare.

— Nu e vina mea că nu sunt capabili să urmeze

ni₁₀₈

instrucțiuni simple.

— Cred că ai fi surprins cât de motivați sunt
oamenii să facă o treabă bună când îți ții temperamentul
sub control*

Își întoarce privirea, pufnind pe nas.

Rânjesc.

— Știi, ca viitor director executiv, va trebui să

înveți câteva lucruri despre conducere dacă vrei să ai
succes.

— Știu cum să conduc!

— Chiar știi? Pentru că există o mare diferență

între a da ordine și a conduce o companie.

Ochii i se întorc spre ai mei. -

— Dacă tatăl meu alcoolic e în stare, sunt sigur
că nici eu nu pot să dau în bară prea rău.

Iau o gură din pahar și mă gândesc la ce urmează să spun.

— Dar nu vrei să fi mai bun decât el?

Declan strânge din făci.

— Ba da!

— Atunci ce vrei să faci când o să devii director
executiv?

— Ce vrei să spui?

— Care e următorul scop după ce se întâmplă
asta? Unde simți că tatăl tău a dat greș?

— Mi-ar lua ani să repar relațiile de afaceri pe
care le-a stricat tata.

— Pentru că nu știi să pupi în fund pe alții?

Privirea lui nimicitoare mă face să râd. Încordarea din

380 LA/REN

jurul ~~oșii~~ i se estompează, și strânge din buze de parcă
vrea să nu imite zâmbetul din privirile lui.

Vrea să zâmbească datorită ție!

S-ar putea să-mi cedeze creierul de la atâtea senzații la gândul că Declan zâmbește datorită răsului *meu*.

— Uite cine-i aici!

O mână ridată îl prinde pe Declan de umăr.

— Am auzit că ești aici în seara asta.

Avocatul lui Brady Kane zâmbește.

Declan nu se deranjează să încerce măcar, iar seninătatea dinaintea e înlocuită de o indiferență rece.

— Leonid!

Avocatul se cutremură, iar capul cărunț clatină ușor.

— Te rog, spune-mi Leo. Știi ce părere am despre formalități.

Leo întoarce privirea spre mine.

— Și ea este soția despre care am auzit șoptindu-se atât?

Brațul lui Declan se înfășoară în jurul meu, trăgându-mă spre el.

— Iris, el e Leo! A fost cel mai bun prieten al bunicului meu.

Cel mai bun prieten? De ce n-a pomenit Declan detahu- hui ăsta minuscul în timpul celor o mie de discuții despre omul acesta?

Probabil pentru că el nu are prieteni atât de apropiați și nu i se pare important.

Mă abțin să ofttez.

Leo întinde mâna spre mine. I-o iau, dar el mă smulge din brațele lui Declan și mă strânge la pieptul lui.

— Nu umblăm cu așa ceva! Suntem practic o familie!

Serios, suntem? Mi-a scăpat partea în care bărbatul acesta a apărut la nunta noastră?

Probabil Leo îmi citește gândurile sau măcar expresia.

382 LAI/REN

~~Am~~ Pare rău că n-am ajuns la nunta voastră! fost de
negăsit o lună în timp ce escaladam Everest până m-am
întors, am auzit că voi v-ați lăsat de... ». Dacă pare suspicios în
priva căsătoriei noastre arată deloc.

— Dumneata ai urcat pe Everest?

— Poate par bătrân, dar eu sigur nu mă simt
așa!

Se bate pe inimă, zâmbind.

— O spune omul care a chemat un elicopter de
tagetn ca să-l salveze după ce a crezut că poate să
participe la Tour de France, răspunde Declan.

— A fost ideea bunicului tău. Ticălosul voia să
se dea mare cu forma fizică în care era. Mereu am urât
ciclismul!

Ceva clipește în ochii lui Declan și simt o împunsătură în
piept. Întind brațul și-l strâng de mână. Mișcarea e
instinctivă, dar tot mă uit surprinsă la degetele noastre
împletite.

Leo vede totul și zâmbeste.

— Dar destul despre mine! Vreau să-mi
povestiți despre voi.

— Nu sunt multe de spus. Îi zâmbesc.

El îl prinde pe Declan de umăr și ne conduce la o masă.

— Prostii! Dar, mai întâi, trebuie să toastăm
pentru căsătoria voastră. Vrea toată lumea vodcă?
Lui Declan i se oprește geamătul în gât, și nu mă pot abține
să nu chicotesc.

Leo zâmbeste intruna, uitându-se pe rând la noi.

— **Preferi altceva?**

— **Nu! Vodca sună grozav!**

Declan vorbește printre dinți.

TERMENE ȘI CONDIȚII

**îmi tremură tot corpul de la râsul înăbușit, iar Leo
îmi aruncă o privire înainte de a ne lăsa acolo ca să
găsească o sticlă de vodcă.**

— Urâsc vodca, la naiba!

Declan își trage scaunul mai aproape de mine. Își trece
brațul peste spătarul scaunului meu de parcă asta facem tot
timpul. Brațul lui îmi atinge ceafa, făcându-mi pielea de găină
pe brațe.

— Ți-e frig?

Se uită încruntat la mine.

Dau din cap, temându-mă că vocea mea o să trădeze felul
în care mă simt cu adevărat în preajma lui.

Se ridică și-și scoate sacoul.

- Poftim!

Îmi face semn să mă aplec în față. Mă supun, uitându-mă
cu gura căscată cum îmi pune materialul pe umeri. Miroase
ca et-a curat și a ceva aromat. Fără să fie evident, mai adul-
mec o dată, lăsând mirosul lui să-mi pătrundă în plămâni.

Mi se aprind obrăjii când îi văd ochii ațintiți asupra mea.
Vocea din capul meu îmi spune să-l țin la distanță. Că **nimic**,
bun nu poate ieși din faptul că încurajez atracția care se
înfiripă între noi.

Vocea interioară câștigă, aproape împingând gestul lui
frumos afară pe geam.

— Cine-ar fi crezut că te pricepi la toate astea?

— La ce?

El își țuguie buzele.

— Numărul ăsta de soț atent ar putea să mă

prostească și pe *mine* dacă nu sunt atentă.

Arăt către sacoul care amenință să mă înghită cu totul.

Ochii i se întunecă.

384 LAI/REN

~~ASNURE~~ totul numai teatru, la **naiba!**

Tresar, auzindu-i asprimea din glas.

Nu asta ți-ai dorit?

Sigur că da. Faptul că e drăguț nu face parte din *Nu există niciun protocol. Asta e problema ta* / ^ ^ Niciunul din noi nu încearcă să umple tăcerea nată și pot doar să mă rog ca Leo să se întoarcă rep ti**o de-a vrea vodcă, încât strămășii lui ruși să fie mândri'o !!! ca să mă salveze de durerea din piept.

Rugăciunile îmi sunt ascultate când Leo trânteste sticlă de lichid transparent pe fața de masă câteva * * nute mai târziu.

— Poftim!

Apoi face un semn cu două degete spre un ospătar care așază trei pahare goale lângă sticlă.

— E o tradiție de familie să închini pentru tinerii căsătoriți.

Dau din cap și iau paharul plin pe Care mi-l întinde Leo.

Acesta îl bate pe umăr pe Declan și-i pune paharul în mână.

— Dacă bunicul tău ar fi fost aici, probabil ar fi avut un discurs scris, așa că eu va trebui să improvizez!

Ridică paharul.

— Căsnicia e ca și cum ai pleca într-o călătorie cu persoana alături de care vrei să trăiești tot restul vieții, numai că nu Eli hartă sau sistem GPS care să te ajute. Poate nu sunteți întotdeauna de acord ce muzică să ascultați sau în ce direcție să mergeți. Garantez că vor fi momente când o să vreți să vă smulgeți părul din cap - sau pe al celuiălalt. Așa cum vor fi momente care vă vor pune la încercare, când cre- deti că ar fi mai ușor să plecați la drum cu altcineva. Ideea este că viața o să vă pună multe piedici. Lucruri precum roți

dezumfla
drumuri înfundate
si mecanice. pri
puteti parcurge
aproape tot
drumul să împreună
cărui nu ajungeți
nici o dată. poate
nimănui. poate
poate privi
locut vostru.

Numește asta improvizație? N-am auzit niciodată pe cineva descriind căsnicia într-un mod atât de deslușit! privirea lui Declan se întoarce spre mine, și mă întreb dacă are și el aceeași impresie. Pentru că indiferent care erau intențiile noastre când am semnat documentele ce ne făceau soț și soție, am fost de acord să plecăm împreună la drum.

Leo ciocnește paharul cu noi.

— Pentru tinerii căsătoriți!

Eu și Declan ducem paharele la buze, dar eu nu fac decât să mă uit la al meu.

Nu știu dacă voi fi vreodată pregătită pentru o căsnicie cum o descrie Leo. Sigur, poate sunt măritată cu Declan ca să respect un contract legal, dar nu e același lucru precum cel împărțit de Leo. Versiunea lui cere încredere și un om fără bagaje emoționale cât să încapă într-un SUV.

Nu e nevoie să întreb ce simte Declan. Intențiile i se văd clar ca bună ziua pe față – un instantaneu al inimii lui pe care știu că-l dezvăluie numai pentru mine.

386 LAI/REN

Nu s-a pregătită să mă înham la o călătorie. Cel puțin, nu la cea pe care și-o dorește el. Dacă aș fi fost, i-aș fi spus da fostului meu iubit când m-a cerut de soție.

Declan nu e ca el. Nici pe departe!

Inima îmi bate în piept ca o pasăre ce încearcă să scape din colivie. Mă copleșește un gând, iar și iar, în timp ce sorb tăcută din pahar.

E posibil să fi făcut cea mai mare greșală din viața mea măritându-mă cu Declan.

Futu-îl!

douăzeci ! ^

\

Ir¹

IRIS SE RIDICĂ ÎN CLIPA ÎN CARE LEO SE ÎNDEPĂRTEAZĂ
I

— Unde te duci?
Nici nu se poate uita la mine când răspunde:
— La baie.
Mă ridic și o iau de mână, silind-o să se uite la mine.
— E totul în regulă?
Urâsc să pun întrebare asta aproape la fel de mult pe
cât îi urâsc privirea abătută. Simt disperarea în gât, în-
demonându-mă să o țin lângă mine.
— Siguri
Îmi zâmbește încordată.
— **Vrei să-l chemi pe Harrison să ne ia**
cât mă aștepti? Încuviințez cu o mișcare din cap,
— **Grozav! Mă întorc într-o clipă.**

388 LAI/REN

— *Asta e rigid, cu spina dreaptă ca o scândură în timp ce traversează sala și dispare după un colț.*

— *Mă întreb ce o fi speriat-o și pot doar să presupun că are legătură cu ce a spus Leo. Părea în regulă înainte să se apuce el să vorbească despre căsnicie...*

— *Lucrurile au devenit prea reale pentru ea? E plauzibil, dată fiind aversiunea ei față de iubire. Și-a exprimat foarte clar părerea în privința asta, iar eu am acceptat-o pentru că asta și-a dorit. Nu e ca și cum mie îmi este mai ușor. După ce l-am văzut pe tata distrugând familia după moartea mamei, nu voiam să fiu vreodată într-o situație similară. Oricum, toți cei pe care îi iubesc pleacă. De ce să mai las pe cineva să se apropie dacă nu am garanția că va rămâne cu mine?*

— *Dar o să-ți petreci toată viața singur, pentru că ți-e prea teamă să te apropii de cineva? E aceeași singurătate, oricum o dai.*

— *Mi se lîncește ceafa, și mă întorc, văzând ochii lui Iris îndreptați spre mine. Câțiva bărbați se opresc și se uită la ea, și am nevoie de toată puterea mea ca să-i ignor când traversez camera.*

— *Harrison ne așteaptă jos...*

— *Îi tai vorba, luând-o în brațe.*

— *Ce te-a apucat? mă întreabă.*

— *Leo a venit să întrebe dacă rămânem la*

licitație. I-am spus da.

— *Esti un ticălos că o minți!*

— *O să-mi pară rău mâine. În seara asta, profit de avantaj.*

— *Ea geme.*

— *De ce-ai făcut asta?*

— *Pentru că nu vreau să-i dau un motiv să*

creadă că am venit aici doar pentru el.

TERMENE ȘI CONDIȚII

Oftează și mă cuprinde cu brațele³⁸⁹

_ E vreun motiv anume pentru care mă îmbrățiș

— Mi s-a părut că văd pe cineva cunoscut.

¹⁷⁰⁴⁰ O să încetezi vreodată cu minciunile în privința ei?

Numai dacă o să am vreodată o conștiință. Dat fi;
numărul minciunilor care se adună în jurul meu, mă ¹⁷⁴¹

doiesc că o să fie în viața asta. ¹⁷⁴²

_ Și a plecat sau ai de gând să mă ții așa toată sear,?

Păi, dacă e după mine...

Nue!

Oftez și-i dau drumul fără tragere de inimă, dar o ¹⁷⁴³ de

mână.

— Hai să dansăm!

— Vorbește vodka din tine? Ii arunc o privire.

— A fost un pahar.

Iris râde.

— E suficient! Ție nici nu-ți place să dansezi.

Nu-i dau drumul la mână în timp ce mă aplec și-i șap. tesc

la ureche:

— Mai fă spectacol în fața tuturor și o să te fac

să regreti mai târziu!

O străbate un fior, așa că îmi trec degetul peste pielea de

gâină de pe brațul ei.

— E promițător!

Ea deschide și închide gura în mod repetat în timp ce o conduc pe ringul de dans. O prind de talie, iar ea răspunde, punându-și un braț după ceafa mea. Stăm cu fața la distanță de doar câțiva centimetri în timp ce ne legănăm în cerc în ritmul muzicii lente din difuzoare.

— Dacă voiai să dansezi cu mine, era destul să mă inviți. Nu e nevoie să mă forțezi cu amenințări deșarte.

390 LAI/REN

— ASHER Gregeala ta e că le consideri deșarte.
Îmi îngădui să zâmbesc.

Ea inspiră brusc, uitându-se la buzele mele. Îi ating cu degetele curbura fundului. Geamătul mi se oprește în gât când ea zvâcnește în față, încercând să-mi evite degetele, lovindu-se în schimb de penisul meu, care începe să se întărească.

Ochii ei mari clipeșc spre mine.

— Te rog, spune-mi că ăsta-i un telefon în buzunarul din față.

Dau capul pe spate și râd până răgușesc. Până reușesc să respir, îi văd ochii atinți asupra mea. Ai ei și ai altor oameni din jur, purtându-se de parcă n-au mai auzit un bărbat în toată firea răsând.

— Păcat că nu râzi așa mai des!

Ridic mâna și-i cuprind bărbia.

— Poate că în sfârșit am un motiv s-o fac.

Fața ei se îmbunează, iar corpul i se topește lângă al

— Nu te mai uita așa la mine!

— Așa cum?

Iris scapă de întrebare și din brațele mele în același timp. O las, numai pentru că-și lipește obrazul de smochingul meu, apropiindu-și corpul de mine.

Când piesa lentă se transformă într-una ritmată, Iris tipă. Încerc să fug de pe ring, dar ea mă trage de mână și mă aduce înapoi.

— Îmi place cântecul ăsta!

— De ce nu mă mir?

Mă prefac că-mi masez urechile de durere.

Ea râde și începe să sară ca nebuna în sus și-n jos. Aproape îmi pierd cunoștința când ridică brațele și își

TERMENE ȘI CONDIȚII

mișcă șoldurile pe ritm. Văd cățiva ³brați holbă
la ea cum își leagă corpul pe muzică, iar căutatu¹ ²ea
li sperie. ^{a ritm} a

— Hai să stăm jos! mă răstesc.

— Te rog! încă un cântec!

Mă apucă de mâini și mă trage spre șoldurile ei.

— Uită-te la mine!

Nu pot face *decât* să mă uit la ea. Sunt captivat de $f_{u,l}$ în
care își mișcă trupul pe muzică, ținându-și jumătatea
inferioară la doar un centimetru de mine. Felul în care
dansează nu e intenționat erotic, dar mă trezesc excitat

Ea îmi zâmbeste.

— Nu dansezi.

Nu sunt sigur că *respir* măcar.

Râde și mă prinde cu brațele de gât, trăgându-mă mai
aproape.

— Mișcă-ți șoldurile în ritmul muzicii.

Încerc și nu reușesc, ceea ce o face să râdă iarăși în
hohote. Dacă asta e răsplata mea pentru că arăt ca un
prostânc, atunci așa să fie!

Iris se întoarce și-mi pune palmele pe șoldurile ei.

— Fă ca mine!

Răgușeala din voce ăbia i se aude peste bătăile inimii mele.
Mă trezesc din transă și îmi învârt corpul ca ea, imitându-i
mișcarea. Căldura îmi străbate corpul în timp ce ne mișcăm în
ritmul muzicii. Fundul ei se freacă de penisul meu, și îi gem în
ureche.

— Acum te-ai prins!

Ea râde și se desprinde din îmbrățișarea mea.

Măinile mele tânjesc după atingerea ei când începe iar să
danseze. Închide ochii și se pierde în muzică. Nici măcar nu
încerc să dansez. Sunt prea captivat de felul în

2021 / 06 / 01
 Căre se mișcă ea
 să-ți mai pot
 altceva. iu
 din dans
 ritmul
 mea
 aștept
 moment
 prea repede.

— Ce distractiv a fost!
 Iris face un pas spre mese, dar o trag înapoi.
 — Nu te grăbi așa!
 Ea deschide buzele.
 Vrei să mai dansăm?
 O prind de mână în timp ce cu cealaltă mână îi ating
 spatetele.
 — Da!
 — Credeam că nu ți-a plăcut niciodată să
 dansezi la astfel de ocazii.
 — Asta a fost înainte.
 — Înainte de ce?
 — Înainte să pot face asta!
 O trag spre mine și o sărut ușor pe buze înainte de a mă
 retrage.
Fă-o să vrea mai mult!
 Felul în care respiră brusc mă face să zâmbesc în părul ei.
 Simt fiori pe piele când se agață de mine și ne găsim ritmul,
 două trupuri legându-se pe muzică. Piesa se schimbă, iar
 oamenii trec pe lângă noi, dar niciunul nu îndrăznește să
 oprească momentul.
 Singura dată când ne îndepărtăm de ringul de dans este ca

TERMENE ȘI CONDIȚII

să luăm ceva de băut și să participăm la licitația care nu mă interesează deloc. E de ajuns ca Iris să chităie la ideea unei excursii în Mexic ca să licitez activ, ridicând paleta ca să-i întrec pe toți cei prezenți.

Iris mă prinde cu brațele de gât și mă sărută pe obraz când judecătorul anunță numărul paletei noastre. N-am

394 LAUUN Ashe*

nicio șansă să procesez buzele ei pe piele înainte să ¹⁴ ,
prindă și să se așeze la loc pe scaun. ...

La dracu' cu asta! Zâmbetele ei mă revigorează. Un-
încearcă să mă întrecă la licitație pentru tot ce-i „” atenția
lui Iris, dar îi depășesc de fiecare dată. ^{Până} ^{când} se
îndepărtează adjudecătorul ^{de} podium, am cheltuit ^{pe} peste
cincizeci de milioane de dolari numai pentru ^{fi} ^{da} pe care-l
simt când o văd pe Iris zâmbind.

Nu trebuie să mă convingă prea mult ca să mă ducă
înapoi pe ring când se termină licitația, deși mă opr ^{eu}. Întai
la bar ca să rezist. Continuăm să dansăm până la ¹ ultimul
cântec și suntem ultimul cuplu din sală. Cu ^{eu} gret, îi dau
drumul, văzând-o că ^{șchiopătează} câțiva metri. Nu
protestează când o prind cu brațul și mă las cu toată
greutatea pe umărul ei.

— Cred că trebuie să mi se amputeze
picioarele! Tresare când își pierde echilibrul.

Nu mă gândesc când o urc pe umăr, aducându-i fundul în
dreptul ochilor mei.

— Am rezolvat problema.

— Declan! strigă ea la spatele meu. Ce faci?!

Mă lovește cu pumnii mici în spate, până scot un geamăt.

— Mă port ca un gentleman.

— Mai degrabă ca un troglodit! Pune-mă jos

imediat! Ce rușinos!

— Nu e nimeni aici să te vadă.

Lipsa poșetelor îmi ușurează sarcina de-a o găsi pe a ei. I-o
dau ca să aibă ce ține în timp ce merg.

Ea ridică puțin capul și se uită la sala goală de bal.

— Unde au plecat toți?

— Acasă.

TERMENE ȘI CONDIȚII

— Atunci de ce mai suntem aici? 395
— Am pierdut noțiunea timpului.
Ea se uită la telefon și icnește.
— E miezul nopții!
— O să ajungi acasă înainte să te transformi
într-un dovleac, prițesă!
— Nu așa e povestea!
Râsul ei e înăbușit de materialul smochingului în timp ce iese
pe ușă.
— E destul de aproape!
— Ești o rușine pentru numele tău de familie.
O plesnesc peste fund pentru comentariul ăsta.
— Tocmai m-ai bătut la fund?!
Mă arde palma s-o fac din nou măcar ca să aud icnetul
acela mic pe care-l scoate când palma mi se lipește de carnea
ei. Ea îmi întoarce favoarea și mă lovește tare peste fund.
Aproape o scap din pricina șocului, dar îmi revin răzând.
— Ih! Nu trebuia să-ți placă asta!
Mă adun înainte de a trece prin hol cu Iris cocoțată pe
umărul meu. Ușierul ne aruncă o privire când deschide ușa și
înclin bărbia spre ei.
Un trecător oarecare ne face o poză și chiuie, iar Iris îi arată
degetul mijlociu.
— Te urăsc atât de mult în clipa asta!
Ea pufnește pe nas.
Harrison face ochii mari când deschide portiera pentru
mine.
— Domnule! Doamna Kane se simte bine?
Iris îi face din mână.
— Totul în regulă. Dar nu pot să spun același
lucru despre soțul meu după ce ajungem acasă.

396 LAI/REN

~~Rădăre~~ mă numește soțul ei, dar, când o f_{acc} mite valuri
de căldură prin corp. trj.

Harrison râde când Iris mă cîuște de fund - Nu
vrei să mă lași? Încep să ameteșc!

**O trântesc neprotocolar pe bancheta din spate, așez
lese mașina și mă așez pe locul meu. Harrison pom,
drum. Iris se uită pe geam la siluetele orașului Chic,
timp ce ne îndreptăm spre suburbiile.**

**Cât tine drumul cu mașina, fac diferite scenarii
p_{entru} ce s-ar putea întâmpla când ajungem acasă.
Până când Harrison parchează mașina, freamăt de
nerăbdare.**

Toate gândurile mi se spulberă când mă întorc: să mă uit
la Iris. Corpul ei se sprijină de ușă, iar ochii îi ră_uă, închiși în
timp ce respiră ușor.

A adormit.

După tot ce a spus despre revanșă, nici măcar nu a putut
să rămână trează: ca să încerce să se răzbuie.

— Să o trezesc, domnule?

Harrison se uită în spatele mașinii.

—

O iau eu.

Cobor și ocolesc portbagajul. Am grijă să deschid încet
portiera ca s-o prind dacă e să cadă.

Ea nu se mișcă atunci când o prind în brațe, ținând-o la fel
ca în noaptea nunții noastre. Cumva, rămâne adormită în
timp ce trec prin casă și urc scările. Mă chinui să-i deschid
ușa fără s-o scap, dar reușesc să găsesc un mod de-a mă
întoarce în așa fel încât să prind clanța.

Ușa ei se lovește de perete cu o bufnitură surdă. Mă în-
drept spre pat și o așez pe saltea. Își bagă mâna sub obraz și
se chirciște, fără să-i pese de rochie sau de machiaj.

Urâsc ideea de-a o trezi, dar mă îndoiesc că vrea să meargă
la culcare îmbrăcată așa. Nu poate fi confortabil-

— Iris!
O scutur ușor de umăr.

**Ea ridică mâna direct spre fata mea. Mă feresc, șule-
rând și ocolindu-i palma înainte să mi se lipească de
obraz.**

— Iris! Trezește-te!
Ea geme.

— Sst, Declan! Nu mai vorbi și fă din nou
chestia aia cu limba!

Îmi bubuie pulsul în vene, în ritmul crescând al inimii mele.
Mă... visează? Clipeșc, încercând să înțeleg că Iris are un vis
erotic despre *mine*.

Ea scoate un scăncet mic pe care-l simt direct în penis. Mă
gândesc la urmări dacă o trezesc și-i arăt cum e în realitate,
dar mă răzgândesc.

Începe cu pași mici și gândește strategic!

Dacă îi fac avansuri în seara asta, nu e deloc o chestie
deșteaptă. Oricât de mult mi-aș dori, trebuie să procedez în
așa fel, încât să nu o sperii. Fostele ei relații eșuate dovedesc
ce se întâmplă când oamenii insistă prea mult și prea repede.

N-am petrecut atâta timp alergând după ea ca să stric totul
pentru că nu-mi țin penisul sub control. Răbdarea mea o să fie
răsplătită în curând. E doar o chestiune de timp până o să vină
în genunchi la mine și am de gând s-o fac să muncească
pentru asta.

Începând de mâine.

ÎN DIMINEAȚA DE DUPĂ GALĂ, MĂ TREZESC ÎN
ROCHIA de seară, cu machiajul întins și sindromul
cum am ajuns aici. Mișc din tălpile dureroase,
observând câteva bășici care nu erau acolo ieri.

Oftez și-mi lau telefonul de pe noptieră.

— Rahat!

Aproape cad din pat când văd cât e ceasul. Scot
înjurături, văzând mesajul necitit trimis de Declan
acum câteva ore. Deschid telefonul cu un deget
tremurând, dar respir ușurată când văd mesajul.

Declan: Azi e zi liberă.

Azi e zi liberă?! Citesc mesajul de două ori ca să
fiu sigură că nu-mi joacă feste creierul și
rearanjează literele din nou.

Strâng telefonul la piept, făcând o piruetă. Ideea
de a avea o sămbătă numai pentru mine mă face să
cânt și să

TERMENE ȘI CONDIȚII

dansez ca o prințesă de la Dreamland. Jur că aş putea să ating stelele la cât de euforică mă simt acum!

În timp ce fac duș, analizez amintirile de seara trecută. Leo și toastul lui. Eu și Declan dansând până la miezul nopții. El cărându-mă ca pe un sac de cartofi pentru că „ă dureau picioarele.

Ultima mă face să zâmbesc în sinea mea ca o nebună de legat.

O, Iris! În ce te-ai băgat?

Încerc să găsesc răspunsuri în timp ce cobor la micul-dejun, dar nu reușesc să găsesc vreunul. Nu sunt sigură ce se întâmplă. Căsnicia pe care am acceptat-o nu se compară deloc cu realitatea. Declan nu trebuia să fie drăguț. Și cu siguranță nu trebuia să facă toate lucrurile astea care să-mi stârnească un dor pe care nu l-am mai simțit niciodată. Chiar și în cea mai serioasă relație a mea, n-am simțit nici pe departe bucuria care mă cuprinde când Declan face ceva complet neobișnuit.

Încerc să alung gândurile, punând muzică în căști. Pare să funcționeze temporar și dansez prin bucătărie în timp ce cânt în gura mare.

Ceea ce văd mă face să mă opresc. Îmi iese o cască din ureche, iar muzica abia se mai aude peste sunetul scos de Declan în timp ce taie legume.

Bucuria e înlocuită de sflală când Declan mă privește din cap până-n picioare cu ochi arzători. Ce-am făcut să merit privirea *aiă*?

— Ești aici, răspund după un minut întreg în care ne holbăm unul la altul.

— Sunt!

Se întoarce la tocător și la tăiatul legumelor.

— 400 LAI/REN
 — ASHER Și tu ți-ai luat liber azi?
 Toc. Toc. Toc.
 — Nu chiar!
 -Ah!
 Îmi scapă un oftat adanc.
 — Am plănit o întâlnire falsă pentru noi.
 Clipesc.
 — Scuze! Tocmai ai zis că ai plănit o *întâlnire falsă*! El zvâcnește din buze.
 — Da!
 — Uau! E... neașteptat.
 — Trebuie să ieșim din casă într-o oră.
 Îmi iau arma imaginară și mă prefac că trag.
 — Cine e ținta?
 Declan strânge din buze.
 — Ți spun după aceea.
 — De ce nu înainte?
 — Vreau să te porți firesc. *În regulă...*
 — Și dacă îmi spui pe cine vrei să impresionezi
 se compromite tot?
 -Da!
 — Uau! Trebuie să fie o persoană importantă
 dacă te-ai inspirat să plănuiești ceva.
 Mâna de pe cuțit se încordează.
 — Sunt în stare să planific o întâlnire.
 — Sigur, ești capabil, dar asta nu înseamnă că
 și vrei.
 — Cine spune că nu vreau?
 Întrebarea lui e prea încărcată ca să-i pot face față fără
 cafea.
 Așadar, în loc să mai scot informații de la Declan, îl ajut cu
 micul-dejun. La cum mă atinge întruna în timp

TERMENE ȘI CONDIȚII

ce se mișcă prin bucatărie, ai ~~zice~~ că locuim într-un apartament cât o cutie de pantofi, nu într-un conac. încerc să ignor felul în care îmi apar o mie de scântei pe piele când corpul lui se atinge de al meu. De fiecare dată când inspir brusc, buzele lui par să se arcuiască la colțuri. Jur că face toate astea dinadins.

Abia mă pot concentra la gătit, ceea ce rezultă într-o omletă pe jumătate arsă. Sigur, poate nu arată precum cea mai apetisantă masă, dar ar trebui să-și facă treaba. Caloriile tot calorii sunt, nu-i așa?

— Se poate? mă răstesc când pieptul i se atinge de spatele meu.

— Tehnica ta mai trebuie îmbunătățită.

Se uită încruntat la micul meu dejun.

— Bine, domnule Canal Culinar! Ce-ar fi să-mi arăți cum se face?

— Te-a durut să-ți înghiți mândria?

— Eh! Am înghițit și lucruri mai rele.

Nările lui freamătă.

Iris: 1. Declan: 0.

Zămbesc și pășesc în spate, întinzându-i spatula și așteptându-mă s-o ia. Rămân fără aer în plămâni când mă înghesuie lângă aragaz, apucându-mă de mână.

— Prefer o abordare mai directă.

Șoldurile lui mă apasă pe fund.

— Spune același om care îmi zicea *să mă descurc sau să-mi gălesc alt job* ori de câte ori aveam nevoie de ajutor.

Declan răspunde, mușcându-mă de pielea de pe gât.

Următoarea mea întrebare sună răgușit.

— Ce faci?

402 LAI/REN

— ASHER O ajut pe soția mea. Înghit în

sec.

— Te obișnuiești prea tare cu numele ăsta
pentru gura mea.

— îl folosesc ca să-ți amintesc ce ești.

— Și anume?

— A mea!

Îmi ard obrații la un loc cu zona de sub talie. Îmi ignoră
sfiala subită în timp ce toarnă amestecul cu mâna liberă,
blocându-mă între brațele lui.

— Prima ta greșeală a fost să torni prea mult în
tigaie deodată.

Răsuflarea lui fierbinte îmi atinge gâtul, făcându-mi
pielea de găină.

Ouăle sfârâie, la fel cum fac și eu pe interior când pieptul
îmi se atinge de spatele meu. N-am crezut niciodată că gâtul
ar putea fi o experiență erotică - cel puțin, nu înainte de
Declan. Bărbatul ăsta face ca gâtul ouălor să pară un fel de
preludiu, înghit nodul din gât.

— Ce urmează?

Îmi duce mâna care ține spatula către plita fierbinte.

— Lași ouăle să se gătească.

E o sarcină simplă, dar el îmi ține mâna ostatică în timp ce
împingem încet ouăle iar și iar până când suprafața lor se
încheagă. Fiecare minut pare o eternitate din cauza felului în
care mă ține. Pare atras de curbura gâtului meu și mă sărută
de două ori înainte de a-mi da alte instrucțiuni.

— Acum umpli o parte cu ingredientele.

— Nu pe amândouă?

Râsul lui grav îmi zguduie oasele.

TERMENE ȘI CONDIȚII

— Lacomă, ca de obicei, j^i de degra~~ta~~ămesită.

— Și eu la fel, îmi răspunde răgușit, împingând cu șoldurile în fundul meu.

De data asta, sigur *nu* e un telefon în buzunarul lui. Atăta lucru știu sigur.

— Cred că vorbim despre două tipuri diferite de foame.

Reușesc cumva să scot cuvintele din gâtul încordat.

Lungimea aceea îngroșată îmi apasă pe fund, spunându-mi exact ce simte el despre *gâtit*. Se retrage repede, luând cu el căldura și punând distanță între noi. Nu-i înțeleg reacția.

De ce-ți pasă ție? N-ar face decât să complice lucrurile și mai mult.

Îmi pasă mai mult decât aș vrea să recunosc.

Pentru că și tu îl dorești.

E un lucru greu de recunoscut. Chiar îl doresc. Îl vreau al naibii de mult, însă nu știu cum să urmăresc un asemenea lucru. Și, mai exact, nu sunt sigură ce anume vreau să urmăresc. Sexul ocazional pare aproape la fel de complicat ca propunerea de a încerca un pic mai mult. Ambele opțiuni ar face praf planul nostru și nu simt sigură că vreau să fac asta. Alternativa par la fel de disperată ca abilitatea mea de a ignora atracția dintre noi.

Declan nu dă niciun semn că simte panica din interiorul meu.

— Să fii gata în treizeci de minute!

Mă mai privește o dată înainte de a gusta din tentativa mea eșuată de omletă și a ieși din bucătărie.

Mă țin de blat și inspir adânc de câteva ori.

Cum naiba o să rezisti azi la întâlnirea falsă când te simți așa?

404 LAI/REN

Declan: Aș vrea să set de chei de pe perete.

— Conduci tu? Întreb în timp ce învârt cheile

pe de getul arătător.

— I-am dat liber lui Harrison.

— Nu știu ce-am făcut să merit un asemenea tratament, dar îl accept bucuroasă.

Declan nu comentează, doar se îndreaptă spre decapota veche și lucioasă care arată ca o mașină dintr-un film cu spioni.

Casc gura la ea.

— Cu asta mergem?

— Da! Urcă, să nu întârziem!

Sunt uluită când ocolește capota și îmi deschide portiera.

— Uau! Ce tare e!

Mă apropii și mă așez pe scaunul meu, mângâind pielea, complet uluită. Declan închide portiera și se întoarce pe partea șoferului. Bagă cheia în contact, iar motorul se trezește la viață când îl bagă în viteză.

Oftez.

— Ce n-aș face să pot conduce mașina asta!

Declan râde. E un sunet aspru și grav, care-mi anulează capacitatea de a respira.

— Mă poți convinge să fac multe lucruri, dar condusul mașinii nu se numără printre ele.

— Lasă-mă să ghicesc! E o *mașină pentru bărbați*.

Îmi dau ochii peste cap.

Zâmbetul lui dinainte îi dispare de pe față.

— Mai degrabă pentru o femeie. Mai exact, a fost a mamei.

Mă simt de parcă cineva m-a lovit ^{TERMENE ȘI CONDIȚII} ~~de~~ piept cu un cuțit

„I-a răsucit.

_ A mamei tale?

I se mișcă mărul lui Adam.

— M-am gândit să o scot la o plimbare pentru că n-am mai pornit-o de o lună.

O scoate în fiecare lună? Mă strânge pieptul la gândul bărbatului care păstrează vie amintirea mamei lui prin mașina asta. Îmi dau seama ce important e pentru Declan, văzând cât de îngrijită e mașina, de la interiorul de piele lustruită până la exteriorul ceruit.

N-am idee ce aş putea spune şi parcă am limba îngreunată de emoție. Imaginea pe care Declan o afişează tuturor nu se compară cu cea pe care o ascunde de lume. Deşi nu e nici pe departe perfect, în niciun sens al cuvântului, e totuşi om. Suferă la fel ca noi, ceilalţi.

Pornim pe alee şi se opreşte la poartă. Vorbeşte întruna, iar eu zâmbesc pentru că nu l-am văzut niciodată poticnindu-se în cuvinte.

— Probabil a iubit mașina asta mai mult decât pe tata - adică mult, dacă i-ai fi cunoscut înainte să se îmbolnăvească ea. Nu ştiu ce anume a văzut la el, dar presupun că se purta diferit cu noi toţi înainte de moartea ei.

Nii-mi scapă cum vorbeşte despre părinții lui înainte ca mama să se îmbolnăvească. De parcă boala ei a schimbat dinamica vieții tuturor, inclusiv a lui Seth. Îmi cad colțurile buzelor și mă urăsc pentru urma de compasiune care apare la suprafața inimii mele pentru omul care e printre cei mai ticăloși și mai lipsiți de scrupule. Dragostea pare să umanizeze cumva chiar și cele mai rele suflete.

— Îmi povestești mai multe despre ea?

406 LAI/REN

E o viață foarte grea. Una pe care nu sunt sigur că o pot trăi rect
să o pun, de fapt, dar nu mă pot abține. Vreau g J'' mai
multe despre bărbatul care conduce mașina lui o dată pe
lună de parcă ea s-ar putea întoarce oricând s-o ceară
înapoi. Vreau să aflu tot.

Declan oftează și știu în adâncul inimii că e p, cale să
mă refuze. Nu știu de ce, dar nu suport gândul ăsta, așa
că fac o prostie. O prostie atât de mare, încât sigur o să-
mi pară rău mâine. Dar sunt prea captivată de povestea
lui ca să-mi pese de ce o să se întâmple.

— Dacă facem un târg?

Colturile gurii i se ridică.

— Sunt dispus să negociez!

— Spune-mi ceva ce-ți dorești!

Îi arunc bomba în poală. O să-l las pe el să decidă ce
vreă cel mai mult, apoi o să văd dacă fac față provocării.

— Vreau un schimb cîștit...

Se oprește și mi se blochează respirația în piept. Încă
un sărut? O întâlnire adevărată? *Un sex oral?* Opțiunile
sunt nelimitate. Căldura mă străbate din cap până-n vârful
degetelor de la picioare, gândindu-mă la ce va alege.

— Eu o să-ți povestesc despre mama dacă
îmi povestești și tu de problemele tale de învățare.

Dacă viața mea ar avea o coloană sonoră, acesta e
momentul în care D J-ul zgârie discul, făcându-mă să mă
simt ca ultima imbecilă. Aerul îmi iese din plămâni ca un
balon dezumflat. Ce fel de târg stupid e ăsta? Și, mai
ales, cum naiba a aflat?

— Îmi încrucișez brațele și ridic bariera.

Cine ți-a spus?

— Nimeni!
— Prostii! A fost Cal?
Sunt pe punctul de a-i cere să tragă pe dreapta și să mă lase să conduc, numai ca să-l gălesc pe Cal și să-l fac praf.
El clatină din cap.
— Am aflat singur.
— Cum?
— Cunoșteam semnele.
Îmi scapă un răs amar.
— Și te aștepți să cred asta? Cât de credulă mă crezi?
Fața i se îmbunează.
— Așa era și mama.
— Mama ta? Aceași persoană licențiată în istorie?
Declan strânge volanul cu pumnii.
— Doar pentru că citea cu dificultate nu înseamnă că nu-i plăcea.
Mă simt ca o proastă că am presupus altceva. Sinceră să fiu, mă chinui să țin pasul cu toate informațiile astea. E imposibil să procesez într-o singură conversație faptul că Declan știe că am dislexie și că mama lui avea aceeași problemă.
— Ar fi trebuit să știu că o să-ți dai seama.
— Nu aveai de ce s-o ascunzi de la bun început.
Încleștez pumnii în poală.
— Nu poți să-mi judeci alegerile.
— Vreau doar să le înțeleg.
Blândetea din vocea lui mă sfășie.
Rămân tăcută.
— *Te rog!*
Răsufu greoi. Declan nu spune niciodată *te rog*, așa că asta mă înmoaie suficient, încât să-i povestesc despre trecutul meu.

408 LAI/REN

~~Mă uit~~ pe geam.

— Mi-am petrecut toată viața simțindu-mă diferită toți ceilalți. Mai întâi, au început cu tachinări și lăuturi răs. Lucruri mărunte, cum erau profesorii care-mi spuneau că-s leneșă și colegii care băteau că sunt proastă. Am rămas petat un an, ceea ce a fost și mai rușinos, pentru că toți prietenii mei au trecut în clasa următoare fără mine. I, cele din urmă, copiii au devenit mai îndrăzneți. Cuvintele lor erau mai aspre, faptele, mai răutăcioase. Nu ȳ durat mult ca un om ca mine să creadă aceste cuvinte, mai ales când propriul tată ȳ spune în fiecare zi că ești o proastă care-l dezamăgește.

Mi se frânge vocea.

Declan ȳntinde mâna și mă forțează să deschid pumnul ca să-ȳ îndeplinească degetele cu ale mele.

— A fost o profeție care s-a îndeplinit de la sine. După divorțul părinților mei și tot stresul acela, nu mi-a mai păsăt de școală, deși mama s-a străduit din răsputeri să-mi găsească preparatori. Nimic nu funcționa, și cred că-mi pierdeam și eu speranța. Rușinea și neliniștea au tot crescut până am început să plâng în fiecare zi ȳnainte de școală. M-am ȳnchis față de toți, așa că mama a riscat și mi-a găsit un psiholog, ca să pot vorbi cu cineva despre ce se ȳntâmplă. Mâna lui mă strânge încurajator.

— Cu ajutorul psihologului, am început să-mi regăsesc ȳncredere și să descopăr proiecte la care mă priceeam și care nu aveau legătură cu școala. Acolo a început obsesia mea pentru plante. Se pare că aveam vocația de a le reda viața plantelor moarte ale mamei.

Credeam că terapia ar trebui să ne rezolve problemele, nu să creeze mai multe.

TERMENE ȘI CONDIȚII

Tensiunea din pieptul meu scade ~~400~~ încep să râd.

— M-a ajutat. O plantă a devenit două și treptat am ajuns la o colecție întreagă. Psihologul meu spunea că e o strategie de a face față stresului.

— **Presupun că poate fi considerată o strategie mai bună decât drogurile.**

Ochii ni se întâlnesc; ai lui au o seninătate pe care mi-aș dori să o văd intervale mai lungi de timp.

— După ce am rezolvat problemele emoționale, am fost mult mai deschisă la ideea de meditații. Mi-a luat ceva timp, dar am reușit să am succes la școală.

— Și pe urmă?

— Pe urmă, cu mult ajutor, am absolvit liceul. Nu eram pregătită încă pentru a intra la universitate după dificultățile întâmpinate în liceu, așa că am ajuns la agenția de angajați temporari cu care sunteți parteneri.

— Și pe urmă ai tras paiul scurt și ai ajuns să lucrezi pentru mine.

Strămb din nas.

— Schimbai asistentele cum îți schimbi lenjeria intimă.

— Nu e vina mea că nu se ridicau la înălțimea așteptărilor.

Clatin din cap.

— De câte ori concediai pe cineva, noi, ceilalți, eram obligați să ne punem numele într-un bol. Am avut noroc până...

— Ai fost aleasă, termină el fraza pentru mine.

Dau din cap.

— Am apărut la biroul tău într-o zi de luni, știind că nu o să rezist până la sfârșitul săptămânii. Dar apoi...

410 LA/REN
 .Ce^ASHER
 Ochii i se întunecă.
 — Am văzut în ochii tăi că te așteptai să dau
 -și? ^{ghe?}
 — Toată viața mea, așa m-au privit oamenii.
 C^{ca} răbufnit în mine când mi-ai spus să nu-mi bat capul^{*,*},*
 despachetez pentru că aveam să plec până la sfârșit[^]
 săptămânii. Asta m-a stârnit. Eram gata să fac orice ^{ca} să-mi
 dovedesc o dată pentru totdeauna că pot reuși î, orice mi-aș
 fi propus, începând cu slujba asta.
 — Nu ți-a fost teamă?
 — Normal că da! Reputația ta era la fel de
 proastă ca istoricul tău cu asistentele, dar nu mi-ai fi putut
 spune nimic care să fie mai rău decât ce auzisem în copilărie.
 Volanul scârțâie sub apăsarea palmelor lui.
 — Dacă aș fi știut mai devreme, m-aș fi abținut
 de la unele lucruri pe care ți le-am spus...
 Răsul meu îi taie vorba.
 — Te rog! Știm amândoi că m-ai fi concediat
 dacă ți-ai fi dat seama de problemele mele.
 Declan își încleștează maxilarul.
 — Nu e adevărat!
 — De ce nu?
 — Pentru că, dacă ar fi trăit mama, i-ar fi fost
 rușine să mă vadă făcând așa ceva.
 Mă simt de parcă mi-a sfâșiat pieptul cu vorbele astea.
 — De asta m-ai păstrat atâta vreme? În ciuda
 erorilor, a greșelilor de ortografie și a documentelor livrate
 mai lent?
 Am o voce atât de slabă și de nesigură - se potrivește
 perfect cu felul în care mă simt când Declan îmi stârnește
 astfel de emoții

Declan respiră încet.

— Te-am păstrat pentru că erai grozavă în meseria asta. Mereu te-ai ridicat la înălțimea oricărei provocări din partea mea, fie că făcea parte din fișa postului, fie că nu. Nici măcar o dată n-am simțit că problemele tale te-au afectat. Mai degrabă, cred că te-au făcut de zece ori mai bună pentru că gândeai altfel decât mine. Uită-te la afacerea cu Yakura, care n-ar fi acceptat niciodată propunerea fără anexele tale la schița mea!

Un val de emoții mi se blochează în gât.

-Ah!

— Poate că sunt rece, nepolitic și distant, dar nu sunt orb. Meseria mea înseamnă să evaluez bunuri și se dovedește că tu ești cel mai valoros bun al meu.

Niciodată n-am crezut că ar fi sfâșietor de frumos să-mi vorbească cineva despre finanțe.

Declan mă strânge de mână din nou, de parcă vrea să-mi amintească de legătura noastră..

— Nu m-aș da în lături de la nimic ca să rămân lângă mine.

— Nu e nevoie să te străduiești prea mult. La urma urmei, sunt soția ta.

— Chiar dacă n-ai fi, nu o să renunț la tine.

Zâmbetul lui abia schițat îmi face inima să bată nebunește.

N-aș fi crezut niciodată că un om ca el e capabil de cuvinte atât de frumoase!

— De unde să știu că sub exteriorul ăsta morocănos se ascunde un tip de treabă?

— Să nu mai spui și altora; vor fi dezamăgiți să descopere că sunt așa doar cu tine.

412 LAI/REN

Se aplecă asupra reporteră, care avea dreptate. În fond, D_ul_u chiar are o slăbiciune pentru mine.

— De ce?

*Forelsket.*¹

Vocea lui aspră mă făcuse să simt că mi-a spus un secret pe care nu-l pot descifra.

— Spune-mi-l pe litere!

Scot telefonul.

Declan clatină din cap de parcă așa își poate șterge de pe față zâmbetul.

— Unele cuvinte nu sunt menite să fie traduse.
— Ce minciună! Toate cuvintele tale au

traduceri,
— Corecție! Unele cuvinte nu sunt menite să fie traduse de tine.

Îmi încrucișez brațele.

— Unde ai învățat cuvintele astea, de fapt? E imposibil să știi toate limbile astea.

Declan întoarce capul spre drum.

— Era un joc pe care îl jucam cu mama în copilărie.

Îmi simt gâtul uscat la gândul ăsta.

— Cum?

— Nu știam să-mi exprim sentimentele, și asta cu mult înainte de boala mamei.

— Tu? Nu! Refuz să cred așa ceva, o spun cu o seriozitate absolută.

Privirea lui încruntată mă face să râd.

— Ea m-a învățat că unii oameni au nevoie de o sută de cuvinte ca să exprime o singură idee, în timp ce alții au nevoie de un singur cuvânt ca să împărtășească o sută de gânduri.

***Forelsket*, subst., limba norvegiană: euforia coplesitoare, asociată exclusiv cu începutul îndrăgostirii (n. a.).**

TERMENE ȘI CONDIȚII

— Niciodată nu mi-am pus problema asta.

Ochii lui devin distanți.

— **A devenit codul nostru secret. Dacă mă simțeam într-un fel anume, mama mă întreba care e cuvântul.**

Îmi tremură buza de jos.

— Și ce te-a făcut să le folosești din nou?

Se întoarce să se uite la mine.

— Nu ce, *cine*. Amândoi ne luptăm cu cuvintele în felul nostru. Mie mi-e greu să le exprim, ție ți-e greu să le citești.

Explicația lui face ca fiecare cuvânt să fie și mai încărcat de semnificație.

Arsura din piept se intensifică, trădând cât de mult își dorește inima mea să-și dea frâu liber pomirilor. Mă sperie mai mult decât vreau să recunosc, așa că aleg o întrebare mai sigură.

— Ce te-a făcut să le alegi pe cele intraductibile?

— La început erau în engleză, dar în cele din urmă frații mei s-au prins și au început să mă imite, așa că am schimbat tactica. Era imposibil să pronunțe *kyoikumama*, darămite să-l scrie.

— Niciodată n-ai vrut să împărți cu alții, nici măcar în copilărie?

— Tu ești singură la părinți. Nu poți să-ți dai seama cum este să crești cu frații care îți fură lucrurile mereu și te imită.

— Aș vrea eu! Pare mult mai bine decât să fi singur toată viața,

— Liniștea trebuie să fie plăcută.

Încep să râd.

— Te plictisești repede. Dacă totul o să fie după cum vreau eu, am de gând să fac destui copii cât să umplu toată casa, ca să nu se simtă niciodată cum m-am simțit eu.

414 Lauren Asher

Declan schimbă viteza ceva mai brusc decât « ne-_{cas}
—
Copii?
— O dubă plină, dacă am noroc.
— Nu ştiam că-ţi doreşti o familie mare.
Vena de pe gâtul lui zvâcneşte.
— Nu m-ai întrebat niciodată, iar eu n-am
crezut că important.
— De ce nu?
— Pentru că ne-am înţeles să avem un singur
copil.
— Şi dacă n-ar fi
aşa? Întrebarea lui mă
şochează.
— Ce anume sugerezi?
Declan se opreşte, gândindu-se în mod evident la un
răspuns înainte de a clătina din cap.
— Nimic.
Nimic? Vreau răspunsuri, dar teama mea de răspunsul
lui mă împiedică să mai pun întrebări. Şi, la cum se
închide în el, ştiu că oricum nu o să le primesc azi.
Poate e cel mai bine aşa!

E IMPOSIBIL CA PERSOANA CARE VREA DECIAN SĂ NE
vadă să fi plănuit o excursie la Grădina Botanică din Chicago într-o sâmbătă. După toată discuția din mașină, știu că a pus la cale totul pentru mine. Nu că ar recunoaște-o vreodată. Așa că, în loc să-l dau de gol, accept mascarada. Sunt prea încântată să vizitez grădina ca să stric totul, făcându-l pe Declan mincinos!

Grădina e locul meu preferat din toată lumea – scuze, Dreamland! Am atâtea amintiri frumoase aici, încă din copilărie. Eu, mama și buni veneam împreună la Grădina Botanică după ședințele mele cu preparatorul. Eu și mama vizitam grădinile, în timp ce buni se plângea de genunchiul ei suferind, lăsându-se însă ușor ademenită de florile frumoase și de înghețatele cu șampanie.

Râd când Declan ia o hartă de la tarabă. Nu-mi cere ajutorul, iar eu nu mă ofer. Deși cunosc fiecare colț al

416 LAI/REN

această țară e mult prea distractiv să-l văd analizând de parcă suntem pe un teritoriu neexplorat!

Declan găsește pe hartă locul în care ne aflăm în acest moment.

— Există vreo strategie în toate astea?

— Strategie? E o grădină, nu o tablă de șah!

râd eu

— Corect! E ceva anume ce vrei să vezi mai

întâi?

— N-ar trebui să mergem acolo unde se află

persoana pe care ai venit să-o vezi?

Strâng din buze ca să nu mă dau de gol.

— Nu știu unde e!

Minte cu atâta ușurință, încât mă tulbură destul cât să insist.

— Dacă aș ști cum arată, ar fi mai ușor

pentru noi. De unde să știu când trebuie să ne prefacem?

Declan strânge harta, o pune în buzunar și mă ia de mână.

— Nu trebuie!

Simt scânteii pe braț de la atingerea lui.

— Și, ce? Ne purtăm ca un cuplu tot timpul?

— Exact!

Mă prefac că gem.

— Dar locul ăsta e imens! Ne-ar lua ore

întregi să o găsim pe ființa aia!

— Poate și mai mult.

Nu-mi dă drumul la mână în timp ce ne conduce spre capătul potecii.

— Îi mai dau o șansă să mărturisească.

— Probabil e o persoană foarte importantă din moment ce te dai peste cap să te supui unei plimbări din ore întregi prin grădină, ținându-mă de mână.

— **Habar nu ai!**

TERMENE ȘI CONDIȚII
417

Întorc iute capul ca să nu mă vadă zâmbind la minciuna lui.

Declan mă prinde de talie de parcă facem asta tot timpul. Ce s-a întâmplat cu omul care acum două luni se chinuia să mă atingă? Pentru că pare că versiunea aceea a lui Declan a dispărut de mult, iar el se folosește de întâlnirea falsă de azi ca pretext să mă atingă oricum vrea.

Sunt atât de pierdută în îmbrățișarea lui, încât aproape ratez locul meu preferat din grădină!

— Ah! Oprește-te!

Îl trag pe Declan de braț.

El se oprește, iar eu mă împiedic din cauza inerției.

— Ce s-a întâmplat?

Se uită în jur.

— Mergi atât de repede, încât aproape am ratat locul meu preferat!

El aruncă o privire, fără să vadă sera, în timp ce cască gura la tușșurile din spatele nostru.

Îi arăt cu mâna liberă structura de sticlă.

— Vrei să intrăm acolo? mă întrebă.

— Da! E cel mai frumos loc!

— O seră?

Îi zâmbesc,

— E ceva în neregulă cu asta?

— Mă mir doar că preferi asta în locul unei plimbări în liber.

— O să-ți arăt de ce!

418 LAI/REN

Apă? [^] Îi târăsc spre uși. Ne lovește imediat o
de aer umed. Ventilatoarele împrăștie o ceață caldă ~ ^
plante, prinzându-ne la mijloc. Publa

O adâncitură îi apare între sprâncene.

— De ce-i atât de înăbușător aici?

— Pentru că trebuie să recreeze clima
tropicală.

— Pentru ce?

Mă bucur că am habar despre un subiect mai mui, decât
Declan și mă desfăt cu faptul că, în realitate, nu j, știe chiar
pe toate.

— Asemenea plante n-ar fi supraviețuit în mod
normal anotimpurilor de aici. Fără o seră, cel mai probabil ar
muri, mai ales în Chicago.

Declan mă urmează în timp ce trec printre șirurile de
palmieri scunzi.

— De-asta ții tu plantele în interior?

— Am nevoie de un motiv mai bun, în afară de
faptul că te enervez pe tine?

Căutătura lui mă face să râd în sinea mea.

— Erau multe avantaje ale locuitului într-un
apartament, dar o seră nu se număra printre ele. Nu era
destul spațiu.

Îl conduc spre lacul mic din spatele serei.

— Știi cum tu ai diferite cuvinte ca să-ți

exprimi sentimentele?

Declan încuviințează.

— Și plantele au sensuri diferite.

Îi arăt floarea de lotus care se vede în apa murdară.

— Acestea sunt preferatele mele.

— De ce?

Declan își vără mâinile în buzunare și se uită direct la
mine, fără urmă de emoție.

TERMENE ȘI CONDIȚII

— Pentru că mă uimește faptul că cea mai frumoasă floare înfloarește în cele mai proaste condiții.

Mă uit la propria imagine în apa închisă la culoare.

— Pare ridicol să mă raportez la o floare...

— Nu e!

Ridic ochii și văd că mă privește. Căldura care se reflectă în ochii lui mă încurajează să mă deschid fără să-mi fac griji pentru consecințe.

— Multă vreme m-am subestimat, dar mi-am dat seama că trebuia să trec de lucrurile rele și să găsesc lumina.

— De-asta îți plăcea să vizitezi sera?

Se oprește lângă mine ca să vadă florile mai bine.

— E principalul motiv.

— Mai ai și altul?

— Te uiți la el.

Mă învârt în cerc cu brațele întinse și ating cu mâna câteva frunze.

El strânge din buze, încercând să-și ascundă zămbetul.

— Ești o nebună disperată după flori.

— Te rog! Nu o să merit titlul ăsta până nu o să am sera mea.

— Vrei una?

— O seră?

— Pesticidele de aici îți s-au urcat la cap sau doar ți-e greu să înțelegi ce te întreb?

— Poate mi-e greu din cauza a ceea ce întreb, de fapt.

Pieptul lui se umflă când respiră adânc.

— Ți-ar plăcea o seră?

— În curtea ta?

— Cred că putem încape să spunem că e a noastră, dat fiind că și tu locuiești acolo.

Răstărnac cu gura căscată, apoi o închid la loc.

— Te oferi să-mi construiești o seră?
 — Măcar să nu mă mai împiedic de ghivece în f noapții
 când vreau un afurisit de pahar cu apă. ^
 — Sigur! Ce prostie din partea mea să cred că ai strui una
 ca să mă faci fericită! CRED

— Tot ce fac e în beneficiul meu.
 Totuși, zâmbetul lui spune exact opusul.
 Căldura zâmbetului său mă urmărește în timp ce ne
 plimbăm prin seră. îi explic pe îndelete despre diferi- tele
 plante. Pentru un om care pare întotdeauna să preia
 conducerea, nu pare deranjat de faptul că trebuie să mă
 urmeze.

Când ieșim din seră și clipeșc în sus, la soare, Declan mă
 întreabă:

— Unde mergem acum?
 îi arăt cărarea care ocolește lacul.
 — Pe acolo!

Mergem împreună, ținându-ne de mână, de parcă e cel
 mai firesc lucru din lume. Declan îmi pune întrebări despre
 diverse plante, iar eu îi răspund, mult prea încântată de
 subiecte precum diferența dintre tropical și subtropical. Îmi
 pune întrebări ridicole, și sunt sigură că jumătate dintre ele
 au scopul de-a mă face să râd.

Serios, e imposibil să mă fi măritat de bunăvoie cu cineva
 care nu știe diferența dintre o plantă succulentă și un cactus.
 Pare nedumerit de faptul că toți cactușii sunt plante
 succulente, dar nu toate plantele succulente sunt cactuși, și
 petrec o oră în Sera Aridă cu el, explicându-i tot ce știu
 despre diferite plante. Nici măcar o dată nu pare plictisit, în
 ciuda vorbăriei mele continue.

TERMENE ȘI CONDIȚII

Declan, un bărbat care nu vorbește prea mult de cinci minute odată, a vorbit cu mine ore întregi. Ideea mă face mai bucuroasă decât ar trebui.

Abia când soarele începe să apună, Declan ne conduce spre ieșire-

— Ai găsit-o pe persoana aceea?

— Care persoană?

Ridic mâinile noastre împreunate în aer, ca să-i amintesc de datoria pe care o avem.

— **Reporterul în fața cărui am venit**

să ne prefacem. -Nu!

— Știam eu! Poți să încetezi cu minciunile!

— Minciuni despre ce?

— N-am venit aici ca să ne vadă un reporter, nu-i așa? Ochii lui se înșeninează.

— De ce altceva să fi venit aici?

— Pentru că voiai să mă inviți la o întâlnire, dar nu voiai să recunoști că asta a fost de fapt, în cazul în care te refuzam, așa că ai venit cu povestea asta complicată ca să nu-ți pun întrebări.

— Narcisismul e genetic sau copilul nostru poate fi ferit de trăsătura asta oribilă de personalitate?

Felul în care spune „copilul nostru” face ca un val de ceua să treacă prin mine, ceva ce refuz să recunosc.

— Depinde! Dacă ne bazăm pe istoricul din partea talei, n-are nicio șansă din start.

Declan întinde mâna și-mi trece degetul mare peste buza de jos.

— Să sperăm atunci că moștenește altruismul mamei. Ridic oficial steagul alb, stând pe vârfuri și sărutându-l.

RĂMÂNEM TĂCUTI ÎN timpul drumului SPRE CASĂ și știu ce să spun. iar Declan pare la un comentariu distanță de-a mi-o trage în mașina mamei lui, așa că păstrez liniștea.

Ritmul meu cardiac ajunge la un nivel critic până intră în garaj și mi se taie respirația când mă ajută să cobor din mașină și mă conduce în mașină.

Se mișcă atât de repede! în clipa asta mă uit la el. în următoarea mă trezesc lipită de un perete.

Mișcarea îmi stârnește furișături pe șira spinării.

— Spune-mi ce vrei!

Expresia lui disperată are efecte devastatoare asupra ființei mele.

Înima îmi bubuie în piept, iar pulsul îmi zvâcnește ca tunetul cu fiecare bătaie. îmi pierd abilitatea de-a vorbi. Felul în care se uită la mine, cu maxilarul încleștat și nările fremătând cu fiecare respirație greoaie, mă face să tremur.

— Nu știu sigur.

El scoate un geamăt și se îndepărtează.

Instantaneu, simt lipsa căldurii lui.

— Declan...

Întind mâna să-l ating, dar el îmi prinde ambele încheieturi și mi le ridică deasupra capului.

— **Încă n-ai câștigat dreptul de-a mă atinge.**

— Și tu l-ai câștigat?

Cu mâna liberă, îmi atinge gâtul pe lungimea lui, și tot corpul meu se aprinde ca artificiiile.

— Nu mi-e teamă să revendic ce-i al meu!

— Nu mi-e frică!

Nu-mi mai este. Am terminat cu acest du-te-vino. Incertitudinea mă scoate din minți, și nu e corect față de el. A plănuit o întâlnire pentru mine și s-a prefăcut că e falsă doar ca să merg. Nu cred că a mai făcut cineva ceva atât de draguț pentru mine!

— Atunci, dovedește-o!

Îmi eliberează încheieturile.

— *Strikhedonia.*

Nu măcelăresc pronunția, dar tot reușesc să-i smulg un zâmbet lui Declan.

Îl prind de ceafă cu mâna și-i trag buzele spre mine. Spre deosebire de primul nostru sărut, Declan mă lasă să conduc. La început, e un sărut ezitant. Nimic în afară de câteva apăsări ușoare ale buzelor mele pe ale lui, fiecare devenind tot mai disperată din partea mea. Nu încearcă să mă atingă, și mă mănâncă pielea să simt conexiunea cu el. Provocarea lui tăcută de a dovedi cât de mult îl doresc îmi rămâne în minte în timp ce-i ating buza de jos cu vârful limbii.

N-are put niciodată că voi tânji după atin^{gare} ca acum și încep să mă enervez văzând cât control⁸ ^ asupra situației.

Nu e bine! Simt furnicături în vârful degetelor de nevoia de a-l atinge *peste tot*. Măinile mele devin mai curajoase în timp ce-mi trec degetele în jos pe cămașa lui, direct sp., umflătura de sub pantaloni. Profit de ocazie să-i tachinez limba cu a mea, iar rezultatele sunt miraculoase.

Geme în timp ce-mi găsește ceafa cu mâna, ținându-mă în loc în timp ce-mi devastează gura. Îi masez membrul cu mâna. Sărutările lui devin necontrolate în timp ce-i desfac în grabă cureaua și fermoarul. Limbile noastre se împletesc, înăbușindu-i geamătul când îmi strecor mâna în pantalonii lui. Inspiră brusc în timp ce-i ating vârful penisului. Șterg picătura de lichid cu degetul, învârtind apoi degetul mare în jurul capului.

El îmi mușcă buza de jos, și simt un gust metalic în gură. Chicotesc în sinea mea, retrăgându-mi mâna și dându-mă înapoi.

— Cum a fost dovada asta?

Mâna de pe ceafa mea se încordează, iar degetul lui apasă punctul unde pulsul îmi bubuie. Pieptul îi urcă și coboară cu fiecare răsufare greoaie. Pielea de gâină se întinde peste tot când deschide ochii mari și-i întoarce spre mine.

— Nu sunt convins pe de-a-ntregul.

Deschid buzele.

— Ești atât de plin de...

Mă întrerupe, aruncându-mă peste umărul lui și ră-pindu-mă înainte să am ocazia să fug.

— Glumești? Iar începem cu asta?

Îl lovesc cu pumnii în spate.
El se întoarce spre scări.
_ Vreau să fac o analiză meticuloasă.
_ Ești nebun?
_ Când e vorba de tine, nici nu s-a pus vreodată problema
că aș fi altfel.
Râd în timp ce mă poartă pe un milion de trepte.
_ Știi că pot să merg, nu?
_ Știu foarte bine. Asta nu înseamnă că o să te las.
Încep să râd.
_ De ce nu?
_ Risc s-o iei la goană.
_ Ba nu!
_ Dacă ar fi după mine, ai purta monitor de
gleznă ca să știu mereu unde ești.
Fac ochii mari.
_ E absolut înspăimântător!
■— Mie-mi spui? Deja am căutat chipuri cu GPS pentru
copilul nostru.
Copilul nostru! Cuvintele astea două **îmi** strâng **inima** ca
într-o menhină azi.
_ Te gândești mult la ideea de-a deveni
tată? Îi întreb cu vocea tremurând,
_ Mai mult decât ar trebui.
Ideea că se gândește la a fi tată nu mă sperie atât de
mult pe cât s-ar cuveni. Știam în ce m-am băgat când am
semnat contractul, dar mi se pare un contrast față de omul
care trebuia manipulat ca să împartă drepturile de custodie.
O, Iris! Ce-o să faci acum ?
Declan pare să răspundă în locul meu când intră în
dormitorul lui. Mă prind de cămașa lui cu palmele umede,
disperată să mă țin de ceva.

426 LAI/REN

Lășă se răstoarnă când mă ~~0001~~ că p, icnet când mă lovesc cu spatele de saltea și[^] 'n aer din cu totul alt motiv decât cel că m-a an⁰¹²⁴⁴⁷ ^ Măinile lui Declan mă prind de coapse în timp ce⁰⁰⁰ _G B310 spre marginea patului. Materialul rochiei alunec[^] ^⁰⁰⁴⁴ iar tivul se ridică periculos de mult spre lenjeria ' • ^ El se oprește și se uită la mine într-un fel care¹² _x^ ^ să simt că mă desface bucată cu bucată. Bco

— Hai să jucăm ceva! Îmi propune..

— Tu și jocurile tale afurisite! Jur că parcă n-ai avut parte de distracție în copilărie.

Buzele îi zvâcnesc în timp ce palmele îi alunecă pe coap se mele. Îmi tremură picioarele sub atingerea lui și i, strâng să nu se mai miște.

— O să-ți placă! Îți promit.

Îmi scoate în grabă adidașii și șosetele, care cad pe podea ca niște bucăți de armură.

Mă sprijin în coate.

— Care sunt regulile?

Ochii i se întunecă.

— Există o singură regulă.

— Pare destul de ușor.

El își tîșuiește și-mi ridică tivul mai sus. Încep să respir mai greu, iar asta pare să-l încurajeze și mai mult.

— Imploră!

Mă uit încruntată la el.

— Dacă te aștepti să implor după penisul tău, ți-ai greșit ținta!

El ridică un colț al gurii într-un rânj.

— Cine-a spus ceva despre penisul meu?

— Atunci pentru ce vrei să implor...

TERMENE ȘI CONDIȚII

427

Degetele lui Declan se înfig în marginile chiloților mei, pe care îi trage în jos. Nu se grăbește, transformând faptul că-mi scoate hainele într-un eveniment. Abia mai suport atingerile lui prelungite și privirile arzătoare.

— Nu-mi place jocul ăsta!

Gem, tot mai nerăbdătoare cu fiecare secundă care trece.

El îmi ridică rochia mai sus și-mi depărtează coapsele.

— Sunt sigur că pot să te conving în scurt timp.

Orice răspuns aș fi putut să dau îmi dispare când își lipește palma de pieptul meu și mă împinge pe spate. Se așază în genunchi și mă trage spre fața lui.

O, Doamne! O asemenea priveliște ar putea să aducă o femeie în pragul orgasmului. Partea mea inferioară zvâcnește și n-ar fi nevoie de mult ca să trec dincolo de limită. Mai ales văzând cum se uită la mine. Mă sperie și mă fascinează totodată, și oscilez între cele două în timp ce degetele lui mă desfac. Tot corpul îmi vibrează când scoate limba, tacinându-mă. Îmi arcuiesc spatele drept răspuns și strâng coapsele în jurul capului său. Chicotitul lui îmi face clitorisul să vibreze. Înfig degetele în cuvertură în timp ce el îmi distruge abilitatea de a mă gândi la altceva în afară de limba care se înfinge în mine.

Nu cred că am mai fost vreodată atât de excitată! Totul la el e senzual, de la felul în care își înfinge unghiile în coapsele mele în timp ce mă tachinează până la felul în care geme când oftez. Totul e pierdut în clipa în care strecoară un deget înăuntrul meu. Buzele lui se înfășoară pe clitoris, sugând aproape dureros. Se oprește de fiecare dată când mă apropiu de orgasm. Îl blestem și-l laud în aceeași poziție, iar asta pare să-l facă să

428 LA/REN
ASHER
prelungescă totul.

Niciun bărbat nu m-a făcut vreodată să mă
simt ¹⁰¹ de *devorată*¹. Vreau să nu mă mai facă
să sufăr, ¹⁰² ¹⁰³
vreau și să nu înceteze niciodată să mi-o tragă.

01

Aproape cedez și-l implor să termine ce-a

început, **3**, mă abțin. Dacă se așteaptă să
cedez, o să-l *f*₁₀ să munc¹⁰⁰⁰ la fel de mult doar
ca să-l demonstrez ceva.

Nu cedez în fața lui. Nu în sala de consiliu și nici în
dormitor.

Declan se ridică la înălțimea provocării mele cu vi-
goare. Clitorisul sensibil mă doare, implorând mila pe
care Declan i-o refuză. Sunt terminată, zbătându-mă
între cearșafuri. Nu se grăbește, împingându-mă
extrem de aproape de limită și retrăgându-se.
Frustrarea mea crește până cedez și doar două cuvinte
îmi aduc cheile raiului.

— *Te rog!*

Am obraji plini **de lacrimi pe care** nu le-am
observat când au căzut.

Chicotitul lui stârnește încă un val de excitație în
mine.

— Te-ai luptat vitejește. Te voi răsplăti
pentru asta! Scot un geamăt când bagă încă un
deget în mine. In-

doindu-le pe amândouă până îmi ating punctul G. Felul
în care îmi suge clitorisul, combinat cu tortura degetelor
lui, mă împinge dincolo de limită.

Tot corpul îmi tremură în timp ce Declan continuă să

430 LA/REN

ASHER

mi-o tragă cu limba. Cântă la corpul meu de parcă e instrumentul lui preferat, prelungindu-mi orgasmul cât mai mult posibil. Mă aștept să se oprească după ce îmi revin, dar mișcările lui sunt și mai disperate.

Răgușită, îl strig pe nume și asta pare să-l *înnebunească*. Degetele lui se înfig în fundul meu când mă trage mai în *față*, împingându-și limba în mine așa cum aș vrea

„ă facă cu penisul lui. îl prind de păr și trag de fire. El
„„„„, apăsându-și degetul mare pe clitorisul umflat. Felul
în care încercuiește carnea mă face să mă excit până
alerg după al doilea orgasm ca după o stea căzătoare.

Declan îmi abandonează clitorisul și mă strânge în
brațe, îmi înăbușă strigătele când își lipește gura de a
mea, fă- eându-mă să respir din nou adânc. Întredeschid
buzele, și își unește limba cu a mea, făcându-mă să gust
cât de mult îl doresc. Degetele lui mă prind de ceafa, iar
degetul mare mângâie locul unde pulsul zvâcnește rapid.

Sărutul îi devine mai puțin frenetic în timp ce-mi revin
din euforie. Nu mai pare că insistă, ci că se scuză, urmă-
rindu-mi buza de jos cu limba până mă distruge.

Mă simt amețită, ca un drog din care nu mi-am revenit
încă.

— Ești sigur că ești virgin?

Declan îmi plesnește ușor vaginul.

— Ce-ai spus?

Încesc.

— Glumeam!

— Doar pentru că n-am fost cu nimeni de
multă vreme nu înseamnă că am uitat cum merg
lucrurile.

— Și de ce, de fapt? Adică, de ce n-ai fost
cu nimeni?

N-ar fi trebuit să întreb așa ceva. Știam că e o idee
proastă,

dar nu m-am putut abține, cum fac mereu în preajma lui
Declan în ultima vreme.

— Nu mi s-a părut în regulă.

— Pentru că erai obsedat de mine?

Aprind focul din ochii lui cu vorbele astea.

432 LA/REN

ASHER

Declan își lipește buzele de ale mele.

—

Ce narcisist din partea ta!

Rânjesc.

— Cred că e contagios.

Mă sărută până mi se topec oasele, **așteptă** următorul pas.

Care *este* următorul pas?

— N-ar trebui să discutăm despre ce se

întâmplă mai departe?

El îmi ia palma și o lipește de blugii lui, chiar deasupra penisului tare ca piatra. Buzele lui desenează o cărare de sărutări pe gâtul meu.

Îi mângâi erecția cu mâna înainte de a mă retrage.

— Și ce? Facem sex?

El îmi ronțăie pielea sensibilă din scobitura gâtului.

— Nu totul are nevoie de un plan.

— Dar...

Ridică mâna în sus pe corpul meu și mângâie marginea sânelui.

— Vrei sau nu?

Mă simt de parcă mi-a pus în mână o armă încărcată.

— O să complice lucrurile, spun.

— Pot să garantez.

Atingerea lui e mai îndrăzneată, mângâind sfârscul sensibil prin materialul rochiei.

— Acum, că am stabilit totul, am

permisiunea să ți-o trag?

— Pari mult prea încântat de idee!

Rânjește într-un fel care-i luminează toată fața. Îi păstrez expresia în memorie, ca să mă pot gândi la ea mai târziu. Corpul lui mă lipește de saltea când se apleacă în față. Îi cuprind cu brațele pe după gât și-l sărut până nu mai rezist. Până sunt amețită și disperată după mai mult.

434 LAI/REN
ASHER
Măinile mele îi ating pieptul. Își ridică greutatea de pe mine și se ridică.

— Ce...

Îi tai vorba când mă ridic și apuc de marginea cămășii lui.

— Jos! Îi ordon.

Se supune rugăminții mele, dezvăluind pieptul cu carnea albă și musculoasă. Oftez la vederea lui. Corpul lui merită un monument național. Dacă n-aș suferi de o gelozie nebunească, l-aș nominaliza chiar eu.

— Ți place ce vezi?

Rânjesc.

— Depinde! E doar de spectacol sau ai și vigoarea care să susțină toate astea?

Îmi zâmbește pieziș, și-l simt direct în inimă.

— Jur că-ți place să mă stârnești.

— Numai pentru că-mi place mai mult să te fac să te dezvălui.

Îmi trec mâinile peste mușchii lui, atingând fiecare curbura cu vârful degetelor.

El se cutremură când întind mâinile să-i desfac cureaua. Mă las în genunchi, iar el scoate un șuierat printre dinți.

— Relaxează-te! Îi spun cu încredere deplină, deși inima îmi bate foarte repede.

Îi trag în grabă blugii mai jos de coapse, dezvăluind o umfătură care împinge în materialul chiloților.

Conturul penisului său mă face să salvez. Mă cuprinde disperarea când îi trag chiloții în jos, iar penisul îi saltă în fața mea. O picătură de lichid curge din vârf. Îmi pierd mințile cu totul, lingându-l de la bază până în vârf și trecând cu limba peste picătura alb-perlată.

TERMENE ȘI CONDIȚII

435

În loc să mă prindă de cap, îmi cuprinde b' w
forțează să-mi ridice ochii la el.

tnj

— E mai bine decât mi-aș fi putut imagina
îmi ard obraji.

— Te gândești des la mine?

— În mod regretabil.

Îi arăt eu regretabil! Iau o fundă care-mi ține roșie,
legată și trag de șiret. Ne privim în ochi în timp ce trage
la următorul șiret, trăgând de el până când ambele p-
ale rochiei cad. Materialul se adună în poala mea ca
un nimb.

Ochii lui se măresc când coboară la pieptul meu.

— Uită-te aici!

Pocnesc din degete și arăt spre fata mea înainte de
a-l lua penisul în gură.

Declan șuieră în timp ce alternez între a-l suga și a-
mi plimba vârful limbii pe lungimea lui.

— Te-ai gândit la asta?

Întind mâna și prind în palmă un testicul, făcându-l
să geamă înainte de a-l lua iar în gură. El își împinge
penisul mai adânc în gâtul meu. M-am simțit puternică în
multe situații, dar nimic nu se compară cu euforia de a-l
vedea pe Declan pierzându-se în plăcerea atingerii mele.

— Sau la asta?

Îl las să intre mai adânc înainte de a suga, trăgând
adânc aer în piept că să-mi anulez reflexul faringian.
Gustul sărat îmi acoperă limba, și îi sug vârful ca să mai
gust o dată.

— Mai degrabă mă gândesc la asta.

Declan se dă înapoi, luându-și penisul cu el. Rămân cu
gura deschisă când se apleacă și mă aruncă înapoi pe

436 LA/REN
ASHER
pat.

TERMENE ȘI CONDIȚII

437

Mă dezbracă repede de rochie, lăsându-mă să mă uit în tavan, goală și așteptând. Alunec pe cuvertură în timp ce „ă trage spre marginea patului. Picioarele moi îmi atârnă peste margine când le împinge la o parte.

Înfinge un deget în mine, trăgându-l înainte și înapoi înainte de a adăuga încă unul.

— Cine știa că-ți place atât de mult să o sugi?

Mă ridic pe coate.

— Se pare că dă dependență faptul că te scot din minți.

Dacă mă iau după zâmbetul lui când se întoarce cu spatele și ia un prezervativ din noptieră, cred că i-a plăcut răspunsul meu. Pot doar să sper că voi fi răsplătită pentru sinceritate.

Îl privesc cum își pune prezervativul și mă simt din nou cuprinsă de admirație pentru el. Simt o durere în piept, știind că e dispus să lase deoparte scopul de-a mă lăsa însărcinată.

Pășește din nou între picioarele mele și se poziționează în fața deschizăturii mele. Mi se taie respirația când împinge în față, lovindu-și șoldurile de ale mele. Îmi apar lacrimi în ochi de la senzația de usturime când mă lărgeste.

Îmi înfășoară picioarele pe talie și scot un șulerat, simțind cât de îngust e.

—

Te urăsc! îi spun printre dinți.

—

Abia aștept să ți-o trag până nu mai

spui minciuni!

Privirea lui înfometată îmi trimite Un fior pe șira spinării. Își înfinge unghiile în șoldurile mele când se retrage, apoi alunecă din nou înăuntru. Rămân fără aer în

438 LA/REN
ASHER
plămâni când schimbă ritmul într-unul pe care îi pot
descrie doar ca fiind nesățios.

Atacul lui îmi spulberă senzația de control. De asupra situației. Îmi arunca un picior tremurând pe .rul lui înaintea de a-l adăuga pe celălalt, schimbând ca să îndur și mai mult abuz din partea lui.

O dorință arzătoare în partea mea inferioară la fiecare lovitură a șoldurilor lui. Mă agăț de la pieptul lui. De coapsele lui. De orice care să echilibreze în timp ce îmi memorează corpul pe care doar el o poate traduce.

Mișcările lui nu se opresc, iar orgasmul începe să apropie. Își trece degetul mare peste clitorisul meu în te de-a desena cercuri mici cu buricul degetului. Sunt ca o bombă, iar căldura îmi explodează în piept când mă împinge dincolo de punctul fără întoarcere. Închid ochii strâns, dar îi deschid iar când mă cîuștește de clitoris.

— Uită-te la mine!

Soapta aspră a ordinului îmi stârnește încă un val de lichid fierbinte în corp. Mă prăbușesc în jurul penisului său fără să-mi iau ochii de la el. Orgasmul meu pare să-l atragă pe al lui. Își înfinge degetele în carnea mea în timp ce penisul intră și iese din mine de parcă e posedat. Geme, degetele se strâng în jurul meu, își lasă capul pe spate și își dă drumul. Imaginea lui când își pierde controlul îmi spulberă și ultima speranță pe care o mai am să-l țin la distanță.

Mi-am descoperit cea mai nouă dependență și din întâmplare e falsul meu soț.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

- DE CE AI FOLOSIT
PREZERVATIV? MĂ

ÎNTREABĂ IRIS ÎN timp ce-
și trage peste cap un tricou
curat de la mine.

— Îmi fac de lucru, căutând
în sertar.

— Doar
nu era să stric momentul
întrebând dacă vrei să
încercăm să facem un copil.

— Iris îţi bucuşte în răs.

— Apre
ciez intenţia, dar ştiu la ce
m-am înhamat.

— Şi
ce. faptul că facem sex e

doar modul prin care îţi respecti contractul?

— Tonul îmi e mai caustic decât intenţionam.

— Nu asta am spus.

— Atunci, ce e? mă răstesc.

— Voiam să spun că ştiu că ne-am înţeles
să facem un copil prin metoda în vitro. dar dacă suntem

TERMENE ȘI CONDIȚII
441

atrași unul de altul, atunci poate...

442 LAI/REN

ASHER

Ce dracu', glumește? Dacă suntem *atras*i unul de Felul
în care minimalizează conexiunea dintre noi * să-mi
doresc s-o arunc din nou pe pat și să-i arărci¹⁴⁹@ *atrasă*
e de mine. E o prostie, asta e!

Ești furios pe tine însuși, pentru că începi să ai ^{scor}
mente, iar ea, nu, ¹⁵

Fir-ar să fie, da, sunt furios! Urâsc disconfortul car,
crește în pieptul meu cu fiecare respirație greoaie așa
urâsc faptul că e singura persoană pe care nu o pot
controla

Închid sertarul brusc, făcând-o să tresară. Reacția ei ^{nu}
face decât să-mi înrăutățească starea și mai mult.

*Controlează-ți izbucnirile până nu faci ceva ce o să
regreți!*

Pun pe mine în grabă niște pantaloni de trening și ^{un}
tricot, apoi îmi iau portofelul.

— Lasă-mă să-ți exphc!

Mă prinde de braț, dar mă feresc de ea.

— Nu-ți vreau explicațiile!

Vreau liniște și timp să mă gândesc singur, pentru că
ceva din ceea ce fac nu merge. Am urmărit. Am cucerit.
Dar ea tot nu acceptă sentimentele evidente care cresc
între noi.

— Unde te duci?

Mă urmează pe coridor.

— Ies.

Nu mă uit în urmă, coborând scările în grabă.

— E târziu!

Vocea ei e aproape panicată în timp ce vine după
mine.

Aproape mă întorc, dar nu pot. Nu când mă simt așa.
Nici măcar nu știu ce e asta, dar îmi vine să-mi zgârii
pieptul până reușesc să-mi smulg inima de acolo.

— Nu pleca! Nu așa!

TERMENE ȘI CONDIȚII

Mă apucă de bărbie și mă forțează să mă uit la ea.

— Spune-mi de ce nu vrei să plec.

— Nu mi se pare în regulă.

Răspunsul ei vine instantaneu.

— De ce? insist.

Iris își mușcă buza și întoarce privirea.

— Pentru că ești supărat.

— Mai încearcă.

Încă o șansă, apoi pleci de aici.

— Pentru că nu vreau să plec!

— E mai bine, dar nu destul!

Mă aplec spre ea și o sărut în creștet, după care ies din casă.

Ea nu mă mai oprește, deși mi-aș fi dori s-o facă.

Conduc prin Chicago fără o destinație anume. Senzația de desertăciune din pieptul meu crește cu fiecare kilometru pe care îl pun între mine și Iris, spre frustrarea mea. Nu vreau să fiu departe de ea, dar nu vreau nici să fiu în preajma ei. Nu când mă simt lipsit de control și la distanță de o propoziție să distrug tot progresul pe care l-am făcut până aici.

Refuz să-i dau alt motiv să se îndoiască de relația noastră, chiar dacă nu știe că avem o relație. Dar cum să o conving pe soția mea prin contract că suntem meniți să fim împreună prin alegerea noastră?

Întrebarea mă bântuie o oră întreagă. Niciun răspuns nu pare destul de bun, și mă întorc mereu la aceeași problemă.

444 LAI/REN

ASHER

Sunt deznădăduit și disperat până bat la ușa lui.
Acesta deschide după mai puțin de un minut. ¹⁰

Cal

— Mă întrebam când o să apari.
— Te-a sunați

Faptul că nu-mi zâmbește e singura confirmare de
care am nevoie.

— Nu știu ce-ai făcut, dar du-te înapoi și
repară!

— De ce presupui că am greșit cu ceva?
— Chiar îmi pui întrebarea asta?
— Corect!

Cal oftează.

— Intră! Arăți de parcă ai nevoie să
vorbești cu cineva. Trec pe lângă el și intru în
apartament. Cal își păstrează

casa imaculată, complet opusul a ceea ce s-ar aștepta
cineva dacă ia în considerare haosul din viața lui.

— Bei ceva?
— Doar apă.

Cal o face pe gazda bună, aducându-mi un pahar cu
apă și unul cu whisky-ul meu preferat.

— M-am gândit că ți-ar prinde bine
amândouă.

— Ție nici măcar nu-ți place whisky-ul.
— Nu, dar îmi place fratele meu.

Câteodată!

Cal ia sticla și o așază lângă pahar, pentru orice
eventualitate.

Iau apa și las paharul de whisky pe măsută. Alcoolul
nu va face decât să agraveze lucrurile, și trebuie să gân-
desc limpede.

— Deși sunt flatat că ai venit aici să-mi
ceri sfatul, nu sunt sigur că te pot ajuta prea mult.

—

De ce?

—

Irîs e cea mai bună prietenă a mea. Nu
o să te ajut pe tine dacă asta înseamnă să o rănesc pe
ea.

446 LAI/REN
 ASHER
 — Nu încerc s-o rănesc, idiotulo! Încerc să-i arăt că țin
 la ea! mă răstesc.
 Cal cască ochii la mine.
 — Fir-ar să fie!
 Acestea sunt momentele în viață în care aș vrea să
 apăs pe buton ca să dau timpul înapoi.
 — Ții la ea? *Serios?*
 Expresia lui uluită îmi amintește de ziua în care i-am
 zis că Moș Crăciun nu există.
 Strâng din buze ca să nu mai spun nimic altceva.
 Cal îmi șterpelește paharul de whisky, ia o gură și o
 scuipe afară neprotocolar, direct în același pahar.
Și când te gândești că suntem rude!
 — Păi, asta schimbă lucrurile!
 — Cum?
 — Credeam că ai s-o faci să se
 îndrăgostească de tine, nu invers.
 Cal își dă capul pe spate și râde, cu vocea aspră.
 — N-am spus nimic despre dragoste.
 El râde în continuare.
 Strâng din dinți.
 — Ai terminat?
 — Îmi pare rău! Doar că e prea de tot! Te-
 ai însurat cu Iris pentru că ai crezut că o să-ți faci viața
 mai ușoară, dar ți-ai dat seama că-ți place de ea. Mult.
 Cal mă face să mă simt de parcă gluma e pe seama
 mea.
 — Nu știu de ce am crezut că e o idee
 bună să vin aici. Mă ridic.
 — Stai!
 Cal ridică mâna.
 — Ți cer scuze! A fost urât din partea mea
 să răd de tine când e clar că treci printr-un moment
 greu.

TERMENE ȘI CONDIȚII

447

Numai că ochii lui *strălucesc* de la râsul ne înăbușă.

Cănu

ti-]

_ Plec!

Cal îmi taie calea.

— Stai! O să te ajut!

Ridic dintr-o sprânceană.

— Încep să mă îndoiesc că știi cum să mă

ajuti

— S-ar putea să nu-ți placă sfatul meu,
dar, dacă dispus să încerci, cred că o să fii mulțumit de
rezultate !

— Te ascult!

Mă așez la loc.

— Iris nu e cu mult diferită de toate
femeile. Are dorințe, nevoi și temeri.

— Și când te gândești că am crezut că o să
fi de ajutor!

Cal mă privește încruntat.

— Dacă vrei să se îndrăgostească de tine,
trebuie să-i dovedești că ești diferit de bărbații cu care a
ieșit înainte.

— Nu poate fi prea greu. Toți au fost
dezgustător de mediocri din toate punctele de vedere.

— Din păcate pentru tine, faci parte din
aceeași categorie.

Mă încrunt și mai tare.

— Mă îndoiesc foarte mult.

— Ai de gând să mă contrazici tot timpul
sau poți să taci și să ascuți măcar o dată de altcineva?

Clipesc alene.

— Întotdeauna a împiedicat-o ceva să se
implice total, dar motivele aveau la bază același lucru.

— Și anume?

448 LA/REN
ASHER

— Niciodată nu i-au câștigat încrederea pe
deplin.
— N-am făcut decât să-i dau motive să
aibă încredere în mine.

_ Toată relația voastră e o minciună.

Mă uit încruntat la el.

— Ba nu e!

— Nu pe mine trebuie să mă convingi.

— Și ce sugerezi să fac?

_ E ușor. Începe cu adevărul și continuă din punctul acela!

_ Care adevăr?

_ Faptul că probabil există o parte din tine care e îndrăgostită de ea de mult timp, cu mult înainte să semneze contractul.

Iar începe cu cuvântul acela! Mda, asta ar putea explica de ce simt nevoia nebunească de-a o ține pe Iris aproape și de-a o feri de rău. Felul în care mă doare în piept când e plecată. Cum îmi bate inima mai repede de fiecare dată când e în aceeași cameră. Nevoia intensă de-a fi atent ce spun ca să nu o rănesc.

Rahat!

Mă îndrăgostesc de Iris. Semnele erau acolo, iar eu le-am ignorat pentru că nu le-am înțeles cu adevărat.

În loc să mă cuprindă un val intens de panică la ideea că o iubesc pe Iris, mă simt calm. Cu dragostea mă descurc. Poate nu știu cum, dar sunt dispus să învăț. Pentru ea și *numai* pentru ea.

Schimb apa cu whisky.

— Cred că voi avea nevoie de ceva mai tare pentru restul discuției.

Cine a zis că „adevărul te va elibera” era un idiot!
Îmi simt picioarele îngreunate de bucăți invizibile

450 LA/REN
ASHER
de ciment când

întru în casă. Arunc cheile pe bufet și o iau sp^u să^u .
schimb traseul către lumina aprinsă în cealaltă ^
casei.

O vîloză în colțul livingului scaldă spațiul l^uo-o
lucire slabă.

Îmbrăcată tot cu tricoul meu, Iris e întinsă p^a ca
pea, cu o pătură care-i *acoperă partea de jos a*
corpu^u Cu o mână ține telefonul de parcă așteaptă
să fi, sunată *A rămas trează să te aștepte*.

Regret imediat decizia de a închide telefonul dup^a
c^a m-a sunat prima dată. A fost o decizie pripită,
luată ^u, nervi, dar în mod clar a fost greșită.

O ridic cu grijă în brațe, atent să nu o trezesc cu
gr^u, șei bruște. Ea mormăie ceva, apoi se cuibărește
la pieptul meu. Simt o împunsătură în piept când mă
uit la ea, între- bându-mă cum naiba am ajuns înșurat
cu o femeie ca asta. *Știi cum!*

Strâng din dinți și răsuflu agitat. Capul lui Iris se
mișcă odată cu gestul meu, dar nu se trezește.

O duc la etaj în camera mea. Cumva, reușesc s-o
bag în pat fără s-o trezesc, deși șoptește ceva în
somm despre mama ei.

Fac duș înainte de-a mă băga în pat și-a o lipi pe
Iris de mine. *Îmi împletesc* picioarele cu ale ei,
strângând-o lângă corpul meu ca să nu poată scăpa
dimineată.

452 LAI/REN
ASHER

**MĂ TREZESC ASUDATĂ ȘI NU POT SĂ MIȘC DECÂT
CAPUL. Am ajuns cumva în patul lui Declan,
țintuită de brațele și de picioarele lui.**

Îndrăzneala lui e fără pereche. Încerc să scap din strânsoare, dar se pare că nu fac decât să înrăutățesc lucrurile. Brațele i se strâng în jurul meu când mormăie ceva neînțeligibil în părul meu.

— Declan!

Îl împing în piept.

— Sst!

Mă sărută în creștetul capului și oftează ușor.

— Trezește-te!

Îl împing mai tare, iar asta pare să funcționeze.

El clipește în tavan înainte să se uite la mine.

— Bună dimineața!

Rămâne cu brațul în jurul meu, la fel de enervant ca

picioarele care mă țin lipită de el.

454 LAI/REN

ASHER

— Poti să-ți iei *bună dimineața* și să ți-o bagi *U-day* (El râde, și mă enervez brusc din cauza felului în care *U-day*® tul acela mă încălzește pe dinăuntru ca alcoolul în toilu i *U-day*® – Există un motiv pentru care sunt în patul tău?

Pentru că voiam să pot face chestia asta.

Mă trezesc cu spatel pe saltea chiar înainte ca buzele lui se să lipească de ale mele. Sărutul e un contrast total față de dispararea de ieri și încep să mă simt frustrată de cât de controlat pare Declan. E delicat, plăcut și mult pr... cuminte după felul în care am făcut sex.

Cum poate să mă sărute așa după ce m-a lăsat singură? Imi vâjăie sângele în urechi, înfierbântând vârfurile, îl împing în piept.

— Dă-te!

— Nu se poate!

— Poftim?

— Te țin ostatică până mă asculți!

Rămân cu gura căscată, încerc să mă mișc, dar a creat o cușcă din mâini și picioare.

Te-ai lăsat păcălită de cea mai veche șmecherie. În loc să-l sărut, ar fi trebuit să scap de sub el. Declan m-a prosti de tot, la naiba!

— Nu te mai zbațe și ascultă-mă zece minute!

— Nu meriți nici zece secunde, darămite zece minute din timpul meu.

— Atunci ce zici de șapte cuvinte?

— Încep să răd.

— Aș vrea să te văd că încerci!

— Mă îndrăgostesc de tine, Iris Elizabeth Kane!

Mă uit lung la el. Ori dorm și acum, ori nu l-am auzit cum trebuie, pentru că e imposibil ca Declan Kane să fi

recunoscut că se îndrăgostește de *minei*

456 LAI/REN
 în niciun caz, la naiba!
Nu-i așa?
 Închid ochii strâns de parcă asta-mi poate șterge cu-
 vintele din memorie.
 — Glumești.
 — Nu!
 — Face parte din jocul tău.
 Încerc să-l împing la o parte, dar nu se lasă urnit.
 — A încetat de mult să mai fie un joc!
 — Miști!
 Declan se încruntă.
 — întrebă-mă de ce nu-mi place când
 oamenii folosesc Times New Roman în loc de Arial.
 — Vorbești serios? Ce legătură are cu
 toate astea?
 — Pentru că l-am ales pentru *tine*.
 — Scuze, ce-ai zis?
 — Am citit undeva pe internet că fonturile
 sans serif sunt mai ușor de citit de persoanele dislexice,
 așa că am schimbat cerințele. l-am silit pe toți cei care
 lucrează sub conducerea mea să facă schimbarea, altfel
 urmau să aibă de-a face cu mine. Numai pentru că voiam
 să te ajut *pe tine*.
 Emoțiile îmi blochează gâtul, împiedicându-mă să răs-
 pund. Ce aş putea spune eu prin comparație cu *asta*?
 Declan nu-mi dă ocazia, continuând să vorbească:
 — Vrei să știi de ce am păstrat cactusul?
 Încuviințez.
 — Pentru că a fost prima dată când cineva
 mi-a dat un cadou care m-a făcut să râd.
 Dacă inimile s-ar putea topi, a mea ar fi lichefiată în
 clipa asta.

Declan își întoarce privirea de la fața m_{ia}.

„Întreabă-mă de ce ți s-a refuzat transferul!

Nu!

E absolut imposibil!

— Spune-mi că n-ai făcut asta!

Declan strânge buzele într-o linie albă și subție.

Nu puteam să te las să pleci.

— Nu-mi vine să cred!

Îl împing în umeri, dar e ca și cum aș încerca să mișc un bolovan.

Dacă te consolează cu ceva, nu mă

mândresc cu „tu

— M-ai sabotat!

Mi se frânge glasul.

Fața lui se îmblânzește.

— Îmi pare rău!

— Ți pare rău? Mi-a luat luni întregi să fac prezentarea, am glesuit-o până la obsesie, dar a fost respinsă pentru că ai fost prea egoist să-mi dai drumul?

Cine face așa?

— Un om care habar n-are ce înseamnă să iubești pe cineva, dar e dispus să încerce, dacă îmi dai o șansă!

Vrei să-ți dau o șansă după toate astea? Crezi că sunt proastă?

Declan tresare, iar o parte din furia mea se estompează, văzându-i vulnerabilitatea.

— Inteligența n-are nicio legătură cu asta.

— E ușor pentru tine s-o spui când nu ești tu cel care se simte ca un prost.

— Serios? Pentru că, dată fiind reacția ta de azi, mă simt al naibii de prost că am recunoscut că mă

458 LA/REN
ASHER
Îndrăgostesc de tine.
Se dă jos din pat, lăsându-mă sloi de gheață.

— Declan...

Întind mâna, dar face un pas înapoi.

Mi se umezesc ochii, văzându-i refuzul. Mă *doare*.

— Nu-ți cer să mă iubești și tu! Nu mă aștept la asta și nu sunt sigur dacă o voi face vreodată, pentru că nu sunt deloc ușor de iubit. Sunt egoist, nepoliticos și nu știu nimic despre ce înseamnă să ai o relație cu cineva. Dar asta nu înseamnă că nu vreau să încerc pentru tine, dacă mă lași.

Cum ar trebui să fiu supărată pe el când crede că nu poate fi *iubit*? Durerea îmi sfășie pieptul la gândul că vorbește așa despre el.

Cobor din pat și mă duc direct la pieptul lui. Rămâne cu brațele pe lângă corp, așa că le iau și le înfășor pe talia mea.

— Doar pentru că faci *alegeri* egoiste nu înseamnă că ești un om egoist. Cel puțin, nu de tot.

Bărbatul ăsta și-a protejat frații de tatăl alcoolic ani la rând, fără vreun fel de răsplată. Dacă ăsta nu e un sacrificiu altruist, nu știu ce e.

— Logica ta e deficitară, în cel mai bun caz.

— La fel și a ta, când spui că nu poți fi iubit.

Declan se încordează.

— Spun lucrurile așa cum sunt.

— Nu știu ce ți-a spus tatăl tău de-a lungul anilor, dar nu-i adevărat. Frații tăi te iubesc.

— Simt obligați să mă iubească.

— Nimeni nu e *obligat* să iubească pe altcineva. Rude de sânge sau nu.

Declan inspiră adânc.

460 LA/REN
ASHER
— Ai dreptate!
li zâmbesc.

TERMENE ȘI CONDIȚII

461

— M-aș putea obișnui să aud cuvintele
astea!

Întinde mâna și-mi cuprinde obrazul în palme.

— Dă-mi o șansă și o să ți le spun în
fiecare zi.

Oftez și îmi întorc privirea.

— Nu știi!

— Spune-mi ce te oprește.

— Tu nu ai relații!

— Atunci, bine că sunt însurat!

Clatin din cap.

— Căsnicia noastră nici măcar nu e reală.

— O bucată de hârtie nu definește ce suntem.
Sentimentele o fac, iar ale mele sunt sută la sută
autentice.

— Îi evit privirea pătrunzătoare.

— Și dacă sentimentele mele îmi spun s-o
iau la fugă?

— E drăguț că ai impresia că poți să fugi
mai repede decât mine, dar o să-ți las un avans doar ca
să fie lucrurile mai interesante.

Mă bâlbâi.

— Întotdeauna ai răspuns la orice?

— Nu pentru ceea ce contează cel mai
mult.

Felul în care se uită la mine stârnește ceva în adâncul
meu.

Iubitor.

Vreau să-i dau o șansă, indiferent de posibilele urmări.

S-ar putea să suferi.

E posibil, dar s-ar putea și să ratez ceva special pentru
că mi-e prea teamă de întrebări care încep cu *dar dacă*.
Nu mai vreau să fiu așa. Chiar dacă voi suferi, prefer să

462 LA/REN

ASHER

Încerc și să dau greș decât să nu încerc deloc.

Mă ridic pe vârfuri și-mi lipesc buzele de ale lui. El mă strânge tare la piept, de parcă se teme să-mi dea drumul.

Mă desprind de el, dar îl prind de bărbia țepoasă.

— Ar putea fi un dezastru, dar sunt dispusă să încerc! Declan îmi închide gura, apăsându-și buzele pe ale mele și pecetluind astfel noua noastră înțelegere. Mă sărută altfel decât a făcut-o vreodată. Îmi cuprinde fața cu palmele, iar buzele lui se lipeșc de ale mele, tachineându-mă până ameteșc. Degetul lui mare îmi mângăie obrazul înainte și înapoi, și simt căldura pe șira spinării, direct în abdomen. Mă face să mă simt prețuită. Protejată. Iubită într-un fel care mă împinge să nu-mi mai doresc întoarcerea la realitate.

Aș sta o veșnicie să fiu sărutată așa și tot n-aș simți că e de ajuns! Deși Declan nu e maestru la cuvinte, sărutul lui spune tot.

Se îndrăgostește de mine. Nu e nevoie de nicio traducere.

WEEKENDUL URMĂTOR, MĂ TREZESC ÎNTR-UN HAOS la parter. Cobor din patul lui Declan, alerg în camera mea să mă îmbrac în altceva decât tricoul lui și să mă împrospătez la baie.

Nu e nevoie de un superdetectiv ca să te prinzi de unde vine zgomotul. Trec prin casă și mă iau după vocea lui Cal.

— Uite cine ni s-a alăturat în sfârșit!

Cal bate din palme când intru în living.

— Ce se întâmplă?

Mă uit la masa plină cu gogoși, cocteiluri mimosa, trabucuri și alte materiale obișnuite de contrabandă.

Declan nu-și bate capul să-mi răspundă, cu ochii la televizor. La cum analizează ecranul negru, ai crede că e pomit.

— Soțul tău ne-a invitat să ne uităm la cursa de Formula 1.

— „Ne-a”?

— Rowan și Zahra întârzie, ca de obicei.

— Cal ia o gogoasă și demonstrează ce crede el că fac cei doi.

Vin aici?

— Surpriză?

— Cal se uită la bărbatul cu pricina.

— S-a dus bateria, anunță el înainte să iasă din cameră. Dacă mă așteptam la vreun răspuns, nu îl voi obține

de la el.

— Chiar nu ți-a spus?

— Nu! Probabil a uitat.

Sau a vrut să-ți facă o surpriză.

S-ar putea să-mi explodeze inima pentru că Declan a pregătit totul pentru mine. Am renunțat la idee după ce s-a împotrivit, așadar faptul că s-a dat peste cap să organizeze totul...

— Îmi doresc să-l sărut.

Sau să i-o trag.

Sau să-l sărut și să i-o trag.

— Cal ridică sticla cu cidru de mere, strâmbând din nas.

— Ai vreo veste interesantă pentru noi sau e doar sare pe rană?

— Pufnesc în râs.

— Nu sunt gravidă.

— Declan intră înapoi în cameră.

— Cel puțin, nu încă.

Pareă tot corpul meu e cu douăzeci de grade mai fierbinte. Felul în care se uită la mine mă face să mă întreb - dacă poți rămâne însărcinată doar prin priviri intense și un dor palpabil. Mințile curioase vor să știe.

— Păi, asta e semnalul meu să găsesc ceva mai tare de băut. E imposibil să supraviețuiesc ca a cincea roată la câruță fără să-mi vină să-mi tai scula.

466 LAI/REN
 ASHER
 Declan îi aruncă lui Cai o privire nimicitoare când ' din
 cameră.
 — Deci..., încep eu.
 Declan folosește telecomanda ca să pornească
 televizorul și să găsească postul corect.
 — Care-i adevăratul motiv pentru care ai
 plănuit toate astea?
 Mușchii de pe spatele i se mișcă pe sub tricou.
 — *Gezelligheid!*
 Scot telefonul și mă uit includată la bara de căutare.
 — *G-E-Z-E-L-L-I-G-H-E-I-D.*
 Spune cuvântul încet pe litere fără să-l întreb măcar.
 — Unde l-ai învățat pe ăsta?
 — În luna în care am studiat în Țările de
 Jos.
 Încep să,răd când se încarcă pagina,
 — *Tihnă?* De asta ai făcut-o?
 Declan clatină din cap.
 — E mai mult de atât! E vorba de a crea
 un loc unde oamenii se pot relaxa și simți fericți.
 — De când te interesează pe tine să-i faci
 pe oameni fericiți?
 — Nu-mi pasă de fericirea nimănui în afară
 de a ta.
 Simt o durere în piept, auzind mărturisirea asta.
 — Cred că e unul dintre cele mai
 frumoase - și mai date naibii - lucruri pe care mi le-a
 spus cineva vreodată.
 — Cum adică date naibii?

**¹ *Gezelligheid*, subst., limba germană:
 sentimentul plăcut de a fi înconjurat de cei dragi;
 o stare de tihnă (n. a.).**

TERMENE ȘI CONDIȚII

467

Pare cu adevărat nedumerit de ce-am spus.

—

Deoarece ar trebui să faci lucruri
drăguțe pentru că vrei, nu pentru că ți se pare că m-ar
face fericită.

— *Vreau să te fac fericită, așa că fac lucruri drăguțe.*
 Ei bine, nu mă pot lupta cu logica lui, mai ales când
 îmi vine să-l sărut până ni se taie respirația.

îmi mușc buza.

— Ce se întâmplă când ceea ce mă face pe mine
 fericită, în contradicție cu ce vrei tu?

Privirea i se întunecă.

— Atunci o să te conving de contrariu.
 Înclin capul.
 — Nu așa funcționează relațiile.
 — Noi nu avem o relație tipică, așadar nu
 se aplică aceleași reguli.
 — S-ar putea să existe și momente în
 viață când nu o să mă poți convinge. Ce o să faci atunci?
 — Când e vorba de tine, sunt capabil să
 folosesc orice metodă posibilă.
 — Inclusiv tortura?
 Declan îmi prinde obrazul în palmă și mă trage spre el.
 — Se mai consideră tortură dacă te las să
 ai orgasm?
 — Am eliberat un monstru obsedat de sex.
 Declan râde și mă atrage într-un sărut fierbinte care
 mă face să chircesc degetele de la picioare. Când limba
 lui o mângâie pe a mea, conversația mi se șterge din me-
 moria recentă.
 Se aude soneria, iar Declan ezită să-mi dea drumul.
 Mă trage spre el pentru un ultim sărut.
 Sună din nou și, răsând, îl las pe Declan încruntat ca
 să deschid ușa de la intrare. O dau de perete și-i găsesc
 pe Rowan și Zahra pe verandă, ținându-se de mână.
 Zahra mă privește, zâmbind.
 — Bună!

Nu apuc să mai spun ceva, căci sare la mine și prinde în brațe.

— Mă bucur că o să stau cu tine!

— Și eu! Îi spun, gătită.

Umbra lui Declan pare să-i încremenească pe toți }₁₀₀

— Declan!

Rowan ridică bărbia spre el.

— Mulțumesc că ați venit!

Îi întinde mâna lui Rowan.

Acesta mișcă din buze, ignorându-i mâna și bătându-l ușor pe spate.

— Amenințările tale m-au făcut curios.

— Amenințări? Întreb.

Declan nu dă atenție curiozității mele, aruncându-i o privire nimicoasă lui Rowan, care întoarce ochii spre mine, iar un zâmbet îi luminează toată fața.

— O să mă distrez de minune!

— Ești fan Formula 1?

Se uită la Declan în timp ce răspunde.

— Cel mai mare! Îmi place să văd cum

oamenii se fac praf.

— E îngrozitor!

Zahra îl pocnește peste braț.

Declan încordează maxilarul.

— Ei bine, oricât de distractiv e concursul asta între masculi, unii dintre noi au venit aici pentru cocteiluri.

Zahra mă ia de braț și ne îndepărtăm de Declan și de Rowan.

— Condu-mă!

Mă uit la ei peste umăr. Declan îl împunge cu degetul în piept pe Rowan, intrând în spațiul lui personal. Rowan

470 LAI/REN
ASHER
nu pa¹⁴ deloc tulburat; în schimb, râde și spune ceva
ce nu înțeleg de la distanța asta.

Zahra mi bate pe mână.

— Nu le da atenție! Rowan vrea să se răzbune pe Declan de când cu scandalul de la Dreamland. Era o chestiune de timp până ajungeau să lămurească lucrurile.

Nu sunt sigură ce va rezolva o simplă conversație, dat fiind cât de supărat a fost Declan când Rowan a ales să se mute la Dreamland în loc să-l ajute cu compania.

Mă întorc spre Zahra.

— Știi despre asta?

Zahra râde.

— O, da! Rowan mi-a spus după ce s-a hotărât să ră-mână la Dreamland.

— Uau!

— Chiar dacă mă bucur că a făcut-o, mie nu-mi plac dramele de familie, așa că aș prefera să-și rezolve problemele cât mai repede. Cel puțin, de dragul lui Rowan. Se prefacă că nu-i pasă de furia lui Declan, dar îi cunosc. Îi iubește pe fratele lui.

— Dacă înseamnă ceva, cred că și lui Declan îi e dor de el.

— **Meu** degrabă îi e dor să se ia de frățiorul lui.

Cal intră în living.

— Declan a găsit alt om pe care să-l tortureze, așa că suntem feriți de furia lui, câtă vreme Iris i-o pune.

Mă înec.

— Cine-a spus așa ceva?

— V-am văzut sărutându-vă mai devreme.

Zahra face ochii mari.

— L-ai sărutat!

472 LAI/REN
ASHER

Întorc privirea cu obrajii arzând.

— O, Doamne! Trebuie să vorbim! Acum!

Zahra mă trage spre scări, dar fac un mic ocol ca să
două cocteiluri. Am sentimentul că vom avea nevoie d ^
cool pentru discuția asta. 64*

db

Eu și Zahra reușim să ajungem în camera mea cu paharele în mână. Pentru prima dată de când m-am mutat aici, pot folosi zona de living de lângă fereastra imensă.

— Frumoasă cameră! E diferită de ceea ce mă așteptam să văd, spune, uitându-se în jur.

— Terminița e în renovare, așa că asta a fost următoarea opțiune.

Zahra râde.

— Scuze! Am tendința de a vorbi tare câteodată și de-a uită să fiu politicoasă.

Iau o gură din pahar.

— Nu-ți face griji! Sunt sigură că ești curioasă.

Fața i se înseninează.

— Da! Muream de nerăbdare să te întreb despre căsătoria falsă, dar nu mi se părea cel mai potrivit loc la nuntă.

— Din motive legale, trebuie să-ți spun să nu repeți nimănui discuția asta.

Zahra pufnește pe nas.

— Șmecheria asta chiar funcționează cu prietenii tăi? Ridic din umeri.

— Habar n-am! În afară de Cal, care știe tot, nu am niciun prieten.*

Buza de jos i se răsfrânge.

474 LAI/REN

— ASHER Ce trist!
Oftez.

— Nimic nou sub soare!

— Nu?

— Credeam că am venit aici ca să vorbim despre
căsnicia mea.

Felul în care am schimbat subiectul l-ar face mândru
pe Declan.

Zahra ciocnește paharul cu al meu, după care ia o
gură.

— Subiect dificil! Am înțeles!

Mă simt prost imediat că am fost tăioasă.

— Scuze! Nu vreau să par nepoliticoasă.

— Nu-ți face griji! N-am venit să te judec.

— Nici măcar puțin?

— Pentru ce?

Arunc o privire prin cameră.

— Situația asta nu ți se pare... ciudată?

I se zguduie pieptul de râs.

— Nicidecum! Mai degrabă, cred că e
romantic, dat fiind că ne-a invitat aici să ne petrecem
timpul cu voi.

— Asta în sine e o chestie neclară.

— Cum așa?

— L-am rugat mai demult și mi-a

spus că nu vrea. Buzele ei formează un O.

— Înțeleg!

— Poți să-mi spui ce părere ai.

— Nu e mare lucru! Tu ai vrut ceva, iar
el ți-a îndeplinit dorința. Măcar învață repede. Lui
Rowan i-a luat luni ca să-și dea seama că-i păsa de
sentimentele mele mai mult decât de ale lui.

încep să răd.

TERMENE ȘI CONDIȚII
475

476 LAI/REN
 ASHER
 — Vai! N-am spus nimic despre
 sentimente.
 Zahra își dă ochii peste cap.
 — Haide! Sigur știi că are sentimente
 pentru ti-
 — Mi-a spus chiar ei că are.
 — Atunci, care e problema?
 -Eu!
 Mă doare să recunosc, dar asta e adevărul. Nu
 sunt și gură că voi fi vreodată în stare să am
 încredere deplină în cineva. Poate sunt prea distrusă.
 — O! Acum e logic.
 -Cee?
 — E normal să te temi de ceva nou. Și
 eu eram ca tine- temătoare și nesigură dacă pot să
 mai fiu din nou cu un bărbat după ce am suferit foarte
 mult.
 — Serious?
 Nu aș asocia energia ei pozitivă cu un om care
 avea probleme de încredere.
 — O, da! Am trecut printr-o despărțire
 dureroasă de un bărbat cu care credeam că o să mă
 mărit într-o bună zi. S-a dovedit Că mă înșela cu una
 dintre prietesele de la Dreamland.
 — **Au!**
 Mă strâmb.
 Zâmbetul ei șovăie.
 — Pe atunci, simțeam că lumea mea s-
 a terminat. Dar acum îmi dau seama că a fost cel mai
 bun lucru care mi s-a întâmplat.
 — Pentru că l-ai găsit pe Rowan?
Zahra clatină din cap.
 — Pentru că m-am găsit pe mine.

TERMENE SI CONDIȚII

477

— Cred că o să am nevoie de mai
multe mimose pentru genul ăsta de discuție.

478 LAI/REN

ASHER

Replica mea o face să rădă.

— Prea profundă pentru o duminică

dimineața?

Încuviințez cu o mișcare din cap.

— Mult prea profundă!

Izbucnim amândouă în râs. Trecem la subiecte de discuție mai sigure, care nu au legătură cu relația mea cu Declan. Sunt recunoscătoare că a organizat adunarea asta de familie, numai pentru că am stat mai mult cu Zahra și aud părerea altcuiva despre căsnicia noastră. Deși Cal e bine intenționat, nu e tocmai un guru când e vorba de relații. De-asta nici nu vrea să ia legătura cu Alana, deși are nevoie de asta pentru moștenire.

De parcă vorbeam de lup, Cal deschide ușa dormitorului cu un gest teatral.

— Nu vreau să întrerup sesiunea asta de apropiere, dar cursa urmează să înceapă, iar Declan devine agitat.

— E doar nervos pentru că trebuia să vorbească cu voi timp de douăzeci de minute.

— E mult mai distractiv să-l văd ehinuindu-se să discute despre altfel de lucruri decât munca sau moștenirile.

O iau de braț pe Zahra-

— Hai să-i curmăm suferința lui Declan!

Cal pufnește.

— Știu că ești subiectivă pentru că ești soția lui, dar omul acela e nefericit de când s-a născut. Zahra îmi face cu ochiul.

— Am impresia că lucrurile sunt pe cale să se schimbe.

**CAPITOLUL
TREIZECI ȘI
ȘASE**

480 LA/REN
ASHER

r

.

TERMENE ȘI CONDIȚII

481

— Yakura amenință să se retragă din proiect.

Iris se așază pe scaunul din fața mea.

— De ce?

— Nu a dat detalii, dar propoziția lui despre faptul că

scopurile noastre nu par să se alinieze” a fost un indiciu

foarte clar.

Nu e nevoie de un geniu ca să-ți dai seama ce s-a întâmplat. Dată fiind personalitatea tatei și disperarea lui de a rămâne director executiv, nu mă îndoiesc că s-a dat peste cap ca proiectul meu să pară inadecvat. Pentru că, în cele din urmă, profitul pentru compania Kane nu e relevant câtă vreme rămâne la putere, chiar dacă asta înseamnă să distrugă o afacere care ne-ar putea aduce miliarde.

Vrea să mă facă să par slab și neexperimentat prin comparație cu el, iar asta e cea mai bună șansă a lui de a-mi distruge credibilitatea în fața consiliului. Directorii știu cât am muncit la acest proiect. Dacă pică, efectele vor fi dăunătoare pentru tranziția mea.

— Putem repara lucrurile! O să iau legătura cu Yakura!

Iris își îndreaptă umerii și ridică bărbia. Are o abilitate unică de a controla situația și a-mi alunga tensiunea din umeri.

— Și ce să-i spui? „Îmi pare rău că tata e un bou! Nu a vorbit serios”, sugerează Cal.

Iris se încruntă.

— Sigur că nu. Drept ce mă iei? O amatoare?

— Atunci, cum ai de gând să-l convingi?

Iris se întoarce spre mine.

— Îi arătăm că scopurile noastre se aliniază.

— Măcar știm care sunt?

Cal se uită când la mine, când la Iris.

482 LAI/REN

FAȘA mîi e golită de expresie, la fel cum mîntea golită de

gînduri. Credeam că scopul lui Yaku_„ ^6 construim un
parc demn de terenul lui, dar nu 5@ i Pare
să fie cazul.

— Am o idee, dar nu știu dacă e bună...

Iris se oprește.

— Nu sună promițător.

Cal se strîmbă.

Îi arunc o privire urâtă care-i transmite să-și țină gu_„

— Spune!

Iris se înseninează, văzând că sunt interesat.

— Când am prezentat la început ideea de a
construi Dreamland la Tokio, prima întrebare a lui Yakura
nu ă avut legătură cu profiturile. Mi s-a părut ciudat că un
om cu atîta succes ca el nu e interesat de câți bani are să
facă.

— Ce anume a întregat?

Cal se apleacă spre Iris.

— Dacă putem construi Dreamland Tokio

înainte să fie prea bătrîn ca să se bucure de el cu nepoții
lui.

— Nu-mi amintesc, răspund, uitînd complet
acea parte a întîlnirii.

Ea își dă ochii peste cap.

— Normal că nu. Erai prea ocupat să arăți
slide-ul următor, în care discutai despre potențialele
câștiguri.

— Deci îi pasă de familia lui! spune Cal.

Iris încuviințează.

— Am dat de belea. E imposibil ca Declan să
lucreze cu un om ca el.

— Nu sunt de acord. Pentru că, deși tatăl
vostru e isteț, l-a scăpat un detaliu mărunț.

— Ce anume?
— Eu!

TERMENE ȘI CONDIȚII
483

484 LAI/REN

ASHER
Zâmbetul ei se ia la întrecere cu soarele.

O expresie potrivită, căci arde și ultima rămășiță de furie pe care o mai simt față de tata. În locul ei, mă simt copleșit de un sentiment nou de speranță. Pot să-l conving pe Yakura să rămână în proiect câtă vreme mă ajută Iris, care poate să apeleze la umanitatea oricui - inclusiv a mea.

Cal fluieră.

— Cineva are o impresie foarte bună despre propria persoană!

Îmi vine să-l pocnesc peste ceafă, dar mă abțin. N-aș vrea să iroscesc ultimii lui neuroni cu ceva impulsiv.

— Știu care-mi sunt calitățile, iar faptul că repar greșelile lui Declan e un punct forte pentru mine.

— Și care e planul? Întreabă fratele meu.

— E ușor! Îi arătăm exact ce poate oferi

Dreamland.

Ochii ei strălucesc.

— Și cum facem asta?

Mă sprijin de spătarul scaunului, gândindu-mă la ideea lui Iris.

— Îl ducem acolo unde a început totul și-i arătăm ce ar putea să rateze dacă renunță la afacerea asta.

— Sugerezi o excursie în familie la Dreamland? Întreabă Cal.

Iris dă din cap, iar lui îi dispare zâmbetul de pe față. La fel mă simt și eu. Spre deosebire de Rowan, niciunul din noi nu vrea să aibă de-a face cu parcul. Fiecare amintire din viața noastră cu mama e legată de locul acela. Am fost acolo strict în interes de serviciu și am avut grijă să fie așa mereu.

— Și cum ar trebui să-l facă să se răzgândească?

Vocea îmi sună mai aspră decât intenționam.

TERMENE ȘI CONDIȚII

485

— Yakura e familist. Trebuie să-i arătăm că
și tu ești la fel, spre deosebire de tatăl tău.

486 LAI/REN

ASHER

Râsul lui Cal mă calcă pe nervi.

— Ce-i așa de nostim?

Strâng din dinți.

— Ideea că tu o faci pe familistul e prea bună ca -
văd. Poți să contezi pe mine că voi fi acolo.

— Cine a spus că ești invitat?

Iris îl privește ca pe un gândac sub talpă și-i dă sărut
pentru chestia asta.

Cal dă din mână spre propriul corp.

— Fac parte din pachetul promoțional.

— În niciun caz, răspund în locul ei.

Cal se uită la ea, cerându-i ajutorul, dar ea ridică din
umeri.

— El e șeful!

La naiba cu sărutul! I-aș trage-o pentru că mă susține
pe mine, nu pe Cal, într-o situație ca asta.

— Nu-mi place când vă aliați împotriva mea.

Cal își dă ochii peste cap.

Iris îl mângăie pe mână.

— E în interesul tău! Și-așa nu-ți plac

discuțiile despre afaceri.

Cal oftează.

— Ai dreptate, dar tot nu e în regulă,

pentru că ești cea mai bună prietenă a mea.

— Iar el e soțul meu. Nu mă pune să aleg

între voi doi.

Când spune cuvintele astea, parcă își fuge pământul
de sub picioare. Greutatea vorbelor ei mă culcă la
pământ, așa că strâng brațele scaunului ca într-o
menghină.

— Voi doi îndrăgostiți sunteți dezgustători.

Cal strâmbă din buze.

Iris râde.

— Nu a pomenit nimeni de dragoste.

Termene și condiții)

25

Felul în care râde de afirmația lui îmi dă senzația că

• eva mi-a străpuns pieptul cu un cuțit zimțat. Mă
arde ^{clă} lui ^ stomacul mi se întoarce pe dos.

¹⁴⁸ *Dă-ți timp să se răzgândească!*

^{Am} „ăzut cum se uită la mine. E imposibil să nu mă
lubească, chiar **dacă** încă nu a înțeles.

„ Există posibilitatea să ne refuze, îi spun pe
înfundate. Aproape sper să fie așa, măcar ca să evit
Dreamlandul!

„ După atâta timp, te mai îndoiești de mine?

Iris pare chiar jignită de ideea asta.

„ Nu din pricina ta îmi fac griji! mă corectez eu.

E vorba de tot ce va stărni Dreamland în mine.

— Lasă totul în seama mea!

Iris îmi trănțește un teanc de hârtii pe birou.

— Poftim!

— Ce-i asta?

— Itinerarul pentru săptămâna viitoare.

Ți-am eliberat deja programul, așa că avem destul
timp să ne obișnuim cu Dreamland înainte de vizita lui
Yakura.

Fir-ar să fie! Chiar a reușit!

Te-ai îndoit vreo secundă de ea?

Nu! Sigur că nu! Deși mi-am făcut griji din cauza
pagubelor provocate de tata și felul în care se va
ridica Iris la înălțimea provocării, nu m-am îndoit de ea
nicio clipă.

Iau teancul de hârtii și le răsfoiesc. Primul pachet
include informații despre pilotul nostru și programul la
Dreamland, de la o plimbare cu Rowan și Zahra prin
parc până la ședințe cu diversele echipe de creație de

488 LA/REN
ASHER
pe proprietate. Ba chiar mi-a găsit un birou privat în
care să lucrez.

TERMENE ȘI CONDIȚII

489

Cercetez următorul pachet, care include toate¹ țiile despre Yakura. De la preferințele lui până la² genealogic, Iris nu a lăsat nimic neacoperit. ⁴⁸⁹⁻⁴⁹⁰

— Te rog, spune-mi că ai plănuit totul pe cale

laq 1,

— Asta depinde dacă ți se pare ilegal să pui mâna³ planurile de călătorie ale lui Yakura în Marele Canion** să plătești pe cineva să aterizeze în Florida. ⁷¹

Mă ciupest de baza nasului.

— N-ai făcut așa ceva!

Iris râde, iar inima mea o ia la goană.

— Normal că nu! Deși sunt flatată că mă crezi în stare de o asemenea manevră.

— Nu aş zice niciodată că nu ești în stare să realizezi ce-ți propui.

Zămbetul îi dispare.

— Nu-mi spune lucruri drăguțe la serviciu!

— De ce nu?

— Pentru că-mi vine să fac lucruri

necuenite.

Mă las pe spate în scaun și arunc hârtiile pe birou.

— Cum ar fi?

Ea dă din deget.

— Nu! Sunt intangibilă în timpul

programului.

Sângele mi-o ia la vale direct spre penis.

— Am putea spune că ne-am îmbolnăvit.

Ce naiba faci, sugerezi să chiuliți amândoi de la serviciu?

Iris râde.

— Suntem în mijlocul zilei de lucru, iar tu ai o ședință cu șeful departamentului de dezvoltare a parcului peste zece minute.

490 LA/REN
ASHER
Mă uit la ceasul de pe laptop.

TERMENE ȘI CONDIȚII

491

— Păi, timpul trece...

Apăs butonul de încuiere automată de sub birou, iar **clăc** o face să ridice din sprâncene.

— Ce fa...

O prind de mână și o așez în poală.

— Ți-ai pierdut naibii mințile!

— Atunci sper să nu mi le mai găsesc

niciodată.

Îmi lipesc buzele de ale ei, amuțind orice protest. O senzație electrică mi se împrășteie pe piele în timp ce mă sărută atât de intens, încât mă ia amețeala. Când o sărut, parcă am intrat în rai pe furiș și am de gând să mă bucur de fiecare secundă.

Ne desprindem cât să se așeze călare pe mine. Las capul pe spate când se lipește de penisul meu, rotindu-și șoldurile într-un fel care mă înnebunește de dorință. O apuc de șolduri cu putere și o apăs peste mine. Ea mă sărută pe gât, sugând locul care mă face să zvăcnesc din șolduri.

O pată umedă se adună pe șlițul meu de la cum se mișcă înainte și înapoi pe membrul meu rigid. Îmi pierd mințile, împingând-o în jos și-n sus, schimbând direcțiile și făcând-o să geamă în timp ce se freacă de mine dintr-un unghi diferit.

Soneria stridentă a telefonului ei amenință să strice momentul. Se retrage, dar nu-i dau drumul.

— Trebuie să răspund!

Vocea ei răgușită mă excită și mai tare.

— Să între mesageria vocală!

O prind de bărbie și îi trag gura spre mine.

Ea întoarce capul în ultima secundă, oferindu-mi obrazul.

— S-ar putea să fie important.

492 LAI/REN

ASHER

— Nu atât de important ca asta.

O ajut să se ridice, apoi o întorc cu fața spre birou —

Apleacă-te și pune mâinile pe birou!

O apăs cu palma pe spate și împing.

Probabil simte că-mi pierde controlul, pentru că face ce-i spun fără să pună întrebări. Își lipește palmele de lemn și se apleacă, făcând ca tivul rochiei să se ridice la o înălțime *ispititoare*. Respiră brusc, umplând tăcerea, în timp ce-i ating spatele coapselor cu degetele. Îi ridic rochia, dezvăluind fesele rotunde.

— Ai purtat asta pentru mine?

Penisul meu e tare ca piatra pe sub pantalonii când mă joc cu bareta din dantelă a lenjeriei ei verzi. Înainte nu era culoarea mea preferată, dar acum e, cu siguranță.

Iris întoarce capul, ca să se poată uita urât la mine peste umăr.

— Iar ți se vede narcisismul.

— Cum așa?

— Verdele e culoarea *mea* preferată.

— De când?

— Dinainte să o adopți și tu.

Când râde, mă simt de parcă mă scald în lumina soarelui.

Clatin din cap și recapăt controlul asupra situației.

— Știi ce cred eu?

— Poți să-ți păstrezi gândurile pentru tine.

Iris respiră adânc în timp ce-mi plimb degetele în sus și-n jos pe coapsele ei.

— Cred că sperai să se întâmple așa ceva.

Ochii ei sunt două globuri câprui strălucitoare.

— Ce presupunere îndrăznească din partea

ta!

— £)„i nu-ți dorești asta?

Ating triunghiul umed de material înainte de a mă re-trage, iar ea se uită la mine de parcă m-ar ucide.

— N-aș merge *atât* de departe.

Chicotind, trag de lenjerie în jos pe picioare. Ea ridică picioarele pe rând, iar eu mă aplec să o iau de jos.

Ridică dintr-o sprânceană, văzându-mă cum pun chiloții în buzunar.

— Nu credeam că ești genul care păstrează suveniruri.

— De ce-aș avea nevoie de un suvenir când pot să te am oricând?

Îi depărtez picioarele pe rând. Ea își mușcă buza ca să nu geamă în timp ce trec cu arătătorul prin deschizătura ei, adunându-i excitația pe deget. Îmi bubuie inima în urechi, tot mai tare cu fiecare secundă. Înfing un deget în ea, dar îl scot după o secundă, făcând-o să șuiere.

Ea își împinge fundul spre mine.

— Te rogi!

— Ce mă rogi?

Mă îndepărtez de ea și nimereste cu fundul în aer.

— Fă-mă să am orgasm!

Privirea ucigătoare i se transformă într-una de dorință când bag două degete înăuntrul ei. Sunt nerăbdător să le înlocuiesc cu penisul, iar mișcările îmi devin disperate. Iris își mușcă buza de jos, amuțindu-și gemetele. Apăs cu degetul mare pe clitoris și desenez cercuri lente. Ating cu degetele punctul G, și îi zvâcnesc genunchii, așa că se prinde de birou ca să nu cadă. Își dă drumul, iar picioarele o lasă în timp ce are orgasm.

E complet amețită în timp ce-mi desfac cureaua și las pantalonii să cadă. Îmi pun repede un prezervativ,

494 LAI/REN

ASHER
ignorând felul în care mă doare pieptul la gândul că
fac datoria pentru ea. ^{me' @i}

*E doar o chestiune de timp până se obișnuiește cu
-dul. Dă-i timp!* ^{me'}

îmi împing erecția în deschizătura ei. Ea se ridică
dar o împing la loc pe birou.

Mă aplec și-mi lipesc pieptul de spatele ei.

— Aș putea să-mi dau drumul doar
văzându-te cu f_{uu}, dul în sus, cu fața în jos, umedă
pentru mine.

— Ar fi foarte dezamăgitor, ca să nu spun
mai mult. Răsufală greoi când îi dau părul deoparte,
dezvăluindu-i

gâtul. Sărut locul care pare s-o înnebunească.
Zvâcnește sub mine, împingându-și vârful penisului
înăuntru. Îmi mușcă obrazul ca să nu gem, deși mi se
duc ochii în fundul capului. Niciodată n-am simțit o
asemenea conexiune cu cineva. De-a lungul anilor, am
uitat cum e să dorești pe cineva. Să fii mânat de ideea
de a o poseda în toate felurile.

Am o ședință peste cinci minute, dar simt prea ocupat
să i-o trag ca să mă pregătesc. De fapt, mă excită
gândul că persoana aceea așteaptă afară, ascultând
cât de bine mă face Iris să mă simt.

Iris nu pare mulțumită de lipsa mea de acțiune, fbo-
sindu-se de suprafața biroului ca să împingă în spate
și mă adâncesc în ea și mai mult.

O prind de șolduri.

— Nu conduci tu aici.

O, scumpule! Dintotdeauna am condus eu! Erai
doar prea neatent să-ți dai seama cine-i șeful pe aici.
Zâmbetul ei larg îmi răpește puterea de-a mai respira.
Mă înfig în Iris, iar icnetul ei mă face să zâmbesc.
— Ce spuneai?

Ea râde.

Asta îmi stârnește latura nebună, cea pe care o țin în-cuiată. Mă retrag, doar pentru a mă împinge la loc cu o forță mai mare. Ochiul ei dilatat dezvăluie amuzamentul, și mă scoate din minți că nu e deloc tulburată de conexiunea asta. Simt în piept disperarea de a-i arăta cine dintre noi doi are puterea.

Îmi vărs frustrarea pe corpul ei. O strâng de talie în timp ce împing iar și iar. Respirația îi devine mai întrerăiată și nu se mai poate ține de marginile biroului.

Pe naiba, nu ești tu șeful aici!

O bătaie în ușă o face pe Iris să caște ochii.

— Domnule Kane? Voiam să vă anunț că sunt aici pentru întâlnirea de la ora trei.

Mă aplec în față și apăs cu degetul mare pe clitorisul ei.

— Vorbește!

— Bună ziua, domnule Davis! Suntem gata

în câteva minute.

Vocea ei veselă nu se potrivește cu privirea excitată.

Încearcă să se miște de sub mine, dar o țin pe loc.

— Ce faci? Șoptește.

— Încă nu ești liberă.

— Cur pictat!

Îmi scot penisul și-i ating fundul cu vârful.

— Asta înseamnă că-l pui pe al tău la bătaie?

— Te omor cu un creion bont dacă încerci.

Ridic din umeri.

— Păcat! Poate data viitoare.

Zâmbesc și o pătrund fără avertisment. Icnetul ei mă umple de mândrie, în timp ce felul în care îi tremură picioarele îmi ia mințile. Să-i o trag lui Iris devine în scurt

496 LAI/REN

ASHER
timp distracția mea preferată, în care fiecare ru h- o
luptă ca să vedem cine cedează primul. 6- Part

Simt un fior pe șira spinării și încerc să alung^{na} de-a
avea orgasm. Mă lupt cu fiecare icnet și geamăt^{^0.3} re-i
iese pe buze și mă simt victorios când își dă druⁿ jurul
penisului meu. Picioarele îi cedează, așa că o ridic¹⁰ împing
în ea iar și iar, până-mi găsesc propria eliberare^

Ușurarea e mistuitoare, acoperindu-mi vederea cu
puncte negre când îmi dau drumul. Iris se agață cu unghiile
de birou când mă înfig înăuntrul ei pentru ultima dată. Și 3.
cioarele mele sunt gata să cedeze, dar refuz să mă retrag.
Nu vreau să opresc conexiunea asta, indiferent cine
așteaptă dincolo de ușă.

Mă aplec și o sărut pe gât.

—Amintește-ți chestia asta când ți se pare că deții
controlul.

E o afirmație de rahat din partea mea. Am pierdut con-
trolul cu săptămâni în urmă și acum sunt doar sclavul
senzațiilor pe care mi le stârnește ea.

— Nu o să mă mai uit niciodată la fel la
biroul ăsta.

Iris oftează.

— Spune femeia care nu e nevoită să
lucreze de acum înainte lângă zgârieturile făcute cu
unghiile.

Iris șterge așchiile de lemn de parcă se schimbă situația
cu ceva.

— Măcar o să-ți stârnească amintiri plăcute.

— Asta, sau o să mă excite.

— De ce nu amândouă?

Iris râde, și zâmbesc lipit de ea, bucuros că îi stănesc
asemenea reacții.

TERMENE ȘI CONDIȚII

497

Am pus-o! Pur și simplu am pus-o!

REUȘIM ÎNTR-UN FINAL SĂ AJUNGEM LA DREAMLAND.

Mirosul fursecurilor proaspete îmi lasă gura apă. Mașina de golf cu trei banchete zboară peste pavele, navigând cu ușurință pe străzile goale. Trecem pe lângă angajați îmbrăcați în prinți și prințese, dar și magazinele care se pregătesc de o zi aglomerată în parc.

Bucuria mea e și mai mare când ne apropiem de uriașul castel din mijloc.

Declan îmi pune palma pe coapsa care saltă.

— Ești OK? Îi zâmbesc.

— Sunt bucuroasă.

I se încrețește fruntea când se încruntă.

— Când ai vizitat parcul ultima oară?

Zahra se întoarce să ne privească.

Zâmbetul meu dispare.

— Am venit o dată aici cu treburi.

TERMENE ȘI CONDIȚII

499

— Ai fost la Dreamland o dată și atunci a fost *cu t*

Fața ei exprimă groaza absolută. ^(doi)

Mâna lui Declan pe coapsa mea se încordează într gest care spune *uită-te la mine*, dar nu o fac. Nu vreau să văd mila pe fața lui.

Mă gândesc să mint, dar nu o fac.

— Mama nu avea destui bani să ne ia bilete.

Cu zborurile, hotelul și taxele de administrare, poți să cumperi mâncare pentru o lună la prețul unui drum până aici.

— Cu ce se ocupă mama ta?

— Predă arte plastice.

Zahra îi prinde de braț pe Kowan.

— Trebuie să oferim reduceri pentru profesorii de arte plastice. Și copiilor acestor profesori. Și reduceri pentru adulții care n-au fost niciodată la Dreamland în copilărie.

Rowan îi aruncă o privire.

— În ritmul ăsta, nu o să mai facem niciun ban.

— Sunt adulți în lume care n-au fost niciodată la Dreamland, Rowan! Nu e momentul să fim zgârciți.

Rowan se uită la Declan, cerându-i ajutorul, dar acesta e numai ochi la mine.

— Nu mi-am dat seama că n-ai mai fost aici. Ridic din umeri.

— Nu m-ai întrebat.

Mâna de pe coapsa mea strânge mai tare. Îmi întorc ochii spre Declan, iar expresia lui îmi dă fiori pe spate.

— Ai vrea să vezi parcul?

— În interes de serviciu?

500 LA/REN
— ASHER Nu! De distracție.
Ideea mă face să râd.

TERMENE ȘI CONDIȚII

501

- Urăști locul ăsta!
- Sunt dispus să mă prefac pentru o zi,
- Și pregătirea pentru plimbarea cu Yakura?
- **0**

Parcul să fie aici * mâine. Putem vorbi atunci

des- pre serviciu.

Mi se împrăștie căldura în piept. Îi prind cu brațele de gât și-l strâng ușor.

- Mi-ar plăcea!
- Declan vorbește cu restul grupului.
- S-au schimbat planurile!

Zahra strigă de bucurie și, cât ai clipi, ziua noastră s-a schimbat doar pentru că așa a decis Declan.

Numai pentru mine.

Zahra e cel mai bun ghid turistic. Se dovedește că a făcut parte din Dreamland din copilărie, așa că știe totul despre parc. Cu toate cunoștințele ei și abilitatea lui Rowan de-a ne ajuta să sărim peste rânduri, nimic nu ne oprește să explorăm tot parcul într-o zi. În fine, nimic în afară de minți! Fac tot posibilul să rămân concentrată, dar din loc în loc îmi distrag atenția diferitele aranjamente cu plante și flori. Varietatea culorilor mă atrage, și nu mă pot abține să nu mă opresc de fiecare dată să admir plantele tunse perfect în forma personajelor de la Dreamland.

Declan mă urmărește ca o umbră, analizându-mi fiecare mișcare.

Mă întorc spre el cu obraji roșii,

«Cee?

— Ar fi trebuit să știu că o să te intereseze plantele mai mult decât caruselurile.

502 LAI/REN
 — ASHER Păi, uite și tu! E artă!
 Ridic mâna spre sculptura cu Iggy Extraterestru mul
 personaj legendar al lui Brady Kane. Totul e făcută frunze
 verzi tunse și un ghem de sârmă.
 — Artă?
 Vocea lui are o nuanță de amuzament, deși fața arată
 nimic.
 Zahra vine țopăind spre noi.
 — Știi, dacă te interesează, te putem duce
 să vezi Departamentul de horticultură.
 Fac ochii mari.
 — Serious?
 Sigur! zice Zahra, zâmbind. Nu-i mare
 lucru!
 — O, Doamne! Mi-ar plăcea foarte mult!
 — Văzând cum faci întruna poze și câști
 gura la plante, probabil cei de acolo se vor simți ca niște
 staruri rock.
 — Asta pentru că *sunt* staruri rock.
 Zahra scoate telefonul și tastează pe ecran.
 — Ai ceva timp liber mâine? Șeful
 departamentului o să fie acolo și ar fi încântat să te
 însoțească. S-ar putea să fie mai ocupați decât de obicei,
 pentru că se pregătesc de Festivalul Florilor, dar le-ar
 plăcea să-ți arate acțiunea din culise.
 Scot un icnet.
 — Șeful departamentului vrea să mă
 însoțească?
 Pieptul ei se zgâlțâie de râs.
 — Da, a spus-o chiar el!
 Întoarce telefonul ca să văd cu ochii mei mesajele.
 Declan își drege glasul.
Rahat. Nu-i o vacanță personală, ai uitat? Ziua de azi e o
 încălcare suficientă a protocolului. Ultimul lucru de care are

TERMENE ŞI CONDIȚII

503

nevoie Declan e să mi se distragă atenția cu lucruri

504 LAI/REN

ASHER
care nu sunt importante acum. Pot să mă întorc și să vizitez Dreamland oricând, dar nu avem decât o șansă să-l convingem pe Yakura să lucreze cu noi. Plantele pot să aștepte.

Clatin din cap.

„Hm... De fapt, mâine nu e bine. Spune-i că-mi pare rău și poate data viitoare pot să gălesc timp în program pentru o vizită.

Zâmbetul Zahrei dispare.

— Ah! Nu-i nimic!

Declan mă trage de cot.

— De ce refuzi?

— Pentru că trebuie să ne pregătim de prezentare. Yakura o să vină peste două zile și trebuie să fim pregătiți pentru orice din partea lui/

— Nu o să fie nimic diferit față de ce-am văzut azi.

Mă încrunt.

— Dar suntem o echipă!

— Sunt sigur că o supraviețuiesc câteva ore fără tine cât te uiți la niște plante.

— Te rog! În timpul programului, nu rezisti nici măcar jumătate de oră fără să găsești un motiv să treci pe la biroul meu.

— Îmi place să-ți dau instrucțiuni verbale.

— De ce?

— Am nevoie de un motiv mai bun decât acela că-mi place să văd cum ți se luminează ochii a sfidare?

— Ce mincinos ești.

Ochiul lui drept zvâcnește.

— Am făcut ceva cercetări despre faptul că oamenii cu probleme de învățare ca ale tale se descurcă cel mai bine cu instrucțiuni verbale și scrise.

Îmi tremură genunchii.

— Ai mai învățat și altceva?

Declan mă prinde de talie, ceea ce e probabil mai bine, pentru că picioarele mele sunt pe punctul de-a ceda din pricina mărturisirilor lui.

— Mesajele vocale sau apelurile telefonice funcționează cel mai bine.

Râd în ciuda nodului de emoție care mi se formează în gât.

— Și eu, care credeam că urăști să trimiți mesaje.

Buzele lui se ridică puțin la colțuri.

— Chiar urăsc mesajele. Nu te păcăli crezând că are vreo legătură cu tine.

— Mai tac!

Râzând, îl împung în piept.

Brațele lui nu se mișcă, deși buzele i se arcuiesc într-un zâmbet.

— Zahra, ai verde să programezi activitățile de mâine. S-ar putea să-i fie greu, dar Iris o să supraviețuiască o zi fără mine.

Scot limba la el.

— Te rog! Nu cred că ai stat o zi întreagă la serviciu fără mine de trei ani.

Vocea lui coboară, iar ochii lui negri îi captează pe ai mei.

— Și n-am de gând s-o fac prea curând.

Mă lipesc de pieptul lui Declan când aruncă o cuvertură peste trupurile noastre unite. Sunt recunoscătoare că preia inițiativa, pentru că mă dor mușchii după ce am făcut turul

506 LA/REN
ASHER
parcului *de două ori*.

TERMENE ȘI CONDIȚII

pesenez modele cu degetul pe pieptul lui.

— Mulțumesc pentru ziua de azi!

— Nu e nevoie să-mi mulțumești ori de câte ori fac ceva drăguț.

— Am citit undeva că, dacă răsplătești comportamentul bun, crește probabilitatea ca el să se repete.

— Sunt moduri mai bune de a răsplăti comportamentele bune.

Vocea lui aspră mă face să clocotesc pe dinăuntru.

— Oricât de tentant sună sexul acum, nu cred că pot să mai mișc un singur mușchi.

— Fac eu toată treaba.

— Cine ar fi crezut că ești proactiv?

— Se spune că practica ne învață, așa că încerc să profit de toate lecțiile.

Râd atât de tare, încât mi-e teamă să nu fac pe mine dacă nu mă opresc.

— Nu mai ai nevoie de practică. Crede-mă!

Pentru un om care a evitat femeile atâta vreme, Declan știe ce face în dormitor, nu glumă. Sau în birou. Sau la duș. Orice suprafață pe care poți să faci sex nu mai este sigură.

— Orgoliul meu îți mulțumește, dar mă refer la practica pentru un copil, nu pentru sex.

Fac ochii mari. N-am mai vorbit despre prezervative de acum două săptămâni, când Declan a plecat în mijlocul discuției. Niciunul n-a mai îndrăznit să deschidă subiectul, așa că n-am încetat să le folosim.

— Sugerezi...

Mă întrerup. Nici nu pot să pronunț cuvintele.

— Eu sunt gata oricând vrei tu să punem bazele echipei tale de fotbal, spune el.

— Cine-a pomenit de o echipă de fotbal?

508 LAI/REN
 -TU! ASHER

— Poftim? Când?

— Dacă nu mă înșel, cred că ai spus că vrei o treagă de copii.

Cred că nici nu mai respir când vorbesc.

— Dar ne-am înțeles să fie doar un copil.

— Planurile se schimbă.

— Tu nu voiai nici măcar unul. Cum te aștepți să cred că acum vrei o echipă de fotbal?

— Vreau, pentru că te-ar face fericită.

— Asta nu e un motiv pentru care oamenii ar trebui să facă un copil. E un angajament pe viață...

Buzele lui le apasă pe ale mele ca să tac.

— Exact!

— Dar...

Mă sărută din nou și mă topesc pe saltea.

— Putem face un copil sau cinci, câtă vreme îi faci doar cu mine. O să-ți ofer viața aceea cu o dubă întreagă, numai dacă asta vrei.

— Și dacă nu sunt pregătită? Dacă totul e prea mult, prea deodată, și nu mă descurc cu o relație nouă și un copil?

El înhite în sec.

— Atunci, așteptăm!

— Chiar dacă asta înseamnă că nu devii director executiv?

— Chiar dacă.

Mă lovește un val de emoții atât de puternic, încât mi se umezesc ochii. O lacrimă îmi alunecă pe obraz și se oprește pe perna de sub mine. Nici într-un milion de ani n-am crezut că o să aud vorbele astea din gura lui.

Mă sărută până mă furcă buzele, iar picioarele îmi tremură în jurul taliei lui. Apoi hainele noastre ajung

TERMENE ȘI CONDIȚII

509

Într-un morman pe podea. Când învinde mâna după rezervativul de pe dulap, îi acopăr mâna cu a mea și clatin din cap.

— Ești sigura?

Se uită la mine cu o expresie nedumerită.

Dau din cap, temându-mă să vorbesc. El mă sărută cu un geamăt, de data asta suficient de fierbinte cât să-mi ia foc buzele. Mișcările lui sunt lente, atingându-mă de parcă e prima dată.

Mă simt prețuită în timp ce buzele lui formează o potecă de la gură spre pieptul meu. Cuprinde sfărclul cu buzele, atingând vârful cu limba. Fiorul care-mi trece pe șira spinării mă face să zvănesc. Gâtul lui vibrează pe pielea mea în timp ce rade, dar amuzamentul dispare când gura lui începe din nou să-mi tortureze sânul. Trece la celălalt, concentrându-se să mă aducă la limita nebuniei.

Mă frec de el, încercând să mă elibereze. Presiunea din mine crește doar cât îmi suge, îmi linge și îmi ronțăie sânii, dar nu reușesc să o ușurez.

Gem de frustrare și îl trag de păr,

— Cineva e nerăbdătoare.

— Cineva e pe cale să termine singură dacă nu te miști mai departe.

Râsul lui mă umple de o altfel de căldură decât cea care mi se adună în abdomen. Declan se târăște pe pat, deranjând cearșafurile și desfăcându-mi larg picioarele. Ne privim în ochi în timp ce-și înfige limba în mine. Arcuiesc spatelul, dar mâna lui mă lipește de pat în timp ce mi-o trage cu limba.

O să fie întotdeauna atât de bine?

Chicotitul lui îmi stârnește vibrații în corp și-mi dau seama că probabil am spus-o cu glas tare.

510 LAI/REN

— ASHER Doar cu tine!

Degetul lui mă atăță, lucrând la unison cu f₁₀₀,
crescându-mi plăcerea cu fiecare mișcare. Degetul¹¹
mare îmi masează clitorisul, și gem când mă învâi¹
orgasmul.

Declan nu se oprește până nu zac neajutorată pe ₆₀₀ cu
picioarele desfăcute și așteptându-l.

— Ești frumoasă!

Urcă deasupra mea și-mi prinde fața în mâini. Îmi
<J₁₀₀ face picioarele mai larg, făcându-și loc între ele.

— Mi-aș petrece toată viața așa cu tine și
tot n-ar fi destul timp să termin tot ce-am plănuit pentru
noi.

— Par să fie multe planuri.

— Să începem cu asta.

Mă înfior când își apropie penisul de deschizătura
mea. Mișcă vârful înainte și înapoi, acoperindu-l cu
excitația mea cu fiecare mișcare. Răsufierea lui
întretăiată mă umple de mândrie.

Înfășor picioarele în jurul lui, încurajându-l să continue.

— Ești sigură?

Vocea lui e ezitantă.

— Numai dacă ești și tu.

— Nu te merit! Niciodată până acum și
nici de acum înainte, cât voi trăi.

— Meriți lucruri bune!

Rămânem cu ochii unul la altul în timp ce penisul lui
mă umple centimetru cu centimetru. Ne cutremurăm
amândoi când își face loc înăuntrul meu și închide ochii
strâns, răsufiind adânc.

— Futu-îl spune el printre dinți.

Futu-i, într-adevăr! Mă tem că nu o să se mai miște,
dar pare să se stăpânească și să înceapă să intre și să
iasă.

TERMENE ȘI CONDIȚII

511

Cu fiecare mișcare a soldurilor lui, urc tot mai mult, ărilor lui sunt frenetice. Necontrolate. Primitive, în-un fel pe care îl știu eu și tu și nimeni altcineva. Învârte capul de senzațiile pe care le am în același timp. Mă cuprinde senzația de imponderabilitate și mi se pare că am o experiență extracorporală.

Declan pare să simtă același lucru. Are ochii negri ca smoala, înfigându-se în corpul meu de parcă îl posedă, făcându-mi vântăi când mă ține în poziția care-i face plăcere. Mă simt folosită în cel mai plăcut mod.

Mă așază în așa fel, încât penisul lui alunecă pe locul care mă face să inspir brusc. Degetul lui mare îmi găsește clitorisul din nou, și câteva rotiri ușoare sunt suficiente ca să explodez de extaz.

Mi-o trage cât mă ține orgasmul, până ajung să mă zvârcolesc din nou sub el. Când ajunge în sfârșit la apogeu, își dă drumul cu un geamăt pe care îl simt direct în clitoris. Soldurile lui se mișcă întruna în timp ce se golește în mine. Se sprijină în coate, având grijă să nu mă zdrobească în timp ce mă sărută, după care își lipește fruntea de a mea.

Niciunul nu vrea să se miște și să oprească momentul. Rămânem așa până trebuie să se retragă, iar o parte din spermă se varsă afară.

— Rahat!

Pare uluit când ia cu degetul un strop de spermă și-l folosește ca să-mi lubrificeze clitorisul.

Oțez în timp ce simt furnicături până în degetele de la picioare.

— Cred că e cel mai sexy sunet pe care l-am auzit vreodată.

Vocea lui răgușită are efecte profunde asupra libidoului meu.

512 LAI/REN
 ASHER
 Credeam că a terminat cu mine, dar continuă atingă
 până mă întind din nou disperată după el⁰¹⁵
 A doua oară când mă pătrunde, o face cu mișcări 1
 delicate. *lubitoare*. Se scuză pentru brutalitatea de m. ^
 vreme cu sărutări moi și atingeri reverențioase. Nici h • nu
 m-am simțit atât de iubită, și totul se leagă defehdf care mă
 privește.
 Îmi sărută gâtul, umerii, sânii, fruntea, Nici sufletul meu
 nu rămâne neatins în timp ce*mi șoptește cuvinte străine în
 ureche. Habar nu am ce înseamnă, dar felul în care le spune
 îmi face pielea de găină.
 — *Daisuki!*
 Penetrarea adâncă mă face să icnesc.
 — *Szeretlek.*^{II}
 Își lipește buzele de fruntea mea. Pulsul îmi crește odată
 cu gestul lui, stărnind valuri de plăcere până în degetele de
 la picioare.
 — *Ich liebe dich.*^I
 Privirile ni se întâlnesc. Felul în care mă înfior nu are
 legătură cu atingerea lui, d doar cu felul în care se uită la
 mine.
 Poate nu știu să spun cuvinte străine ca el, dar îi înțeleg
 tonul și limbajul trupului, iar ceea ce spune îmi umple inima
 atât de mult, încât ar putea să se frângă.
Te îndrăgostești de el!
 Pentru prima dată după atâta vreme, nu mă tem de iu-
 bire. Dacă așa te simți când te îndrăgostești, sunt dornică
 să încerc, indiferent de consecințe,

I *Daisuki*, limba japoneză; „Te iubesc” (n. a.).

II* *Szeretlek*, limba maghiară; „Te iubesc” (n. a.).

CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT

BINEÎNȚELES CĂ ÎN SINGURA ZI CÂND IRIS E LIBERĂ,
totul se duce de răpă.

— Avem o problemă, spune Rowan de
cum răspund la telefon.

— Ce e?

— Îmi aranjez cravata în oglindă

— Yakura tocmai a apărut la mine în birou.

— Futu-i!

— Îmi iau portofelul de pe birou și îmi pun pantofi.

— Mai e ceva! Ghici cine a venit cu el?

— Nu!

— Tata așteaptă cu el în hol. Vino încoace!

Acum!

Nu apuc să intru în panică în timp ce ies pe ușa
camerei de hotel. Caut în grabă numărul lui Iris și o
sun.

— Îmi răspunde mesageria vocală, așa că sun iar. Răs-
punde la a patra sonerie, ceva neobișnuit pentru ea.

514 LAI/REN

ASHER

— Bună!

Râde cu cineva care vorbește în fundal.

— Lasă-mă o secundă!

Cineva huiduie și seamănă mult cu Zahra. Mă 1 un sentiment de vinovăție. Chiar o iau de lângă Zait[™] să mă ajute să repar proștiile tatei? Nu e vina ei că el ** strică planurile mereu. Și, sincer să fiu, nu vreau să 7 în preajma lui. Nu pentru că nu cred că se poate contri * dar mai degrabă pentru că nu vreau ca el să se folosească de ea ca să ajungă la mine. A rănit-o destul deja.

— Deja ți-e dor de mine?

Deschid gura să-i spun ce se întâmplă, dar mă opresc îmi amintesc de luna noastră de miere și de reacția ei când a fost forțată să muncească în ziua liberă.

„Mi-am petrecut trei ani din viață asigurându-mă că tu ești bine, chiar dacă mi-am sacrificat fericirea pentru asta.” Nu, nu pot s-o fac să plece acum! A sacrificat deja destul pentru mine și nu e vina ei că tata nu încetează cu atacurile împotriva mea.

Inspir adânc și accept alegerea pe care am făcut-o.

— Am sunat să văd ce faci. Cum e?

Apăs pe butonul liftului și aștept.

— E ca la Grădina Botanică din Chicago pe steroizi. Au cincisprezece sere. M-am pierdut deja de două ori

Pare atât de încântată, încât planul meu se consolidează. Nu pot să-i răpesc ziua asta. Nu acum, când singura opțiune pe care o am este s-o implic într-o dispută de familie pe care nu o merită. E ultimul lucru pe care îl vreau pentru ea, Tata nu are limite când e vorba de Iris, așa că refuz s-o expun la genul ăsta de abuz după tot ce a pățit în viață.

— Se pare că trebuie să investim în monitorul acela de gleznă.

— Aș vrea să fii aici!
Dorul din vocea ei mă face să mă simt și mai prost.
— Și eu!
Dacă n-aș avea un munte de responsabilități, aș putea
„ă-mi iau liber și să petrec ziua asta cu ea. Un om normal
așa ar face.
Numai că tu nu ești un om normal.
Mai bine să mă obișnuiesc cu sentimentul acum, pentru
că o să fie și mai rău după ce devin director executiv.
Zahra o strigă pe Iris.
— Zahra întreabă dacă luăm cina mai târziu
cu fratele tău?
— Numai pentru că m-ai manipulat cu sex ca
să accept.
— Aseară nu te-ai plâns.
— Păstrez totul pentru mai târziu.
Iris izbucnește în râs.
— Să te porți frumos cu fratele tău azi!
— Nu promit nimic!
— Declan...
— Bine! Dar numai pentru că așa ai spus tu.
Liftul scoate un sunet, iar ușile se deschid în fața mea.
— Rahat! Trebuie să închid!
— Și eu! Urmează să vizităm carele
alegorice pentru Festivalul Florilor. O să-ți trimit poze!
Bucuria ei e contagioasă și zâmbesc în sinea mea, ști-
ind că am luat decizia corectă. Nu-i răpesc ocazia asta
sub nicio formă. Poate nu sunt un soț normal, dar asta nu
înseamnă că sunt prost. Cel puțin, așa sper.
— Distracție plăcută! îi spun înainte să
închidem.
Mă bucur să știu că măcar unul din noi va avea o zi
bună. Chiar dacă nu sunt eu acela.

516 laurem

Asher

Faptul că domnul Yakura a venit cu două zile mai devfina e o problemă pe care o pot rezolva.

Faptul că tata a decis să vină aici ca să repare l uci) „le e cu totul altceva. Unul care mă face foarte circunsipect de la bun început. Deși nu cunosc ițele planului său, sunt destul de isteț, încât să pun totul cap la cap. Nu a nevoie de mare efort, dat fiind că îl găsesc pe tata vorbind cu Yakura despre devansarea termenelor.

Ticălosul vrea să-mi fure afacerea!

Rowan îmi aruncă o privire care spune *trebuie să rezolvi problema*.

— Domnule Yakura!

Domnul mai în vârstă mă privește cu un zâmbet. Părul lui alb e perfect aranjat, iar costumul obișnuit e înlocuit cu o cămașă havaiană colorată și pantaloni kaki.

— Declan! Exact omul pe care speram

să-l văd! Întind brațul, iar el dă mâna cu mine.

— Ce surpriză!

Yakura zâmbeste.

— Tocmai îi spuneam tatălui tău că sunt atât de încântat, încât nu am mai putut să aștept.

— Unde e soția dumneavoastră? Îi întreb.

Dă din mână.

— Nu voiam s-o plictisesc cu micile detalii, așa că o să explorăm parcul împreună mâine. Ea e motivul pentru care am fost de acord, de fapt, cu întâlnirea asta. Nu e ca și cum m-ar lăsa să refuz o excursie la Dreamland.

Va trebui să o rog pe Iris să-i trimită un cadou special în chip de mulțumesc!

— Vă putem face rost de bilete VIP, spune tata și arunc săgeți din priviri, iar el le ignoră cu un zâmbet. Yakura ridică o sprânceană spre tata. E un gest mic dar mă umple de o nouă încredere.

Încă nu sunt în relații grozave. Indiferent ce program speră tata să stabilească, Yakura nu se lasă conșins.

Se pare că afacerea nu e încă pierdută.

Zâmbesc sincer.

— Suntem gata să începem?

Yakura dă din mână spre ușă.

— După tine!

Îi comunic din priviri lui Rowan să-l țină ocupat pe tata prin orice mijloace. Încuviințează cu o mișcare din cap și îmi relaxez umerii.

Măcar am un om în echipă azi, pentru că știu deja că o să am nevoie de el!

Tata nu mă lasă multă vreme să conduc. După ce-l arată lui Yakura Strada Poveștilor și intrarea în castelul Prințesei Cara, tata intervine cu ceva de care nu știam.

— Mi-ar plăcea să vă arăt o parte ascunsă din castel dacă vreți să urcați câteva trepte, Rowan mă privește și Clatină din cap.

Rahat!

— Sunt sigur că mai poate aștepta până facem un tur al parcului!

Zâmbetul tatei se lărgeste.

— Am putea să o rezolvăm cât suntem aici.

Yakura nu pare de acord cu tata, dar încuviințează. Rowan se ciupește de nas.

518 Lauhen
ASHEK

Futu-!!

Tata conduce grupul către intrarea ascunsă în fața
semnului Rowan să folosească o cartelă ca să ușa, iar
fratele meu îl ascultă, scuzându-se în un zămbet.

acn

Tata și Yakura urcă primii treptele, iar eu rămân
Rowan în timp ce închide ușa. Nu vreau să-l las pe
singur cu Yakura mai mult decât e necesar, dar trebuie
să fiu informat înainte de a planui atacul.

uu

— Ce face? șoptesc când tata și Yakura
dispar din prima cotitură a scării.

— Îi arată tuiul ascuns.

— Ce tui ascuns?

Rowan întoarce ochii spre treptele goale.

— Cel pe care l-a construit bunicul înainte să
moară bunica. Pentru că ea nu a apucat să-l vadă, nu l-a
arătat niciodată nimănui.

Yakura e impresionat de poveștile triste. E suficient ca
tata să profite de faptul că mama lui nu a reușit să vadă par-
cul așa cum arată azi. Yakura o să înghită momeala, dată
fiind dorința lui de a crea parcul de care se poate bucura cu
familia lui cât mai trăiește.

Al pus-oi

— Și nu te-ai gândit să-mi spui în timpul
numărării discuțiilor pe care le-am avut despre locul ăsta?

— Nu credeam că e important.

— E clar că ai greșit, ceea ce pare să fie tipic
în ultima vreme! mă răstesc.

Mi-am spus că nu o să mai aduc vorba de decizia lui de-a
se muta la Dreamland, dar nu mă pot abține. Furia mă face
prost și meschin.

O trăsătură de personalitate urâtă pe care ai moștenit-o de la omul pe care nu-l suporti.

Rowan se încruntă.

_ Nu sări la mine pentru că ești nervos!

_ Nervos nu e nici pe departe ce simt acum. Ai avut o singură treabă de făcut. Când te gândești că ai renunțat la tot pentru funcția asta și nici nu ești în stare s-o faci cum trebuie! Ce rușine nenorocită!

E o înțepătură urâtă la adresa lui și a deciziei de-a rămâne aici. Nu sunt mândru că-mi las furia să mă copleșească, dar nu reușesc să mă opresc. Nu atunci când risc să pierd tocmai în fața tatei.

_ Du-te dracului cu prezentarea ta cu tot!

Fratele meu îmi izbește cartela în piept înainte de a ieși pe ușa pe care am intrat.

— Descurcă-te singur prin parc, dobitocule! Îmi spun că e în regulă și că n-am nevoie de el. Că dacă nu rezolv singur problema cu Yakura, atunci nici nu merit funcția de director executiv. La asta mă gândesc în timp ce urc câte două trepte odată.

E timpul să-mi dovedesc că am calitățile necesare pentru a-i uzurpa tatei poziția. Poate nu e un joc cinstit, dar asta va face victoria și mai dulce.

Îl las pe tata să se bucure de moment. Așa cum am anticipat, Yakura e mișcat de povestea cu bunica și moartea ei prematură, înainte ca Dreamland să-și deschidă porțile. Victoria îmi scapă printre degete ori de câte ori tata apelează la sentimentele lui Yakura. Se pricepe să le spună

520 LAI/REN
ASHER

oamenilor ce vor să audă. Deși am învățat și ^{eu} să ^ după
ce l-am văzut făcând șmecheria asta cu orici ^⁸ apare în
cale, felul în care stăpânește emoțiile oamej⁹ e fără
pereche.

Tata e plin de satisfacție în timp ce ne plimbăm ^{pe}ll
castel. Sunt recunoscător că așteaptă să-mi scoată ochii
până când Yakura se scuză să meargă la toaletă. '

— Credeai că poți să plănuiești drumul ăsta
inopi¹⁰ fără să afli?

— Nu e afacerea ta!

— Eu sunt directorul executiv. Totul în
compania asta e al meu.

Îmi țin pumnii ascunși în buzunare.

— Numai că afacerea asta nu poate să

înceapă până nu devin *eu* director executiv.

— Nu și dacă am eu un cuvânt de spus.

Zămbetul lui e sincer, ceea ce e și mai enervant. Profită
de neajunsurile mele.

— Nici nu ai fost de acord cu afacerea asta.

— N-am *fost*, *până* când ai crezut că poți să
mă șantajezi și să scapi basma curată. O să-mi placă la
nebulie să-ți mulg proiectul printre degete, numai ca să-ți
arăț ce director executiv penibil ai fi!

Ce prost am fost să cred că mă pot descurca fără Iris! E
imposibil să mă descurc cu strategiile de manipulare ale
tatei și nevoile lui Yakura în același timp.

Scot repede telefonul, dar ezit să apăs pe buton.

Chiar o să-i strici ziua din nou?

Nu am de ales. Fără ea, o să pierd afacerea.

*Dar dacă o iei de acolo din nou, s-ar putea să pierzi tot
progresul pe care l-ai făcut.*

TERMENE SI CONDIȚII 521

„Naiba cu asta! Dacă există o persoană pe care mă
baza să rezolve problema, ea este!

Pe – O suni pe soția ta sa te ajute? Îl
ignor și duc telefonul la ureche.

Tata râde în sinea lui.

„Ești un om jalnic dacă ai nevoie de soția ta ca să
salveze situația.

Încearcă să mă enerveze, dar refuz să-l las. Nu sunt „
bărbat jalnic doar pentru că recunosc că am nevoie de
ajutorul lui Iris. Ea e cea care-l înțelege Cel mai bine pe
Yakura și ar fi o prostie să cred altceva. Chiar dacă asta
înseamnă s-o smulg de acolo.

Iris îmi răspunde la a doua sonerie.

— Bună! Tocmai mă gândeam la tine în
timp ce mă uitam la...

— Am nevoie de tine!

— Ce s-a întâmplat?

Mă simt imediat vinovat, auzindu-i îngrijorarea din
glas.

— Tata și Yakura au venit înainte de ziua
stabilită.

— Ah!

Cuvântul aeela exprimă cumva mai multă
dezamăgire decât un discurs întreg.

Mă gândesc să-i spun s-o lase baltă, dar nu mă lasă
să zic nimic.

— Zi-mi unde ești și te găsesc eu!

MI SE PLEOȘTESC UMERII CÂND ÎNCHEI APELUL. NU POT să ignor senzația de vinovăție care mă lovește în plus, știind că Zahra a plănuit toată ziua asta doar ca s-o stric cu munca.

Încă un plan care a venit și s-a dus pentru că lucrez pentru Declan. Știu că nu e vina lui pentru că taică-său a făcut o ispravă ca asta, așa că mă întristează faptul că simt așa ceva.

Nu pot să alung presiunea tot mai mare din piept la gândul că voi anula încă un plan. Îmi place Zahra. Faptul că o las baltă pare o repetare a felului în care am pierdut nenumărați prieteni - de când lucrez pentru Declan.

Nu e vina lui că nu impui limite. Cal te-a avertizat că se va întâmpla așa, dar tot ai rămas.

Dacă lucrăm pentru oricine altcineva și m-ar fi sunat în ziua mea liberă, l-aș fi dat naibii. Cu Declan, nu am de ales.

Oftez adânc. Îmi târâsc picioarele pe asfalt și intru în
seră-

Zahra îmi face semn să vin.

_ Uită-te la asta! Au așteptat șase ani pentru floarea
asta. Șase!

Mă uit încruntată la Titan Arum.

Trebuie să amân planurile de azi. Îmi pare rău, dar a
intervenit ceva.

Zâmbetul Zahrei dispare.

_ O, nu, te simți bine?

Clatin din cap.

_ Mă simt... Sincer, nu știu ce simt.

Sunt dezamăgită de ziua asta. Mi se pare că intru în
același tipar ca întotdeauna.

_ Pot să te ajut?

_ Poți, dacă îmi spui cum mă întorc la
Dreamland. A apărut Seth și trebuie să-l ajut pe Declan
până nu se întâmplă ceva.

_ Seth e aici?

Privirea i se întunecă.

_ Și domnul Yakura.

_ *Împreună?*

_ N-am idee cum s-a întâmplat asta, dar
nu mă îndoi- iese că e mâna lui Seth la mijloc.

_ Păi, nu-l putem lăsa să preia controlul,
nu-i așa? Zahra își croiește drum spre ieșirea din
seră.

Strigă apoi pe cineva și cere niște chei. Un lucrător
oarecare i le aruncă, iar ea pornește mașinuța de golf
care mai are câteva plante în spate.

_ Mă conduci tu?

_ Trebuie să ajungi cumva la parc, nu?

524 LA/REN
ASHER
Sper că nu credeai că te las să mergi pe jos până
acolo.

— Mulțumesc!

Mă așez pe banchetă, iar Zahra apasă pedal

— Pentru asta există prietenii!

— **Nu ești supărată că a trebuit să anulez**

nln

Ea ridică din umeri, ~rile?

— Ne putem întoarce altă dată.

— încă o dată, îți cer scuze!

— **N-ai de ce! Înțeleg. Și cu Rowan apar**

mereu sit,, ții neprevăzute.

Oftez.

— Te supără vreodată chestia asta?

Izbucnește în râs.

— O, da! Uneori îmi vine să-i iau telefonul și să-l arunc în cea mai apropiată toaletă.

Pufnesc în râs.

— Dar nu o faci!

— Numai prin puterea voinței și a orgasmului pe care mi-l oferă Rowan înainte de-a pleca să rezolve criza.

— Cred că e și asta un mod de a-ți împăca partenerul.

— Habar n-ai! Dacă i-ai cere asta lui Decian, sunt convinsă că ar accepta bucuros aceeași tactică.

Oftez.

— Probabil!

" Zahra mă împunge în umăr.

— Ce s-a întâmplat, de fapt? Ceva îmi spune că n-are legătură cu orgasmele.

— E vorba de...

Mă întrerup.

Zahra rămâne tăcută, conducând mașinuța printre troleurile curbate și tunelurile subterane. Încerc să mă gândesc cum să-mi exprim sentimentele, dar par mărunte prin

526 LA/REN
ASHER
comparație cu stresorul. **Ca** parteneră **a** lui Decian,

trebui să renunț la orice ca să-l ajut. Înțeleg asta și sunt zornică s-o fac, dar mă îngrijorează ce se va întâmpla dacă tiparul ăsta continuă. ^ ^

j^ă străduiesc sa nu ma supăr pe el pentru astfel de lucruri. E grozav să fiu asistenta lui, să nu mă înțelegi greșit dar e epuizant! Mă tem că lucrurile vor fi și mai rele când va deveni director executiv. Nu pot să nu mă întreb dacă asta nu ne va distruge cuplul, pe lângă resentimentul care nici n-ar trebui să existe dacă n-aș fi și soția, nu doar angajata lui.

— Și dacă faci un copil...

— Ar fi imposibil să fiu însărcinată și să-i respect programul încărcat. Aș petrece mai mult timp dormind la birou decât lucrând la el.

Zahra izbucnește în râs.

— Ai de gând să-ți găsești un înlocuitor?

— Nu sunt sigură... Nu m-am gândit la asta de când am luat în calcul să mă transfer.

— Ar fi bine să te mai gândești, mai ales dacă acum sunteți un cuplu mai serios. Uneori, ceea ce pare greșit acum poate fi perfect mai târziu.

— Nu o să mă lase să plec.

— Poate că nu, dar e de așteptat. Am auzit că ești grozavă în meseria ta și tăbăcești fundul tuturor.

Zămbetul meu e ezitant.

— Mersi, dar mi se pare că acum fundul meu e cel tăbăcit!

— Așa pare uneori! Nu toate planurile decurg cum vrei.

Zahra apasă pe frâne, iar mașinuța se oprește cu un scârțâit.

— ăsta e cel mai apropiat loc de locul în care

528 LA/REN
ASHER
se află

fără să te conduc până unde mă văd vizitatori.

— Mulțumesc mult!
— Mulțumește-mi tăbăcindu-i fundul lui

Seth!

— Îmi pune rucsacul în brațe.
— Du-te! Ia-o pe aleile din spate ca să eviți

aglomerația

Nu e nevoie să-mi spună de două ori. Îmi tremură pi! cioarele, iar plămânii îmi protestează în timp ce alerg după punctulețul albastru care marchează pe telefon locul unde se află Declan. Nu mă opresc până nu-i găsesc pe Declan, Yakura și Seth stând de vorbă. Mă rog, mai degrabă Seth vorbește, iar Declan mai are un pic și-l împinge în cea mai apropiată fântână, aflată cam la treizeci de metri de ei.

Domnul Yakura mă vede.

— Iris!

Nu pot să-i răspund, căci mă aplec de la mijloc, sprinându-mă cu mâinile pe coapse ca să respir adânc. Nu reușesc să-mi controlez respirația și simt că cineva m-a prins cu mâinile de gât și nu încetează să mă strângă.

Văd doi pantofi negri oprindu-se în fața mea.

— Unde ți-e inhalatorul?

Vocea lui Declan pare iritată și nervoasă.

Mă face să mă zbârlesc.

— Inhalatorul, Iris!

Tonul lui e și mai înțepat.

Arăt la rucsacul meu mic printre șuierături. El găsește repede tubul roșu printre prostiile de la Dreamland pe care le-am adunat în ultimele 24 de ore.

—Poftim!

Îi scoate capacul și mi-l întinde.

Inhalez mecanic și încep să respir mai ușor în timp ce

530 LA/REN
ASHER

medicamentul îmi pătrunde în organism. Declan mi-l ia
din mână și-l ascunde.

Mă ridic și mă uit la domnul Yakura cu un zâmbet timid. La cum se holbează când la mine, când la Declan, pare aproape fascinat de manifestarea lui protectoare.

A fost destul de drăguț. Îi recunosc meritul ăsta și *numai* ăsta pe ziua de azi. Deși se poartă ca un măgar acum, pentru că nici nu se uită la mine, fixându-l pe tatăl lui cu o privire încruntată.

— Mă întrebam unde ești.

Yakura mă îmbrățișează.

Îl văd pe Seth aruncându-mi săgeți de la distanță și-i fac un semn cu mâna liberă.

— Unde e soția dumneavoastră?

El îmi dă drumul din îmbrățișare.

— A rămas la hotel. Dacă aș fi știut că vii și tu, aș fi adus-o cu mine.

— Dar dacă mergem s-o luăm?

Fața i se luminează?

— Ești sigură? N-aș vrea să deranjăm pe nimeni doar pentru că ne-am schimbat planurile.

— Murea! Nu ne putem petrece ziua la Dreamland fără ea. N-ar fi corect!

Yakura îmi face cu ochiul.

— De asta îmi place de tine!

Seth se uită la mine ca la un dușman pe care vrea să-l distrugă, așa că îi întâmpin privirea provocatoare cu una asemănătoare. E vina lui că eu și Declan am ajuns în poziția asta.

Și n-am de gând să uit!

**CREDEAM CA O
SA SE REZOLVE
PROBLEMA**

CAPITOL UL PATRUZECI

DACĂ VINE Iris,
numai că nu e
așa. Mai degrabă
adaugă o
complicație la
planul meu, care
deja eșuează.

Ideea ei de-a o

aduce pe doamna Yakura lângă noi? Grozavă, în teorie,
dar e doar un spin în coasta mea. Se oprește o dată la
câțiva metri ca să se uite la ceva. ceea ce nu face decât să
ne încetinească. Din cauza asta, tata are

determine să meargă mai repede, dar e captivată de fie-
care floare, copil sau pancartă afurisită din drum.

S-o conduci pe doamna Yakura e ca și cum ai încerca să
aduni la un loc niște pisici vagabonde. Nu mă ajută nîi
faptul că soțul ei pare s-o încurajeze, atent și la tata, și la
mine, și la soția lui.

Mai respir o dată adânc când domnul Yakura le ia la o parte pe Iris și soția lui ca să vadă alt aranjament floral. Se comportă de parcă n-au mai văzut o tufă în viața lor.

— Te simți bine, fiule?

Jur că mai e nevoie de un singur comentariu ca să-l prind de cravată și să-l sugrum cu ea.

Respiră!

Încerc să folosesc frazele mele obișnuite să mă calmez, dar ori de câte ori încerc, mi se pare că mai rău fac.

— Sunt bine!

Tata râde pe înfundate.

— Poți să renunți oricând, și o să închei eu afacerea. Simt dispus să-ți recunosc meritele și să pun o vorbă bună pentru tine la următoarea ședință de consiliu.

— Mai taci!

— Încerc să te ajut. Deși m-aș bucura să termin eu și să ne asigurăm că avem un parc nou, ar fi de ajuns un singur pas greșit din partea mea, iar afacerea e ca și moartă.

Strâng din dinți.

— Nici n-ar trebui să fii aici.

— Atunci ar fi trebuit să-i spui și soției tale, înainte să trimită un e-mail automat care anunța pe toată lumea unde sunteți săptămâna asta.

— **Minți!**

Tata rânjește.

— N-ai decât să-ți verifici telefonul! O să aștept!

Scot telefonul, dar mă opresc. Trucurile lui nu funcționează eu mine.

— Nu te cred!

Chiar dacă Iris a trimis un e-mail, asta nu înseamnă că

534 LA/REN
ASHER
tata mă putea găsi tocmai la Dreamland.

— Să înțeleg că nu vrei să accepți oferta mea de-... t
ajuta să închei afacerea asta? ⁶

— Peste cadavrul meu!

— Niciun părinte nu vrea să-și îngroape
copilul dar presupun că sunt dispus să fac o excepție.

— N-am timp de prostiile astea!

Trec pe lângă el și mă duc spre Iris și soții Yakura.

— Le povesteam despre serele pe care le
avem pe proprietatea companiei la câțiva kilometri de
aici.

Iris îmi zâmbește.

— Grozav, dar mă îndoiesc că ați vrea să
mergeți acolo! îi spun printre dinți.

Zâmbetul ei sovăie, dar își revine.

— Mă întrebam ce ați dori să vedeți mai
departe.

— Caruselurile, zice doamna Yakura.

— Dar nu unele care să dea dureri de
spate, spune soțul ei aproape în același timp.

Minunat! Acum trebuie să aleg între a-i provoca râni
permanente domnului Yakura și a-i mulțumi soția.

Fantastic, la naiba!

Eu și tata ne petrecem după-amiaza luptându-ne pentru
atenția domnului Yakura. El intervine permanent ca să ne
amintească faptul că face parte din grup, iar Yakura se
lasă convins. Vrea să știe despre familia noastră, despre
povestea parcului și cum a fost să creștem cu un bunic
care a creat cel mai mare imperiu al poveștilor din lume.

Mă bag în discuție și răspund la unele întrebări înainte
să-o facă tata, deși anii de experiență îi dau un avantaj.
Yakura pare mulțumit de răspunsurile mele. Pe de altă

536 LAI/REN
ASHER

parte, pare la fel de interesat de ce are tata de spus.
Poate chiar mai interesat.

Nu ar fi o problemă dacă n-ar fi aici. O problemă creată de faptul că asistenta mea a trimis un mesaj automat incriminant care insinua că sunt la Dreamland. Tata nu e prost. Știe exact ce înseamnă o excursie la Dreamland și nu are nicio legătură cu o vizită la Rowan.

Pentru că nu l-am crezut, îmi verific e-mailul. Sunt o mulțime de la angajați cărora le-am răspuns automat, spunând că sunt plecat din oraș cu treburi la Dreamland.

Se pare că tata n-a mințit. Iris a dat-o în bară rău de tot, iar acum trebuie să repar prostia pe care a făcut-o.

De parcă ar simți starea mea proastă, mă trage de mână.

— Trebuie să merg la toaletă.

Ezit să-l las singur pe tata cu soția Yakura, dar nu pare că am de ales, căci Iris mă trage după ea. Ne conduce spre cea mai apropiată toaletă, unde nu ne văd ceilalți.

— Nu merge bine.

— Serios? Cum ți-ai dat seama? o întreb pe un ton sec.

— Ceva nu pare în regulă. Trebuie să facem un pas în spate și să ne regroupăm până nu se întoarce totul împotriva noastră.

— Nu fug de ceva dificil pentru că nu pare

în regulă.

Vocea lui e mai tăioasă decât intenționam.

Iris se încruntă.

— Tatăl tău pune ceva la cale.

— Apreciez grija ta, dar nu te-am rugat să vii aici ca să-ți pierzi vremea analizându-l pe tata, mai ales că nici n-ar fi fost aici dacă nu erai tu.

— Poftim?

Iris face un pas în spate,

538 LAI/REN
ASHER

— Mi-a spus despre e-mailul automat pe care l-ai făcut pentru mine.

— Și ce? Mereu fac e-mailuri ca acela. E politica firmei..

— Îi tai vorba.

— Ce rost are politica firmei dacă peste un an nu o să mai am o firmă de condus din cauza asta?

Tresare.

Calmează-te până nu spui ceva ce o să regret!

Inspir adânc și încerc să-mi revin, dar la cum merg toate azi mă simt mai mult decât tulburat. Numai pentru că tata a aflat de excursia asta de la unica persoană în care aveam încredere să se ocupe de toate.

Nu e momentul să te cerți cu ea!

Închid ochii ca să nu mă uit la Iris.

— Cred că ar trebui să pleci.

A fost o greșeală s-o implic în povestea asta.

— Glumești!

— E mai bine așa. Nu faci decât să-mi distragi atenția și nu am timp pentru asta acum.

Iris rămâne cu gura căscată.

— Ți *distrag* atenția? N-am făcut decât să încerc să te ajut.

— Fișa postului tău spune că trebuie să rezolvi problemele, nu să le creezi.

Face un pas în spate de parcă am plesnit-o.

— Nu e drept!

— Nici viața nu e dreaptă. Treci peste asta.

Ochii ei au un luciu care nu era acolo acum un minut.

— Cred că faci o greșeală dacă mai continui azi. Dacă aș fi în locul tău, i-aș pune capăt, m-aș întoarce mâine și aș încerca să mă întâlnesc în privat cu Yakura. E un observator mai bun decât crezi tu.

— Oricât de mult am apreciat părerea ta până acum, eu sunt șeful. Pot să hotărâsc singur dacă voi continua sau nu.

— Ar trebui să fim o echipă!

— Suntem, dar orice echipă are un lider, și nu ești tu acela.

Iris inspiră brusc. Sunetul acționează ca un ac în presiunea care crește în pieptul meu. Mă lovește o senzație acută de vinovăție.

Fii mai bun ca el!

Întind mâna să o mângâi pe obraz, dar pășește în spate.

— Nu! Nu poți să mă atingi acum!

Respingerea ei îmi spulberă hotărârea și așa slabă.

— Așa o să fie lucrurile? o întreb. O să mă pedepsești când nu obții ce vrei? Ce urmează, o să-mi refuzi sexul pentru că am făcut o prostie, cum ar fi să spun ceva despre prestația ta la serviciu?

Iris mijeste ochii.

— Nu asta e problema mea cu tine și o știi.

— Atunci, care e problema ta?

— Nu ai încredere în mine – nu întru totul.

Dacă ai avea, m-ai asculta, pentru că te-am ajutat timp de doi ani să construiești proiectul ăsta de la zero. Nu vreau să-l distrugi pentru că nu gândești rațional. Scopul zilei de azi nu e să-l învingi pe tatăl tău sau să-l întreci în vorbe, ci să-l arăți lui Yakura că pui familia pe primul loc, indiferent de ce simți, pentru că e în interesul companiei.

— Am avut încredere în planul tău de rahat și *ai eșuat*, așa că nu-mi ții predici despre încredere, când ești de vină că tatăl meu e aici. Dacă ai fi atât de bună în meseria ta cum spui că ești, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

540 LA/REN
ASHER

Iris cascade ochii mari și face un pas în spate, dar se împiedică. Când ridic brațul s-o ajut, tresare.

Futu-ii!

Futu-ii! Futu-ii! Futu-ii!

Regret instantaneu. Parcă mi-a intrat un glonț în inimă. Una e să mă cert cu fratele meu pentru că sunt supărat alta e să vorbesc așa cu Iris.

Spune ceva!

Mi-aș dori să dau timpul înapoi și să fac alegeri mai bune, pentru că expresia ei mă sfâșie. Mă distruge pe dinăuntru până simt o durere fizică.

— Iris, nu trebuia...

Ea râde. Îmi stărnește aceeași reacție ca unghiile scrâșnind pe o tablă de scris. Întind mâna spre ea din nou, și cred că e gocată, pentru că mă lasă să o iau în brațe.

— N-am crezut niciodată că o să fiu ținta temperamentului tău, dar ar fi trebuit să știu că, doar pentru că sunt soția ta, nu o să mă scutești de un asemenea tratament. Mai degrabă, e de zece ori mai rău.

— N-am vorbit serios! Eram furios pe situația eu tata și m-am răzbunat pe tine.

Ea rămâne tăcută, așa că o sărut. Ține brațele pe lângă corp, ceea ce mă face și mai disperat. Vreau să facă ceva, orice, de fapt, numai să-mi alunge sentimentul care mă cuprinde.

— Îmi pare rău! Șoptesc cu buzele lipite de sile ei.

Ceva ud și sărat îmi atinge buzele, așa că mă desprind de ea, văzând cum îi curg lacrimile pe obraji. I le șterg, încercând să fac să dispară dovada cuvintelor mele, dar curg altele în loc. E ca și cum aș încerca să repar o scurgere cu bandă adezivă. Nu reușesc să-i opresc lacrimile cu nimic, iar asta mă frustrează și mai mult.

542 LA/REN
ASHER

—

Te rog, nu plânge!

Ea se încruntă și se uită la mine cu ochii umezi.

Nu râzi.

Poftim?

— Mi-ai spus că râzi când faci oamenii să plângă.
Vocea i se frânge.

Sunt un dezastru pe dinăuntru. Nici măcar nu pare să se uite la mine, ci prin mine. Ochii ei umezi sunt ca o fe-reastră către sufletul ei, iar ceea ce văd e devastator. Un suflet frumos și frânt, care îl oglindește, din întâmplare, pe al meu.

Ai rănit-o!

Nu mă simt cu nimic mai bun decât tata, manevrând cuvintele la furie ca pe niște cuțite. Deși nu fac aceleași răni ca pumnii, vorbele rănesc mai mult ca orice.

Și când te gândești cât te-ai străduit să nu devii ca el, doar ca să-ți dai seama că ești copia lui fidelă.

Iris plânge și-mi evită privirea.

Poate și mai rău de atât.

Dat fiind ce simt, cu siguranță așa pare.

O trag spre mine, sărutând-o în creștetul capului. Numai că oftatul ei obșnuit lipsește. Nu se topește în brațele mele cum face mereu, așa că încep să mă îngrijorez.

—

Dă-mi drumul! spune cu asprime și mă împinge în piept.

Îi dau drumul de parcă ar lua foc dacă o mai țin o secundă. Felul în care se uită la mine... Parcă ar fi scos ghearele și mi le-ar fi înfipt în piept.

—

Putem discuta despre asta.

Iris face un pas mare înapoi și își înfășoară brațele în jurul ei ca într-o îmbrățișare. Vreau să fiu eu cel care o consolează, dar cum o fac să se simtă mai bine când eu sunt cel care i-a provocat o astfel de suferință?

544 LAI/REN
ASHER

— Mi-au zis mulți oameni că sunt un eșec, incluși meu,
dar niciunul nu m-a făcut să sufăr așa. Am avut¹⁰⁴ credere
în tine!

Mi se întoarce stomacul și nu reușesc să scap de sen-
zația oribilă care mă cuprinde.

— Îmi pare r...

Îmi taie vorba.

— Ultimul lucru pe care vreau să-l aud
acum e cât de rău îți pare. Nu-mi vine să cred că am
venit aici, crezând că ai nevoie de ajutorul meu, doar ca
să fiu învinovățită pentru toate. Ce glumă proastă!
Singurii care sunt de vină aici sunteți tu și tatăl tău. El,
pentru că un nenorocit, iar tu, pentru că îi calci pe urmă,
criticându-mă pe mine în loc să-ți asumi
responsabilitatea.

Fac un pas spre ea, dar ea se dă înapoi.

Las mâna pe lângă corp.

— Nu pleca!

Iris clatină din cap și mai face un pas în spate,

— Ar trebui să fim o echipă.

— Nu vreau să fiu în echipa ta. Nu mai

vreau!

Un pumn în figură m-ar fi durut mai puțin decât felul în
care se uită la mine ca și cum îi sunt inferior.

— O să mă port mai bine!

— Nostim! Așa îi spunea și tatăl meu

mamei, chiar înainte de-a o răni din nou.

Lovitura ei finală aterizează exact unde îi era ținta,
încerc să respir adânc de câteva ori, gândindu-mă la ce
aș putea spune, dar nu reușesc să găsesc nimic potrivit.

Iris profită de starea mea de șoc și se retrage spre o
ieșire ascunsă din parc fără să se mai uite la mine. Nu

TERMENE ȘI CONDIȚII

545

știu dacă să alerg după ea sau să mă întorc la grup.
Faptul că

546 LAI/REN
ASHER

să plece când e atât de supărată pare de neconce- * t
dar nici nu pot să-l las pe Yakura pe mâna tatei. Mai **ales**
după cât am muncit cu Iris ca să punem totul la cale.

*Poți să rezolvi problema cu Iris mai târziu, după ce se
termina tot!*

Pare cea mai bună idee, însă mi-e greu să mă întorc la
cealaltă. Cu fiecare pas care mă îndepărtează de Iris mă
simt de parcă merg prin nisip mișcător.

*N-ai irosit doi ani din viață muncind la afacerea asta ca
s-o ratezi acum. Adună-te odată!*

Mă întorc la grup, ignorând povara care mă apasă în
piept în timp ce mă îndepărtez de ea. De dragul viitorului
meu, trebuie să las sentimentele deoparte și să merg
înainte. Pare simplu în teorie, până când doamna Yakura
mă întreabă unde e Iris.

— Nu se simțea prea bine.

Ochii tatălui meu sticlesc, și nu suport să-l văd fără să
simt nevoia de a-l împinge la o parte.

— O, nu! Are nevoie de ajutor să se
întoarcă la hotel? se oferă domnul Yakura.

Clatin din cap.

— Nu vrea să oprim turul pentru ea.

— Ești sigur? Am putea...

Îl întrerup.

— Sunt sigur!

— Să sperăm că se simte mai bine.

Doamna Yakura zâmbește.

Dacă privirea lui Iris indică în vreun fel durerea pe care
o simte, mă îndoiesc că se va simți bine o vreme.

Am avut eu grijă de asta!

MĂ AȘTEPTAM CA DECLAN SĂ MĂ ATACE DUPĂ CE

M-A, v dat peste cap să renunț la tot și să-l ajut când m-a rugat: Nu, dar, la naiba, surpriza m-a durut aproape la fel iuta re ca lucrurile pe care mi le-a spus!

„Fișa postului tău spune că trebuie să rezolvi problemele, nu să le crezi.”

Mi se usucă gâtul. Cum îndrăznește să vorbească așa despre mine și fișa postului meu? Nu-mi vine să cred că am stat trei ani să-i rezolv problemele ori de câte ori apăreau, doar pentru ca el să mă facă praf în clipa în care am greșit.

Dacă ai greșit măcar.

Indiferent dacă am făcut-o sau nu, Declan n-ar fi trebuit niciodată să-mi vorbească așa. S-a folosit de nesiguranțele mele până am rămas în fața lui simțindu-mă mai distrusă ca oricând. Am fost ținta criticilor lui verbale și în alte împrejurări, dar niciodată în acest fel. I)e data

548 LA/REN
ASHER
asta.

„fost personal, într-un mod pe care nu vreau să-l mai experimentez vreodată.

Poți să te superi doar pe tine însăși. Tu ești cea care l-a primit în suflet.

Cum îmi spunea Declan mereu?

A, da.

„Învată să folosești cuvintele ca pe niște arme, pentru că sunt mai puternice decât orice pumn!”

Mă simt ca o proastă, pentru că i-am dat muniția perfectă împotriva mea. Îmi scapă o lacrimă, pe care o șterg cu măneca.

În loc să mă compătimească în timpul drumului cu autobuzul până la hotel, îl sun pe pilot și-i cer să pregătească avionul privat pentru decolare. Poate sunt un eșec, dar sunt o Kane, așa că Declan n-are decât să zboare cu un avion de linie dacă vrea să se întoarcă la Chicago a doua zi. Nu mai rămân la Dreamland nici măcar o oră după felul în care mi-a vorbit. Parcul pare prea mic pentru amândoi acum, așa că prefer să plec naibii de aici. Cel puțin, în felul ăsta pot să mă gândesc la tot ce a spus fără să încerc cineva să mă saboteze, să-mi vorbească de sus sau să mă facă să plâng. Cunoșcându-l pe soțul meu, ar putea să le rezolve pe toate trei dacă rămân.

Mă pricep să fug. Pe de altă parte, să rămân și să rezolv problemele care dor ca naiba? În niciun caz!

La naiba cu el și afacerea lui prostească! Merit mai mult decât să mă rănească doar ca să salveze aparențele, mai ales după toate sacrificiile pe care le-am făcut pentru el.

550 LA/REN
ASHER

Autobuzul ne lasă la hotel. Nu știu cât timp am la
dispoziție până se întoarce Declan în cameră, așa că
panica

mă împinge să acționez. Dacă am noroc, domnul Yak o să-
i țină pe Declan și pe tatăl lui să discute ore despre
contracte. Poate chiar *zile*.⁸¹

Numai că ideea asta nu-mi aduce niciun strop de fa-
ricire, așa cum mă așteptam. Mai degrabă, îmi stârnește
un nou val de lacrimi, gândindu-mă că Declan alege să
încheie afacerea în loc să vină după mine. După tot ce a
spus, ai crede că vrea să repare lucrurile imediat, dacă
se conta cu adevărat pentru el.

Sunt atât de zăpăcită, încât nici nu-mi dau seama dacă
e egoist sau nu să-mi doresc așa ceva.

Alung gândurile triste și încep să fac bagajul. Vali-
ca pare gata-gata să explodeze, dar lucrurile mele stau
cumva la un loc.

Arunc cheia de la hotel pe noptieră, scriu un bileț și ies
din cameră fără să privesc în urmă. Se pare că m-am
temut degeaba că Declan se va întoarce după mine, pen-
tru că nu s-a deranjat să apară. În loc să mă simt ușurată,
mă lovește încă un val de disperare.

Normal că nu a apărut. Prioritățile lui Declan vor avea
întotdeauna legătură cu compania, indiferent de preț. A
fost antrenat de mic să muncească în felul ăsta, iar eu am
fost dispusă să fiu pe locul al doilea, pentru că iubirea lui
merită.

Merita. Iubirea lui *merita*. Acum nu mai e cazul. Aș
putea să trăiesc și fără să simt că mi-a luat inima și a
frânt-o într-un milion de bucăți.

„Nu faci decât să-mi distragi atenția, și nu am timp
pentru asta acum.”

Dar și-a cerut acuze imediat.

552 LAI/REN
ASHER

Da, la fel făcea și tata după ce îl împinseseră mamei cele mai oribile lucruri. Am învățat din greșelile ei și nu am de gând să cad în aceeași capcană.

Trebuie să pleci de aici.

Sper ca Declan să încheie afacerea. Nu pentru că sunt meschină sau furioasă, ci pentru că vreau să merite tot ce a pierdut ca să o obțină – inclusiv posibilitatea de a-mi câștiga dragostea.

Recepția îmi cheamă un taxi care mă duce la aeroportul privat. Până ajung acolo, ușa e deschisă, iar avionul e gata de decolare. Cobor din taxi și mă uit la aparatul de zbor. Mă cuprinde îndoiala, întrebându-mă dacă ar trebui să fac cale înapoi spre hotel.

Chiar o să-l părăsești? Și dacă are nevoie de tine?

Vocea lui de mai devreme se întoarce Ca o răzbunare.

„Orice echipă are un lider, și nu ești tu acela.”

Clatin din cap, alungând și ultimele gânduri.

Nu te întorci. Nu după felul în care ți-a vorbit.

Trag umerii în spate, urc scările avionului și mă așez în partea opusă a culoarului față de locul nostru obișnuit. Personalul avionului e limitat la o singură stewardesă, care-mi oferă gustări și ceva de băut. Mi se întoarce stomacul la gândul că aș putea să mănânc ceva acum, așa că refuz.

Reușesc cumva să mă țin tare pe timpul zborului. Harrison mă ia de la aeroport și e destul de amabil, încât să nu mă întrebe unde e Declan. Nu sunt sigură că aș putea răspunde fără să plâng. Felul în care se uită la mine

mă face să mă întreb dacă știe că s-a întâmplat ceva h
rămâne tăcut și mă ajută cu bagajul. Mă lasă acasă la C*
înainte de a pleca. **

Până în clipa asta, am fost amorțită, hotărâtă do_u –
supraviețuiesc. Sigur, am vărsat câteva lacrimi, dar n_u mi-
am îngăduit să mă gândesc la tot ce a spus Declan până
n-am bătut la ușa lui Cal.

Acesta deschide ușa.

— Bună! De ce te-ai întors atât de
devreme?

Lacrimile îmi curg pe obraji înainte să le pot alunga.

— O, rahat!

Mă trage în casă și închide ușa.

Mă prinde în brațe și mă susține ca să nu mă lase pi-
cioarele. Lacrimile se transformă în hohote de plâns. Cal
mă ascultă în timp ce-i povestesc tot ce s-a întâmplat azi
și mă întrerupe doar cât să mă întrebe câte ceva.

Nu vorbește până nu mă opresc.

— E un idiot că ți-a spus toate tâmpiunile
alea! Singurul lucru de rahat de azi a fost atitudinea lui.

Mă retrag și tresar când văd locul ud de lacrimi de pe
câmașa lui.

— A spus că am dat greș.

— El a dat greș *cu tine* în clipa în care și-a
pierdut controlul. Nimeni n-ar trebui să-ți vorbească așa,
mai ales el.

Mă smiorcăi.

— Era atât de furios pe mine!

— Mă doare undeva ce simțea el. Nu
înseamnă că a fost OK.

Las capul în jos.

554 LAI/REN
ASHER

— Am făcut o greșeală.
Cal mă ia de mână și mă trage spre canapea.
Dispare și revine cu o cutie de șervețele, niște pastile
pentru durerea de cap și un pahar cu apă.
— Mulțumesc!
Îl privesc cu un zâmbet pieziș.
El se încruntă mai tare, uitându-se la mine.
— Măcar atât pot să fac, dat fiind că eu
l-am încurajat să te curteze.
— Nu e vina ta.
— Știam că nu te merită.
Tresar, amintindu-mi când Declan a spus același
lucru.
— Eu...
— Nu-i găsi scuze! Lucrurile pe care le-
a spus sunt inacceptabile, mai ales după tot ce-ai
împărțășit cu el.
Inspir adânc.
— Te superi dacă stau aici în seara asta?
— Camera de oaspeți e a ta oricât vrei să
rămâi.
Oțez.
— Nu mă pot ascunde aici la nesfârșit.
— Poți să faci ce vrei! Declan nu e paznicul
tău.
— Știu, dar trebuie să fiu matură.
— O, de parcă el e cel matur acum!
— Suntem eșătoriți. O ceartă nu o să
schimbe asta. Cal răsuflă greoi.
— Nu, dar ar putea să schimbe felul în
care abordezi căsnicia voastră.

— Știu!
îmi frământ mâinile în poală.
El se așază pe canapea lângă mine.

556 LAI/REN
ASHER

— Totul o să fie bine.

— Chiar? Pentru că nu simt deloc că e așa.
Nici „” nu a venit după mine după tot ce a spus. Pur și
simplu” lăsat să plec de parcă nu însemn nimic pentru el,
nu „” pentru că o afacere e mai importantă decât mine. *

O lacrimă îmi alunecă pe față și-mi cade în poală.

— A dat-o în bară. Nu există un mod mai
delicat de-”, spune asta.

— Și ce ar trebui să fac?

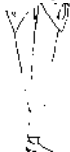
— *Tu nu trebuie să faci nimic. El e cel care*
a greșit, nu invers. Știu că ești obișnuită să-i rezolvi mereu
problemele, dar uneori nu poți repara totul în locul lui.

Înghiț în sec.

— Și dacă nu o rezolvă?

— Atunci nu te-a meritat de la bun început.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI DOI

EU ȘI TATA CONTINUĂM SĂ NE ÎNTECEM PENTRU ATEN-ția domnului Yakura. În loc să urmez sfatul lui Iris, aleg să mă străduiesc și mai tare, dovedind că sunt cel mai bun candidat care să realizeze proiectul Dreamland Tokio. Tata mă urmează pas cu pas. Face promisiuni pe care nici nu sunt sigur că le poate respecta, deși pare foarte încrezător. Îmi dau seama că lucrurile se încing. Domnul și doamna Yakura încearcă să-și păstreze zămbetele largi și ochii senini, dar pot doar să-mi imaginez cât de obositor este.

Iri6 m-a avertizat 6ă-i pun capăt, dar n-am ascultat-o.

Nu! în schimb, am călcat-o în picioare pentru că eram prea nervos să gândesc limpede. După ce am muncit atât ca 6ă-i câștig încrederea, am dat cu piciorul la tot la primul obstacol. Numai eu sunt de vină. Nu furia mea. Nu

558 LAI/REN
ASHER
tatăl meu. Și cu siguranță nu Iris, deși sunt sigur p' am
făcut-o să creadă.

Un nor negru de emoții mă urmărește tot restul tu.ii
Nu pot să alung senzația că am făcut o greșală enorm
continuându-mi ziua în ciuda sfatului lui Iris. Cu cât tre,
timpul, cu atât sunt mai puțin sigur că alegerea mea * fost
corectă. Îndoiala aceasta nu are legătură cu fapt,) tata îi
răpește timpul domnului Yakura, ci mai degrabă cu ideea
că am rănit-o pe Iris și am lăsat-o să plece. Simt o nevoie
mai puternică decât oricând să-i las în urmă și să plec
după ea.

Nu pot să nu mă gândesc la lucrurile pe care i le-am
spus când eram furios. Una a fost să-i spun că îmi distrage
atenția, dar e cu totul altceva să mă îndoiesc de abilitatea
ei de a-și face treaba. Știu că e capabilă de orice și mai
mult de atât, însă am criticat-o de parcă nu înseamnă
nimic. Nu sunt mândru că i-am spus că planul ei a fost de
rahat. Totuși, nimic nu pare mai rău decât faptul că i-am
zis că a eșuat. Am vorbit la nervi, fără să mă gândesc ce
impact vor avea cuvintele mele.

Abia când ne întoarcem spre intrarea în parc, domnul
Yakura mă ia deoparte. Tata ne urmărește din priviri, deși
nu ne mai poate auzi.

— Declan! E totul în regulă?

Se uită în sus, la mine, cu un zâmbet larg, la fel de ri-
dicol precum cămașa aia colorată.

— Sunt bine!

— N-am putut să nu observ că ai devenit
mai tăcut după ce a plecat Iris. Deși apreciez că petreci
ziua cu noi, am prefera să fii alături de soția ta dacă nu se
simte bine.

TERMENE ȘI CONDIȚII
559

Dacă mai ai o soție la care să te întorci.

560 LAI/REN

ASHER

— Ea și-a dorit să merg până la capăt.

Cel puțin, așa cred.

Zâmbetul lui Yakura șovăie.

— Mă așteptam. A fost destul de convingătoare la telefon, când a pus la cale toată excursia asta pentru noi. Aproape că m-am simțit prost că l-am invitat pe tatăl tău, știind că nu sunteți în cele mai bune relații.

Stai, ce?

— Mai spuneți o dată!

— Eu l-am invitat pe tatăl tău aici. De ce

crezi că a venit?

— Când l-ați invitat?

Domnul Yakura înclină capul într-o parte.

— În aceeași zi când Iris a programat totul cu asistenta mea. Voiam să mă asigur că o să fie toată lumea pentru anunț. E păcat că Iris nu o să fie aici! Știu cât de mult a muncit ca să pregătească totul și urăsc ideea de a pleca fără să-i spun că decizia mea nu are nicio legătură cu ea.

La cum mi se întoarce stomacul, o să vărs dacă mai aflu ceva. Iris nu are nicio legătură cu venirea tatei. Sigur, a creat e-mailul automat care anunța oamenii că voi vizita Dreamland, dar tata a aflat de excursia asta înainte ca ea să-l creeze.

Futu-!

Am făcut o tâmpenie colosală! Am făcut-o la mânie, și a fost irațională, numai pentru că am crezut că pot să dau vina pe toată lumea pentru greșeala mea în afară de mine.

— De ce ați Scut asta?

— Eram curios să văd cum lucrați

TERMENE ȘI CONDIȚII
561

Împreună tu și tatăl tău. Se pare că teoriile mele erau
corecte.

562 LAI/REN
ASHER

La dracu' cu el și cu tata! Dacă domnul Yakura lucreze cu el, atunci bine! Dacă vrea să lucreze cu ^3^ grozav, deși nu sunt prea sigur că mai vreau eu. jvia"11+6. după felul în care s-a jucat cu mine. Aș prefera să lu**168 cu oameni cinstiți, care nu încearcă să mă manipule^

Yakura ridică mâinile.

— Îmi dau seama că vestea asta te supără.

Îți jui . n-am vrut să te simți jignit. Intenția mea era să înțeleg mai bine dinamica familiei înainte de a decide dacă vreau să lucrez cu oricare din voi.

— Și, lăsați-mă să ghicesc, nu vreți.

Yakura strânge din buze.

— Nu că nu vreau, dar relația ta cu tatăl tău e complexă. Îmi dau seama că sunt multe animozități între voi, deși amândoi încercați să pretindeți că nu e adevărat. S-a văzut și mai bine după ce a plecat Irin.

Dacă ai fi ascultat-o în loc s-o respingi...

Respir, adânc de câteva ori ca să-mi liniștesc gândurile.

Ești un idiot nenorocit, Declan! Un idiot, un prost, care l-a alungat tocmai pe omul care te susținea pentru că voiai să dovedești că ești în stare să închei o afacere.

— Ați venit măcar cu intenția de a semna un contract?

— Am venit cu mintea deschisă. Eu și soția mea te-am susținut, dar văd că mai ai multe de depășit. Ești tânăr, Declan. Tânăr, ambițios și destul de pasionat. Încât să devii un bun lider într-o bună zi. Nimeni nu neagă asta, deși sunt sigur că așa pare din pricina deciziei mele.

Îmi zvăcnesc tâmpilele, iar presiunea din cap îmi crește alarmant de mult.

— Înțeleg!

— Mă îndoiesc că vrei să auzi asta de la mine, dar, dacă te superi, mă gândesc să-ți dau un sfat, ca de la un di-

"^U," executiv la un viitor coleg.

Răsuflu adânc ca să nu răbufnesc.

— Spuneți!

Yakura oftează de parcă se temea că voi spune nu.

— Ești atât de puternic pe cât te lasă cea mai mare frică a ta. Tatăl tău, de exemplu: se teme să rămână fără putere, așa că se va da peste cap să distrugă succesul propriului copil ca să se simtă tare și relevant. Într-o bună zi, asta o să-i aducă declinul - pot s-o garantez. Așa că alege să înveți de la el și din greșelile lui înainte să fie prea târziu pentru tine. Acceptă-ți fricile și evoluează dincolo de ele, altfel îți vei petrece viața luptându-te cu ele la fiecare pas!

Încerc să mă abțin să vorbesc, dar pierd controlul asupra cuvintelor.

— Care e frica mea?

Yakura izbucnește în râs.

— Du-te și cercetează-ți sufletul, și vei afla singur! Nu pot să-ți dau eu toate răspunsurile. Tocmai asta e sensul vieții.

Când doamna Yakura îl strigă, privește peste umăr, apoi ridică un deget.

— Încă un lucru!

Se întoarce spre mine.

De parcă discuția asta poate să meargă și mai prost!

-Cee?

— Vino să vorbești cu mine la timpul potrivit. Dacă articolele mondene pe care le citește soția mea au dreptate, atunci poate că mai curând. Sper să te fi pus pe picioare până atunci.

564 LAI/REN

ASHER

Îmi face cu ochiul.

Nu știu de unde știe, dar îi citesc în ochi că „

Mdan.

— Du-te și ai grijă de soția ta! Spune-i că-mi **p_{are}** - și
că sper că o să înțeleagă.

Îmi mai zâmbește o dată, apoi ei și soția lui părăsesc
parcul.

Îi privesc dispărând după porți, așa că nu-l văd p_u tata
când se apropie.

— Cum e să pierzi tot ce ai muncit să obții
timp de doi ani?

— Nu atât de rău pe cât trebuie să te simți
tu când te întorci într-o casă goală, știind că numai
nefericitul de tine îți poate ține companie. Ne vedem
luni!

Îi aud pașii în urma mea.

— Unde te duci?

— Am terminat aici. Am încercat și am
pierdut. Dacă vrei să mă scuzi, mă duc s-o iau pe soția
mea și să plec naibii de aici.

Tata mă prinde de braț, dar mă smulg din mâna lui.

— Nu mă atinge! Șuier la el.

— Nu am terminat!

— Dacă sperii să obții vreo reacție
exagerată din partea mea, nu o să vezi așa ceva. Nu mai
e cazul.

— Serios? Cred că va trebui să aștept ziua
de luni, când va trebui să-ți prezinți eșecul în fața
consiliului.

Ridic din umeri.

— Nu contează ce cred oamenii aceia
despre mine. Jumătate din ei sunt de părere că ești un

TERMENE ȘI CONDIȚII
565

ticălos și tot te mai lingușesc din cauza numelui tău.
Câtă vreme am moștenirea mea, părerile lor despre mine
nu fac doi bani.

— Și așa crezi că demonstrezi ce poți? Te face să pari o variantă penibilă pentru funcția de director executiv.

— Poate, dar nu mai contează, nu-i așa? S-a asigurat bunicul de asta.

— O să mă lupt cu tine la fiecare pas.

— Poți să încerci, dar n-am de gând să ripostez. Am terminat. Ești o cauză pierdută și refuz să-mi mai irotesc energia pe tine. Aș prefera să-o direcționez spre ce e important, cum ar fi soția mea, copiii și frații mei. Al ales să fi un ticălos nefericit, dar asta nu înseamnă că trebuie să fac la fel. Plec fără să mai spun ceva.

Domnul Yakura m-a îndemnat să mă gândesc la cea mai mare frică a mea și mă uitam direct la ea.

Nu vreau să devin ca tata.

Toată viața am încercat să fiu mai bun decât el, până când am ajuns să-l calc pe urme ca să-l iau funcția. Am petrecut prea mult timp încercând să-l distrug când ar fi trebuit să mă concentrez la ce e important.

Nu vreau să fac aceeași greșeală. Nu mai vreau.

Mă întorc la hotel așteptându-mă să o găsesc pe Iris, dar observ că lucrurile ei au dispărut. Și-a luat altă cameră pentru că vrea să mă evite? După ce l-am spus, nu pot să-o condamnez. Dar dacă își imaginează că o

să accept să doarmă în altă parte, se înșală.

Cuplurile se mai ceartă. Putem trece peste asta. Dar mai întâi trebuie să mă asculte.

Îmi verific mesajele, dar nu e nimic de la Iris. Inima începe să-mi bată mai tare când o sun și îmi răspunde mesageria vocală.

450 LAUREN ASHER – Rahat!

Arunc telefonul pe pat și observ că aterizează lângă
bucăți de hârtie albă care stăteau pe cuvertură. Aprins
mă tem să o întorc, dar îmi fac curaj. Mesajul e mai rău
decât cel mai oribil coșmar.

Consideră că aceasta este
dimisia mea neoficială. Anunțul oficial via fișe
biroul tău luni, la ora 10.00. Iris

Mototolesc hârtia, după care o arunc la
coșul de gunoi. Nu o las să demisioneze doar
pentru că ne-am certat din cauza serviciului,
oricât de mult și-ar dori asta. Cuvintele mele
au fost aspre, nejustificate și deplasate, dar
asta nu
înseamnă că poate să renunțe la slujba asta
fără să-mi
dea ocazia să mă revanșez,

Dar mai întâi trebuie să o găsești. –

Rahat!

^ CAPITOLUL
PATRUZECI ȘI
TREI

570 LAI/REN
ASHER

Nu mft opresc.

Sunetul şînpilor care se lovesc de
pământ mă scrâşnesc din dinţi. Ignor
strigătele Zahrei, dar mă ^ ** fratele meu,
care se întoarce de la o alergare. ⁶⁷⁷@ îşi
scoate o cască din ureche şi se uită urât t,
mine

— Ce cauţi aici?

Zahra se opreşte lângă mine, încercând
să-şi tr ⁶⁷⁸ sufletul.

— Ți-a mai spus cineva că ai
picioare foarte lungi?

— De ce alergi după fratele meu?

— Pentru că voiam să vorbesc
cu el, dar nu voia să-] prind din urmă.

Rowan ridică dintr-o sprânceană.

— Vrei să-mi explici de ce fugi de
iubita mea?

Respir adânc.

— N-am timp de discuții. Și așa
am pierdut destul timp.

— Atunci fă-ți timp!

— Încerc s-o găesc pe Iris.

— Mult succes!

Fac un pas în față.

— Știi unde e?

— O să-ți spun dacă faci ce te
roagă Zahra și îi acorzi câteva minute.
Măcar atât poți să faci, după ce te-ai pur-
tat ca un nesimțit cu mine mai devreme,
nu crezi?

Strâng din dinți.

— **Bine! Vorbește!**
Mă uit la Zahra.
— **Putem intra mai întâi? Am**
nevoie de un pahar cu apă. Fiulul meu
se epuizează în timp ce-l urmez în casa
în care am petrecut aproape toate
vacanțele în copilărie.

Amințirile **mă** lovesc de cum văd leagănul **mamei**,
agățat **în** același loc **după** atâția ani.

E locul meu preferat din toată casa.

Zahra schițează un zâmbet către mine.

Normal că ei!

**Intru pe ușă, ignorând-o. Casa nu s-a
schimbat prea mult, în afară de un strat nou
de var și niște mobilă nouă. Pe tocul ușii de
la bucătărie încă se zăresc semnele înățiimii
noastre de-a lungul anilor, eu fiind cel mai
înalt.**

— **E destul de ciudat să te întorci
aici după atâta timp, nu?**

**Rowan se sprijină de blat, uitându-se cum
analizez tot.**

— **Cum suportî să stai aici?**

— **îmi amintește de niște vremuri
frumoase.**

— **Măcar ție.**

**Colțurile gurilor i se ridică într-un răspuns
tăcut.**

— **Vrei ceva de băut?**

Zahra bagă capul în frigider.

— **Doar apă.**

îmi toarnă un pahar, apoi își toarnă și ei.

— **Vreți să-mi spuneți de ce mă
țineți ostatic emoțional aici?**

Rowan se uită la Zahra, iar ea zâmbește.

— **Am mințit când ți-am zis că
am ceva să-ți spun. Speram doar să trag de
timp până se întorcea Rowan ca să puteți
vorbi odată pentru totdeauna despre**

problema voastră.

Rowan clatină din cap și se uită în tavan.

— **Ești o pacoste pe capul meu!**

— **Știu, dar de asta mă iubești.**

Zahra îl sărută pe obraz și dispare sus, pe scări.

— **E isteță! spun eu.**

— E o băgăcioasă, asta e! Nu-i place când ne certăm mai ales când ne certăm din cauza deciziei mele de-a ră' mâne aici.

— I-ai spus ce s-a întâmplat mai devreme?

— Îi spun tot.

Iau o gură de apă.

— Interesant!

Probabil că Zahra mă consideră cel mai mare ticălog din lume.

Rowan ia un pahar și-l umple ochi cu apă.

— Cum a mers plimbarea?

— De ce mă întrebi?

— Pentru că-mi pasă.

— Chiar și după ce m-am răstit la tine?

Rowan oftează.

— Iubirea nu e condiționată. Știu că tata ne-a făcut să credem asta, însă doar pentru că mă supăr pe tine și viceversa nu înseamnă că nu te iubesc sau nu-mi pasă de tine. Chiar dacă te porți ea un tâmpit de cele mai multe ori.

— Cine-ar fi crezut că Dreamland o să te transforme într-un nenorocit siropos?

— Dreamland și oamenii de aici.

Rowan îmi zâmbeste sincer, un zâmbet care-i ajunge și în priviri, și nu-mi amintesc când l-am văzut ultima dată atât de fericit! Poate niciodată!

Nimeni nu poate să controleze momentul în care te îndrăgostești, iar el a găsit dragostea tocmai în ultimul loc în care mă așteptam. E timpul s-o accept și să trec mai departe, de dragul amândurora. L-am pedepsit pentru că a căutat ceea ce-l face să se simtă împlinit, numai pentru că mi s-a părut că m-a trădat. M-am agățat de ideea că m-a abandonat, la

576 LAI/REN
ASHER

**fel ca toți ceilalți, lăsându-mă să mă
descurc cu tata și cu toate așteptările care
vin la pachet cu compania. în loc să-l susțin,
l-am atacat cu propria lui fericire, exact cum
a făcut tata de nenumărate ori de-a lungul
vieții noastre.**

Nu ești cu nimic mai bun decât el.

**E un sentiment amar să-mi dau seama că
omul pe care l-am urât toată viața e cel în
care mă transform treptat.**

Nu e prea târziu să iei decizii mai bune.

îmi simt gura uscată, oricâtă apă aș bea.

— **Am Scut niște greșeli.**

Rowan mă privește, dar rămâne tăcut.

— **Am spus lucruri de care nu
sunt mândru. Te-am amenințat, ți-am vorbit
de sus, te-am alungat, pentru că ai luat o
decizie care nu-mi plăcea. Ca frate mai
mare, ar trebui să-ți dau exemplu. Să fiu eu
cel generos. Să fac cele mai bune ale-geri.
Să fiu puternic oricâte lovituri aș primi.
Numai că tot ce-am făcut a fost să-ți arăt ce
să nu faci. în loc să te las să fi propria
persoană, încercam să te încadrez într-un
tipar care oricum nu ți se potrivea. Am fost
egoist și-mi pare rău.**

— **Uau! exclamă Rowan, clipind
uimit.**

**Nu mai trebuie să spun altceva. De acum
înainte, am de gând să fiu mai bun. Punct!
Mă ridic.**

- Ar trebui să plec.
Rowan ia niște chei dintr-un castron de pe blat.
- Lasă-mă să te duc la aeroport!
La aeroport?
- Rowan izbucnește în râs.
- Iris a luat avionul privat și a plecat la Chicago mai devreme.
- Ce a făcut?

578 LAI/REN
ASHER

— Se pare că zbori cu un avion
de linie în seara asta Ar fi bine să-ți iei bilet
până nu pierzi ocazia.
*Încă încerc să accept gândul că Iris e la Chicago
acum. De ce-ar fi rămas? Nu i-ai dat niciun motiv s-o
facă după cum ai vorbit cu ea. Înghiț nodul din gât.*

— Am dat-o în bară!

— Nu e ceva ce nu poți rezolva cu
puțină ploconeală.

— Ploconeală?

— Urcă în mașină și-ți explic!
Rânjetul lui mă face să mă îngrijorez.
Fir-ar să fie! O să fie un drum interesant cu
mașina.

dS

Ploconeala înseamnă și să-l spun lui Iris cum
am mers prima dată cu un avion de linie în
ultimul deceniu doar ca să ajung mai repede
la ea? Pentru că, dacă așa e, atunci scaunul
din mijloc la clasa economic pe care a trebuit
să-l iau în ultima clipă a meritat fiecare
minut chinuitor, dat fiind că am stat între un
copil care nu tăcea din gură și o mamă care
ținea în brațe un bebeluș care plângea.

Încă îmi țiule urechile când ajung acasă.
Harrison deschide portiera și cobor. Nu mă
gândesc să-l întreb de Iris până nu intru în
casa întunecată și tăcută.

— Iris? strig eu și străbat
holurile pline de plante. Nu-mi răspunde
nimeni. Caut de două ori în toată casa

și ajung la concluzia că nu e aici.

— **Futu-i!**

**Scot telefonul și o sun. Deloc surprinzător,
nu-mi răspunde.**

580 LAI/REN

ASHER

**Formez apoi numărul lui Cal, dar nu răspunde
nici el.**

Dvs.: Iris e cu tine?

Nu-mi răspunde imediat și nu am de gând să rămân aici. Aș putea să merg cu mașina la el acasă cât aștept.

După mai puțin de treizeci de minute, parchez în fața apartamentului său și decid să-l sun iar. Răspunde într-un târziu, dar vocea îi e mai aspră decât de obicei.

— Ce vrei?

Înțeleg că Iris a ajuns prima la el.

— Unde e Iris?

Se aude o ușă care se închide în fundal.

— Doarme.

— La tine acasă?

Strâng din dinți.

— Nu cred că mai contează pentru ea, câtă vreme nu e casa ta.

— Dă-mi-o la telefon!

— Nu vrea să vorbească acum cu tine.

— Vreau s-o aud pe ea că-mi spune asta.

— Omule, ascultă-mă! Ia-ți liber seara

asta și calmează-te! Sunteți prea emotivi acum ca să vorbiți unul cu altul.

— Pe dracu'!

Închid telefonul. N-am de gând să-l las pe Cal să-mi spună cum să mă port cu soția mea. Poate că sunt prieteni, dar eu sunt soțul ei. Locul ei e la noi acasă, oricât de supărată ar fi acum. Cuplurile discută ca să-și rezolve problemele. Nu au nevoie de mediatori care să le rezolve în locul lor.

Portarul lui Cal îmi deschide ușa. Apăs pe butonul liftului și aștept, bătând din picior până se deschid ușile. Drumul până sus durează puțin.

Bat la ușa lui Cal.

— **Deschide!**

— Fir-ar ai dracului!

Îl aud bombănind când se deschide ușa.

— Du-te acasă! Îmi spune ei și dă să închidă ușa.

O blochez cu piciorul și o dau de perete.

— Unde e?

Cal mă împinge, și mă clatin în spate.

Clipesc șocat. Cal m'a împins pe mine? El nu se atinge de nimeni, cu atât mai puțin nu bruschează pe nimeni pentru că e nervos. Singura dată când l-am văzut făcând așa ceva a fost pe gheață, la meciurile de hochei din liceu, și atunci făcea parte din joc.

Cal mă împunge cu degetul în piept.

— Nu vrea să aibă de-a face cu tine acum.

— Și ce dacă? Știi tu ce e mai bine pentru ea?

— Unul dintre noi trebuie să știe, pentru că tu sigur habar nu ai. Eram convins că nu ești în stare să ai grijă de ea. Eram convins, la naiba, și totuși te-am ajutat, crezând că poate începi să te schimbi. Că poate chiar o iubești

— Dar o *iubesc*! Nu că îți datorez ție explicații

— Nu, Declan! E clar că nu, dacă l-ai spus că e un eșec, la fel ca toți nenorociții ăia dezamăgitori din viața ei.

— Taci dracului!

— De ce? Nu e ca și cum faci vreodată la fel.

Încleșteț falcile.

— Am făcut o greșală?

582 LAI/REN
ASHER

— O greșeală?

— Cal izbucnește în râs.

— Ți-ai înjosit soția până s-a simțit la fel
de mizerabilă ca tine, Ai făcut-o să se simtă mică, inutilă
și

ne semnificativa - numai pentru că ție îți ^{pasă} mai mult de
jobul tău decât de persoana pe care pretinzi că o iubești
Așa că nu pot decât să te felicit. Declan! Toată viața ne-ai
apărat de tata, dar ai ajuns exact ca el.

— Du-te dracului!

Îmi mușc buza până simt gust de sânge.

Cal îmi arată degetul mijlociu și-mi trăneste ușa în
nas.

Nimic nu e mai rău decât să mă întorc în casa unde nu e
Iris. Înfrângerea îmi apasă umerii, făcând fiecare pas să
pară și mai dificil decât cel dinainte. Mă târăsc în casa
întunecată și tăcută ca un mormânt. Ceea ce-mi aducea
numai liniște până acum mă umple de groază, mai ales
când știu că o merit. Repet în gând cuvintele fratelui meu
ca să alung liniștea.

„E clar că nu, dacă i-ai spus că e un eșec, la fel ca toți
nenorociții ăia dezamăgitori din viața ei.”

„Ți-ai înjosit soția până s-a simțit la fel de mizerabilă
ca tine.”

„Toată viața ne-ai apărat de tata, dar ai ajuns exact ca
el.”

Ultimele cuvinte sunt cele care mă dor cel mai tare. Să
aud ce crede Cal despre mine:..

Îmi vine să urlu de furie. Nu din cauza sacrificiilor pe
care le-am făcut, ci pentru că are dreptate. Dacă nu mă
controlez, o să devin la fel ca tata. Nici el nu a fost un
ticălos fără inimă de la bun început. A avut nevoie de
timp și de suferință ca să ajungă într-un loc tenebros mai
repede decât majoritatea oamenilor.

584 LAI/REN
ASHER

Poți fi diferit. Nu e prea târziu.

Respir adânc și mă duc la bucătărie. După zborul de coșmar și discuția cu fratele meu, n-am energie să gătesc nimic, dar stomacul îmi ghiorăie, cerându-mi ceva de mâncare.

Caut în cămară, întorcând diverse lucruri până găsesc preferatele lui Iris.

Paste direct din cutie.

Presiunea din piept se intensifică, gândindu-mă de câte ori a gătit pentru mine atâtea săptămâni la rând. Poate nu a fost o mâncare deosebită, dar nu mi-a păsat, câtă vreme mi-a ținut companie.

O companie pe care nu o mai am, pentru că am făcut-o să plece.

Pregătesc două suporturi de farfurii fără să mă gândesc prea mult. Îmi ia zece minute să-mi dau seama de greșeală și simt cum mi se încheștează gâtul de nu pot să respir, încerc să mănânc, dar parcă totul are gust de carton,-

Agitația din stomacul meu e și mai rea, așa că arunc jumătatea neterminată din paste în chiuvetă, apoi urc la etaj. Oriunde m-aș duce, nu scap de greșelile mele. Nici afurisitul de dormitor nu e un loc sigur. Amintirea lui Iris mă atacă de cum intru, căci îi simt parfumul în aer.

Elasticul ei de păr pe comodă. Un pantof abandonat într-un colț în timpul unei partide de sex. O fotografie înrămată cu noi în ziua nunții, cu ea zâmbind, iar eu uitându-mă încruntat la cameră.

Mă țin cu mâna de piept, sperând să slăbesc strânsoa- rea. Îmi tremură mâinile și respir adânc de câteva ori, încercând să opresc atacul de panică înainte să înceapă.

N-ai meritat-o niciodată.

Nu! N-am meritat-o, dar tot am dorit-o!

Mi-e dor de soția mea! Locul ei e lângă mine, plângându-se că-mi place s-o țin în brațe în pat, deși, în secret, îi place și ei. Aș face orice s-o aud gemând când sună alarma dimineața sau să simt sărutul îmbufnat când mă dau jos din pat ca să fac sport.

După ce fac duș, mă bag în așternuturi și mă uit în tavan, înconjurat de mirosul de cocos al gelului de duș al lui Iris. Nicio poziție nu e confortabilă fără ea.

Ești praf!

Mă întorc a treia oară și mă uit la cactusul pe care mi l-a cumpărat acum doi ani.

„Nu fi țepos!”

O să încerc. Doar pentru ea.

PATRUZEa*ε*_iPATR_ℓ

TERMENE ȘI CONDIȚII

587

— Pe naiba, nu vine! Cele două săptămâni de
preaviz nici n-au început.
Cal izbucnește în râs.
_ poate ar trebui să-ți verifici e-mailul! Încruntat,
scot telefonul și verific inboxul.
_ Glumești.
— Nu! Își ia concediu două săptămâni,
începând de azi. _ Ba nu!
Cal râde în hohote.
_ Mă duci la serviciu sau nu?
— De ce-ți face plăcere chestia asta?
_ Pentru că îmi place să văd că cineva te-a pus la
punct, în sfârșit. Chiar credeați că poți să-i vorbești așa
și să se întoarcă la serviciu timp de două săptămâni?
Mi se zdobesc mâselele unele de altele.
— Vreau să vorbesc cu ea!
— O să vorbească cu tine atunci când o să
fie pregătită.
— Atunci, o să vorbesc eu pentru amândoi!
Îi smulg cheile din mână și descui ușa înainte să mi
le ia.
— Dec...
Îi trântesc ușa în nas și trag zăvorul până să apuce
s-o deschidă.
— Deschide naibii ușa!
Bate cu pumnii în lemn.
Arunc cheile pe o măsuță și mă iau după muzică spre
bucătărie. Ochii lui Iris îi găsesc pe ai mei imediat.
— Ce cauți aici?
— Ți-am adus cafea.
Mă apropiu cât să-i întind paharul.
Ea se uită la cafea de parcă e otrăvitoare.

588 LAI/REN
ASHER

— Ai venit aici să-mi aduci *cafeaua*?

— Nu! Am venit să vorbesc cu tine! Cafeaua
șpaga pentru timpul tău. * *

— Nu vreau șpăgile tale! Nu le mai
vreau!

— Bine! Poate mai târziu.

Pun cafeaua pe blat.

— Să întreb cum ai intrat aici?

— I-am furat cheia lui Cal și i-am
încuiat pe dinafară

— Declan...

— Mi-e dor de tine!

— Au trecut mai puțin de 24 de ore
de când nu mai m-ai văzut.

— Gena dependentei e pregnantă în
familia mea. Fie-ți milă de soțul tău!

Iris doar se încruntă auziindu-mi gluma. Refuz să-mi
pierd speranța, deși, după cum se uită la mine, mă
îndoiesc că e momentul pentru glume.

— Mi-e atât de dor de tine, încât nu știu
ce să mă fac! Casa e prea tăcută, iar baia, mult prea
curată. Nici pasteles nu au același gust dacă nu le gătești
tu.

— Eu nu le gătesc. Le fierb. E mare
diferență, din ce spuneai tu.

— Vino acasă! O să gătesc în fiecare zi,
pentru tot restul vieții noastre, numai să fii de acord să
nu mai pleci.

Iris închide ochii,

— Nu!

Profit de faptul că cu garda jos și mă apropiu de ea.

TERMENE ȘI CONDIȚII
589

Bărbia i se potrivește perfect în palma mea, și-i mângâi
obrazul cu degetul mare.

— Te rog! Sunt distrus fără tine!
Mă privește clipind.

590 LAI/REN
ASHER

— Nu sunt pregătită.
— *Cum adică nu ești pregătită?*

Senzația de greață din stomac se întoarce mai puternică decât oricând când se desprinde din brațele mele. Nu o opresc, deși fiecare celulă din corpul meu mă împinge spre ea ca un magnet.

— Am nevoie de timp să mă gândesc.
— La ce trebuie să te gândești?
— La tine. La mine. La noi.
— Ce-i cu noi?
— Dacă există măcar un *noi*.

Mărturisirea ei îmi stărnește dureri în piept. În loc să mă agăț de durerea care se împrăștie în mine ca o infecție, aleg s-o ignor.

— Ai semnat un contract...

— Înțelegerea noastră nu avea nicio legătură cu o relație adevărată. Tu însuși ai spus că e un joc.

— La naiba, asta nu e un joc și o știi!

Ideea că asta crede ea mă înfurie, dar mă stăpânesc. Am făcut și așa destul rău.

Iris clatină din cap.

— Nu știu ce să mai cred.

— Și ce? Vrei să revenim la cum erau

lucrurile înainte să ne îndrăgostim?

Iris își întoarce privirea, și e clar ca lumina zilei. *Exact la asta s-a gândit.*

Râd cu amărăciune.

— Ia-ți tot timpul de care ai nevoie, dar nimic nu o să schimbe friptul că e inevitabil ca noi doi să fim împreună.

Trebuie să mă controlez într-un mod incredibil ca să

TERMENE ȘI CONDIȚII
591

plec, dar nu va ieși nimic bun dacă mai continui să pun

592 LAI/REN

ASHOR

presiune pe ea
timp pe care
gând care
sau câtă vreme
totul plă
intâmplă conform
regulilor mele

Cal aduce scrisoarea oficială de demisie la nouă dimineață, exact cum a promis Iris. După câte am făcut ca s-o împlie- dic, până la urmă pleacă.

Numai din cauza ta.

Cal rămâne în fața mea.

Ridic ochii de la scrisoare.

-Da?

—

Ai de gând s-o semnez?

Țin scrisoarea de demisie cu amândouă mâinile.

—

O voi semna.

Cal ridică dintr-o sprânceană și arată spre hârtie.

—

Poți să te întorci la biroul tău acum.

—

Și să ratez conflictul interior și

neliniștea? Drept ce mă lei?

—

Un cadavru ambulant.

— Când văd cum te .zbați să accepți situația, e prea distractiv să nu te urmăresc, mai ales la cât de tare ai întristat-o pe Iris.

De când am intrat în birou, am avut permanent o stare de arsuri în stomac. Nu există suficiente întâlniri și sarcini de lucru care să mă facă să uit de conversația pe

care am avut-o cu Iris dimineață.

Trec din instinct pe lângă biroul lui Cal, așteptându-mă aproape s-o văd acolo, dar apoi îmi amintesc că nu se mai întoarce. Sunt atât de obișnuit să fie aici, încât nu știu cum îi voi putea suporta absența.

594 LAI/REN

ASHER

E cel mai bine așa.

**Fratele meu își trage scaunul lui Iris, dar i-l arăt
pe
celălalt-** " "

**îmi aruncă o privire, dar pana la urma se așaza
pe scaunul opus.**

— Nu se mai întoarce. Doar pentru că-i păstrezi locul
m Inseamnă că se va schimba ceva.

— E totuși soția mea. Scaunul acela e al ei indiferent
de situația profesională prezentă, așa că folosește-l pe
celălalt!

— Mai este soția ta?

— Leși îi spun, clocotind.

Cal ridică din umeri.

— Te întrebam doar.

— Nu, căutai scandal.

— Poate că da. Cel puțin, în felul ăsta
putem lămurii lucrurile. Nu prea îmi place să lucrez cu
tensiunea asta între noi.

— Nu e nimic de lămurit. E între mine și
ea, indiferent ce impresie ai tu.

— A venit la mine *plângând*, Declan. Nu
o să mă fac că uit pentru că ai decis tu prea târziu că ai
făcut alegerea greșită și o vrei înapoi.

Încleștez pumnii în poală.

— Nu discut cu tine despre asta.

— Atunci semnează hârtia și o să plec!

Iau un stilou să-i semnez demisia, dar mă opresc.
Mâna mea întârzie deasupra locului pentru semnătură.

Cal își drege glasul.

— Dacă o iubești cu adevărat, trebuie să
făci asta!

— Chiar dacă pare greșit?

— Normal că pare greșit. Amândoi sunteți depende
unul de celălalt de prea mult timp. ^{no}

— Măcar curele acelea de dezintoxicare
pe care ți le-a plătit te-au învățat ceva.

Chiar dacă asta nu l-a oprit să mai bea, măcar a învățat
câte ceva despre obiceiurile proaste.

Cal îmi arată degetul mijlociu.

— Slujba asta nu ar trebui să fie motivul
care vă ține împreună, așa cum n-ar trebui să fie nici cel
care vă desparte. Așadar, dacă vrei să ai o șansă la o
căsnicie reușită, trebuie să o lași să nu mai fie angajata
ta.

Apăs stiloul pe foaie și îmi semnez numele lângă al ei.

— Poftim!

Împing hârtia la o parte ca să nu o rup în bucăți.

— O să fie bine!

— La naiba, în mod sigur nu pare bine!

Nu când am senzația că o pierd înainte de-a o avea cu
adevărat! mă răstese.

Fața lui se îmbunează.

— Nu e prea târziu ca s-o recâștigi.

— De unde știi?

— Pentru că din nu știu din ce motiv te
iubește, în ciuda tuturor motivelor pentru care n-ar
trebui să o facă.

— Nu mi-a spus niciodată.

— Ce?

— Nu mi-a spus niciodată că mă iubește.

Mi se gătuie vocea.

— Asta nu înseamnă că *nu poate* încă s-o
face.

Cal iese din birou cu scrisoarea de demisie semnată.

596 LA/REN
ASHER

Scot telefonul înainte să mă pot opri. Nu am de gând
să renunț la înțelegerea de a-i acorda timp lui Iris, dar nu
înseamnă că trebuie să păstrez și tăcerea.

Deschid mesageria și-i scriu un singur cuvânt care
exprimă ce simt.

Dvs.: Litost¹

Includ o fotografie cu scaunul ei gol ca să-i arăt cât
sufăr amintindu-mi ce singur sunt fără ea.

Nu-mi răspunde. Nu mă așteptam s-o facă, dar tot
mă apasă în piept.

Încerc să mă întorc la lucru, dar gândurile îmi zboară
întruna spre relația noastră. Creierul meu nu pare să se
concentreze pe muncă, oricât aș încerca. În loc să
insist, opresc computerul și petrec restul zilei
gândindu-mă la cum să o recâștig pe Iris.

Cuvintele lui Cal de mai devreme îmi răsună în minte.

„Din nu știu din ce motiv te iubește, în ciuda tuturor
motivelor pentru care n-ar trebui să o facă!”

Dar dacă i-aș da toate motivele să mă iubească?

¹ *Litost*, subst., limba cehă: o stare de agonie
sau suferință (n.a.).

ÎMI PETREC PRIMA ZI DE VACANȚĂ FĂRĂ SĂ FAC ABSOLUT nimic. Ar trebui să fie incredibil și tot ce am sperat că va fi, dar nu pot trece peste faptul că am renunțat la slujba mea. Și, într-o mare măsură, simt că am renunțat și la Declan.

Mă uit la tavan parcă ore întregi, încercând să decid ce să fac. Nevoia de a vedea ce face Cal e aproape la fel de mare ca dorința de a răspunde la mesajul lui Declan. Cum aș putea să n-o fac, când mi-a trimis o fotografie cu scaunul meu și un cuvânt care ar sugera că *se simte oribil*?

Nu știu ce să fac cu sentimentele care mă lovesc toate odată. Deși sunt furioasă pe Declan pentru cum s-a purtat la Dreamland, mă simt și vinovată, știind că suferă din pricina mea. Nu sunt genul de persoană care poartă pică. Mă face să mă simt atât de îngreșată, iritabilă și neliniștită, încât am nevoie de un Xanax.

Încerc să-mi distrag atenția, actualizându-mi CV-ul. Aș prefera să mă fac utilă decât să mă las pradă sentimentelor, deși sarcina asta mă epuizează emoțional mai mult decât credeam, revăzând istoricul meu ca asistentă a lui Declan. Încetez să mai derulez când ajung la partea care-mi place cel mai puțin din CV, intitulată *Nivel de educație*. E un spațiu gol, menționând doar diploma de liceu.

Rușinea pe care o simt de obicei știind că n-am făcut o facultate nu mai e prezentă, ceea ce mă șochează. Ani la rând am evitat discuțiile cu ceilalți angajați despre diplomele și calificările mele. M-a chinuit stănjeneala din pricina lipsei de experiență, așa că am muncit ca să le arăt tuturor că nu sunt un eșec.

Cuvintele lui Declan mă dor din numeroase motive, dar poate cel mai important nu are nicio legătură cu el. Pentru că în adâncul sufletului sunt un eșec, dar nu așa cum presupun oamenii.

Am eșuat în a-mi înfrunța fricile. În schimb, ani la rând, am asociat valoarea mea ca om cu funcția, iar acum, când nu o mai am, mă simt pierdută. Am amânat școala și am luat-o pe drumul sigur. Și când am riscat și am candidat pentru Departamentul de resurse umane încercam să rămân tot în zona mea de confort.

Am evitat să mă întorc la școală pentru că îmi era frică de eșec. În loc să-mi înfrunt teama, am intrat în rutină. Una care a continuat de când am absolvit liceul la nouăsprezece ani. Aceeși care va continua câtă vreme o să-mi las nesiguranțele din trecut să-mi influențeze deciziile actuale.

Nu mai ești fata aceea. Nu trebuie să-ți dovedești valoarea în ochii nimănui, doar în ochii

600 LA/REN
ASHER
tài.

TERMENE ȘI CONDIȚII
601

Tocmai asta e. În sfârșit, sunt gata să dovedesc singurele limite pe care le am sunt cele pe care nu impun eu.

Închid browserul și deschid unul nou ca să caut universități locale. Dacă eu, cea de altădată, m-aș vedea acum probabil că aș face atac de cord. Niciodată n-aș fi crezut că o să mă înscriu de bunăvoie la școală pentru a obține o diplomă de licență.

Crezi că asta ar provoca un atac de cord? Te-ai măritat cu șeful tău pentru o moștenire care nici nu-i a ta.

Las la o parte gândurile la Declan. Dacă vreau să fac vreo treabă azi, ultimul lucru de care am nevoie este să mă gândesc la el, oricât de mult aș vrea.

Deschid un nou document Excel și încep o listă pro și contra concentrată pe școli, programe și taxe. După aceea, creez o listă cu sarcini de îndeplinit înainte de a mă înscrie măcar, inclusiv să învăț pentru testele SAT.

Până ajunge Cal acasă după prima zi la firmă, sunt convinsă de un lucru: mă întorc la școală.

Telefonul vibrează cu un mesaj nou. Îl iau de pe bufet și, când deschid ecranul, observ că e un mesaj de la Declan.

Declan: Saudade

Apare o fotografie cu insula noastră din bucătărie. Suportul meu de farfurie e așezat lângă al lui de parcă aș

602 LA/REN

¹ASHER

¹Saudade: subst., limba portugheză: sentiment de dor, melancolie, dorință și nostalgie (n. a.).

putea să apar în orice clipă lângă el, în timp ce-și mănâncă porția de paste, E a treia seară la rând când îmi trimite o poză asemănătoare, fiecare cu alt cuvânt care respectă aceeași temă.

Dor. Tristețe. Regret.

Poate că Declan nu e singurul care suferă de *saudade*. După felul în care mă doare pieptul analizându-i obsesiv mesajul lui, mă lovește nevoia de-a merge acasă.

Acasă!

Rahat! De când a început casa lui să fie acasă?

De când ai început să te îndrăgostești de el.

Mi se încheștează gâtul și mă chinui să respir adânc.

— Cee?

Ca! intră în bucătărie.

— Nimic.

— Ți-a mai trimis Declan un mesaj?

Oțez.

— Da!

— I-ai răspuns?

— Nul

Deși vreau să-i răspund. Vreau al naibii de mult, dar partea rațională din mine mă împiedică, punându-mi întrebări care mă opresc.

Dacă o dă în bară din nou?

Dacă alegă după mine doar pentru că-și vrea moștenirea?

Dacă aleg să mă îndrăgostesc de el în ciuda tuturor avertismentelor, știind că poate să mă rănească din nou?

Am mintea vraște de la atâtea întrebări fără răspuns.

604 LA/REN
ASHER

— Vrei să vorbești cu el?

TERMENE ȘI CONDIȚII
605

— Nu! îi răspund, evitând să-l privesc în ochi.
— Ți-e dor de el!
O spune ca pe un lucru cert.
— Sigur că mi-e dor de el. Mi-e așa de dor de el, încât sunt dezgustată că mă simt vinovată că-l vreau.
— Atunci, de ce nu vorbești cu el?
— Pentru că am mai avut încredere în inima mea și altă dată și uite unde am ajuns! Acum mă îndoiesc de orice. Dacă așa e să fii îndrăgostit, atunci nu vreau să fiu, pentru că doare al dracului de tare.
Mi se umplu ochii de lacrimi.
Cal mă îmbrățișează.
— Totul o să fie bine!
— Cum poți să fii atât de sigur?
Pieptul lui îmi înăbușă răspunsul.
— Pentru că, dacă Declan te iubește măcar pe jumătate din cât îl iubești tu, nu o să se dea în lături de la nimic ca să repare lucrurile.

După răbufnirea mea de ieri, decid să o vizitez pe cea care mă înțelege cel mai bine. Poate că mama va reuși să mă ajute să dau de capăt sentimentelor care mă chinuie. Deși nu știe toată povestea despre căsnicia mea, cunoaște destule despre relații ca să mă ajute să pricep ce se întâmplă cu mine.

Clasa ei nu s-a schimbat de-a lungul anilor. Încă mi-rosea a vopsea veche și puțin a lipici, amintindu-mi de du- pă-amiezile în care coloram în timp ce ea avea program after-school.

606 LA/REN
ASHER
—

Ei, ce surpriză!

Mă îmbrățișează, strângându-mă tare.
— Voiam să te văd.
— Ce s-a întâmplat?
Îmi aruncă privire dintotdeauna când ceva nu e în regulă.
— Nimic...
Râde și bate cu palma într-o bancă din clasă.
— Stai jos!
Îmi dă o foaie albă și o cutie cu creioane colorate.
Așa mergeau lucrurile mereu între noi. „Colorează și confesează-te”, îmi spunea, pentru că așa mă făcea întotdeauna să cedez.
— Oricât m-aș bucura că ai venit să mă vezi, nu pot să nu mă întreb de ce.
— Am nevoie de un pretext ca să-mi vizitez mama?
— Dat fiind că n-ai mai fost aici de trei ani, da, ai nevoie.
Oftez.
— Atât de rău e, nu?
Las capul în jos și mă uit la mâinile mele.
— Eu și Declan ne-am certat săptămâna trecută.
— Aha! Așa am presupus și eu.
— Lucrurile au devenit puțin prea reale și sincere, dacă înțelegi ce vreau să spun.
Cele câteva riduri din jurul ochilor ei se adâncesc.
— Ți-a spus lucruri care te-au durut.
Îi redau o versiune modificată despre cearta noastră, eoncentrându-mă pe problemele legate de serviciu și pe faptul că ea și-au pus amprenta pe viața noastră personală.

608 LA/REN
ASHER

— Nu pot să nu mă întreb...

Mă opresc, gândindu-mă cum să-mi exprim
îngrijorarea.

— Dacă nu se va dovedi a fi la fel ca tatăl
tău, termină ea în locul meu.

— Da!

Mama pune mâna pe a mea, împiedicându-mă să mai colorez.

— E o teamă firească, după tot ce ai văzut la mine și la tatăl tău, dar trebuie să înțelegi că mai sunt și certuri în cuplu. Fac parte din orice relație sănătoasă. Asta nu înseamnă că celălalt ar trebui să-ți vorbească înjositor sau să te rănească intenționat, dar oamenii greșesc. Nu va fi nici prima, nici ultima dată când Declan spune ceva ce nu crede sub impulsul momentului. Dar câtă vreme îi pare rău – adică îi pare rău *cu adevărat* atunci trebuie să înveți să-l ierți.

— Ție îți este ușor să spui.

Ea mă strânge de mână.

— Să înveți să ierți e la fel de important ca a cere iertare.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI ȘASE

Declan

CU PUNTE ÎNALȚĂT ÎN TRAM T ÎNCĂ LA UN MESAJ PUI IRIS
cum vorbă. Măsoz o fotografie miza în 14 adă la Patruzeci
aflăci de un rucant care deține o viață cu alții de la.

Despre viața...

ME am la cerințat miza, darău au trece, astepand
un răspuns care nu vine. Sunt o strălucire de miza, a fi
o mare mesaj agitat.

Poi să te surpriza și o specie de miza în miza miza.

Împu adine, încheia computerul și începe la miza.

Unde te duci?

Cal rida o ochi de la gorguță.

Îmi cau liber în trestul miza.

Schimbă miza, încheia gorguță miza, de miza miza
pola miza.

TERMENE ȘI CONDIȚII
611

— Poftim?
— Te rog să-mi anulezi întâlnirile programate ^{de} azi. Nu
voi fi disponibil. ^{însu}
— Toate cele opt?
— E o problemă?
— Nu, dar...
— Grozav! Ne vedem mâine!
Mă îndrept spre ieșire, dar mă opresc și mă uit la f_a, tele
meu, care a rămas cu gura căscată.
— Mulțumesc că m-ai ajutat! Știu că nu ești
obligat, dar apreciez totuși că-ți ții locul lui Iris.
— O fac pentru Iris. Nu pentru tine.
— Știu, de-asta apreciez gestul și mai mult.
Ies din birou cu capul sus și pregătit să pun planul în
aplicare.

Eu și Harrison ne plimbăm prin tot orașul, de la un adăpost
la altul, căutând câinele perfect. Iris a avut cerințe clare și
n-am de gând să greșesc. Entuziasmul meu scade cu
fiecare adăpost unde nu găsesc ce vreau și îmi pierd
speranța când ajung la al zecelea.

— Poate încercăm din nou mâine, domnule?
Harrison îmi ține portiera deschisă.
Oțtez adânc. E o parte importantă din planul meu și deja
dau greș. Cât de greu poate fi să găsesc un câine mare și
flocos care s-o urmeze pe Iris peste tot?
Se pare că aproape imposibil, la naiba!
Scot telefonul și mă uit la următorul adăpost de pe listă.

612 LAI/REN

ASHER

— Să mai încercăm unul și apoi încheiem pe ziua de azi.
Harrison mă conduce la ultimul adăpost. Nu e în cea mai bună zonă a orașului, așa că n-am de gând să stau mult, pentru că s-ar putea ca Harrison și Maybach-ul să nu mai fie aici când ies.

Când intru în clădire, sună un clopoțel deasupra mea. Singura angajată nu ridică ochii din revista ei.

— Bună!

Mă opresc la teighea.

Femeia face un balon de gumă pe care-l sparge.

— Am închis.

Mă uit la semnul de pe ușă.

— Mai e deschis încă treizeci de minute, așa că mai încearcă!

Ea face ochii mari, apoi îi mijește, de parcă mă recunoaște de undeva, dar nu știe de unde.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Caut un câine mare și flocos căruia nu-i place să stea singur.

— Ciudat de precis!

— Mie-mi spui? Aveți un câine de acest fel?

— Hm... Nu, din câte știu eu.

Rămân și fără ultima fărâmbă de speranță. Mă voi aduna și voi încerca mâine din nou, după un somn bun. Sau măcar cât de bun se poate când Iris e în partea opusă a orașului, dormind în apartamentul fratelui meu.

Bat cu degetele în teighea.

— Înțeleg! Atunci, mersi pentru ajutor!

— Vreți să vă uitați totuși în spate, pentru orice eventualitate?

Deschid gura să refuz, dar mă răzgândesc.

Ai bătut drumul până aici. Ai putea să arunzi dacă tot ești aici.

— Bine! Condu-mă!

Femeia mă conduce într-o cameră din spate. Sunt cușți lipite de pereți, pline de câini și alte animale care își caută un cămin nou. Unii se feresc în cușcă atunci când trec pe lângă ei, alții mârâie și latră la mine.

— Vedeți vreunul care vă place?

— Nu!

Toți sunt fie prea mici, prea bine îngrijiți sau prea înfricoșători ca să pară potriviți.

Un câine latră din cea mai îndepărtată cușcă.

— Ce-i asta?

— Cușca aceea e rezervată pentru câinele pregătit de eutanasiere. Probabil e puțin neliniștit că a fost separat de ceilalți?

— Aveți de gând să-l omorâți?

— Nu avem destul spațiu sau bani ca să-i ținem pe toți, așa că după ce trece o vreme în așteptarea adopției... știți dumneavoastră...

Iisuse! Fac un pas spre ultima cușcă. Doi ochi negri se uită la mine, abia vizibili de sub claia de păr alb și gri care-l acoperă.

— Ce rasă e? Urs polar?

Angajata se apropie și se uită la plăcuța cu numele.

— Pare să fie un ciobănesc Bobtail. E greu de spus fără teste ADN.

Pare destul de bătrân. Pe baza cartonașului, data estimată a nașterii e acum cinci ani. Practic, e un moșneag în anii unui câine.

— Poți să-l scoți?

614 LAI/REN

ASHER

— Sunteți sigur? E puțin... agitat.

După cum se tot uită prin cameră, ai crede că are nevoie de un fel de pistol cu electroșocuri ca să se descurce cu un câine.

— Doar deschide cușca!

Femeia ridică din umeri și descuie. Câinele iese val- vârtej și se lovește de mine. Încerc să-mi țin echilibrul, dar aterizez în fund, în timp ce câinele îmi linge fața de la bărbie la linia părului. E absolut dezgustător, dar nu mă pot abține să nu râd când repetă gestul pe cealaltă parte a feței, fără să lase vreun loc nelins.

— Ăsta va fi eutanasiat mâine?

— La prima oră.

Câinele scâncește de parcă înțelege discuția. Se așază în poala mea ca un câțel, zdrobindu-mi membrul sub greutatea lui.

Îl împing la o parte și mă ridic.

— Nu a vrut nimeni să-l adopte?

—Nu!

Femeia se uită din nou la cartonaș.

— O, priviți! Suferă de probleme de abandon și nu-i place să rămână singur mai mult de câteva ore. Dacă rămâne singur, s-ar putea să roadă canapeaua preferată sau să facă pipi pe covor.

Grozav! Mister rezolvat!

Câinele clipește la mine de parcă îmi promite în tăcere să se poarte exemplar. Îmi vine greu să-l cred, văzând cum bălește pe pantofii mei de parcă vrea să-i transforme în noua lui jucărie preferată de ros.

— Cred că e cel mai apropiat lucru pe care o să-l obțin legat de probleme de separare.

- Deci vrei să-l luați?
— Sigur! Aduceți-mi documentele!

Acum sunt mândrul tată al unui câine lipicios care cel mai probabil o să-mi distrugă casa înainte ca Iris să se întoarcă.

Perfect! Absolut perfect!

db

A doua zi, merg la serviciu cu câinele care încă n-are nume. După ce mi-a distrus pantoful preferat când am ieșit la alergarea de seară, nu mai am încredere să-l las în preajma lucrurilor frumoase. Faptul că l-am adus la birou e o soluție temporară. Una pe care trebuie s-o rezolv repede, după ce găsesc un centru de zi pentru câței care să-l dreseze.

— Ce-i ăsta?

Cal se oprește lângă ușă.

— Un câine.

Nu ridic ochii de la computer.

Câinele latră drept răspuns. Încearcă să scape din lesa pe care am legat-o de birou, dar nu reușește.

— Văd și eu, dar de ce e aici? În biroul tău?

— Are probleme de atașament.

Câinele latră din nou, încuviințând.

— E al tău?

Cal face un pas șovăitor spre el.

— Și al lui Iris.

Spune-mi că nu i-ai luat un câine pentru că ai crezut că o faci fericită.

— OK! Nu-ți spun!

616 LAI/REN
 ASHER
 Cal își freacă fața cu mâinile.
 _ Rahat!
 _ Dacă o să-mi critici planul, ai putea să te întorci la treburile tale. Și așa sunt destul de stresat.
 Sunt la limită, între verificarea noilor angajați temporari pentru funcția lui Iris și restul planului meu.
 _ Și care este planul tău?
 Mijesc ochii.
 _ De ce te interesează?
 _ Pentru că sunt fratele tău și mă simt obligat să te ajut până nu faci ceva drastic.
 _ Există ceva mai nechibzuit decât să adopți un câine?
 _ Eu sigur nu vreau să aflu.
 Cal mângâie câinele pe cap.
 Mă uit urât la el.
 _ Credeam că ești supărat pe mine.
 _ Sunt, dar vreau ce e mai bine pentru Iris, chiar dacă asta se întâmplă să fii tu.
 _ Mulțumesc frumos pentru complimentul ăsta pe dos, nemernicule!
 Cal ridică din umeri.
 _ De parcă mai ai nevoie să-ți gădile cineva orgoliul.
 _ Dat fiind că soția mea nu vrea să aibă de-a face cu mine, aș avea nevoie de tot ajutorul posibil.
 _ Cine ar fi crezut că ești penibil când te îndrăgostești?
 _ Dacă ți se pare că sunt penibil, stai să vezi ce-am plănuit mai departe.

- APROAPE AM AJUNS?

Când Cal m-a rugat să merg undeva eu el, credeam ră se referă la un drum până la magazinul alimentară. Air, trecut însă de acesta și de orice urmă de civilizație.

— Da!

Cal bate în volan în ritmul muzicii care se aude la radio.

— Mi se pare că mergem în cerc de

ore întregi. Izbucnește în râs.

— Au trecut treizeci de minute. *Maximum.*

Un fulger străbate cerul.

— Stă să plouă.

— Ce convenabil! Îmi răspunde pe un ton

sec.

— O să-mi spui ce-ai pus la cale sau te bazezi pe surpriză de data asta?

Nu eu sunt cel care o să te surprindă.

— *Poftim?*

618 LA/REN
ASHER
Cal trage pe dreapta și descuie portierele.

— Coboară!

— Glumești?

— Din păcate, nu! Deși sunt convins că ți-ai dori să glumesc.

Nu mă mișc din loc. Cal coboară din mașină și se îndreaptă spre portiera mea.

— Haide!

— Suntem în mijlocul pustietății.

— Nu mai fi teatrală! Acum zece minute am trecut de Starbucks.

— De ce suntem aici?

Sunt prea șocată ca să fac altceva decât să cobor.

— Lasă-l o secundă!

— Spune-mi că nu mi-ai făcut-o.

Mă uit în jur, încercând să-l găsesc pe cel despre care vorbește Cal.

Nu primesc răspuns, căci Cal urcă în mașină și, cu o întoarcere dramatică în loc, se îndepărtează de mine. Cautiucurile scârțâie când accelerează pe șosea, lăsându-mă să mă înec cu fumul de eșapament.

— Ce naiba?

Iau telefonul din geantă și-i formez numărul.

Tâmpitul mă trimite direct la mesageria vocală.

Încep să vorbesc în clipa în care se aude tonul de mesaj.

— Ar fi bine să ai un motiv grozav pentru care m-ai abandonat așa...

Perorația mea e întreruptă de o mașină care se apropie pe șosea. Am văzut destule documentare despre crime ca să știu că nu se întâmplă nimic bun când urci în mașină cu un necunoscut. Cercetez zona, căutând un loc unde să mă ascund, dar sunt înconjurată de un șes și câteva gunoaie.

620 LAI/REN

ASHER

— Futu-i, Cal, o să te omor în somn diseară*u* iu sau vie!
na*u*ă

Pe măsură ce mașina se apropie, îmi dau seama - e o mașină, ci o dubită albă. Una care seamănă foarte ^ cu cele ale criminalilor în serie, de care femeile sunt ^ tizate să se ferească. Îmi bate inima mai tare în pieptos utând un loc pe unde să scape, încrucișez degetele și șoptesc:

— Te rog, nu fi un criminal sângeros! Te rog, nu fi ^{un} criminal sângeros...

Tresar auzind claxonul și un lătrat zgomotos.

— Te duc undeva?

Fac ochii mari, auzind vocea lui Declan.

— Nu se poate, la naiba!

Îmi mușc limba și simt imediat în gură gustul metalic de sânge.

Cred că se întâmplă cu adevărat.

Declan coboară din mașină, îmbrăcat cu cel mai bun costum al lui.

— Trebuie să merg undeva și, dacă vrei să te iau cu mașina, trebuie să urci.

Se sprijină de capotă de parcă nu e cea mai stranie situație din lume.

Deschid gura să-l întreb de ce m-a păcălit Cal, dar un fulger îmi taie vorba.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Deci plecăm sau vrei să fii electrocutată?

Calc apăsat spre locul pasagerului și deschid portiera.

— Lasă-mă la Starbucksul de pe șosea.

Merg în direcția opusă,

— Atunci întoarce-te din drum!

Mă așez înainte să se rupă norii deasupra noastră.

El nu-mi răspunde, doar închide portiera cu un zâmbet. – Ce...

Mă întrerupe un lătrat de câine.

Mă uit pe bancheta din spate și văd un câine mare, prins de un fel de scaun de mașină pentru animale. E plin de blană din cap până la labe și de-abia i se văd ochii sub smocul imens de păr. Mă mir că încape măcar pe banchetă, la cât e de mare.

Al cui e câinele? îl întreb când deschide portiera.

– Al nostru.

– Al nostru?!

Câinele latră drept răspuns.

Nici nu o să vorbesc despre comentariul lui. În schimb, caut pe telefon traseul spre cel mai apropiat Starbucks.

— Du-mă aici!

Declan îmi ignoră harta și se întoarce în direcția opusă.

— Declan!

— Știu că nu merit, dar acordă-mi zece minute!

Îmi amintesc ultima oară când mi-a cerut zece minute, dar mi-a dat în schimb șapte cuvinte.

„Mă îndrăgostesc de tine, Iris Elizabeth Kane!”

Amintirea mă înduplecă suficient, încât să rămân tăcută în timp ce conduce. Norii cenușii se sparg deasupra noastră. Ploaia lovește în parbriz, iar Declan e nevoit să pornească ștergătoarele ca să vadă.

Câinele scâncește la auzul tunetului.

— Ce te-a făcut să iei un câine?

— Ai spus că vrei un câine.

Deschid gura, dar nu-mi iese niciun cuvânt.

—*Am fost* la unsprezece adăposturi ca să-l găesc pe

622 LA/REN
ASHER
cel care îndeplinea cerințele tale, dar cumva am reușit.
Sper

doar să-ți placă de el, pentru că e imposibil să se foto
în locul acela oribil. L-ar fi eutanasiat dacă nu eram ^

— Îmi scapă un râset înainte să mă pot controla. Cî am
inventat povestea cu câinele, n-am crezut că Deci" chiar
o să se ducă să-mi găsească unu. Cu atât mai pu^ să
adopte unu cît un urs.

— De ce-ai făcut asta?

— Vocea îmi șovăie, ogîndindu-mi hotărîrea.

— De ce nu? Tu l-ai vrut, iar eu am
transformat asta în realitate.

— Și dubița?

— Credeam că am putea să avem una
pregătită pentru toți copiii pe care ți-i dorești într-o bună
zi.

— Mi se încetosează privirea.

— E imposibil să vorbești serios!

— Ba da, și am de gînd să-ți demonstrez!

Apoi tace și apasă accelerația.

Restul drumului e plin de hârtoape. Sunt recunoscă-
toare cînd Declan oprește mașina înainte să mi se facă
rău. Oprește în fața unei vechi ferme cu ferestre
acoperite de scînduri și o verandă care stă să se
prăbușească. Cînd vîd cum coboară din mașină fără
umbrelă, aproape uit că *plouă*.

El nu pare deloc deranjat cînd îmi deschide portiera și
întinde mîna. .

— Vîno cu mine!

Mă uit în sus, la el.

— Plouă!

— Știu! Asta e și ideea.

Mă ia de mînă și mă trage afară din mașină.

Picăturile de ploaie îmi ating pielea. Declan mă

624 LA/REN
ASHER
conduce de la mașină, deși nu ajungem prea departe,
oprindu-ne în

fața verandei dărăpănate. Apa i se agață de păr, de piele și de haine. Nu sunt sigură că eu arăt mai bine cu tricoul lipit de corp. Sunt tentată să mă adăpostesc sub verandă, dar lemnul arată strâmb și putrezit după ani de neglijență.

- Ce e locul ăsta?
- O secundă!
- Sigur, o să aștept aici cât fac

pneumonie.

Mâna care o ține pe a mea trage și învâрте inelele până îmi cad amândouă de pe deget.

Crește durerea insuportabilă din piept când mă uit la degetul fără inele.

- Stai...

Declan scoate o cutie de bijuterie din haină și se așază într-un genunchi. Fața lui e ca o pânză albă, complet lipsită de emoții vizibile când se uită la mine.

Inima îmi bate cu putere când mă la de mâna stângă.

- Ce faci?
- Te cer în căsătorie în mijlocul unei

furtuni, într-un costum Tom Ford.

O. Dumnezeule. Mare!

Nu se poate! E imposibil să fi recreat povestea pe care am inventat-o.

Nu-i așa?

Greșit. Declan deschide cutia, și scot un icnet. Chiar și fără să-l lumineze soarele, îmi dau seama că a cumpărat cel mai frumos inel cu smarald pe care l-am văzut vreodată.

- Iris!
- Da?

Îmi iau ochii de la inel, uitându-mă la fața lui.

626 LA/REN

ASHER

Mâna care o ține pe a mea *tremură* și știu că nu are
vreo legătură cu ploaia. Îl strâng ca să-l încurajez. El
murmură

ceva de genul *fie ce-o fi și, văzându-l atât de vul*,^a
simt că mi se strânge pieptul.

— *Ya'aburnee*.¹ Înseamnă „tu mă îngropi”. O trad
brută a felului în care vreau să trăiesc lumea asta^a
tru că nu-mi pot imagina să mai trăiesc o zi fără tine D
ultima săptămână a fost avanpremieră a genului acela
de viață, atunci pot să te asigur că nu-i o viață pe care
merită s-o trăiești. Tu ești soția și cea mai bună
prietenă a mea Viitoarea mamă a copiilor mei și
singurul loc unde mă simt cu adevărat *acasă*. Ești
femeia alături de care vreau să-mi petrec restul vieții,
nu pentru că ai semnat un contract ci pentru că mă
iubești destul, încât să rămâi și fără el. Vreau să fiu
bărbatul care merită o femeie ca tine – dacă e posibil
așa ceva. Ți-am promis că o să muncesc în fiecare zi ca să
mă asigur că nu regretăi că te-ai măritat cu un nefericit
ca mine. Pentru că, atunci când sunt cu tine, nu sunt
deloc nefericit. Mă faci atât de fericit, încât mi-e teamă
să clilesc ca să nu dispară totul.

Vulnerabilitatea cuvintelor lui mă atinge la coarda
sensibilă.

— Ți-am oferit orice – absolut orice – numai să-
mi dai șansa să te fac la fel de fericit pe cât mă faci tu.
Un câine. O familie. Un *cămin*. Pe toate mi le doresc.
Acestea sunt termenele și condițiile mele, le acceptă sau
nu, pentru că nu sunt dispus să negociez.

— Numai tu poți să faci o cerere în
căsătorie să sune ca o achiziție și să scapi basma curată.

— Mărită-te cu mine! Îmi poruncește cu
un zâmbet care m-ar convinge de aproape orice.

¹ *Ya'aburnee*: limbă arabă: „Mă îngropi” (n. a.).

628 LAI/REN

ASHER

— Dar *sunt* măritată cu tine.

Lăcrimile mi se amestecă cu picăturile de ploaie, și *nu* sunt sigură unde încep unele și unde se termină celelalte.

— De data asta, mărită-te cu mine de adevăratelea! Fără contract. Fără moștenire! Fără așteptări în afară de una, să mă iubești în ciuda motivelor pentru care n-ar trebui s-o faci.

Nu mai spune nimic, doar se uită la mine. Emoțiile care-i apar pe față sunt ca un inel care arată starea de spirit, trecând de la fericire la teamă. Ploaia torențială se transformă într-o burniță în timp ce mă uit la el.

Dacă mă mărit cu el din nou, trebuie să-i încreditez inima mea, știind că poate s-o frângă. Trebuie să-i dau o șansă adevărată să învețe din greșelile lui și să devină un om mai bun datorită lor. Căsnicia nu e ușoară, dar nici viața nu e, și nu-mi imaginez că aş putea să fac una din astea fără Declan. Din fericire, nu e nevoie de asta.

-Da!

Răspunsul e ca o șoaptă, așa că vorbesc mai tare:

— Da! Vreau să mă mărit cu tine!

Îmi tremură picioarele văzând zâmbetul lui când îmi pune inelul nou pe deget. Diamantele înconjoară piatra verde, strălucind când soarele strălucește în sfârșit deasupra noastră.

— Au fost cele mai groaznice treizeci de secunde din viața mea.

Pufnesc în râs.

— Așa-ți trebuie, după ce mi-ai făcut.

Declan se ridică și mă strânge în brațe. Buzele i se li-pesc de ale mele, împiedicându-mă să respir în timp ce mă

sărută cu toată dragostea din sufletul lui. Îmbrățiș^{ur} lui Declan e ca și cum m-aș întoarce acasă. Mă fu~! degetele de la picioare, mi se încălzește pieptul și m^a ~ca prinde bucuria când buzele lui le apasă ușor pe ale mele, ca o scuză mută.

Sărutul nostru continuă parcă ore întregi. Până ne des prindem unul de altul, suntem uzi până la piele, chiar dacă ploaia s-a oprit de tot.

Felul în care se uită la mine îmi stârnește încă un fir pe șira spinării. Fac un pas în spate, știind ce înseamnă privirea aia.

Îmi dreg glasul.

— O să-mi spui ce căutăm aici, în mijlocul pustietății?

— Îți arăt noua noastră casă.

— Noua noastră ce?

Casc gura la casă. Folosesc cuvântul cu generozitate, dar fiind că arată de parcă e abandonată de ani întregi.

— Hai să-ți arăt ceva!

Mă ia de mână și ocolim spre spatele casei.

— În. Niciun. Caz!

Clipesc.

El zâmbeste.

— Îți place?

Fac un pas spre o seră uluitoare. Spre deosebire de casa din spatele nostru, sera arată că cineva a venit de curând să o îngrijească. Sticla imaculată strălucește, făcându-mă să ghicesc ce spațiu e înăuntru.

Ar trebui să cumpăr sute de plante ca s-o umplu. Poate o mie.

Declan mă lipește de pieptul lui ca să-și sprijine bărbia de umărul meu.

630 LAI/REN
ASHER

— M-am gândit să te las să alegi un loc, dar când agentul imobiliar mi-a arătat proprietatea am știu că asta e. Am venit în aceeași zi ca s-o văd și am făcut o ofertă.

— De ce? Întreb răgușită.

— Pentru că nu-mi doresc nimic mai mult decât să transform o casă într-un cămin împreună cu tine.

Declan trebuie să găsească un semnal de avertizare, pentru că risc să leșin ori de câte ori e lângă mine.

— E frumoasă!

Mă strânge mai tare în brațe.

— Vrei s-o vezi?

— Putem?

Zâmbește și se îndepărtează de mine să deschidă ușa. În următoarele cinci minute, explorez locul, analizând exact cât spațiu am la dispoziție.

— Cred că sunt în răi.

Dau cu degetul pe o masă goală care așteaptă să fie acoperită de ghivece.

— Să înțeleg că-ți place?

Vocea lui încrezătoare nu se potrivește cu privirea ezitantă.

Are emoții.

Declan neliștit e preferatul meu pentru că e o versiune a lui pe care nu o mai cunoaște nimeni. Încercă din răputeri s-o ascundă de restul lumii, dar în preajma mea nu-l deranjează să lase garda jos. Simt fiori m piept știind că are destulă încredere în mine încât să-mi arate latura asta a lui. Deoarece, pentru cineva ca el, care a crescut crezând că emoțiile sunt slăbiciuni, probabil înseamnă mai mult decât mi-aș putea imagina vreodată.

Mă duc la el și-l prind cu brațele de gât.

Îmi place foarte mult!

— Bine! Pentru că dacă nu reușeam cu cererea, acum era următoarea opțiune ca să te conving să te măriți ^* mine.

Îl lovesc peste pieptul ud.

Nu poți cumpăra așa iubirea oamenilor!

Ochii lui *sticlesc*.

Nu vreau iubirea oamenilor. Ci pe a ta.

— O ai deja.

Declan clipește.

Mă ridic în vârful picioarelor, apropiindu-mi buzele de ale lui.

— *Daisuki*.

Îmi lipesc gura de a lui, iar el răsufăla întretăiat.

— *Szetetlek*.

Declan geme când îl sărut mai apăsător, retrăgându-mă după mai puțin de un minut cu răsufierea tăiată.

— *Ich liebe dich*.

Repet aceleași trei cuvinte pe care mi le șoptea el când făcea dragoste cu mine.

El închide ochii de parcă experiența e prea mult pentru el.

— Te iubesc!

Termin în engleză, doar ca să-i transmit mesajul corect, pentru că probabil am distrus pronunția cuvintelor.

— Mai spune-o o dată!

Ochii lui întunecați rămân ațintiți asupra gurii mele.

— Te iubesc!

Mă sărută pe frunte! Durerea de pe fața lui mă sfâșie, știind că timp de 36 de ani a crezut că nu poate fi iubit - numai din pricina tatălui său nenorocit și abuziv.

632 LA/REN

ASHER

Îl prind de obraz.

Te voi iubi întotdeauna! Azi. Măine. Pe veci!

— Așa spui acum...

Vocea lui ezită, și își întoarce privirea.

Simt o durere în piept.

_ Și o voi spune în fiecare zi până vei ajunge să mă

crezi.

S-ar putea să dureze toată viața.

Îi mângâi cu vârful degetului verigheta.

_ Ce bine că timpul e tot ce avem la dispoziție!

Un an mai târziu

- E OCUPAT?

Mă opresc la biroul asistentului lui Declan.

— Intrați!

Asistentul îmi face un mic semn din cap și-mi zâmbeste, apoi se întoarce la ecranul computerului.

Mă apropiu de ușa lui Declan și bat în lemn cum am făcut de sute de ori înainte. Mormăitul lui grav trece dincolo de ușă, și o deschid înainte să poată protesta.

Vocea i se stinge când ne privim în ochi. Expresia încruntată se transformă repede în zâmbetul lui caracteristic care mă laee să mi se înmoaie genunchii.

634 LAI/REN

ASHER

Îmi tremură picioarele și aproape îmi sucesc glezna înainte de a mă echilibra.

El se ridică și mă ajută să mă așez pe scaun până nu fac vreo prostie, cum ar fi să aterizez în nas pe covor. Comportamentul lui de când am anunțat că sunt însărcinată mă face să mă simt de parcă nu va avea liniște până nu sunt înfășurată permanent în folie cu bule de aer.

—
— Ți-am zis de câteva săptămâni să nu mai porți capcanele alea letale!

De când a citit o poveste de groază despre femeile însărcinate și tocuri, nu i-a mai tăcut gura. Mă tem că o să vin acasă într-o zi și o să găsesc dulapul gol și toate lucrurile mele prețioase arzând în șemineu.

— Vreau să mă bucur de pantofii mei cât încă mai pot să-i văd.

Mă bat ușor pe burta puțin umflată.

— Sunt periculoși!

— Merg pe tocuri de când eram mică și am descoperit dulapul mamei. Nu mă insulta!

Declan își lipește buzele de creștetul capului meu.

— Ce face fata mea preferată?

Aproape îl corectez, dar mă abțin.

Nu strica surpriza.

— M-am trezit fără să alerg la toaletă, așa că ziua de azi e un succes care merită sărbătorit.

Așez pe biroul lui Declan punga cu mâncarea la pachet de la restaurantul nostru italianesc preferat.

Declan râde și se așază pe scaunul din fața mea.

— Ce-a spus doctorul despre grețurile de dimineață?

TERMENE ȘI CONDIȚII

635

— M-a asigurat că greața e
temporară și că va discurând, dacă am noroc. A zis
dacă, nu când Dac'

— De ce se mai cheamă grețuri matinale dacă d
toată ziua?

— Pentru că reclama falsă face minuni cu
femeii

1. * **naive**

ca mine.

Declan râde. Inima îmi bate cu putere în piept când
punga de hârtie.

Se oprește chiar înainte să o deschidă, și e cât pe ce să
scot un geamăt.

Calmează-te până nu devine bănuitor.

E greu să plănuiești o surpriză fără ca Declan să știe
S-a asigurat că vine la toate consultațiile de la medic,
așa că a trebuit să-l conving pe asistentul lui să-i
încarce programul. Bietul Jeff a avut de îndurat furia lui
toată dimineața!

O să mă asigur că primește un bonus frumușel
pentru sacrificiul lui.

— A mai zis ceva?

Clatin din cap.

— Nu! Totul e în regulă, deși am pus deja
aproape cinci kilograme.

Zămbetul i se lărgeste. Mijesc ochii, iar asta îl face să
râdă.

— Mă bucur să aflu că te-am hrănit bine.

— Hrănit? Mai bine zis, m-ai răsfățat!

Declan vine acasă în fiecare seară până la ora cinei ca
să-mi pregătească o masă sănătoasă. La început, am cre-
zut că e doar ceva ocazional, dar a ținut morțiș să fie

636 LA/REN
ASHER
acasa zilnic până la ora şapte.

— Obişnuieşte-te!
— Pentru câtă vreme?
După ce devine director executiv, mă îndoiesc că va mai „vea timp pentru asemenea mici tradiții.
— Pe termen nelimitat.
Mă uit la el.
— Chiar și când vei fi director executiv?
— Mai ales atunci. Tu mă ții sănătos la cap.
— E o idee înfricoșătoare, dat fiind că am plâns săptămâna trecută la o reclamă la o băcănie.
Declan ridică din umeri.
— Totuși, era o reclamă foarte bună!
Dau capul pe spate, răsând. Când încerc din nou să respir, privirea lui Declan mă fixează ca un reflector.
— Ce e?
Ochii lui senini se potrivesc cu zămbetul lui.
— Mi-e dor să fii aici!
Simt o împunsătură în piept și mă copleșește un val de afecțiune.
— Jeff face treabă bună.
— Jeff nu e *ca tine*.
Mă ridic și ocolesc biroul. El împinge scaunul în spate și mă așază în poală. Mă strânge în brațe și pune o mână pe burtică.
Privirea lui mulțumită îmi crește ritmul inimii. Se apleacă să mă sărute, dar stomacul meu ghorăie și-l face să se oprească.
El se încruntă.
Ai mâncat până acum?
Tresar.

638 LAI/REN

ASHER

—

Nu!

Mă ridică din poală și mă așază la loc p_u sca_u în loc să
se întoarcă la scaunul lui, ia p_ungă și o m^uș.

—

Nu e sănătos! °

r_ugă

Îmi dau ochii peste cap.

— Scuză-mă că aveam chef să
sărbătoresc

—

Ce să sărbă...

Vocea lui se stinge când scoate o plântuța suculentă
d p_ungă. Scrisul negru iese în evidență pe vasul alb:
Sunt topit după fetița mea!

—

M-am gândit că o poți păstra pe
noptieră lângă cealaltă.

El se întoarce spre mine cu ochii mari.

—

Vom avea o fetiță?

Dau din cap, zâmbind.

—

Azi am aflat.

Declan mă ridică în brațe și mă sărută apăsător.
Brațele lui mă strâng și mă ridică în timp ce-mi
devastează gura. Simt că explodez de iubirea pe care
mi-o arată. Nu încetează să mă sărute până când
stomacul meu ne amintește de a treia persoană din
cameră căreia îi este foame.

Declan se retrage. Deschid gura să protestez, dar mă
abțin când se așază în genunchi în fața mea.

Îmi sărută burtă și aproape mă toposc de dulceața
momentului. Mi se umplu ochii de lacrimi. Una se scurge
și-mi alunecă pe față.

— Știu că o să am de furcă cu tine, micuță Kane, dar o
să merite fiecare fir de păr cărunț! Ți garantez!

EPILOG
EXTINS

Declan

_ NU UITA CE ȚI-AM SPUSI

— Trebuie să facem liniște.

Fiica mea își duce un deget la buze și râde. Ilona nu știe ce înseamnă să vorbești încet, dar nu-i spun asta. La urma urmei, are doar cinci ani.

Mă uit la ținuta ei complet neasortată.

— Unde e pancarta?

Buzele ei mici se deschid când inspiră adânc.

— Am uitat!

Aleargă înapoi pe hol. Codițele 6e leagănă în urma ei, făcând fluturii din vârf 6ă salte.

După zgomotele care se aud în camera ei, parcă ar fi război acolo. Mă abțin 6ă mă duc după ea, Iris spune că trebuie să nu mai fiu un părinte ultraprotector, pentru oă trebuie să înceapă să crească.

640 LA/REN
 ASHER
 La naiba cu asta! Vreau să aibă cinci ani toată •
 — Am găsit-o! strigă ea când iese din
 cameră
 — Sst.
 Duc degetul la buze.
 Ea râde, iar sunetul ăsta e ca și cum aș bea răsăd
 soare. Pantofii ei micuți se lovesc de podeaua de lămînă -*
 timp ce se întoarce la mine.
 — Ia să văd!
 Mă prefac serios și arăt spre posterul ei.
 Ea ridică pancarta de absolvire pe dos, așa că o întorc
 în poziția corectă.
fELicitări pentru Absolvire!
 E destul de bine.
 — Hm... „
 Îmi mângâi bărbia.
 Ea se uită la mine cu ochii mari și câprui, plini de
 nesiguranță.
 — Crezi că o să-i placă lui mami?
 Mă aplec spre ea și o sărut pe obrazul grăsuț.
 — Cred că o să-i placă la nebunie.
 — Da! șoptește-strigă ea, iar o parte din
 inima mea se topește văzând-o.
 — Hai! Să mergem la mami!
 îi întind mâna.
 Ea se uită la mâna mea și aleargă spre dormitorul
 nostru fără să mă mai aștepte.
 — Ilo...
 Prea târziu. Dă buzna în cameră.
 — ZURPRIZĂ!
 Alerg după ea, căci nu vreau să o ia valul și s-o ră-
 nească pe Iris.

Fiica noastră sare pe pat, făcând praful auriu de pe oster să zboare pe pilota noastră albă. Urăsc sclipiciul, iar faptul că am o fiică obsedată de arte plastice înseamnă să-i inhalez cum fac drogații cu cocaina.

Iris pare să se gândească la același lucru ca mine, privind totul amuzată.

— Vrei să-mi explici ce se întâmplă aici?

Chiar și după ani buni de când suntem căsătoriți, Iris e încă în stare să mă termine doar printr-un zâmbet. Mă copleșește dorul, uitându-mă la ea.

După o sprietură și o tură la urgențe luna trecută, Iris a fost consemnată la pat pe durata sarcinii. Schimbarea a fost grea pentru ea. A ajuns de la mersul la școală și creșterea Ilonei la a sta blocată în pat. Și cu toate că nu vrea să recunoască, știu că e încă supărată că nu a ajuns la ceremonia de inaugurare la Dreamland Tokio acum o săptămână.

De aceea dăm petrecerea. N-am putut lăsa anii de muncă grea nesărbătoriți. Poate i-a luat mai mult decât altora să absolve facultatea, dar avem un copil sănătos și doi pe drum datorită sacrificiilor pe care le-a făcut ca să pună familia pe primul loc.

— Tati a pregătit o petrecere de abolire pentru tine!

— O ce?

— O petrecere de absolvire.

Mă opresc lângă Iris pe pat și o sărut ușor.

— Bleah!

Iris râde.

— Ești sigur că ești pregătit pentru gemeni?

— Desigur! Mai avem încă dubița de

642 LA/REN
ASHER
umplut.

Iris clatină din cap cu un zâmbet.

— În ritmul ăsta, o să avem nevoie de un
autobuz.

— Se poate rezolva.
Ea râde, dar icnește când dau pilota 1.
— Nu-mi mai distrage atenția. Avem „JTri”
așteaptă să te vadă.¹¹

— **Stai! Vrei să zici chiar acum?**
— Da! Hai să mergem!
Iris se uită îngrozită la ținuta ei.
— Nu pot să-i văd pe toți îmbrăcată așa!
— Arăți grozav!
— Sst! Tati?
Ilona îmi face semn să mă apropiu.
— Da, scumpo?
Mă aplec ca să-mi pună mâna căuș la ureche.
— Ai uitat pălăria!
Vorbește tare, uitând complet scopul.
Iris își înăbușă râsul cu palma.
Rahat! Pălăria!
— O secundă!
Alerg la parter și iau toca de absolvire a lui Iris de pe
masa din sufragerie fără să mă întâlnesc cu nimeni. Până
ajung înapoi în dormitor, Iris și-a pus o rochie comodă, iar
Ilona a dispărut.

— Ce faci în picioare?
— Trebuie să stau la pat, nu sunt
conectată la aparate, îmi face bine să fac puțină mișcare
în fiecare zi.
Pun toca pe capul ei, apoi mă aplec și o iau în brațe.
Ea își dă ochii peste cap.
— Ce teatral ești!
— Prefer termenul ultraprotector.
O scot în brațe din cameră și cobor la parter. Lama
oamenilor se aude mai tare când intrăm în living.

— Surpriză! strigă toți.

Ollie latră și-i cade limba din gură. Abia i se vede
niinitoca de absolvire prin blana care-i acoperă capul.

— O, Doamne!

Iris își acoperă gura.

Famiiliile noastre sunt adunate în living. Mama lui Iris
m-a ajutat să decorez cu fanioane, baloane și destule
confeti cât să o facă fericită pe fiica mea.

Iris îmi cuprinde obrazul în palmă și mă uit la ea.

— Mulțumesc că ai pregătit asta!

Are ochii umezi.

— O meriți! E vina mea că te-am lăsat din
nou însărcinată.

Ea dă capul pe spate și râde cu ochii în tavan.

— Tu și afurisitul de avion privat! N-am
avea problemele astea dacă am zbură cu avioane de
linie.

— Vrei să punem pariu?

Iris mă lovește în piept și râde din nou, înainte s-o așez
pe canapea.

După ce au toți un pahar de cidru de mere în mână, o
chem pe Iona ca să ținem discursurile.

Ilona nu a vrut să-mi spună ce a pregătit pentru Iris,
dar am presupus că o să fie ceva scurt și drăguț.

Ar fi trebuit să știu că nu așa va fi!

Ea își duce mâna la inimă.

— Jur credință steagului...

Iris râde în timp ce toți ceilalți privesc în jur cu nedu-
merire, după care se alătură în recitarea Jurământului de
Credință. Până îmi vine rândul să vorbesc, jumătate din
cei prezenți sunt deja roșii la față și înlăcrimați de cât se
abțin să râdă.

Ilona se uită la mine.

— Cum m-am descurcat, tati?

— Bună treabă, scumpo! O să fie greu de

înt.

Ilona îmi arată cel mai strălucitor zămbet d^u
fuge la verișorii ei.

Deși nu mai am emoții să vorbesc în public de c^u
devenit director executiv, încă mai simt un fi^u că ^^u se
uită la mine. ng

Ridic paharul.

— Felicitări pentru această mare realizare!
Nu m-am îndoit niciodată că ești capabilă să fii o mamă,
o soție și o studentă incredibilă, deși știi că tu aveai
îndoile. Dar ai perseverat în ciuda lor și ai obținut o
diplomă ca să-i ajuți pe cei ca tine. Nimeni nu merită
diploma asta mai mult decât tine, date fiind sacrificiile
pe care le-ai făcut ca să o obții. Ești cea mai puternică
persoană pe care o cunosc și cea mai muncitoare cu
care am avut plăcerea să colaborez, și sunt recu-
. noscător că tu ești modelul pe care îi vor avea copiii
noștri.

Iris se șterge la ochi.

Termin cu un cuvânt numai pentru ea.

— *Gunnel.*¹

— Asta a fost în engleză? strigă buni de
undeva din mulțime.

— Cred că a fost olandeză sau germană,
dacă e să ghicesc, sugerează Rowan.

— De ce naiba ar spune așa ceva?

Iris zămbește.

¹ *Gunnel*, subst., olandeză: a găsi fericirea în
succesul alt cuiva pentru că îl/o iubești (n. a.).

646 LA/REN
ASHER
—

Pentru că așa ne iubim noi.

ffs n°XA

Dacă ți-a plăcut *Termene și condiții*, te rog să lași o
recenzie!
Orice recenzie, oricât de scurtă, mă ajută să-mi fac cărțile
cunoscute și altor cititori.
Intră pe grupul meu de cititori de pe Facebook, Bandini
Babes, pentru toate noutățile despre cărți și dragoste.

[https://
www.facebook.com/
groups/
2190526831240383](https://www.facebook.com/groups/2190526831240383)

IA FEL CA DECLAN CU IRIS, AM NOROCUL DE A AVEA cea mai bună echipă care să mă susțină cu lansarea cărții *Termene și condiții*. Vă mulțumesc din adâncul inimii.

Pentru cititorii mei – Vă Mulțumesc! Fără dragostea voastră față de *Intenții ascunse*, această continuare nu ar fi existat. Îi apreciez pe toți cei care citesc, recenzează și laudă cărțile mele în fața prietenilor, a familiilor și a urmăritorilor lor. Faptul că-mi iubiți personajele și felul în care spun povești mi-a schimbat viața în cel mai frumos mod posibil. Puteți să-mi trimiteți oricând un e-mail sau un mesaj privat. Le citesc pe toate.

Mamă – Mulțumesc că-mi aminteai întotdeauna să ud florile în timp ce scriam cartea asta. Îți apreciază devotamentul de a le ajuta să supraviețuiască în timp ce eu stăteam ascunsă ca să scriu.

Domnule Smith – Poate că nu ești miliardar, dar tot te iubesc.

510 LAI/REN

ASHER

DP – Poate te întrebi ce naiba se întâmpla când • aceste mulțumiri în mijlocul unei librării. Surprinzător¹ cărți de dragoste. Dar nu te simți obligat să cumperi^{dei} Erica – Mulțumesc că ai crezut în mine și în¹ mea când am uitat să mai fac la fel. Mă forțezi să f, ^ mai bună autoare și abia aștept să cresc în continuare* alături de tine. ⁶

■ Mary – Pentru unul dintre primii mei prieteni din sf^{era} cărților și cea căreia îi scriu cele mai multe mesaje (scu² domnule Smith), îți Mulțumesc! Talentul tău vorbește de la sine și pot să povestesc despre abilitățile tale de design grafic ore întregi, dar o să păstrez asta pentru un mesaj vocal.

Kendra – Îți mulțumesc că m-ai ajutat să aduc cartea asta la următorul nivel! Ești, cu adevărat, neprețuită în comunitatea asta a cărților și îți sunt recunoscătoare pentru sprijin. De la faptul că mi-ai trimis cântece la faptul că ai dus vorba mai departe despre cărțile mele, nu pot să-mi exprim recunoștința așa cum ar trebui pentru tot ce ai făcut pentru mine.

Elizabeth T – Îți mulțumesc că faci parte din acest proiect în calitate de cititoare mea pe parte de sensibilitate. Feedback-ul tău și sesiunile de brainstorming m-au ajutat să-i dau viață lui Iris și familiei ei.

Pentru cititoarele mele beta (Amy, Mary, Nura, Mia, Elizabeth, Kendra) – vă apreciez pe toate că m-ați ajutat să dau viață acestei povești! Vă mulțumesc că ați suportat termenele mele limită, sindromul impostorului, precum și întrebările și corecturile mele permanente.

Jos – Mesajele tale scrise și vocale mă fac mereu să zâmbesc, și sunt recunoscătoare că faci parte din viața

Termene și condiții
52
Multumesc
ca mi-ați suportat
orice iuriste pri-
vința mesajelor.

Bandini Babes - Vă mulțumesc că faceți din grupul acesta, care e ca o a doua casă pentru mine! Mă bucur să vă cunosc pe fiecare după nume, pilotul preferat de Formula 1 și iubitul pe care vi-l revendicați din cărți.

Pentru întreaga echipă de la Valentine PR - Vă mulțumesc că ați făcut posibilă această lansare!

Pentru cele două versuri din piesa lui Taylor Swift, „Illicit Affairs”, despre o limbă secretă - mulțumesc că existați! Mi-ați inspirat jocul cuvintelor dintre Declan și Ins.

Pentru comenzi și informații, contactați- GRUPUL
EDITORIAL CORINT Departamentul de Vânzări
. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20⁵¹⁷

Depozit

Str. Gării nr. 11, Mogoșoaia, jud. Ilfov Tel.:
0758.053.418 E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro

Format: 16/54x84;
Coli tipo: 32

Tiparul executat
la:
EVEREST
ISI
TIPOGRAFIA

LAUREN ASHER
este chinuții de o imaginație
hiper- activă, așa că își
petrece timpul liber citind și
scriind. Visul ei este să călă-
torescă în toate locurile
despre care povestește în
cărți, îi place să scrie despre
personaje imperfecte, dar cu
care oamenii se identifică și
pe care nu se pot abține să
nu le îndrăgească. Adoră să
creze povești antrenante,
dar care să le stârneasă și
emoții cititorilor. În timpul
liber se distrează urmărind
clipuri pe YouTube, vizionând
excesiv episoade din *Parcuri
și agreement* și căutând
restaurante pe Yelp, înainte
de a-și alege noul local
preferat. Cel mai bine
lucrează după cafeaua de
dimineață și nu-și refuză
niciodată un pui de somn.
Pentru mai multe informații
despre autoare, vizitează
laurenasher.com.

DESIGNUL COPERTEI
BOOKS AND MOODS
IMAGINILE COPERTEI ©
ALEXEI SYSOEV/ADOBE
STOCK ©GOOD
STUDIO/ADOBE STOCK
IMAGINI INTERIOR ©
KAMENUKA/ADOBE STOCK

NOUA SENZAȚIE PE TIKTOK!

¹ *Kilig*, subst., limba tagalog: un sentiment de ușurare sau bucurie provocat de o experiență romantică sau incântătoare (n. a.).

² *Mamihlapinatapai*, subst., limba yaghan: o privire schimbată între doi oameni, fiecare

vrând ca persoana cealaltă să inițieze ceva
ce-și doresc amândoi, dar niciunui nedorind
să înceapă (n. a.).
* *Ich liebe dich*, limba germană: „Te iubesc” (n.
a.).